Gondolatok a világ dolgairól egy nyugdíjas proletár szemével

Tartalom:

Egy proletár gondolatai 2004-ben
Egy proletár gondolatai a profitról 2005-ben
Egy dolgozó véleménye a baloldaliságról. (2007)

2009

Gazdasági-politikai modellek
Gondolatok az árutermelésről
Társadalmak
Társadalmi rendszerek
Emberi jogok baloldali szemmel

2010

A termelőerők fejlődése és a piaci anarchia hatása a kapitalista társadalom életszínvonalára

2011

Egy proletár gondolatai a jogállamról

2012

Egy magyarországi nyaralás forgatókönyve
Jegyzet - világnézet
Don-Hozé SaLa Handró málenkij-torro No-sztahanov
Emberi érdekszféra
Világnézetem
Érdekviszonyok az osztálytársadalomban
Jobb és baloldali világkép

2013

A hétköznapi fasizmus és a modern rabszolgaság
A mosolygó fasizmus

2015

Az emberré válás útja
Hit, hiszékenység, tudományos módszer

2017

Az önzés és az ember
A diktatúra oka nem a gonoszság
A fasizmus az emberré válás rossz szelleme
A polgári demokrácia a szolgaság korszerű formája
Az emberré válás útja
A kapitalizmus a robotok megalkotója
A kapitalizmus kizsákmányolása a törvényes lopás
A jogállamiság a kapitalizmusban polgári diktatúra
A helyes világnézet a valóságot tükrözi
A jobboldali és baloldali világnézet lényege
A kapitalizmus világméretű rothadása
A polgári demokrácia és diktatúra működése

2018

A kapitalizmusban a népnek nem lehet demokráciája
Demokrácia a nép számára
A polgári demokrácia alkotmánya lehetővé teszi a kizsákmányolást
A Szovjetunió történelmi szerepe a nép demokráciájában
A demokrácia fénykora Magyarországon
A Magyar gazdaság változása
A világméretű egyenlőtlenség oka a termelőeszközök magántulajdona
Milyen világban élünk
Az emberségesebb társadalom felé vezető út
Milyen lehetőséget veszítettünk el, hova jutottunk
Egyszer már sikerült a Népi Demokrácia megteremtése
Budapest felszabadulása
Néhány fogalom a társadalomról
A kapitalizmus áldozatai

Gyarmatosítók bűnei
A kereszténység bűnei
Gyújtsunk gyertyát a kapitalizmus áldozatai emlékére
A magyar katonák népirtást hajtottak végre a Szovjetunióban
Orbán rezsim a Horthy fasizmus folytatója
Az első világháború imperialista népirtás volt
A Munkáspárt 2018. évi választási programja
Csányi Sándor ismét a világ leggazdagabb embereinek Forbes-listáján
Erzsébet-utalvány: váratlan utasítást kapott a Posta
1848 Március 15-e polgári forradalom és szabadságharc
Az 1848-as törvények születése
A háborúból elege lett az Európai népeknek
Az 1. imperialista világháborúból a tanácsköztársaságba vezető út
A Németek megszállták a Horthy Magyarországot 1944. március 19.-én
A Tanácsköztársaság felé vezető út és a proletárok harca
A Magyar Tanácsköztársaság kikiáltása
Tanácsköztársaság - az első szabad május elseje – az alkotmány
A Magyar Tanácsköztársaság Honvédő harca
A NATO népirtása az USA vezetésével Jugoszláviában
Az ellenforradalom a Tanácsköztársaság idején
A Tanácsköztársaság bukása – A fasiszta Horthy rendszer kezdete
Ki felelős a trianoni békeszerződésért?
Harc az ország felszabadításáért (április 4.)
A szovjet csapatok felszabadító hadműveletei (április 4.)
Az ország teljes felszabadítása (április 4.)
Választás 2018.04.08 (Munkáspárt)
Miért és kinek felszabadulás 1945. április 4-e
A fasizmus veresége, a népi demokrácia kezdete 1945. április 4-e után
Dolgozó! – Válaszd a Munkáspártot a dolgozók pártját!
Harc a népi demokráciáért (április 4.)
A milliárdosoktól elvenni, a népnek adni!
Kiket szolgált a magyar nemzetgazdaság a Horthy rendszerben?
Hétmérföldes léptekkel – a Népi Demokráciában
A föld tolvaj, rabló, fasiszta nemzetei
USA hazugságai – Vietnámi háború
USA hazugságai – Szíriai háború
USA hazugságai – Iraki háború
USA hazugságai – Afganisztáni háború
Közeledik május elseje a dolgozók ünnepe
Május elseje először került a modern osztályharcok történetébe kiemelkedő dátumként
Chicago az amerikai munkásmozgalom egyik forradalmi fellegvára lett
Május elseje a munkások világünnepe lett
Még csak parázslik a munkásöntudat
Május elseje története a munkások harca az emberi jogaiért
Májusi mámor (1919)
Kádár János beszéde a Hősök terén 1957. május 1-én

Egy proletár gondolatai …

A demokráciáról

A demokrácia leegyszerűsítve népuralom. Kérdés: ki a nép? A proletár is a nép vagy csak a pénzel hatalommal rendelkezők? A megosztott társadalmakban minden esetben egy kisebbség a hatalom birtokosa, mégpedig az, aki a gazdaságot uralja. Az ő számukra valamelyest működik a demokrácia, de köztük is érvényes a megosztottság a verseny, ezért ott sem beszélhetünk teljes demokráciáról. Nem akkor működik jól a demokrácia egy közösségben, ha annak címkézik. A demokráciának az adott nép érdekeit megvalósító érdekegyeztetésen tárgyalásokon és hatalommegosztáson kell alapulnia. A kapitalizmusban elsősorban a kapitalisták érdekei valósulnak meg, és kismértékben a dolgozóké, a tőkések profitja a meghatározó tényező. Mivel a többség proletár (termelőeszközzel nem rendelkező) ezért csekély a beleszólásuk a saját érdekeik érvényesítésébe. A dolgozóknak nem a tőkés profitja az érdeke, hanem a megélhetésük a munkájuk eredményének alapján. Mivel a tőkés, mint egy ragadozó annyit vesz el tőlük egyáltalán nem demokratikus módszerekkel, amennyit csak tud, ezért szó sem lehet a dolgozóknak a saját munkájuk eredményébe beleszólni. Hol itt a demokrácia? A választásokon általában a tőkések vagy képviselőik győznek, akik a pénzügyi és gazdasági hatalommal rendelkeznek, pedig a dolgozóknak semmi szükségük rájuk. A kizsákmányolással szerzett pénzen, megfizetett emberekkel, a médiák segítségével a dolgozók agyát magukhoz ragadják. Annyit hazudhatnak, amennyit csak akarnak, nem vonhatják felelősségre a dolgozók, mert nem rendelkeznek hatalommal. Az új választásokon hiába választanak más kizsákmányolót, az ugyanúgy be fogja csapni a népet. Ha demokrácia volna, akkor a legnagyobb tömeget kitevő dolgozók képviselői jutnának be a parlamentbe, akik képviselhetnék az érdekeiket. Ez természetesen nem lehetséges az úgynevezett polgári demokráciában. A demokráciának van technikai, gazdasági és kulturális alapja is. Az olyan emberek, akik egész életét kitölti a napi megélhetésért folyó küzdelem, azok nem képesek megítélni a gazdaság ügyeit. Nem eléggé felkészültek, a demokrácia munka és időigényes. Ezen a téren nagyon sok a tennivaló. A gazdaság alacsony szintjén, amíg a dolgozónak nincs ideje és pénze a művelődésre és nincs demokratikus vitafórum, ahol a nézeteket meg lehetne tárgyalni, addig csak gyűlik az emberekben az lázadás szelleme. Ez jelenleg az erőszak terjedésének egyik oka. A polgári demokráciának igazából nem érdeke, hogy ilyen vitafórum kialakuljon például az Internet segítségével. Pedig minden emberhez el kellene jutnia, hogy véleményt nyilváníthasson. Persze ez nagy kulturáltságot és szervetettséget is feltételez. A polgári parlamenti demokrácia nem népuralom. A parlamentben az uralkodó osztály érdekeit elősegítő törvények születnek a nép megkérdezése nélkül. Az emberi jogok közül is csak azokat fogalmazzák meg törvénnyé, amelyek nem sértik a profitot. A szabadságjogokat is csak annyira engedik, ami szintén előnyös a profitnak. Nem azért lehet szabadon vándorolni a világban, mert az a dolgozó érdeke, hanem azért mert a kapitalistáknak ez a megfelelőbb.

A diktatúráról

A diktatúra az parancsuralom, erőszakra támaszkodó korlátlan hatalom. Miért van az, hogy az eddigi társadalmak valamilyen formában – még ha demokráciának is nevezték magukat – elnyomták a dolgozó osztályokat? Különbséget kell tenni a termelőeszközök magántulajdonán alapuló diktatúra és a proletárdiktatúra célja között. A kizsákmányoláson alapuló eddigi társadalmak – rabszolgatartó, feudalizmus, kapitalizmus közös vonása, hogy a termelőeszközök magántulajdonban vannak kevesek kezében. Az uralkodó osztály korlátlan hatalmat gyakorol nem csak gazdaság és a politika területén, hanem a kultúrában és az emberek tudatán is. Ehhez megvannak az eszközei – pénze, amit az uralma alatt állóktól törvényesített eszközökkel vesz el. Ez a tudatok feletti hatalom manapság irtózatos méreteket ölt. A kapitalisták kezében a pénzügyi gazdasági hatalommal birtokolják az iskolákat, újságokat, a törvényhozás eszközeit, az összes médium feletti magánérdeket, mivel az ő tulajdonuk vagy a hatalmuk alatt áll. Gyakorlatilag a dolgozó osztályok kezében semmi kommunikációs eszköz nincs. Még a csapból is a kapitalista ideológia folyik. Az újságban a hírek nem tükrözik a valóságban történt eseményeket, mert nagyon kevés kivétellel, nincs pénzük a dolgozók érdekeit képviselőknek – elsősorban a kommunistáknak – a dolgozók érdekeit hirdetni. A polgári diktatúra másik eszköze a létbizonytalanság fenntartása, elsősorban a munkanélküliség rémével (ha akarnák sem volnának képesek megszüntetni a munkanélküliséget, ez a profitnak ellentmond). A dolgozók egymás közt sem mernek nyíltan beszélgetni a saját érdekeikről. A polgári rendszerben nem működik a dolgozók érdekképviselete sem, pedig rengeteg probléma van, és ez lappangva pusztít. Ez a polgári „demokrácia” diktatúra látszólag kitűnően működik egyelőre, leszámítva a Föld méretekben létező nyomorúságos állapotokat. A modern rabszolgaszíj a tudat manipulálása, a létbizonytalanságot keltő munkanélküliség, rettegés a másik dolgozótól az összefogás helyett. A Szovjetunió – leszámítva a Párizsi Kommünt – az első kísérlet, ami elbukásával is rengeteg hasznos tudást adott az emberiségnek. Majd legközelebb sikerül. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom (nekem dolgozó kommunistának ez a legnagyobb világtörténelmi esemény, azért írom csupa nagybetűvel) az évek óta tartó és nem a dolgozók (a parasztok is) hanem a kapitalisták érdekeiért folyó háború következtében - talán idő előtt - jött létre. Tízmillió számra irtották egymást a dolgozók az uralkodó osztály a feudálisok és kapitalisták

érdekében. Ez nyomort és elkeseredettséget váltott ki és a bolsevikok maroknyi csapata a tömegek élére ált az igazságosabb, demokratikusabb népi demokrácia megteremtéséért. A bűnöző cári gazemberek ennek ellenálltak és cimboráikkal elsősorban az amerikaiakkal polgárháborút kényszeríttettek a semmilyen tapasztalattal és demokratikus múlttal nem rendelkező, még ki sem alakult dolgozók demokráciája ellen. A kihívásnak eredményesen csak irtózatos összefogással lehetett ellenállni. El sem kezdhették a demokráciát, amikor már szükség volt a diktatúrára – a parancsuralomra, erőszakra, korlátlan hatalomra - támaszkodni. A fehérgárdisták nem virágot dobáltak a dolgozókra, hanem legyilkolták azokat. Talán hagyni kellett volna ezt a gazságot. Nyilván ez örömmel töltötte volna el a kapitalista bűnözőket, de nem szereztek nekik ilyen örömet a kommunisták, megoldották a lehetetlent, ellenálltak a világ összefogott banditáinak és megvédték a dolgozók hatalmát. Sajnos ezt a diktatúrát a győzelem után sem lehetett megszüntetni, mert tovább folyt a fegyveres és a fegyver nélküli gazdasági és ideológiai háború. Végül is talán ez az oka az ideiglenes vereségnek, legalább a dolgozók között meg kellett volna teremteni a valódi demokráciát. Jobb, ha mindenki szabadon gyakorolhatja véleményét (még a polgárság is), de ne legyen korlátlan hatalma semelyik nézetnek. A pénz egyenlő hatalommal, és ha ez kevesek kezében összpontosul, akkor ez diktatúra. A magántulajdonra épülő világban ezért elvileg sem lehetséges mindenkire kiterjedő demokrácia.

A hazaszeretetről

Mi is az a haza? Miért szeretjük szülőhazánkat? A jobboldali gondolkodású emberek azt vallják, hogy ők szeretik igazán hazájukat, saját népüket. Vajon igaz ez? Mert ugye a jobboldali beállítottsághoz hozzátartozik a másik emberen való uralkodás is. Ez legalább olyan fontos jobboldali érték? mint a hazaszeretet, az egyenlőség a valódi demokrácia tagadása. Így az egymás mellett élő azonosan beszélő emberek szolgákra és urakra tagolódnak, ami diktatúra. A szolgaság, mint jobboldali érték ezek után már felülkerekedik az emberi értékeken. Mert szolgának is van családja és ugyanazt a nyelvet beszéli, ugyanazon a területen él. A szolga sorsa jobban hasonlít a más vidékeken élő hasonló szolga sorsára, tehát inkább ő az igazi embertársa és nem a belőle élő kizsákmányoló (a szolga és az úr is nemzetközi kategória). A baloldali gondolkodású emberek jobban szertik hazájukat, mert szeretik embertársukat és fontosabbnak tartják az emberséget, az embert, mint azt, hogy hol élnek. Mert bárhól élhetsz megalázott szolgaként, ha nem engednek emberré válni, büszkén, szabadon egyenlőségben embertársaiddal. Mivel a jobboldal nem érti és nem is szereti az egyenlőséget, ezért a területi, nyelvi és kulturális vonalon akarja összefogni és uralma alá hajtani saját népét. Nem az egyenlő szabad demokratikus emberek közösségét, hanem az ő uralmát a tömegek felett akarja megvalósítani. Ezért a jobboldali ember hazaszeretete alacsonyabb rendű és nem is szolgálja saját népe civilizálódását, mert hajlott hátú megalázott embereket akar nemzetté kovácsolni. Az öntudatát vesztett szolganép gyenge és a külső népeknek nehezen tud ellenállni. Magyarország története ezt fényesen bizonyítja. Amikor egyenlőbbek voltak az emberek nagy nemzet voltunk – Rákóczy, Kossuth – Mohácsi vész az ellenpélda. Nemzeti öntudatunk hazánk minden polgárának hasznára szolgált az ilyen összefogásban, még akkor is, ha a nemesség vezette a népet. Manapság az szolgálná a nemzetünk érdekeit, ha szabad demokratikus államformánk lenne, ahol a dolgozó nép a legfontosabb, mert mindenki belőlük él, és ezt érezniük kellene, mert sokkal többet tehetnénk saját hazánkért. A szolgaságba süllyesztett népünket az állandó ember-ember elleni küzdelemre késztetik az össze fogás helyett, ez a piaci verseny, ahol a népünk többsége szolga marad. Ez is jobboldali érték?!! A környezetünkben lakó magyar embereknek, akinek rosszabbul megy azok nem hazánk emberei? Jobboldali érték: lusták! De lehet, hogy ezelőtt szorgalmasan dolgoztak, de egy jobboldali (kapitalista) kidobta, mint egy beszélő szerszámot. Ez a jobboldali is magyar ember? Ez is szereti hazáját? Ki tartozik a magyar emberek közé? A sokszázezer emberi hulladék, amit a másik jobboldali emberek gyártottak, mert nem hozott elég profitot az is magyar ember? Tud-e emberi módon gondolkodni a jobboldali haza szerető ember? Mivel nem szereti a magyar emberek többségét (nem szereti az egyenlőséget és a demokráciát) ezért nem igazi hazafi!!

A kapitalizmusról

Lényeges vonása a kapitalizmusnak, hogy a legfontosabb értéke nem az emberiség többségének érdeke, hanem kevesek haszna profitja bármi áron. Az emberiség alapvető értékei: szabadság, egyenlőség, testvériség valamint a demokrácia, ami nélkül ezek nem érvényesülhetnek. A kapitalizmus keletkezése idején szintén az előbbi értékeket képviselte, de amint megerősödött, már névleg sem. Üldözte a vallást, mint az elmék meggyalázóit. Ma teljesen reakciós lett, hasonlatos a középkori állapotokhoz. A kapitalista alapelve hasonló, mint az állatvilágban, ez: az erősebb megeszi a gyengébbet. Ezzel a saját érdekében nem lehet össze fogásra venni az emberiséget, mert mindenki harcol egymásellen. Szükséges valamiféle diktatúra, ezt manapság polgári demokráciának hívják, valamilyen pótlása a legfontosabb emberi értékeknek, a közös értékek keresése helyett. A nacionalizmus, bár a maga idejében megtette pozitív hatását, manapság a globalizáció idején, már elavult. Az I. és II. világháborúban százmilliók pusztultak néhány ezer kapitalista profitjáért. Jelenleg is folyik háború a profitért. Valószínű, hogy az európai szocialista rendszerek ideiglenes bukásával újból megindul a kapitalista világ újrafelosztása háborúval. A kapitalista világ a Föld népességéből milliárdnyi embert nem tud emberként

képviselni. Képtelen az emberiséget a profit nélkül szemlélni. Az emberiség a kapitalizmusban nem tud összefogni, mert mindenki vetélytársa mindenkinek. Így kevesek diktatúrája valósul meg a globalizálódó Föld népei felett és megint eljutunk a középkori született előjogokhoz. A profit egyik pozitív hatása, hogy a végtelenségig fokozza a termelés hatásfokát. Vagyis ugyanazon termék előállításához egyre kevesebb emberi munkára, dolgozóra van szükség. A fejlődés távlataiban várható, hogy a munkanélküliség katasztrofális mértékben növekszik a Földön. Ez beláthatatlan következményekkel jár, nincs szükség a kizsákmányolható embere. Nem kell dolgozó ember, akkor nincs minek termelni, nem lesz profit, nem lesz szüksége a kapitalizmusnak annyi emberre. Mit fog akkor tenni? Talán kipusztítja az emberiséget. Hiszen a kapitalizmusnak az emberiségre csak a profitért van szüksége. A kapitalista, mivel alacsonyabb rendű emberi értékeket képvisel (nem tartja egyenlőnek nem kapitalista embertársait), mégis ő maradna az emberiség. De mivel elpusztítja az emberiséget, már őrá sem lesz szükség. Visszafejlődik oda ahová való az állatvilágba, az ösztönösség az alacsonyabb fejlettségű anyagi világba. Ehelyett a jövő helyett szükséges a tudatos, az emberiség közös értékeit megtalált magasabb rendű kommunista társadalmi forma. Csak így lehet magasan civilizált emberi közösséget létrehozni, a valódi közösségi társadalomban, a kommunizmusban.

A világnézetről

Az emberiség világnézete meghatározó a civilizáltsága szempontjából. Helytelen világnézettel bizonyos, az emberiség számára fontos értékeket nem lehet elérni. Nem lehetett volna a holdra utazni, ha nem a kopernikuszi elmélet a heliocentrikus a geocentrikus helyett aratott volna diadalt. Kolumbusz sem fedezhette volna fel Amerikát, ha a lapos Föld elmélet marad. Ugyanilyen téves, a világnézetet érintő elméletek vannak az ember és a társadalom ismeretével kapcsolatban is. Az emberek nagyjából négy csoportba tartoznak élethelyzetük szempontjából.

1. A legrosszabb helyzetűek a társadalom legalján helyezkednek el, nem dolgoznak, nincs jövedelmük, nincs lakásuk.

2. A legnagyobb tömeget a munkából élők a proletárok, a termelő eszközökkel nem rendelkezők képviselik (munkások, parasztok, bérből fizetésből élők).

3. A középréteget a kispolgárok képezik, akik átmenetet képeznek a proletárok és a tőkések között.

4. A tőkésosztály, akinek jövedelme nem a munkájából származik, hanem a tőkéjéből.

A téves világnézet: az emberek ezekbe a életkörülményekbe a szabad akaratukból kerülnek. Az emberek akarata, bár nagy jelentőségű, legtöbbször nem elég a körülményeik jelentős változtatásához. A döntő tényező a társadalom elért fejlettsége. A munkamegosztás, a technika, a kultúra, a tudomány elért eredményei teszik lehetővé a társadalom fejlettebb szintre jutását. A proletár körülményekben született ember nagy valószínűséggel proletár is marad, a kulturált nagy tudással rendelkező ember gyereke valószínűleg hasonló lesz. Az alma nem esik messze a fájától. Ha igaz az emberek nagyjából négy csoportba sorolása, akkor a hibás világnézetből következik: ez ennyi fajú, genetikailag különböző embercsoport (fajelmélet). Mitől függhet ezek után az emberek hovatartozása?

1. Ha csak a saját akaratuktól, akkor ebből következik, hogy a nincstelen, bár lenne lehetősége tőkésnek lennie direkt nyomorog, neki így is megfelel.

2. Genetikailag hibás, ezért nem tehet ellene semmit, sorsa meg van pecsételve.

3. A társadalom a megszerzett tudásával és anyagi hatalmával megkeresi a legkedvezőbb feltételeket minden tagja számára.

Vajon melyik a civilizáltabb, tudományos világnézet? Vajon civilizált az a társadalom, amelyik az ismert problémákat, a lehetőségein belül direkt nem oldja meg? Lehet civilizált az a kapitalista társadalom, amelyik felismerte saját rendszerének kizsákmányolásra és szolgaságra alapuló viszonyait és ezt emberségesnek tartja? A kommunista világnézet felismerte - az eddigi és - a kapitalista társadalom kizsákmányolásra, az embert szolgaságban tartó, de a demokráciát hirdető hibáit, és ezen az új típusú társadalom megépítésével akar úrrá lenni. Ez az új típusú társadalom a kommunizmus, amihez a szocializmuson keresztül vezet az út. A társadalomnak kötelessége, saját érdekében – ha fenn akar maradni -, hogy magas szinten, a tudomány eredményeinek ismeretében, szervezze minden tagjának maximális lehetőségét a legeredményesebb élethez.

Az emberé válásról

Az ember és az általa létrehozott társadalom az eddig ismert legmagasabb anyagi forma. Ha vallásos volnék (ateista vagyok), akkor azt mondanám, hogy az Isten azért adott észt az embernek - amivel gondolkodik -, hogy a körülményeit változtatni tudja a fejében megszülető és munkája során anyagiasuló modellek, gondolatok révén.

Az evolúció és a revolúció közötti különbség az is lehetne, hogy az ember mer és tud változatni helyzetén – sokkal nagyobb hatásfokkal mint a vak természet -, mert tudományosan vizsgálja – többek között – a társadalom fejlődését és a negatív hatásokkal szemben a változást keresi. A társadalom tudományos vizsgálatának legmagasabb foka jelenleg a tudományos és történelmi materializmus, amely az emberiség jövőjét a szocializmust – később a kommunizmust – tartja az emberiségnek további fejlődésének szükségszerű társadalmi formájának. Az eddigi társadalmakra jellemző az anyagi, gazdasági – nemzeti - megosztottsága. Ez a megosztottság az emberiség – a gondolkodó anyagi forma – számára nem kedvező, mert elpazarolja azt a lehetőséget, hogy a társadalom magasabb szintre, formatartóbb állapotba jusson. Az anyag pedig fejlődik vagy evolúcióval, vagy revolúcióval a tökéletesebb a változásoknak ellenállóbb forma felé. Az evolúció lassú észnélküli folyamat, a revolúcióhoz már gondolkodás szükséges, egy jobb modell megalkotása legyen az akár a társadalomé. A társadalom internacionalista vagy liberális szakaszában a nacionalizmust elsöpri az emberi társadalom fejlődése. A nacionalizmus a - fejlett nemzeteknél - jelenleg már a civilizáltabb emberé válást gátolja. A társadalom legutolsó ösztönös szakasza a kapitalizmussal fog véget érni és a hatékonyabb a társadalom tudományosan szervezett szakaszával fog folytatódni, ami a kommunizmus. Ne legyünk kiszolgáltatva a természet vak erőinek, ha van tudatunk, ha jobb modellt is ki tudunk dolgozni, mint ami az állatvilágban érvényes, ne faljuk fel embertársunkat. A megosztott társadalmak hasonlítanak a kannibalizmusra, csak nem szó szerint eszi meg az egyik ember a másikat, hanem kevesek a profit által elveszik a másik által termelt javakat. Az anyagi javak termelőinek céltudatos alacsony öntudati állapotban tartása az érdeke a profitból élőknek. Ezt nem fogja eltűrni az anyag – gondolkodó anyag – tökéletesedési törvényszerűsége. Vagy ösztönösen az evolúcióval vagy tudatosan a revolúcióval, de fejlődni fog a stabilabb társadalmi forma a megosztottságtól mentesebb, a harmonikusabb felé, mert csak így képes magasabb fejlettségre változni.

A megosztott világról

Az emberiséget ősidők óta egy különös a fajelmélethez hasonlítható megosztottság jellemzi. Rabszolga-rabszolgatartó, jobbágy-földesúr, munkás-tőkés, fekete bőrszínű-fehér bőrszínű, sárga bőrszínű- fehér bőrszínű, nemzet-nemzet közötti embert megalázó, a többséget embertelenségben, nyomorban tartó megosztottság ez. Vajon mi az oka annak, hogy ezt nem tudta még az emberiség hosszabb időre lerázni magáról? Egy rövid időre azonban ez már sikerült. Ez volt a szocializmus időszaka. Ezt a megosztottságot a termelőeszközök magántulajdona okozza. Tehát addig, amíg nem kerül közösségi tulajdonba a termelőeszközök többsége, addig mindig jellemezni fogja ez a megosztottság az emberiséget. Addig amíg létezik a megosztottság nem beszélhetünk a „szabadság, egyenlőség, testvériség”-ről és a mindenkire kiterjedő demokráciáról. A kereszténység és a polgári forradalmak kezdetén is felmerültek ezek a gondolatok, de mivel a termelőeszközök magántulajdonát szentnek és sérthetetlennek vallották, ebből a gondolatból nem lett semmi. A polgári demokráciák alkotmányában is ez a legfontosabb rész. Az anyagi megosztottság hatalmi megosztottságot is jelent. Akinek több a pénze, nagyobb a hatalma és az élet különböző területein nagyobb előnnyel indul a versenyben. A gyárak, a mezőgazdaság, a politikai apparátus a parlamentben, a médiák, az oktatás, az egyházak mind a tőkések pénzéből keletkezik és így az ő érdekeiket szolgálja. A hatalommal nem rendelkezők mind azért vannak, hogy a hatalmon lévők érdekeit szolgálják. Amint nincs szükség a hatalommal nem rendelkezőkre, azt egyszerűen magára hagyja, pedig olyan körülményt hozott létre a hatalommal rendelkező, hogy nélküle ne tudjon létezni. A polgári demokráciákban ezek a munkanélküliek, a lassan 10%-ot elérő emberek tízmilliói. A tőkésosztálynak elsősorban azaz érdeke, hogy minél nagyobb legyen a profitja, minél kevesebb ember minél több árút állítson elő, így a gépesítést a legmagasabb fokra fejleszti. Idővel ember nélküli (vagy nagyon kevés embert foglalkoztató) gyárak termelhetnek, de ki fog vásárolni. Minek a profit, ha nincs szükség árura, termékre? Mert mindenki munkanélküli, gépek termelnek. Mi szükség, akkor a tőkésre? Mi szükség, akkor az emberre? Mivel a tőkés társadalom célja a profit, ezért ez az emberiség végét is jelentheti vagy a társadalom visszafejlődését. De az emberi civilizáció fejlődése az elért anyagi hatalmával nem fog megrekedni, hanem ezt a kapitalista lidérces jövőképet egy emberi megosztottságtól mentesebb szocialista, majd kommunista társadalomban folytatja.

Az emberiség jövőjéről

A kapitalizmus jellemzése. Szabadság, egyenlőség, testvériség, demokrácia: A kapitalizmusban az érték mértéke a pénz, ami a hatalom, amely a tőkések kezében koncentrálódik, ezért ez csak a tőkések számára létező értékek. A pénz és ezzel a hatalom egy kiváltságos osztály kezében van, a tőkésekében, aminek a termelőeszközök magántulajdona az oka. A társadalom megoszlik a hatalommal rendelkező, a termelőeszközöket birtokoló tőkések és a hatalommal nem rendelkező proletárok között, szolgákra és az urakra. A következmény: az urak számára ez demokrácia, a szolgák számára diktatúra. A tőkések pénze és hatalma a proletárok, azaz a szolgák kizsákmányolásából, kirablásából származik. Ehhez akár háborúba küldi a proletárokat a proletárok ellen a tőkések hasznáért. A tőkések erkölcse az élősködés, a proletárok, szolgák agymosása, egymásellen való uszítása,

a demokrácia hazudása, anyagi haszonszerzés céljából. Emberképe hasonlatos az állatvilág alacsony színvonalához: - edd meg embertársadat -, ha nem kell, vagy nincs belőle haszna eldobja a szemétbe, ezért a proletár és a munkaeszköz egyenértékű a kapitalizmusban, pótolható, eldobható. A kapitalizmus átmeneti társadalmi forma, átmenet az emberré válás folyamatában. Mivel a proletár alapvetően ellensége a tőkésnek, ez az ellentmondás és a demokrácia hiánya idővel a végletekig kiélezi a két osztály közötti viszonyt. A proletárok érdekei nem jelenek meg közvetlenül, ezért csak a profit szempontjai számítanak, ami nem elégséges a társadalom, az emberiség egysége szempontjából. Így működik lényegében minden diktatúra, kevesek érdekei jelentkeznek közvetlenül és ez nem kerüli el a kapitalizmusban a polgári demokráciának nevezett diktatúrát sem. Összegezve a kapitalizmus jövőképét: diktatúra, embertelenség, kizsákmányolás, rabszolgaság. Ez nem lehet az emberiség jövője, ennél csak jobbat lehet elképzelni és megvalósítani.

A szocializmus jellemzése. Az emberek, szükségleteik kielégítése érdekében, a tárgyakat, értékeket munkamegosztással, mindenkinek képességei szerinti munkájával hozzák létre. A szolgaságra és a kizsákmányolásra ehhez nincs szükség. Mivel csak dolgozó emberekre van szükség a javak előállításához, nincs szükség a dolgozó emberiségen élősködőkre. A magasan civilizált és szervezett munkamegosztás nem lehetséges csak valódi demokráciával, ahol a termékeket előállító és fogyasztó ugyanaz. Nincs szükség olyan fogyasztóra (leszámítva a rászorulókat), aki nem termel. Ki mennyit termel vagy hasznot hajt, annyit fogyaszthat, ez a munka szerinti elosztás elve. A társadalomnak ehhez tudományos ismeretekkel kell rendelkeznie a természet és társadalom törvényeiről, hogy felkészüljön a legoptimálisabb emberséges döntésekre. A dolgozó emberiség a termelőeszközöket demokratikus közösségi társadalmi formában használja kizsákmányolás mentesen, a saját érdekében. A társadalomnak érdeke, hogy minden tagja a legjobb képességekkel rendelkezzen. A társadalomnak kötelessége felkészítenie minden tagját, hogy a munkamegosztásban a legmegfelelőbb helyre kerüljön. Feladatait demokratikusan, érdekegyeztetésen, a hatalom mindenkire kiterjedő megosztásán, az önkormányzáson alapulva oldja meg. Mivel a hatalom nem a termelőeszközök magántulajdonán alapul, ezért nincs szolgaság és kizsákmányolás, megvalósulhat a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség," és a demokrácia.

Összegezve a szocializmus jövőképét: emberség, szabadság, egyenlőség, testvériség, demokrácia minden dolgozó embernek.

Az ellenforradalomról

Az 1989-es ellenforradalmi rendszerváltás megdöntötte a proletárdiktatúrát (Népi Demokráciát) és helyette a polgári demokráciát (polgári diktatúrát) tette Magyarország vezető ideológiájává. Az 1945-ös felszabadulás után a dolgozó nép érdekében a Szovjetunió segítségével államosított, a kapitalistáktól elvett gazdaságot 1989 után elkótyavetyélték, tönkretették. A dolgozó nép 40 évi szorgalmas munkájával felépített ipari létesítményeket és a szövetkezeteket, ami a magyar dolgozóké és parasztoké volt eltulajdonították, majdnem ingyen privatizálták. Az 1956-os és a 1989-es ellenforradalom kétségkívül az úgynevezett polgári demokráciát akarta és vezette be. De mi is valójában a polgári demokrácia? A parlamenti demokrácia az úgy működik, hogy akinek sok pénze van az a hírközlő eszközök, a médiák segítségével, mint egy reklámot hirdeti azt, amit a nép hallani akar, így jut be a parlamentbe és érvényesíti a saját érdekeit. A kapitalista nem azt fogja mondani, hogy a dolgozókat ki fogja zsákmányolni, fosztani és jól meggazdagodik rajta, valamint a lopott pénzen szolgájává teszi azokat, akiktől lop. Pedig ez az igazság. Ez annyira igaz, hogy ezt mindenki tudja, így működik a kapitalizmus. Az 1956-os és az 1989-es ellenforradalmak ilyen rendszert akartak és valósítottak meg. Ez háború volt, ahol az ellenforradalmi reakciós és haladó erők mérkőztek meg, 1956-ban fegyveresen, 1989-ben a Népköztársaság elárulásával. Szerencsére a Szovjetunió segítségével 1956-ban a reakciós ellenforradalmi erők vereséget szenvedtek és volt néhány szabad demokratikus évtized, ahol emberszámba vették a dolgozót. 1989-ben árulással győztek a reakciós ellenforradalmi erők és meg is van az eredménye, a polgári demokrácia. Ugyan többpártrendszer van, de milyenek ezek a pártok? A hatalmon lévő ellenforradalmi pártok fő jellegzetessége, hogy a kapitalista kizsákmányolásra, a magántulajdonra épülő társadalom hívei és ezzel polgári diktatúrát valósítanak meg. Miért szavazzon a dolgozó az ellenségeire? Melyik lop tőle kevesebbet? Mert ugye a kizsákmányolás azt jelenti, hogy a proletár nem kapja meg munkája eredményének teljes ellenértékét, hanem annak jelentős része azoké lesz, akik nem dolgoznak, mert ők a termelőeszközöket birtokolják. A Szovjetunió és a Népi Demokráciák ezt a gyalázatos bűncselekményt akarták megakadályozni az 1956-os ellenforradalom elfojtásával. 1989-re fellazult a proletárdiktatúra, így győzhettek az ellenforradalmárok és kizsákmányolásra épülő polgári diktatúrát vezettek be. Mit képviselnek az 1989-ben hatalomra jutott ellenforradalmárok? Az MSZP szociáldemokrata értéket hirdet, de elveti a szocializmust és a polgári demokráciát akar, ami diktatúra a proletár számára. Az MSZP elárulta a szociáldemokrata értékeket. Az SZDSZ azt hirdeti, hogy az állam rossz gazda, így a termelőeszközöket átadja a magántulajdonosoknak, így a magántulajdonosok diktatúráját valósítja meg. A FIDESZ a Néppárt színeiben lép fel, de a kapitalista kizsákmányoló és a proletár nem lehet ugyanaz a nép. A nép túlnyomó többsége proletár, a FIDESZ pedig a kapitalizmust hirdeti. Egy pártban a tőkés és a proletár nem fér meg egymás mellett. Mi a közös

vonás az ellenforradalmi pártokban? Az, hogy a termelőeszközöket magántulajdonba vette és a dolgozó népet proletárrá tette, a tudományos világnézet helyett az ösztönös, vak természet erőinek engedelmeskedő társadalmat vezetett be. Ezért az 1956-os és az 1989-es ellenforradalom egy alacsonyabban civilizált a kizsákmányolásra épülő polgári diktatúrát akart és valósított meg. Mivel torz világnézettel rendelkeznek az ellenforradalmárok, azt hiszik, hogy demokrácia van, ezért az emberiség demokratikus jövőjéhez vezető útra nem tudnak rátérni. Az eredmény diktatúra, nyomor, háború, majd a forradalom. Végül a megoldás, az újjáéledt szocializmus.

A vallásról és az agymosásról

A vallásos ember tudatában úgy él az Isten, mintha valóban létezne. Hogyan lehetséges ez? Lehetséges-e az, hogy egy mindentudó a jövőt is ismerő szellem teremtette a semmiből az anyagi világot? Ez elsőre így nevetséges (másodszorra is), ugyanis nem ismer az emberiség olyan jelenséget, ami a semmiből anyagot hoz létre. Akkor mire alapozza a vallásos ember az Isten által teremtett világnézetét? Nem ismert és nem tapasztalt dolgokat valóságosnak tart a vallásos ember. Ugyanis az Istenről nincs semmilyen ismeret és bizonyíthatóan nem is észlelte senki. Mivel a semmiről, vagyis az Istenről beszélünk ez a legmegfelelőbb kifejezés, az Isten semmi, vagyis nincs. Tehát a vallásos ember a semmit valóságosnak tételezi, az anyagi világot pedig mindennap tapasztalja, így kettős tudata alakul ki. Az egyik a létező a másik pedig a nem létező. Ez a vallásos ember tudathasadása létező és nem létező világra. Az anyagi világ keletkezéséről nincs pontos ismerete az emberiségnek, de az anyagi világot észleljük. Minden pillanatban körülvesz minket az anyagi világ, sőt mi magunk is anyag vagyunk. Ez bizonyítottan létezik. A vallásos ember tudatát mivel már egyszer kettéhasadt valós és nem valósra tovább lehet hasítani. Ez jelenleg az agyak manipulálásának hatékony eszköze. A valóságban az emberek tapasztalják, hogy nincs demokrácia, de az agymosás eredményeként a meghasadt tudatukba ez benne van, valóságosnak tartják a nem létezőt. A további hatékony tudathasadást okozó fogalmak a reklám, a szabadakarat, a nacionalizmus, a szociális piacgazdaság, a jóléti demokrácia, a polgári demokrácia, a fasizmus. A reklámban használt kiváló agymosó módszer a következő: A reklámozandó mellé egy a célközeg számára kívánatos vagy élvezetes a figyelmét elterelő dolgot vagy jelenséget kell tenni. Így a reklámozandó és a figyelemelterelő összekacsolódik és megtörténik az agy manipulálása. E módszer hatókörének csak a reklámkészítő fantáziája szab határt, bármire felhasználható. Jellegzetes felhasználói területek: bármilyen áru vagy szolgáltatás értékesítése, politikai érdekek, világnézeti kérdések agyakba mosása. Politikai érdek lehet például a parlamenti demokráciákban a pártok vagy a képviselők érdekeinek érvényre juttatása. Tipikus világnézeti agymosás a szeretetből következtetni Isten létére. A szabadakarat hirdetése a társadalomban érvényesülő gazdasági és tudati lehetőségek figyelmen kívül hagyása, a társadalom lehetőségei feletti egyéni lehetőségek túlértékelése. Ez kiválóan alkalmas a társadalom anyagi megosztottságának magyarázására. A nacionalizmus kiválóan alkalmas a nemzetek összefogása helyett a nemzetek dolgozóinak egymásra uszítása a kapitalisták profitja érdekében. Olyan nem létezik, hogy szociális piacgazdaság. A piacgazdaság a kapitalizmus működési terepe, ami nem tűri a szociális problémákat csak a profit szempontjai számítanak. A jóléti demokrácia csak viszonylagos lehet a kizsákmányoló társadalomban a kapitalizmusban, mert a tőkések által eltulajdonított értékekből a fejlettebb gazdaság és a gyarmatok kifosztása miatt többet kapnak proletárok, de a kizsákmányolás tényén ez nem változtat. Osztálytársadalmakban a hatalmon lévőknek demokrácia a hatalommal nem rendelkezőknek diktatúra van. A polgári demokráciában a tőkések számára demokrácia, a proletárok számára diktatúra van. A szocializmusban ez fordítva van. Demokrácia a dolgozóknak és diktatúra a tőkés jelenségeknek. A fasizmus is kihasználja az agyak manipulálását. A hitleri fasiszták nemzeti szocialistáknak is nevezték magukat, de a szocializmus nemzetközi ezért ez hazugság. A „szociális piacgazdaság", „jóléti demokrácia", „polgári demokrácia", „nemzeti szocializmus" fogalmakban a reklámban használatos agymosási technika módszerét használja ki, egymásmellé helyez fogalmakat, aminek nincs is köze egymáshoz, de az agyban ez összemosódik. Az emberi agy tudathasadásos állapotban tartása kiválóan alkalmas eszköz bizonyos embereknek a hatalom gyakorlására. Ezt nevezhetjük agymosásos diktatúrának is, ami nem alkalmas az emberi szabadság kiteljesedésére. A vallás kimondottan alkalmas eszköz a kapitalista kizsákmányoló társadalomban a diktatúra fenntartására, elősegíti az egyéb anyagi hasznot hozó tudathasadást a proletárokban.

A szocializmusról

Az ideiglenesen széthullott európai szocialista rendszerek, minden hibájuk ellenére megmutatták az emberiségnek, hogy lehetséges emberibb társadalmat felépíteni a tudományos világnézetre alapozva, mint az ösztönös, a társadalmi törvényeket nem ismerő ezért a vak természetnek kiszolgáltatott, de még rothadtságában is erős és egyelőre fejlődőképes kapitalizmus. A szocializmus átmenti társadalom az osztálytársadalomból az osztálynélküli társadalomba. A termelőeszközök magántulajdonára épülő társadalom megosztott osztálytársadalom. Az emberiség megoszlik a termelőeszközök magántulajdonával a hatalommal rendelkező tőkésekre és a hatalommal valamint a termelőeszközökkel nem rendelkező proletárokra a dolgozókra. A kapitalizmus óriási fejlődést hozott az emberiségnek, hatalmas energiákat szabadított fel a természet erőinek káros hatásainak legyőzésére. Eszközei a termelőeszközök magántulajdonosainak profit érdekei, amit akár embertelen eszközökkel és kegyetlenül érvényesít. Megtanította az emberiséget hatékonyan intenzíven dolgozni

a profit érdekében. Integrálja az emberiséget és kialakítja az egységes szervezetét, akár háborúk árán is. Az emberek összefogását a természet átalakítására a termelőeszközök magántulajdonára, a létbizonytalanságot teremtő ember-ember elleni kíméletlen versenyre építi, ahol nem egyenlők az esélyek, és a vesztesek a szemétdombra kerülhetnek. A polgári demokrácia csak a tőkéseknek demokrácia a proletároknak diktatúra. A természet átalakítása így torz vonásokat vesz fel, az emberiség érdekei háttérbe szorulnak, a termelőeszközök magántulajdonosainak profit érdekei miatt a diktatúra érvényesül. A szocializmus megszünteti a megosztott világot az osztálytársadalom megszüntetésével, a torz egyéni érdek helyett az emberiség érdekei kerülnek előtérbe a demokrácia kiszélesedésével. A szocialista társadalom hivatott a termelőeszközök magántulajdonán alapuló társadalom, a kizsákmányolás a szolgaság és a diktatúra megszüntetésére. A szocialista közösségi társadalomban a termelő és a fogyasztó ugyanaz, mert mindenki dolgozó, kivéve a rászorulók. A mindenkinek a képessége szerinti munkája, és a mindenkinek a munkája szerinti az elosztása elve érvényesül. A közösség demokratikus intézményekben irányítja a közös ügyeket, hozza a törvényeket, nincs szükség osztályérdek megvalósítására. A közösségi tulajdonban lévő gazdaságot demokratikus közösségek szervezik és irányítják. A közösség az elért eredményeihez mérten gondoskodik a dolgozó emberek fejlődéséről és egészségéről. A piaci viszonyok, ahol az elvégzett munka csak esetlegesen és utólag értékesül megszűnnek, helyette az igényeknek megfelelően tervezett, munka által létrejött termékek, szolgáltatások a piac kihagyása nélkül a cserélődnek ki. Az emberek különböző tulajdonságúak és ezért különböző értékeket képviselnek, de ezeket fel kell tárni és működésbe kell hozni az emberiség érdekében. Nem elfojtani kell a különbségeket, hanem kiművelni és hagyni érvényesülni a demokrácia keretein belül. Mivel a szocializmus átmeneti társadalom az osztálynélküli társadalomba ezért a termelőeszközök magántulajdonára épülő gazdasági jegyek sokáig érvényesülnek, amit diktatórikusan kell gátolni, szabályozni, mert ellenkező esetben az osztálytársadalom újból kiépülhet, mint ahogy ezt a szocialista rendszerek ideiglenes bukása is bizonyít.

Vádirat

A vádló: Egy munkás, aki szocialista dolgozóból az ellenforradalom által proletár lett.

Vádlottak: Az 1989-es ellenforradalmárok.

Vádpontok: Az ellenforradalmárok által elkövetett bűncselekmények felsorolása.

1. Az MSZMP-be befurakodott ellenforradalmárok szövetkeztek a Horthy rendszer eszméit hirdetőkkel és elárulták a szocialista Magyarországot.
2. Polgári demokráciát vezettek be, ami a dolgozó nép számára diktatúra.
3. A dolgozó nép vagyonát eltulajdonították, magánkézbe jutatták szinte ingyen.
4. Kiszolgáltatták a magyar dolgozókat a multinacionális szervezetek érdekeinek.
5. Lerombolták a 40 év munkájával felépített ipart és mezőgazdaságot.
6. A dolgozók érdekvédelmi szerveit megsemmisítették.
7. Létbizonytalanságot teremtettek, sokszázezer munkanélküli proletár éhezik.
8. A dolgozó proletárok munkahelye, az élete a profit érdekeinek van kiszolgáltatva.
9. Tönkretették az egészségügyi ellátást.
10. Felszámolták a szociális hálót.
11. A termelőeszközök magántulajdonára épülő kizsákmányolást vezettek be.
12. A dolgozókat szolgává tették.
13. Az emberi jogokat a dolgozókkal szemben eltörölték, illetve a profitnak rendelték alá.
14. Népirtó háborúkban vesznek részt.
15. A Horthysta háborús bűnösöket rehabilitálják.
16. Teret engednek a fasiszta ideológiának a demokráciára hivatkozva.
17. Betiltották a dolgozók jelképeit.
18. Üldözik a dolgozók pártját, beszüntették működési terüket a munkahelyeken.
19. Minden értéket áruvá tettek, az erkölcs a profit függvénye lett.
20. A vallást a hamis tudatot nem ítélik el, sőt támogatják.
21. A dolgozók tudatába a szolgaság elfogadását építették be az agymosással.
22. A proletároknak a polgári diktatúrát demokráciaként tanítják.
23. A polgári pártok hamisan a dolgozók képviselőinek hirdetik magukat.

A vádlottak ügyében a megújuló szocializmusban a dolgozó nép bírósága fog dönteni.

Egy proletár gondolatai 2004-ben Salánki László

Alapvető értékek, érdekviszonyok a polgári társadalomban

- A kapitalizmus alapértéke, mozgatója a minél nagyobb profit – a tiszta haszon - elérése a termelőeszközök magántulajdonosainak, a tőkések számára.
- A polgári - kapitalista - társadalomban a profit termelése – tőkés haszna - a meghatározó, mert a tőkés ezért finanszírozza a különböző termékek előállítását.
- A polgári társadalom a versenyre épül, ami a termelékenység növelésére vezet.
- A tőkés a verseny miatt kénytelen a termelőegység hatásfokát növelni, ennek leghatékonyabb eszköze az emberi munkaerő kiszorítása a technikai színvonal emelésével.
- A technikai színvonal emelkedésével egy határon túl az emberi munkaerő kiszorul a termelésből és a fogyasztásból.
- A tőkés számára a proletárok minden emberi értékénél fontosabb a nagyobb profit elérése, ezért ha nincs szükség a munkaerejére, akkor kidobja, így a proletár munkanélkülivé válik. A munkanélküliség hasznos a tőkések számára, még akkor is, ha ez a viszályára sülhet el, ezért érdeke a tőkésnek a munkanélküliség kezelése, a proletár tartalékhadsereg féken tartása.
- A kapitalizmusban minden emberi érték áru, ami nem sérti a profit érdekeit, legyen az akár erkölcstelen bűncselekmény (gyarmatosító és a világ újrafelosztásáért folyó rablóháború, prostitúció).
- A nagyobb profit leghatékonyabban és tartósan a termelékenység növekedésével, a technikai színvonal emelésével és vagy az emberi munkaerő csökkentésével érhető el (profitráta süllyedés).
- A profit éhség – a nagyobb haszon – és a verseny a termelékenység maximális növelésére vezet – ösztönöz – mindenáron és elkerülhetetlenül, ami hosszútávon a technikai színvonal emelkedésével az ember kiszorítására vezet a termelésből. - és a fogyasztásból, mert aki nem termel hasznot az nem kell - <u>A tőkés társadalom alapellentmondása:</u> a termelés társadalmi, az elosztás magánjellege; A termelés emberi munkaerő oldala általánosságban csökkeni fog, illetve minimálisra csökken a technikai színvonal határtalan növelésével.
- A profit megszerzésében a dolgozó proletár érdeke alárendelt a tőkéshez képest. A proletár csupán az áru termelője és fogyasztója, a profit haszonélvezője a tőkés – a tőkét befektető, a működtető (ehhez kell a polgári diktatúra, a termelőeszközök magántulajdonának és a termelés társadalmi jellegének biztosítására).
- A profit termelői (proletárok) és felhasználói (a tulajdonos tőkés) közül a profit felhasználója monopolhelyzetben van (Polgári diktatúra).
- A technikai színvonal emelkedése az emberi munkaerő feleslegessé válását eredményezi, ami egy határon túl a fogyasztók számának csökkenését eredményezi (tartós az emberiség méreteiben mért nagyarányú munkanélküliség, nyomor).
- A felesleges munkaerő (a proletárember a volt munkaerő) a technikai színvonal emelkedésével nem kell a profit növekedéséhez – és a fogyasztáshoz sem, de akkor minek termelni és miből lesz a profit?
- Az árutermelés eredménye nem jár a felesleges embernek a volt munkaerőnek, aki nem hoz hasznot, profitot.
- A felesleges embereket - a proletárembereket a volt munkaerőket - a profit haszonélvezője a tőkés elpusztítja, akár önmagukat megsemmisítő és profitot termelő háború, akár a nyomor útján.
- A profitot termelő proletárember a technika fejlődésével kiszorul a szükséges tényezők közül.
- A termelőeszközök magántulajdonán alapuló társadalomban a proletár szerepe a profit előállításában a termelés emberi oldala és a fogyasztás, e nélkül nincs profit, ami a tőkés haszna – tehát a termelékenység egy határon túli növelésével a kapitalista társadalom mozgatórugója a profit termelése értelmét veszti.
- A proletár, mivel nincs termelőeszköze valamint nincs birtokában a demokráciához szükséges tényezőkkel, nem tud érdemben változtatni a profit tőkéshez kötődő monopóliumán, csak forradalmi úton.

A demokráciához szükséges tényezők:

- Adatok a döntéshez,
- szaktudás a társadalom mindenféle ügyeihez,
- idő és pénz a tájékozódáshoz a tanuláshoz,
- helyes világnézet, materialista öntudat,
- jogi és technikai feltételek a demokrácia működtetéséhez,
- vitafórumok a vélemények ütköztetéséhez,
- A demokratikus centralizmus alapján működő egységes végrehajtó apparátus.

- Az emberi munkaerő kiszorulása a termelésből pozitív eredmény a fogyasztásból pedig negatív, amit a kapitalista társadalmi rendszer nem tud emberségesen kezelni. Erre csak a termelőeszközök közösségi tulajdonára épülő demokratikus és tudományosan alapokon szervezett társadalom lehet képes.
- A tőkés társadalom a termelésből és fogyasztásból kiszorultakkal nem tud mit kezdeni, hiszen ezek nem hoznak hasznot a befektetőnek csak akkor, ha egymást pusztító háborúkban lesznek fogyasztók, vagyis elhasználják a fegyvereket miközben ők elpusztulnak.

A polgári társadalmi forma hatása az emberre

- A versenyre alapuló társadalmakban általában és hosszútávon a sorozatosan nyertesé a nagyobb hatalom, így nem lehet demokrácia csak legfeljebb hierarchikus szerveződésű diktatúra. A jobb képességekkel rendelkező nyertes a diktatúrában jobb pozíciót foglal el, nem kell figyelembe vennie a vesztesek érdekeit.
- A kapitalizmusban általában és hosszútávon a nyertes tőkésé a nagyobb profit, így övé a nagyobb hatalom. A profit megszerzésért folyó versenyben a proletár nem vesz részt.
- A kapitalizmusban a nagyobb tőkével rendelkezőé a nagyobb hatalom, így a beleszólása is nagyobb a közügyekbe, így az ő érdeke lesz a közügy.
- A termelőeszközök magántulajdonára alapuló társadalmakban, így a kapitalizmusban is a társadalom a hatalom gyakorlásában versenyzőkre és passzív résztvevőkre oszlik. A tőkések érdemben csak egymással versenyeznek a passzív proletárok kizsákmányolására és egymás legyőzésére.
- A versenyre alapuló társadalmakban nem lehetséges társadalmi szolidaritás legyőzött, de még versenyben lévőkkel szemben sem, mert aki lemarad az valójában, ha nem is közvetlenül, de a pénzben rejlő emberi munka miatt a győztest szolgálja.
- A társadalmi összefogás a versenyre alapuló kapitalizmusban az ellenérdekek miatt diktatórikus kényszer hatására valósulhat meg. A kényszer a munkanélküliség rémével, a médiák tőkés tulajdonán alapuló ideológiai diktatúrán, a törvényhozás tőkés érdekeket megvalósító, akár a dolgozó, mint beszélő szerszám nagyobb munkára serkentése érdekében hozott szociális törvények formájában, de semmiképpen sem emberbaráti okokból történő hatalmán alapul. A profitért folyó verseny határozza meg a társadalmi összefogás formáját is, amiben a tőkés aktív a proletár csak passzív szerepet tölt be.
- A kapitalista társadalomban a társadalmi forma – a termelőeszközök magántulajdona – meghatározza a társadalmi osztályok tagjainak egymáshoz és a többi osztályhoz való viszonyát. A tőkés általában nem tehet mást, mint a nagyobb profit érdekében cselekszik, és ez alapvetően meghatározza a termelésben elfoglalt szerepét. Így a tőkés számára a termelőegységben nem az a fontos, hogy ember vagy gép, hanem a nagyobb profit, mert a versenyben győznie kell. A proletárok (a dolgozó osztályok, munkavállalók) nem versenyezhetnek a profitért. Szerepük a minél nagyobb profit előállításában a termelésben és a fogyasztásban való részvételükre korlátozódik, mivel ezek összefüggésének és a tőkés bevételének eredménye határozza meg alapvetően a profitot. A dolgozó osztályok egymáshoz való viszonyát is a verseny határozza meg, de nem a profitért, hanem a munkahely megtartásáért, ami egyben rabszolgaszíj is, mert a munkahely elvesztése a proletár és családja pusztulásának a rémével ér fel. Ez a tőkésosztály érdeke, ami az oszd meg és uralkodj módszerrel legyengíti a dolgozók összefogási szükségességét a hatékony érdekvédelemre, pedig a dolgozók az összefogással szüntethetnék meg rabszolgaságukat.
- A tőkések a médiák segítségével is nagymértékben elősegítik a hatalmuk erősítését. A médiák a tőkések tulajdonában vannak. A közszükségleti médiák a tőkésállam érdekeinek megfelelően működnek, mert a tőkésállam is a tőkések érdekeit szolgálja. A tőkésállam a médiák feletti uralmával a nagyobb profit érdekében az ő erkölcsi normáit erőlteti rá a proletárokra is, aminek a lényege a társadalomban az emberi értékek áruvá, tőkévé alakítása, a kíméletlen verseny és uralom embertársaink felett.
- A polgári diktatúra a dolgozó osztályok érdekeinek elnyomásával és a tőkések profitérdekeinek mindenek felettivé tételével elkerülhetetlenül társadalmi katasztrófát, társadalmi forradalmat idéz elő, mert a katasztrófa előjeleit hatalmuk tudatának mindenhatóságában bízva nem veszik észre. A polgári világnézet, amely a dolgozó osztályokat is megfertőzi hamis út, mert a valóságos emberi értékekből csak árut képes létrehozni (ez sem kevés), de az ember ennél több, ami így valóságos demokrácia nélkül csak társadalmi katasztrófával, ösztönösen tud csak a megfelelőbb útra térni.

Kérdések:

- Miért passzívak általában a dolgozó osztályok a rabszolgasorsukkal szemben?
- Miért csak társadalmi katasztrófa (világháború okozta tízmilliós emberveszteség), a dolgozók között az általános nyomor, ami a társadalmi forradalom kiváltó oka?
- Miért nem akarnak valódi beleszólást (a törvényhozás, társadalom pénzügyei, a gazdaság) a közügyekbe, valódi demokráciát a dolgozó osztályok?

Egyszerűsített tőkés termelési modell:

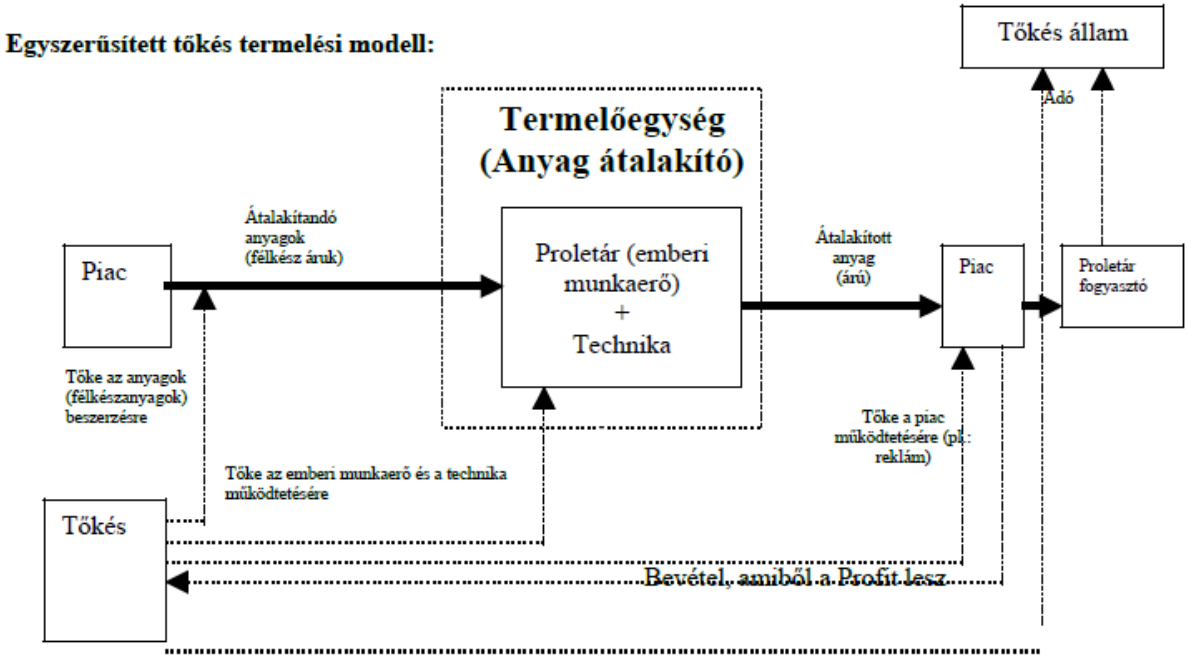

A tőkés állam hatalommegosztása (a tőkések monopóliumának birtokában):

- Törvényhozó hatalom.
- Végrehajtó hatalom.
- Bíróság.
- Alkotmánybíróság.
- Demokrácia a tőkés közösség hatalmának érvényesítésére.
- Diktatúra a szocialista törekvésekre.

Egyszerűsített szocialista termelési modell:

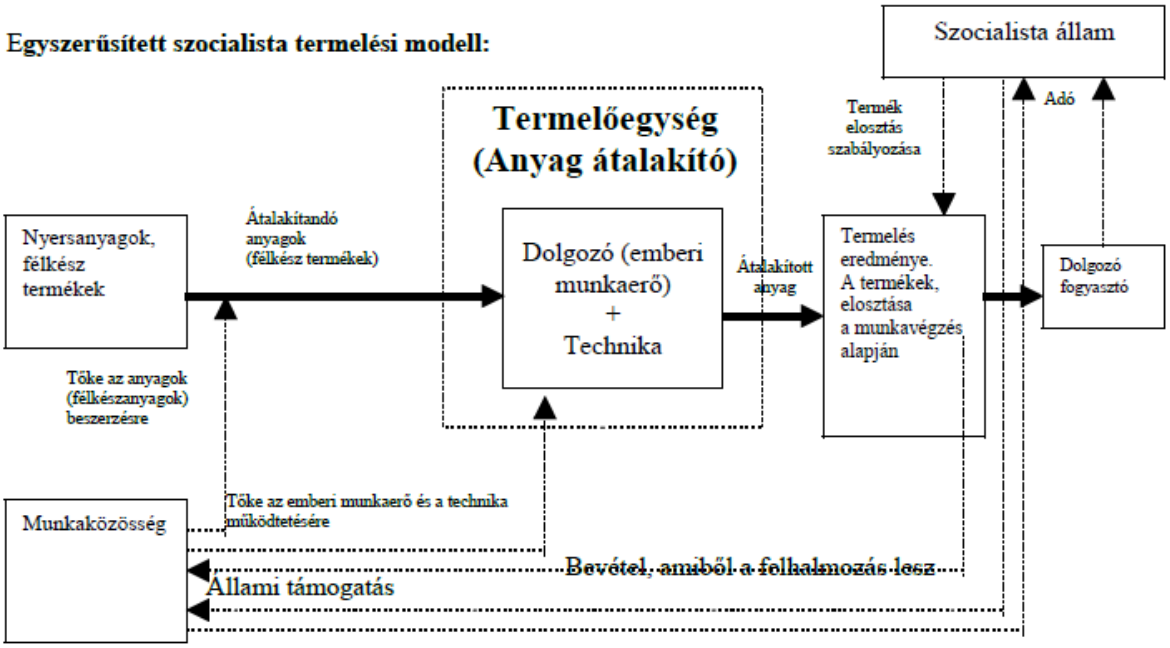

A szocialista állam hatalommegosztása (a dolgozó munkaközösségek monopóliuma birtokában)**:**

- Törvényhozó hatalom.
- Végrehajtó hatalom.
- Bíróság.
- Alkotmánybíróság.
- Demokrácia a dolgozó közösség hatalmának érvényesítésére.
- Diktatúra a tőkés törekvésekre.

Egy proletár gondolatai a profitról 2005-ben Salánki László

Egy dolgozó véleménye a baloldaliságról.

Engedjék meg, hogy a nagyok mellett egy dolgozó is hozzá szóljon az Őt, elsősorban Őt érintő baloldaliság értelmezéséhez.

Valamikor tanították a Nagy Francia Polgári Forradalom híres mondását: "Szabadság, Egyenlőség, Testvériség". Nekem ez jelenti az alapvetően a baloldaliságot! Lehet szolidaritásról, igazságosságról, egyenlő közteherviselésről, szociális piacgazdaságról beszélni, de hogyan lehet ezeket megvalósítani demokratikusan.

Vegyük sorra a baloldali alapértékeket.

Szabadság. Mit is jelent ez a gyakran hangoztatott szó? A különböző dolgokhoz, tárgyakhoz, emberekhez, természethez, termelőeszközökhöz, munkához, véleményhez, társadalomban elfoglalt helyhez, pénzhez stb. való viszonyt. Bonyolult fogalom!? A többséget kitevő dolgozók mit élveznek a szabadságból? És mit a gazdagok? A többség számára a rémítő munkanélküliséget, a társadalombiztosítás egyre alacsonyabb fokát, az egészségügy csapnivaló siralmas állapotát a gazdagok hasznáért. A szabadság manapság is csak pénzel mérhető. Mehetek a világon bárhova, ha van pénzem. Sportolhatok, élhetek egészségesen, ha van pénzem. Megfizethetem más dolgozó munkáját, ha van pénzem. De pénze csak annak lehet, de nem feltétlenül, aki szorgalmas és van munkája vagy annak, akinek van gyára és sokan dolgoznak a hasznáért, szabadságáért. Szabadon mehetek dolgozni bárhová, ha okos erős és ügyes vagyok. Ha még jobb, akkor gyáros is lehetek. A túlnyomó többség nem lesz gyáros csak a munkáját féltő kiszolgáltatott dolgozó. A szabadság fokát pedig pénzben lehet mérni. Én a dolgozó termelek, a gyáros pedig szabad, mert a létem függ tőle.

Egyenlőség. A jogi egyenlőség a polgári társadalom nagy érdeme. És az is hogy ez le van írva. Jogi szakemberek segítségével ez jól működik a megfelelő társadalmi szervezetekben. Ez viszont pénzbe kerül. És megint ott vagyunk, hogy a pénz a hatalom a szabadság és az egyenlőség záloga. A világ megosztott, kevés pénzel rendelkező dolgozókra és korlátlan pénzel rendelkező gyárosokra.

Testvériség. Úr és szolga, gazdag és szegény, munkaadó és dolgozó között nem lehet testvériség, csak alárendeltség - így nem kerülhet a trónra a "Népfelség".

A pénz és a hatalom édestestvérek, mindig találkozni szeretnének. Az a személy vagy szervezet, amelyik a hatalommal rendelkezik, előbb utóbb a pénzel is fog rendelkezni és fordítva.

Baloldaliság és valódi demokrácia csak úgy lehetséges, ha a dolgozó nép is a hatalom és pénz birtokosa. Új hatalmi ágat kell létrehozni - a törvényhozás, a végrehajtás, a bíróság mellett – a nép hatalmát a "Népfelség" hatalmát. Ne a gazdagok döntsenek a dolgozó nép feje felett, a nép is képviselve legyen a hatalomban. Csak így érvényesülhet a "Szabadság, Egyenlőség, Testvériség".

2007.03.21. Egy dolgozó, Salánki László Budapestről.

Gazdasági-politikai modellek 2009-ből

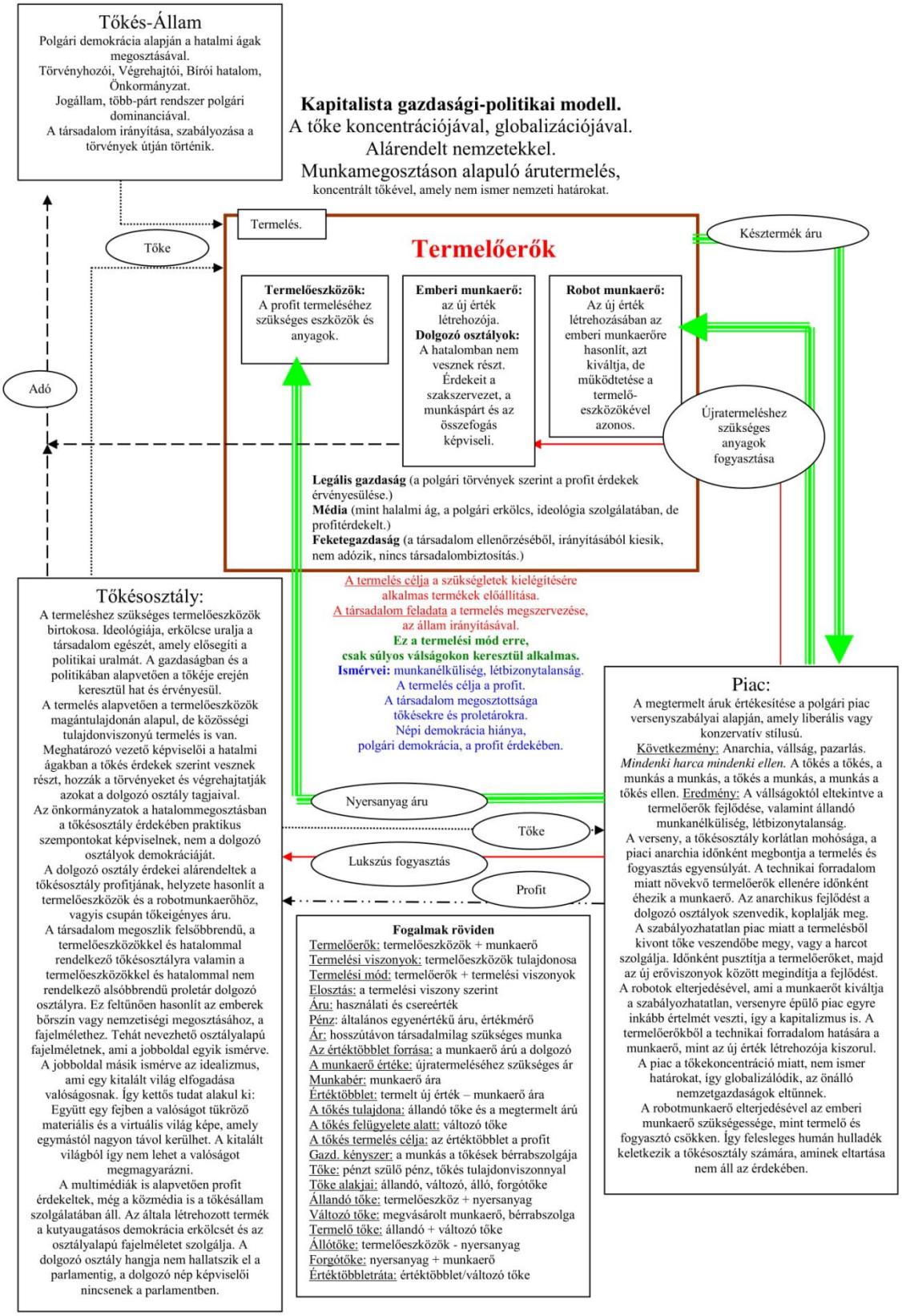

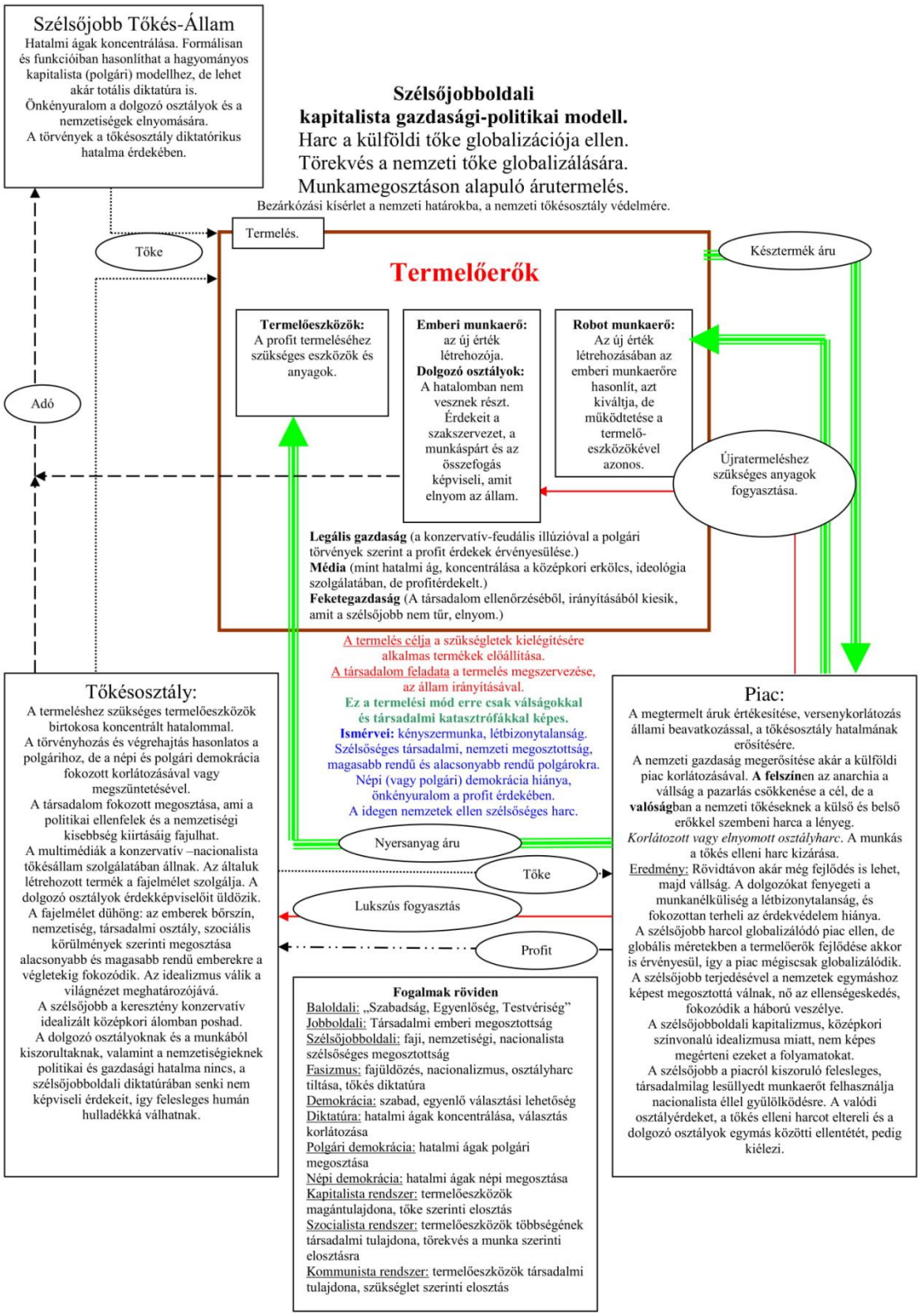
Szélsőjobb Tőkés-Állam
Hatalmi ágak koncentrálása. Formálisan és funkcióiban hasonlíthat a hagyományos kapitalista (polgári) modellhez, de lehet akár totális diktatúra is.
Önkényuralom a dolgozó osztályok és a nemzetiségek elnyomására.
A törvények a tőkésosztály diktatórikus hatalma érdekében.
Szélsőjobboldali
kapitalista gazdasági-politikai modell.
Harc a külföldi tőke globalizációja ellen.
Törekvés a nemzeti tőke globalizálására.
Munkamegosztáson alapuló árutermelés.
Bezárkózási kísérlet a nemzeti határokba, a nemzeti tőkésosztály védelmére.
Termelés.
Tőke
Késztermék áru
Termelőerők
Termelőeszközök:
A profit termeléséhez szükséges eszközök és anyagok.
Emberi munkaerő:
az új érték létrehozója.
Dolgozó osztályok:
A hatalomban nem vesznek részt. Érdekeit a szakszervezet, a munkáspárt és az összefogás képviseli, amit elnyom az állam.
Robot munkaerő:
Az új érték létrehozásában az emberi munkaerőre hasonlít, azt kiváltja, de működtetése a termelő-eszközökével azonos.
Adó
Újratermeléshez szükséges anyagok fogyasztása.
Legális gazdaság (a konzervatív-feudális illúzióval a polgári törvények szerint a profit érdekek érvényesülése.)
Média (mint hatalmi ág, koncentrálása a középkori erkölcs, ideológia szolgálatában, de profitérdekelt.)
Feketegazdaság (A társadalom ellenőrzéséből, irányításából kiesik, amit a szélsőjobb nem tűr, elnyom.)
A termelés célja a szükségletek kielégítésére alkalmas termékek előállítása.
A társadalom feladata a termelés megszervezése, az állam irányításával.
Ez a termelési mód erre csak válságokkal és társadalmi katasztrófákkal képes.
Ismérvei: kényszermunka, létbizonytalanság.
Szélsőséges társadalmi, nemzeti megosztottság, magasabb rendű és alacsonyabb rendű polgárokra.
Népi (vagy polgári) demokrácia hiánya, önkényuralom a profit érdekében.
A idegen nemzetek ellen szélsőséges harc.
Nyersanyag áru
Tőke
Lukszús fogyasztás
Profit
Tőkésosztály:
A termeléshez szükséges termelőeszközök birtokosa koncentrált hatalommal.
A törvényhozás és végrehajtás hasonlatos a polgárihoz, de a népi és polgári demokrácia fokozott korlátozásával vagy megszüntetésével.
A társadalom fokozott megosztása, ami a politikai ellenfelek és a nemzetiségi kisebbség kiirtásáig fajulhat.
A multimédiák a konzervatív –nacionalista tőkésállam szolgálatában állnak. Az általuk létrehozott termék a fajelmélet szolgálja. A dolgozó osztályok érdekképviselőit üldözik.
A fajelmélet dühöng: az emberek bőrszín, nemzetiség, társadalmi osztály, szociális körülmények szerinti megosztása alacsonyabb és magasabb rendű emberekre a végletekig fokozódik. Az idealizmus válik a világnézet meghatározójává.
A szélsőjobb a keresztény konzervatív idealizált középkori álomban poshad.
A dolgozó osztályoknak és a munkából kiszorultaknak, valamint a nemzetiségieknek politikai és gazdasági hatalma nincs, a szélsőjobboldali diktatúrában senki nem képviseli érdekeit, így felesleges humán hulladékká válhatnak.
Piac:
A megtermelt áruk értékesítése, versenykorlátozás állami beavatkozással, a tőkésosztály hatalmának erősítésére.
A nemzeti gazdaság megerősítése akár a külföldi piac korlátozásával. A felszínen az anarchia a vállság a pazarlás csökkenése a cél, de a valóságban a nemzeti tőkéseknek a külső és belső erőkkel szembeni harca a lényeg.
Korlátozott vagy elnyomott osztályharc. A munkás a tőkés elleni harc kizárása.
Eredmény: Rövidtávon akár még fejlődés is lehet, majd vállság. A dolgozókat fenyegeti a munkanélküliség a létbizonytalanság, és fokozottan terheli az érdekvédelem hiánya.
A szélsőjobb harcol globalizálódó piac ellen, de globális méretekben a termelőerők fejlődése akkor is érvényesül, így a piac mégiscsak globalizálódik.
A szélsőjobb terjedésével a nemzetek egymáshoz képest megosztottá válnak, nő az ellenségeskedés, fokozódik a háború veszélye.
A szélsőjobboldali kapitalizmus, középkori színvonalú idealizmusa miatt, nem képes megérteni ezeket a folyamatokat.
A szélsőjobb a piacról kiszoruló felesleges, társadalmilag lesüllyedt munkaerőt felhasználja nacionalista éllel gyűlölködésre. A valódi osztályérdeket, a tőkés elleni harcot eltereli és a dolgozó osztályok egymás közötti ellentétét, pedig kiélezi.
Fogalmak röviden
Baloldali: „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”
Jobboldali: Társadalmi emberi megosztottság
Szélsőjobboldali: faji, nemzetiségi, nacionalista szélsőséges megosztottság
Fasizmus: fajüldözés, nacionalizmus, osztályharc tiltása, tőkés diktatúra
Demokrácia: szabad, egyenlő választási lehetőség
Diktatúra: hatalmi ágak koncentrálása, választás korlátozása
Polgári demokrácia: hatalmi ágak polgári megosztása
Népi demokrácia: hatalmi ágak népi megosztása
Kapitalista rendszer: termelőeszközök magántulajdona, tőke szerinti elosztás
Szocialista rendszer: termelőeszközök többségének társadalmi tulajdona, törekvés a munka szerinti elosztásra
Kommunista rendszer: termelőeszközök társadalmi tulajdona, szükséglet szerinti elosztás

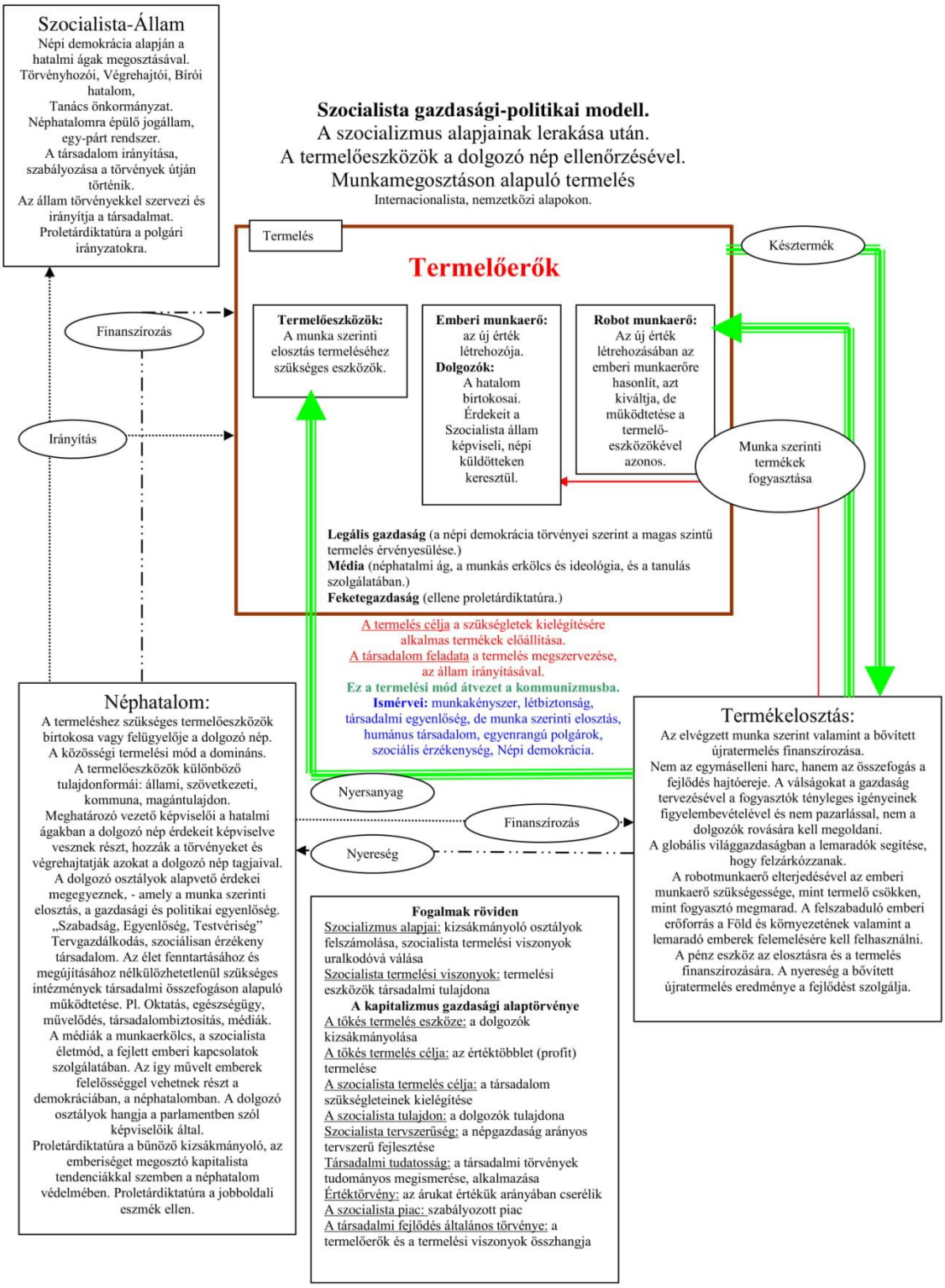
Szocialista-Állam
Népi demokrácia alapján a hatalmi ágak megosztásával.
Törvényhozói, Végrehajtói, Bírói hatalom,
Tanács önkormányzat.
Néphatalomra épülő jogállam, egy-párt rendszer.
A társadalom irányítása, szabályozása a törvények útján történik.
Az állam törvényekkel szervezi és irányítja a társadalmat.
Proletárdiktatúra a polgári irányzatokra.
Szocialista gazdasági-politikai modell.
A szocializmus alapjainak lerakása után.
A termelőeszközök a dolgozó nép ellenőrzésével.
Munkamegosztáson alapuló termelés
Internacionalista, nemzetközi alapokon.
Termelés
Termelőerők
Késztermék
Termelőeszközök: A munka szerinti elosztás termeléséhez szükséges eszközök.
Emberi munkaerő: az új érték létrehozója.
Dolgozók: A hatalom birtokosai. Érdekeit a Szocialista állam képviseli, népi küldötteken keresztül.
Robot munkaerő: Az új érték létrehozásában az emberi munkaerőre hasonlít, azt kiváltja, de működtetése a termelő-eszközökével azonos.
Finanszírozás
Irányítás
Munka szerinti termékek fogyasztása
Legális gazdaság (a népi demokrácia törvényei szerint a magas szintű termelés érvényesülése.)
Média (néphatalmi ág, a munkás erkölcs és ideológia, és a tanulás szolgálatában.)
Feketegazdaság (ellene proletárdiktatúra.)
A termelés célja a szükségletek kielégítésére alkalmas termékek előállítása.
A társadalom feladata a termelés megszervezése, az állam irányításával.
Ez a termelési mód átvezet a kommunizmusba.
Ismérvei: munkakényszer, létbiztonság, társadalmi egyenlőség, de munka szerinti elosztás, humánus társadalom, egyenrangú polgárok, szociális érzékenység, Népi demokrácia.
Néphatalom:
A termeléshez szükséges termelőeszközök birtokosa vagy felügyelője a dolgozó nép.
A közösségi termelési mód a domináns.
A termelőeszközök különböző tulajdonformái: állami, szövetkezeti, kommuna, magántulajdon.
Meghatározó vezető képviselői a hatalmi ágakban a dolgozó nép érdekeit képviselve vesznek részt, hozzák a törvényeket és végrehajtják azokat a dolgozó nép tagjaival.
A dolgozó osztályok alapvető érdekei megegyeznek, - amely a munka szerinti elosztás, a gazdasági és politikai egyenlőség. „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”
Tervgazdálkodás, szociálisan érzékeny társadalom. Az élet fenntartásához és megújításához nélkülözhetetlenül szükséges intézmények társadalmi összefogáson alapuló működtetése. Pl. Oktatás, egészségügy, művelődés, társadalombiztosítás, médiák.
A médiák a munkaerkölcs, a szocialista életmód, a fejlett emberi kapcsolatok szolgálatában. Az így művelt emberek felelősséggel vehetnek részt a demokráciában, a néphatalomban. A dolgozó osztályok hangja a parlamentben szól képviselőik által.
Proletárdiktatúra a bűnöző kizsákmányoló, az emberiséget megosztó kapitalista tendenciákkal szemben a néphatalom védelmében. Proletárdiktatúra a jobboldali eszmék ellen.
Nyersanyag
Finanszírozás
Nyereség
Termékelosztás:
Az elvégzett munka szerint valamint a bővített újratermelés finanszírozása.
Nem az egymáselleni harc, hanem az összefogás a fejlődés hajtóereje. A válságokat a gazdaság tervezésével a fogyasztók tényleges igényeinek figyelembevételével és nem pazarlással, nem a dolgozók rovására kell megoldani.
A globális világgazdaságban a lemaradók segítése, hogy felzárkózzanak.
A robotmunkaerő elterjedésével az emberi munkaerő szükségessége, mint termelő csökken, mint fogyasztó megmarad. A felszabaduló emberi erőforrás a Föld és környezetének valamint a lemaradó emberek felemelésére kell felhasználni.
A pénz eszköz az elosztásra és a termelés finanszírozására. A nyereség a bővített újratermelés eredménye a fejlődést szolgálja.
Fogalmak röviden
Szocializmus alapjai: kizsákmányoló osztályok felszámolása, szocialista termelési viszonyok uralkodóvá válása
Szocialista termelési viszonyok: termelési eszközök társadalmi tulajdona
A kapitalizmus gazdasági alaptörvénye
A tőkés termelés eszköze: a dolgozók kizsákmányolása
A tőkés termelés célja: az értéktöbblet (profit) termelése
A szocialista termelés célja: a társadalom szükségleteinek kielégítése
A szocialista tulajdon: a dolgozók tulajdona
Szocialista tervszerűség: a népgazdaság arányos tervszerű fejlesztése
Társadalmi tudatosság: a társadalmi törvények tudományos megismerése, alkalmazása
Értéktörvény: az árukat értékük arányában cserélik
A szocialista piac: szabályozott piac
A társadalmi fejlődés általános törvénye: a termelőerők és a termelési viszonyok összhangja

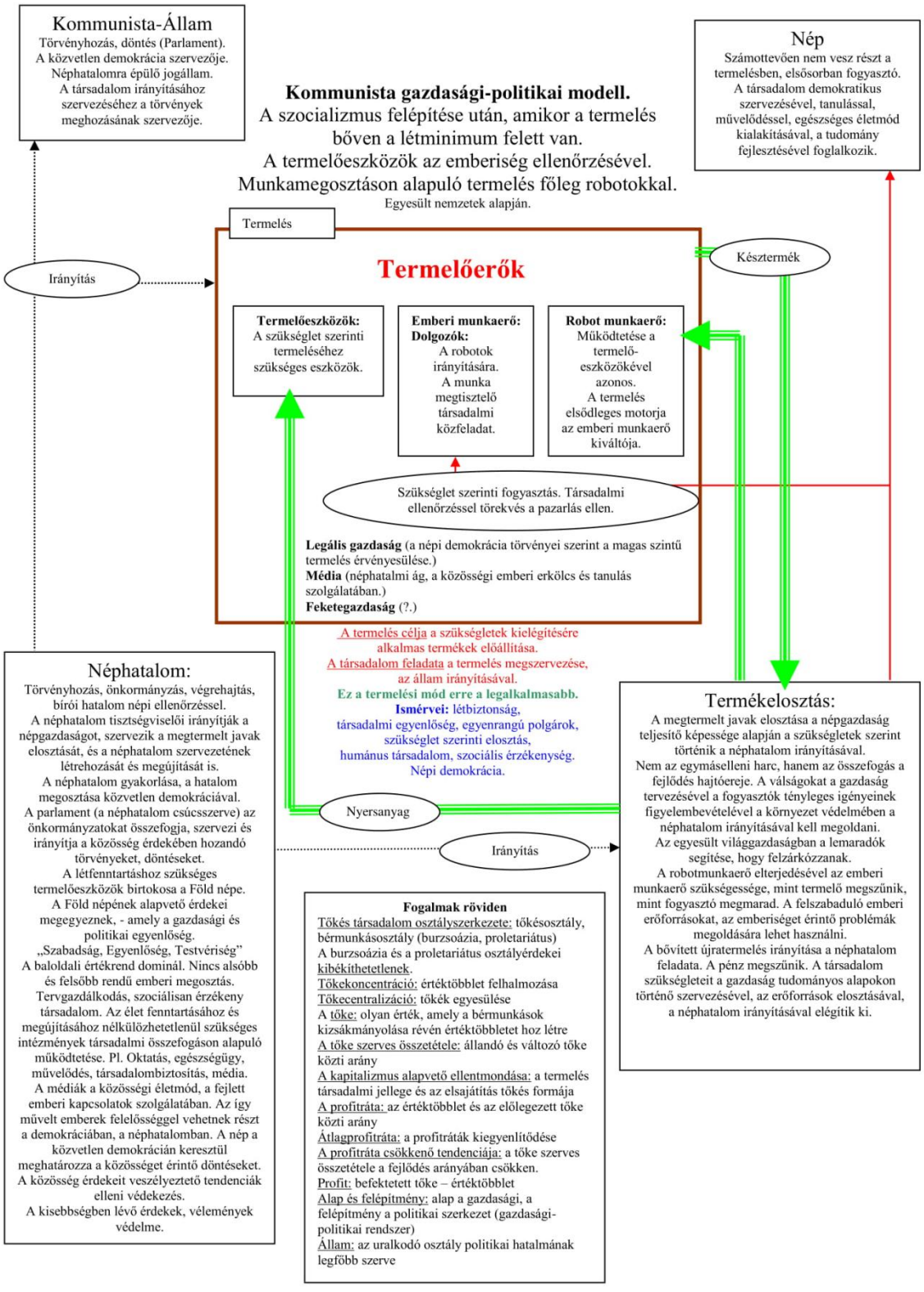
Kommunista-Állam
Törvényhozás, döntés (Parlament).
A közvetlen demokrácia szervezője.
Néphatalomra épülő jogállam.
A társadalom irányításához szervezéséhez a törvények meghozásának szervezője.
Nép
Számottevően nem vesz részt a termelésben, elsősorban fogyasztó.
A társadalom demokratikus szervezésével, tanulással, művelődéssel, egészséges életmód kialakításával, a tudomány fejlesztésével foglalkozik.
Kommunista gazdasági-politikai modell.
A szocializmus felépítése után, amikor a termelés bőven a létminimum felett van.
A termelőeszközök az emberiség ellenőrzésével.
Munkamegosztáson alapuló termelés főleg robotokkal.
Egyesült nemzetek alapján.
Termelés
Irányítás
Termelőerők
Késztermék
Termelőeszközök:
A szükséglet szerinti termeléséhez szükséges eszközök.
Emberi munkaerő:
Dolgozók:
A robotok irányítására.
A munka megtisztelő társadalmi közfeladat.
Robot munkaerő:
Működtetése a termelő-eszközökével azonos.
A termelés elsődleges motorja az emberi munkaerő kiváltója.
Szükséglet szerinti fogyasztás. Társadalmi ellenőrzéssel törekvés a pazarlás ellen.
Legális gazdaság (a népi demokrácia törvényei szerint a magas szintű termelés érvényesülése.)
Média (néphatalmi ág, a közösségi emberi erkölcs és tanulás szolgálatában.)
Feketegazdaság (?.)
A termelés célja a szükségletek kielégítésére alkalmas termékek előállítása.
A társadalom feladata a termelés megszervezése, az állam irányításával.
Ez a termelési mód erre a legalkalmasabb.
Ismérvei: létbiztonság,
társadalmi egyenlőség, egyenrangú polgárok,
szükséglet szerinti elosztás,
humánus társadalom, szociális érzékenység.
Népi demokrácia.
Néphatalom:
Törvényhozás, önkormányzás, végrehajtás, bírói hatalom népi ellenőrzéssel.
A néphatalom tisztségviselői irányítják a népgazdaságot, szervezik a megtermelt javak elosztását, és a néphatalom szervezetének létrehozását és megújítását is.
A néphatalom gyakorlása, a hatalom megosztása közvetlen demokráciával.
A parlament (a néphatalom csúcsszerve) az önkormányzatokat összefogja, szervezi és irányítja a közösség érdekében hozandó törvényeket, döntéseket.
A létfenntartáshoz szükséges termelőeszközök birtokosa a Föld népe.
A Föld népének alapvető érdekei megegyeznek, - amely a gazdasági és politikai egyenlőség.
„Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”
A baloldali értékrend dominál. Nincs alsóbb és felsőbb rendű emberi megosztás.
Tervgazdálkodás, szociálisan érzékeny társadalom. Az élet fenntartásához és megújításához nélkülözhetetlenül szükséges intézmények társadalmi összefogáson alapuló működtetése. Pl. Oktatás, egészségügy, művelődés, társadalombiztosítás, média.
A médiák a közösségi életmód, a fejlett emberi kapcsolatok szolgálatában. Az így művelt emberek felelősséggel vehetnek részt a demokráciában, a néphatalomban. A nép a közvetlen demokrácián keresztül meghatározza a közösséget érintő döntéseket.
A közösség érdekeit veszélyeztető tendenciák elleni védekezés.
A kisebbségben lévő érdekek, vélemények védelme.
Nyersanyag
Irányítás
Termékelosztás:
A megtermelt javak elosztása a népgazdaság teljesítő képessége alapján a szükségletek szerint történik a néphatalom irányításával.
Nem az egymáselleni harc, hanem az összefogás a fejlődés hajtóereje. A válságokat a gazdaság tervezésével a fogyasztók tényleges igényeinek figyelembevételével a környezet védelmében a néphatalom irányításával kell megoldani.
Az egyesült világgazdaságban a lemaradók segítése, hogy felzárkózzanak.
A robotmunkaerő elterjedésével az emberi munkaerő szükségessége, mint termelő megszűnik, mint fogyasztó megmarad. A felszabaduló emberi erőforrásokat, az emberiséget érintő problémák megoldására lehet használni.
A bővített újratermelés irányítása a néphatalom feladata. A pénz megszűnik. A társadalom szükségleteit a gazdaság tudományos alapokon történő szervezésével, az erőforrások elosztásával, a néphatalom irányításával elégítik ki.
Fogalmak röviden
Tőkés társadalom osztályszerkezete: tőkésosztály, bérmunkásosztály (burzsoázia, proletariátus)
A burzsoázia és a proletariátus osztályérdekei kibéküthetetlenek.
Tőkekoncentráció: értéktöbblet felhalmozása
Tőkecentralizáció: tőkék egyesülése
A tőke: olyan érték, amely a bérmunkások kizsákmányolása révén értéktöbbletet hoz létre
A tőke szerves összetétele: állandó és változó tőke közti arány
A kapitalizmus alapvető ellentmondása: a termelés társadalmi jellege és az elsajátítás tőkés formája
A profitráta: az értéktöbblet és az előlegezett tőke közti arány
Átlagprofitráta: a profitráták kiegyenlítődése
A profitráta csökkenő tendenciája: a tőke szerves összetétele a fejlődés arányában csökken.
Profit: befektetett tőke – értéktöbblet
Alap és felépítmény: alap a gazdasági, a felépítmény a politikai szerkezet (gazdasági-politikai rendszer)
Állam: az uralkodó osztály politikai hatalmának legfőbb szerve

Gondolatok az árutermelésről 2009-ben

Az áru a pénz és a piac megjelenése, majd eltűnése a termelőerők – a termelőeszközök és a munkaerő - fejlődésének eredménye. Amint eléri az egyéni termelés azt a szintet, hogy többet tud termelni, mint a saját szükséglete, lehetősége teremtődik az árunak, az árucserének, pénznek és a piacnak a megjelenése. A termelőerők fejlődésével a termelésben kialakul a munkamegosztás, fejlődik a piac. A termékek értékét mérni kell egy speciális áruval, a pénzel. Az áru, pénz, piac összefüggő, egymást feltételező, termelési, elosztási, politikai, gazdasági hatalmi erőviszonyokat mérő szervező tényezők. Bár alapvetően a termék értékének, majd az árának az alapja a társadalmilag szükséges munka, amely a spontán harcban a piacon érvényesül, a magántulajdon monopolhelyzete vagy a társadalmi szervezés ezt módosíthatja.

A termelés alapvetően az ember szükségleteinek kielégítésére történik, amit az árutermelés kialakulása és fejlődése módosít, így a kapitalizmusban a haszon a profit lesz a termelés célja, majd a szocializmusban és később a kommunizmusban megint a szükségletre történik a termelés.

Egy kis kitérő: A levegőből nincs hiány, az ivóvízből a szükségletnél kevesebb van, és termelni kell. Így a levegőt, szükséglet szerint lehet fogyasztani a víz, pedig áru. Ebből levonható következtetés, hogy a termelés alapvetően árutermelés addig, amíg a társadalom kevesebbre képes, mint a szükséglet.

A kapitalista termelési mód alapvetően árutermelés, és a profit magánérdeke a cél. Az értéktörvény a szükséglet alatti termelési színvonalig működik. Csak akkor szűnik meg a piac, a pénz, az árutermelés, ha az elosztáshoz nem kell mérni a termeléssel készült értéket. Van belőle bőven, a termelés elérte a szükségletek színvonalát. Ezután a termék mennyiségének a szükséglet szerinti elosztás termeléshez szükséges mérése kell, a pazarlás elkerülésese végett, és nem a munkaértéke.

Az értéktörvény kifejezi azt a tendenciát, hogy az árukat értékük, illetve annak módosult formája (termelési áruk) arányában cseréljék. Ezért - hosszabb időszakot tekintve - a piaci árak mozgásának centruma az érték, illetve módosult formája (pl. a termelési ár). Forrás: A szocializmus politikai gazdaságtana tankönyv.

Az értéktörvény azt mondja ki, hogy az áruk árarányai hosszabb idő alatt egybeesnek értékarányaikkal. Ez a törvény tehát az áruk újratermeléséhez társadalmilag (átlagosan) szükséges munkaráfordítások, és az árak közötti objektív összefüggést fogalmazza meg. Forrás: A kapitalizmus politikai gazdaságtana tankönyv.

Vagyis a munkával termelt termékek munkaértéken (termelési áruk arányában) való cseréje. Ezt módosíthatja a társadalom, vagy a magánérdek monopóliuma. Így a szocialista állam a munka szerinti elosztásra törekvése érdekében, a kapitalista monopolhelyzetben lévő magánérdek a profit érdekében.

Ameddig a termelés színvonala nem haladja meg az élet fenntartásához, a munkaerő újratermeléséhez szükséges létfenntartási szintet, addig az árukkal a piacon élet-halál harc folyik. A munkaszerinti elosztás elvét, a létfenntartási anyagokért való küzdelem állandóan megtöri, amíg a termelés mennyiségi és minőségi színvonala el nem ér egy magasabb határt. Hogy a termelés magasabb határa hol van, ez szükséges, de nehéz meghatározni.

Egyes vélemények szerint az ember nem ismer a fogyasztásban határokat, és akkor is elvenné a terméket, ha már igazából nincs is rá szüksége. E vélemény alapján végtelen számú termékre volna szükség. Ezt nyilván lehetetlen teljesíteni és ezek alapján nem lehet szó a szükségletek szerinti elosztásról. Hasonlóan ezek után: A munka szerinti elosztást, pedig a „Minden szentnek maga felé hajlik a keze” alapján megint csak nem lehetne megvalósítani. E vélemények szerint, így nem szűnhet meg az árutermelés.

De, amint megszabadul az emberiség a létért való élet-halál harc terhétől, vagyis már nem csak a létfenntartáshoz szükséges mennyiséget képes megtermelni, akkor megvalósulhat a szükségletek szerinti elosztás elve, persze ez egy folyamat és eltart egy darabig. Ehhez a termelőerők fejlődése, a létminimum feletti termelés lényeges meghaladása szükséges.

A szocializmusban törekvés volt a munka szerinti elosztásra, amit ekkor próbáltak megvalósítani először, de még az árutermelésre irányuló tendenciák is jelen voltak. Alacsony volt a termelőerők színvonala, nem volt elég termék, harcolni kellett az elosztásért. A két tendencia együtt volt: az árutermelés kényszere és a munka szerinti elosztás igénye. Az árutermelésre késztetést fokozta az erős külső árutermeléssel gazdálkodó környezet, és a belső erős létfenntartásért folyó harc miatt gyenge munka szerinti elosztás lehetősége.

A Szovjetunió Sztálin idején e kettős hatás alatt ált, ezért jelen volt az árutermelés és a munka szerinti elosztás kettős hatása, valamint erős külső árutermelő környezet.

Sztálin – aki mellesleg építette a szocializmust, mindegy, hogy minek nevezzük néven (Bár célszerű a szocializmus formaváltozásainak tudományos meghatározása is.) és megvédte azt a külső ellenségtől - azt tette,

amit akkor lehetett. Változtatta a termelési módot, a kapitalista árutermelésről a szocialista termelés irányába. Harcolt, hogy megszüntesse az árutermelés kedvezőtlen hatásait, de belátta, hogy az értéktörvény még hat. Harcolt a munka szerinti elosztás elvének megvalósításáért, de szükségesnek vélte az árutermelést szocialista módon alkalmazni. Egyedül volt a Szovjetunió a hatalmas külső árutermelő ellenségeivel szemben. Sztálin felvette a harcot, és amíg Ő harcolt, a Szovjetunió haladt az árutermelés megszüntetése irányában, még akkor is, ha ez áldozatokat követelt. Sztálint most könnyű kritizálni, de az Ő nevével fémjelzett időben, a Szovjetunióban az árutermelő tendenciák ereje csökkent. Bár megszüntetni nem tudta az árutermelést, mert a termelőerők még nem érték el a megfelelő szintet, de változtatta vagy próbálta változtatni az erőviszonyokat.

Nyílván a termelőerők fejlettségi szintje meghatározza a megfelelő termelési és elosztási viszonyokat, ami leghatékonyabban támogatja az adott korban átlagosan elérhető legmagasabb életszínvonalat. Az elosztási módszer, a termelőerők alacsony színvonalán nem a társadalmi igazságosságot a munka szerinti elosztást, hanem a létért való harc piaci erőviszonyait tükrözi. A piaci erőviszonyok alapján történő elosztást a termelőerők fejlődésével lehet meghaladni, mert a létért élet-halál harc folyik.

A szocializmus tartalmazza a kapitalizmus és a kommunizmus jegyeit is. Így megtalálható még az árutermelés és már a szükségletek szerinti termeléshez vezető út és a munkaszerinti elosztásra való törekedés is.

A szocializmus és a kapitalizmus egyaránt a válságokat, a piac anarchiáját szeretné enyhíteni. A különbség a tulajdonviszonyokban, a tudatosságban, és ebből következően a szabályozás társadalmi irányításában van. A szocializmus a termelőeszközök köztulajdonának valamilyen formái, a kapitalizmus, pedig a magántulajdon keretei között termel. Ha a termelőeszközök a szükséglet szerinti elosztás színvonala alatt vannak, akkor a szocializmusnak a termelésen kívül piacot is szabályoznia kell, hogy a munka szerinti elosztáshoz közelítsen, és az egészséges piaci versenyt is fenntartsa. A kapitalizmusban – optimális esetben -, a tőkésállam beavatkozása a piacra, a válságok enyhítése és a profit növekedése érdekében történik. A kapitalista monopóliumok a piacot és a termelést valamint az árakat a profitjuk érdekében úgy is szabályozzák, hogy az értéktörvény hatása módosul, csökkentik a versenyt, a konkurenciát letörik. Ez éppen nem a munka szerinti elosztást, hanem a tőke profitérdekeit szolgálja. A kapitalista termelésben is a létrehozott árukat zömmel a termelők fogyasztják el. A termelőeszközök értéke is megtalálható a termék árában, így azok is belekerülnek a fogyasztási árba. A kapitalista piacon, az értéktörvény spontán működése, anarchiája miatt a termelés és a fogyasztás aránya időnként megbomlik, vállság keletkezik, amit a termelő-fogyasztók kárára oldanak meg. A termelőerőket addig rombolják, amíg egy alacsonyabb szinten beáll az egyensúly. Innen indul újból a növekedés, de eközben a termelőerők munkaerő része is pusztul, éhezik, fogyasztása csökken. Ez az ára az árutermelés profitorientált kapitalista módjának. A szocialista gazdálkodásnak az árutermelés és a piac spontán szabályozó hatását kell megszüntetnie, a szocialista állam tervszerű termelésével és piacszabályozásával. A kapitalizmusban a termelés társadalmi méretekben való szervezetlensége miatt, utólag, a piacon jelennek meg az érdekellentétek. A szocializmusban a termelés és a piac a reális szükségleteknek megfelelően, optimális hibával szervezhető, a termelőeszközök társadalmi tulajdona miatt.

A kommunista társadalomban az árutermelés megszűnik. Mivel a termelés méretei elérik a szükséglet szerinti elosztáshoz szükséges határt, nem kell az elosztáshoz mérni a termék munka értékét. A termeléshez szükséges munkaerő mennyisége is minimálisra csökken, ezért már a munka szerinti elosztásnak sincs értelme. Ha a kapitalizmus érné el ezt a szintet, akkor már nincs kit kizsákmányolnia. A néhány százaléka az emberiségnek elegendő lehet a szükségletek szerinti termelés irányításához. Az emberiség túlnyomó többsége az emberi alkotás valamilyen formájával, a közügyek demokratikus szervezésével, a tudományokkal, tanítással, tanulással tölthetné idejét. A létfenntartásért nem kell majd harcolni. Az emberiség egész szellemi és anyagi erőforrásait összefogással a világméretű problémák megoldására fordíthatja. Ha szocializmussal érné el az emberiség a kommunizmust, akkor sokkal kevesebb emberi veszteséggel járna és a társadalmi igazságosságot előbb megismerné, mint ahogy ez már egyszer meg is történt.

Társadalmak

Kapitalista társadalom

Kapitalista gazdasági politikai rendszer

Kapitalista állam
Hatalmi apparátusával a tőkésosztály érdekeinek szolgálatában. Osztálytársadalom kibékíthetetlen osztályokkal. Államformáiban megvalósul a polgári demokráciától a nyílt diktatúráig terjedő hatalomgyakorlás.

Társadalom
Önálló állammal rendelkező, területileg elkülönült, politikailag, gazdaságilag, nemzetiségileg, fajilag megosztott embercsoport, demokrácia a tőkéseknek, diktatúra és kizsákmányolás a dolgozó osztályoknak. Törekvés idegen társadalmak gyarmatosítására. Imperializmus.

Tőkésosztály a termelőerők birtokosa: termelés célja a tőkésosztály profitja. Lukszús fogyasztók.

Termelés a termelőerők felhasználásával a társadalom számára szükséges termékek előállítása, amit a profitérdek szabályoz. Termelés eredménye a termék, melyből a piaci értékesítés után a keletkezik a profit.

Piac a tőkésosztály harci területe az elsőségért a profitért. Harcuk időnként társadalmi katasztrófákat, válságokat okoz. A dolgozók által termelt termékek itt értékesülnek.

Termelőerők: termelőeszközök és a munkaerő a tőkésosztály tőkéjének finanszírozásával. A tőkésosztály a létrehozott termék és így az értéktöbblet birtokosa is.

Termelőeszközök: a termeléshez szükséges eszközök. A technikai forradalom hatására a termék előállításában előbb utóbb kiszorítják az emberi munkaerőt. A kiszorult munkaerő nem vesz részt a termelésben és a fogyasztásban, nem hoz profitot.

Munkaerő: a dolgozó osztályok embereiből a termék és az értéktöbblet előállítói, de nem birtokosai. Az általuk elállított termékek fő fogyasztói. Bérrabszolgák.

Az értéktöbblet a dolgozók munkájával a termelés alatt keletkezik. A kapitalizmusban az árutermelés célja profit, ami a termelőerők finanszírozásával a piacon a spontán verseny realizál. A monopóliumok világméretekben szabályozzák a termelést és a piacot, de nem tudják megszüntetni a piaci anarchiát, a válságokat. A tőkés gazdaság nem közösségi társadalom. Gazdaságilag és politikailag elkülönült, megosztott, egymás ellen versengő harcoló kizsákmányolók és kizsákmányoltak társadalma. A piacon a versenyt, a harcot a tőkésállam nem tudja, nem akarja szabályozni. A termelőeszközök a technikai forradalom hatására elérik azt a szintet, hogy a hagyományos árutermeléssel, már nem lehet termelni. A folyamatos túltermelés miatt, a tőke kivonódik a termelésből. Egyre kevesebb munkaerő egyre több eladhatatlan terméket állít elő. A kivont tőke nem fogyasztja az előállított termékeket. Egyre több a kizsákmányolhatatlan munkanélküli, alig fogyasztó. A gazdaságba nem érdemes tőkét befektetni, mert nem térül meg. A termelékenység növekedése eléri azt a határt, amikor elkezdi rombolni a termelőerőket. Ez a határ bekövetkezett. A termelést nem lehet a fogyasztással egyensúlyba hozni. A kapitalizmus formaváltozása szükséges vagy a szocializmus.

Szocialista társadalom

Szocialista gazdasági politikai rendszer

Szocialista állam
Hatalmi apparátusával a dolgozó osztályok érdekeinek szolgálatában. Államformájában megvalósul a népi demokrácia és a proletárdiktatúra.

Társadalom
Önálló állammal rendelkező, de internacionalista, területileg elkülönült, politikailag, gazdaságilag, nemzetiségileg, fajilag egyenrangú embercsoport, demokrácia a dolgozóknak, diktatúra tőkés tendenciáknak.

Tőkésosztály maradványai számára diktatúra vagy a dolgozó nép érdekeinek alárendelt.

Piac szerepe az állam által szabályozott árutermelésben és elosztásban. Tervgazdálkodás a termelésben és a piacon.

Termelés a termelőerők felhasználásával a társadalom számára szükséges termékek előállítása, amit a néphatalom szabályoz. A bővített újratermelés haszna az életszínvonalat és a termelést bővíti.

Termelőerők: termelőeszközök és a munkaerő működtetése a néphatalom finanszírozásával, irányításával.

Termelőeszközök: a termeléshez szükséges eszközök. A technikai forradalom hatására a termék előállításában előbb utóbb kiszorítják az emberi munkaerőt. A kapitalizmus hanyatló szakaszában ez a tendencia erősen hat, állandó vállságot okoz.

Munkaerő: a dolgozó osztályok embereiből, a termék és az értéktöbblet előállítói. Az általuk elállított termékek fogyasztói.

A szocializmus átmenet a kapitalizmusból a kommunizmusba. A kapitalizmus virágkorában létrejött szocializmusban termelőeszközök nem eléggé fejlettek a szükséglet szerinti elosztáshoz. Árutermelés mellett a munka szerinti elosztásra törekvés is jelen van. Jellemzők a tervgazdálkodás, piacszabályozás, társadalombiztosítás: oktatás, egészségügy, létbiztonságra törekvés. Még hatnak a kapitalizmus törvényei, de már törekvés van a kommunizmusban érvényes törvények alkalmazására. A proletárdiktatúra elkerülhetetlen, mert a régi gazdasági modellt még el kell nyomni. A két modell közötti egyensúlyt kell megvalósítani, és ezt teszi az állam, a hatalmi eszközeivel, akár erőszak útján is. A proletárdiktatúra, ha nincs mellette erős népi demokrácia, visszaalakul a régi kapitalista rendszerré. A kapitalizmus a technikai forradalom eredményeként eljut arra a szintre, hogy a termelést és a fogyasztást nem lehet egyensúlyba hozni. Ez a kapitalizmus hanyatló korszaka. Ekkor az árutermelés és a spontán működő piac kezdi elveszteni létjogosultságát, erősödik a munkaszerinti elosztás lehetősége. Ezt csak a tudatos társadalom, a szocializmus keretei között lehet megvalósítani.

Kommunista társadalom

Kommunista gazdasági politikai rendszer

Kommunista állam
A népi önkormányzat csúcsszerve. Államformája a népi demokrácia.

Társadalom
Internacionalista, területe az egész Földre kiterjed. Politikailag, gazdaságilag, nemzetiségileg, fajilag egyenrangú embercsoport, önkormányzás, demokrácia az egész Föld népének.

Tőkésosztály fogalma értelmetlen. Az újra, kalandra, felfedezésekre különösen fogékony emberek a néphatalomtól kapnak megbízást.

Piac fogalma értelmetlen. Az emberi teljesítmények megméretése a néphatalom szervezésével szolgálja a társadalom stabilitását.

Termelés szükséglet szerint a termelőerők felhasználásával, amit a néphatalom tudományosan szabályoz. A bővített újratermelés haszna az életszínvonalat és a termelést bővíti.

Termelőerők: termelőeszközök és a robotok működtetése a néphatalom finanszírozásával.

Termelőeszközök: a termeléshez szükséges eszközök. A technikai forradalom hatására a termék előállításában kiszorult az emberi munkaerő. A termelés teljesen automatizált, robotizált.

Munkaerő: az ember csak a termelés felügyelője. A termék és az értéktöbblet előállítói a robotok. Az általuk elállított terméket szükséglet szerint a nép fogyasztja.

A kommunista – közösségi – társadalom embere megszabadul a munka kényszerétől. A Föld méretűre növekedett társadalomban az emberek különbségei nem adnak okot az ellenségeskedésre, hanem színesítik az emberi közösséget. A létért való harc megszűnik, így tudományok, művészetek, sport, felfedezések és az emberi kapcsolatok művelése emberi módon történik. Az emberi különbségek, a másként látás, hasznos lehet az egész emberiségnek és az egyes embernek is. Az állam elnyomó szerepe szinte teljesen megszűnik, nincsenek gazdaságilag elkülönült társadalmi osztályok, de a társadalomra veszélyes tendenciák igen. Az állam, mint az önkormányzás csúcsszerve fogja össze a többrétegű helyi önkormányzatokat. A társadalom működéséhez szükséges törvényeket az egész Föld népe demokratikusan hozza meg. A törvények betartása, végrehajtása az egyén és a társadalom érdekében a néphatalom szakosodott szerveivel történik.

Társadalmi rendszerek.

Jellemzők:

Kategóriák	Kapitalizmus	Szélsőjobb kapitalizmus	Szocializmus	Kommunizmus
Államhatalom jellemzője.	Polgári demokrácia, polgári jogok.	Jobboldali diktatúra, a polgári jogok korlátozása.	Népi demokrácia, proletárdiktatúra a kapitalista tendenciákra.	Népi demokrácia.
Hatalommegosztás.	Hatalmi ágak szétválasztása a polgárság érdekében.	Hatalmi ágak koncentrálása a polgárság érdekében.	Hatalmi ágak koncentrálása a proletárdiktatúra érdekében.	Önkormányzás az egész nép érdekébe.
Törvények.	Tőkésosztály profitérdekeiért.	Tőkésosztály profitérdekeiért, faji elnyomás.	A dolgozó nép érdekében.	A egész nép érdekében.
Társadalmi osztályok.	Tőkés, dolgozó.	Tőkés, dolgozó, nemzetiség	Dolgozók, magántermelők.	Nincsenek.
Termelőeszközök tulajdonosa.	Magántulajdon, állami.	Magántulajdon, állami.	Állami, közösségi, magántulajdon.	Közösségi.
Munkaerő.	Tőkésosztály bérrabszolgája.	Tőkésosztály bérrabszolgája.	A dolgozó közösség érdekében.	A közösség érdekében.
Demokrácia.	A tőkésosztály számára.	A tőkésosztály számára.	A dolgozó nép számára.	Az egész nép számára.
Diktatúra.	A bérrabszolgaság fenntartására.	A bérrabszolgaság fenntartására, fajüldözés.	A tőkésosztály és hívei számára.	Nincs.
Emberi jogok.	A bérrabszolga jogai.	A bérrabszolga jogai, nemzetiségi, faji elnyomás.	A közösségi emberek számára.	A közösségi emberek számára.
Érdekvédelem.	Alárendelt a tőkések profitjának.	Korlátozott a dolgozók és a nemzetiségiek számára.	Demokrácia a dolgozóknak, diktatúra a tőkéseknek.	Demokrácia az egész nép számára.
A haszon, a profit tulajdonosa.	A tőkésosztály.	A tőkésosztály.	A dolgozó nép.	A nép.
A társadalom megosztása.	Tőkések, dolgozók.	Tőkések, dolgozók, fajüldözők, nemzetiségiek, színes bőrük.	Dolgozók, magántermelők.	Nincs megosztás.
A termelt javak elosztása.	A tőkésnek a profit a dolgozónak bér.	A tőkésnek a profit a dolgozónak bér.	Törekvés a munka szerintire, a dolgozónak bér.	Szükséglet szerint.
Termelés módja.	Árutermelés.	Árutermelés.	Tervgazdálkodás, árutermelés.	Tervgazdálkodás.
Piac funkciói.	Elosztás, verseny.	Elosztás, versenykorlátozás.	Elosztás munka szerint, piacszabályozás.	Piac nincs, elosztás szükséglet szerint.
Értéktörvény hatása.	Alapvetően befolyásolja az árakat, de a monopóliumok, ezt módosítják.	Alapvetően befolyásolja az árakat, de a monopóliumok, és a tőkésállam ezt módosítják.	A tervszerű termelés és árszabályozás módosítja az árakat.	Nem működik.
Hazaszeretet.	Imperialista, nacionalista.	Imperialista, nacionalista, soviniszta.	Internacionalista.	Világméretű haza.
Humanizmus.	Megosztott, alacsonyabb és magasabb rendű emberek közötti.	Embertelen.	Dolgozó emberek egymásközti egyenrangú viszonya.	A nép tagjai egyenrangúak.
Bűnözés oka.	A kíméletlen emberek közötti harc, a létbizonytalanság, a megosztottság, az érdekvédelem alacsony színvonala.	Alapvetően a kapitalizmus viszonyai, amit tetéz a szélsőséges faji és a dolgozó osztályok elnyomása.	Még hat a kapitalizmus megosztásra való törekvése, alacsony a termelékenység.	A társadalmi egyenlőség és a szükséglet szerinti elosztás szinte megszünteti az okokat.
Médiák (Tv, rádió, újság).	A profitérdeket és a megosztottságot szolgálja.	A profitérdeket, társadalmi megosztás, az alacsonyabb rendűek üldözését szolgálja.	Közösségi munka, együttélés, szórakozás, tanulás a dolgozókért, és a megosztottság elleni harc.	Közösségi együttélés, emberi életmód, tanulás, szórakozás, demokrácia gyakorlása.
Összegzés:	Társadalmi, nemzeti, faji megosztottság: jobboldali.	Társadalmi, nemzeti, faji megosztottság és üldözés: szélső jobboldali.	Törekvés a megosztottság csökkentésére: baloldali.	Egyenrangú polgárok, megosztottság nélkül.

Emberi jogok baloldali szemmel.

Bevezetőül: Az emberi jogok témakörét egy általam legfontosabbnak tartott részre szűkítem. Ez szerintem az **emberi méltóság**. Az **EMBER** nagybetűvel. Az általunk ismert legintelligensebb lény, aki jelenleg a legveszedelmesebb ragadozó, és ebben embertársait sem kíméli. Az élethez szükséges anyagokért harcol, és eközben próbál EMBER lenni.

Ez sikerülhet, Petőfi szavaival élve:

A XIX. SZÁZAD KÖLTŐI

……
Ha majd a bőség kosarából
Mindenki egyaránt vehet,
Ha majd a jognak asztalánál
Mind egyaránt foglal helyet,
Ha majd a szellem napvilága
Ragyog minden ház ablakán:
Akkor mondhatjuk, hogy megálljunk,
Mert itt van már a Kánaán!
……

De ahhoz, úgy tűnik, még mindig messze vagyunk.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata

Tekintettel arra, hogy az emberiség családja minden egyes tagja méltóságának, valamint egyenlő és elidegeníthetetlen jogainak elismerése alkotja a szabadság, az igazság és a béke alapját a világon,…

1. cikk

Minden emberi lény szabadon születik és egyenlő méltósága és joga van. Az emberek, ésszel és lelkiismerettel bírván, egymással szemben testvéri szellemben kell hogy viseltessenek.

2. cikk

Mindenki, bármely megkülönböztetésre, nevezetesen fajra, színre, nemre, nyelvre, vallásra, politikai vagy bármely más véleményre, nemzeti vagy társadalmi eredetre, vagyonra, születésre, vagy bármely más körülményre való tekintet nélkül hivatkozhat a jelen Nyilatkozatban kinyilvánított összes jogokra és szabadságokra.

Ezenfelül nem lehet semmiféle megkülönböztetést tenni annak az országnak, vagy területnek politikai, jogi vagy nemzetközi helyzete alapján sem, amelynek a személy állampolgára, aszerint, hogy az illető ország vagy terület független, gyámság alatt áll, nem autonóm vagy szuverenitása bármely vonatkozásban korlátozott.

Emberi jogok:

Definíció: Az emberi jogok olyan jogok, amelyeket minden valódi demokratikus államnak (alkotmányosan) biztosítania kell az összes joghatósága alatt tartózkodó személynek, tekintet nélkül az illető állampolgárságára.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata egy, az ENSZ által elfogadott nyilatkozat, mely összefoglalja az ENSZ álláspontját a minden embert megillető alapvető jogokról.

Az **emberi méltóság**:

Polgári felfogása: Olyan minimális elismertséghez való jogról van szó, mely biztosítja, hogy emberi mivoltát senki ne vonhassa kétségbe, a tiszteletet megkövetelhesse.

A magyar Alkotmánybíróság 64/1991-es határozata szerint: „Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva az ember alany marad és nem válik eszközzé vagy tárggyá. A méltósághoz való jognak ez a felfogása különbözteti meg az embert a jogi személyektől…”

Szerintem az emberi méltóság megvalósulásához szükséges: A gazdasági és politikai biztonságban, boldogságban élő ember, aki a jövőjét derűsen látja, értékes életcéllal rendelkezik, és ezt megvalósíthatja az emberi közösségben, a társadalomban. Az ember az embernek **ne legyen farkasa**. A jobboldal szerint ez egy idea, de a baloldali ember tesz is azért, hogy megvalósuljon. Amint az ember az embernek farkasa, az erősebb „farkas emberi méltósága az erősebb farkaséval a gyengébb farkasé”, pedig a gyengébbel egyenlő. Bár furcsa az embert a farkashoz hasonlítani, de különb nála? Igen! Néha szép szóval, mosolyogva harapja az ember az embertársát, *ez így civilizált*, de azért mégiscsak megeszi, ha szükségesnek látja. Az erősebb ember elveszi ami

őt illeti, még ha a másik ember bele is pusztul, mint a farkasok között. Vajon hogy lehet ezen túljutni. Mikor válik az ember **EMBER**-ré? Vagy ilyen az **ember**, kisbetűvel? Még egy hasonlat. A vadász nyúlra vadászik. Mi kell ehhez? Vadász, nyúl, puska, szándék a nyúl lelövésére. Vajon milyen a viszony ebben a rendszerben? Egyik nélkül sincs nyúlvadászat, feltételezik egymást. De a kapcsolat alárendelt és olykor halálos a nyúl szempontjából. A kapitalizmusban a termelőeszközök magántulajdona felsőbbrendű viszonyt jelent a kapitalista javára. A termelés mindegyik tényezője szükséges, de a proletár ebben a viszonyban alacsonyabb rendű tényező, mert árucikk, a kapitalista megveszi, mert a profithoz ez kell.

Az emberek születésük körülményei és belső adottságuk következtében eltérő lehetőségekkel indulnak az életbe, ami az emberi méltóságuk kiteljesedését alapvetően meghatározza. A jobboldali nézetek szerint az emberek különbségei elegendő okot jelentenek az alacsonyabb és magasabb rendű megosztásra. Az erős legyen ura a gyengébbnek, mint az **állat**oknál. A baloldali, habár tudja hogy embertársai különböző, akár hátrányos adottsággal is rendelkeznek, változtatni akar ezen, mert csak így lehet **ember**ibb társadalomban élni. Az emberek közötti különbségeket nem lehet és nem is kell teljesen megszüntetni, de a káros emberi hiányosságokon, hibákon az ember és az emberiség érdekében változtatni kell.

Az emberi különbségek az egyén és a társadalom számára kedvezőek vagy hátrányosak lehetnek. Az egyén és a társadalom küzd a hátrányos tendenciák ellen. A jobboldali társadalomban az ember-ember elleni harc, a baloldaliban az egyenrangú emberek összefogása a domináns. A jobboldali társadalomban - mint a kapitalizmus – az emberek egyenjogúak, de nem egyenrangúak. Az egyenrangúsághoz egyforma erőforrás szükséges, és ez hiányzik a kapitalizmusban. Az emberi méltóság megvalósításához a Nagy Francia Forradalom híres mondása szerint: „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” alapvetően meghatározza az utat.

Az emberiség egy része nem akarja mindenki számára az emberi méltóságot, másik része viszont alapvetőnek tartja ezt a jogot. Amíg a proletár nem ébred öntudatára, hogy ő ne legyen bérrabszolga, és nem harcol ezért, addig neki nem lehet emberi méltósága sem.

A **Szabadság** polgári definíciója**:** A szabadság általában idegen erőtől való függetlenséget jelent. A marxisták szerint a felismert szükségszerűséget.

A szabadság **(**szerintem) az ember és társalom számára a káros hatások (idegen erőtől való függés) ellen fordítható erőforrásokat jelenti, amit az **egyenlőség** kiterjeszt a társadalom minden tagjára a **testvériség** segítségével. Az emberi méltóság eléréséhez szükséges a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”, mint a felismert szükségszerűség. A társadalomban emberi méltósággal élők, a társadalmat és az egyént károsító hatásokkal szemben az **összefogás**sal hatékonyan vehetik fel a küzdelmet.

A társadalom **megosztottsága jobboldali módon** – az erősebb a gyengébbek ura - a születési körülmények és a belső emberi tulajdonságok alapján, csökkenti az emberi méltóságot, a társadalom erőforrásait elpazarolja belső harcokra, és az összefogás alapvetően a társadalom erősebb tagjainak érdekeit tükrözi. A **baloldal, a társadalom egyenrangú tagjainak összefogásával** csökkenti a meglévő, a körülményekből adódó, a társadalomra és az egyénre káros megosztottságot.

Az osztálytársadalmakban a jobboldal és a baloldal is az államapparátus eszközeivel valósítja meg a társadalmi megosztást. A jobboldali társadalomban – mint a kapitalizmus - vannak alacsonyabb és magasabb rendű emberek és ez a jobboldali megosztás lényege. A baloldali társadalomban - mint amilyen a szocializmus – a jobboldali társadalmi megosztás ellen küzd és a megosztókat osztja alacsonyabb sorba. A kommunizmusban, mivel nincsenek osztályok, nincs is szükség az állam megosztó szerepére, a társadalom az emberek kedvezőtlen különbségéből adódó hátrányokat közös erőfeszítéssel, összefogással oldja meg.

Az ember világnézetét a kétfajta nézetből a benne kialakult domináns nézet határozza meg. Az egymás elleni harc és az összefogás, az elkülönülés és az összetartás, a megosztottság és az egyenlőség, a műveltség, a demokrácia, … stb., és úgy általában a civilizáltság egyaránt hatással van a társadalom tagjaira. Ezekre a hatásokra való **EMBER-i** válasz, az emberi jogok, az emberi méltóság érvényre jutása a baloldal ismérve. A társadalomban az emberek megosztottsága **alacsonyabb** és **magasabb rendű**ekre, pedig a **jobboldal** ismérve. A „**Szabadság, Egyenlőség, Testvériség**” elfogadása a **baloldal**, megtagadása a **jobboldal** ismérve.

A társadalmi politikai gazdasági rendszer **termelési mód**ja meghatározza a társadalomban az emberi jogok, az emberi méltóság megvalósulását. A termelés alapvető célja a létfenntartáshoz szükséges anyagok előállítása, ami munkamegosztással a leghatékonyabb, így a termelés társadalmi majd globális méreteket öltött napjainkig. A kapitalizmusban a termelés alapvető célja már a tőkés profitja lett. A termeléshez a termelőerők - a termelőeszközök és az emberi munkaerő – működtetéséhez a kapitalizmusban tőke kell. Az emberi munkaerő a nyersanyagból a termelőeszközök használatával hozza létre a készterméket. A termelőeszközök tulajdonosa rendelkezik azok felhasználásával és a tulajdonosé az előállított termék, a nyereség, és a haszon.

Az ember, aki egyben a munkaerő, a termelés folyamán szorosan kapcsolódik a termelőeszközökhöz, a léte függ tőle. Így a kapitalizmusban a termelőeszközök tulajdonosa egyben a munkaerő, az ember tulajdonosa is - bérrabszolgaság. A munkaerő az ember léte a termeléstől függ, a termelőeszközök tulajdonosától és ez a függő viszony automatikusan létrejön. Bár a termelőeszköz tulajdonosa sem lehet meg a munkaerő nélkül, a viszony mégis alárendelt a kapitalizmusban a tőkés javára.

Amint a termelőeszközök tulajdona és a munkaerő különválik alárendeltségi viszony alakul ki, de nem a munkamegosztás, hanem aszerint, hogy kinek az érdekében és kinek a hasznáért folyik a termelés. Így a termelőeszközök tulajdona meghatározza a jobboldal és a baloldal definícióját. Baloldali csak az lehet, aki nem osztja meg a társadalmat termelőeszközökkel - és így a munkaerő – tulajdonával, valamin a termelőeszközökkel nem rendelkezőkre. Abban az esetben, ha a munkaerő és a termelőeszköz tulajdonosa azonos, nincs értelme ilyen megosztottságról beszélni. A termelőeszközök közösségi tulajdonformáiban sincs értelme a termelőeszköz tulajdonosa és a munkaerő megosztottságáról beszélni, bár a közösségi önálló termelő egységek is elkülönülnek egymástól, amit a közös baloldali állam fog össze.

A termelőeszközök tulajdonjoga által megosztott társadalomban a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” nem valósulhat meg, így alapvetően jobboldali.

A **demokrácia** jelentése a nép uralma, közügyekben az ember szabad választási joga. Szerintem: Az emberi kapcsolatokban az érdekérvényesítéshez szükséges módszer, értelmes kompromisszumok keresése, megtárgyalása. Az emberi méltóság kiteljesedése leghatékonyabban a demokráciában valósulhat meg, ami optimális választás. Az érdekérvényesítéshez, a demokráciához erőforrásokra van szükség – tér és idő a megjelenítéséhez, információ és szakismeret a képviseléséhez, hatalom a végrehajtásához. A megosztott társadalmakban ez nem egyenlően oszlik meg. A magasabb rendűek több erőforrással rendelkeznek, így érdekeiket hatékonyabban érvényesíthetik. A megosztott társadalomban a demokrácia a megosztás mértékében az erősebb uralmát okozza, a gyengébb szabadságát korlátozza, és így igazában ez nem lehet demokrácia a teljes emberi közösség számára.

A **humánus ember** világnézetének középpontjában az ember áll. A méltóságteljes ember, aki embertársát egyenlőnek tartja magával. Ha maga vagy embertársa méltósága sérül, ezt nehezen tűri. Észreveszi az ember megalázását, és ezt nem szereti, a megalázott ember helyébe képzeli magát.

A baloldal ismérvei

Általánosságban:

- A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” elfogadása, törekvés a megvalósítására.
- Humánus emberi magatartás, emberszeretet.
- Internacionalizmus, és ezen az alapon a hazaszeretet.
- A családon belüli demokrácia és egyenlőség.
- Harc a baloldali értékek megvalósulásáért.
- Megosztott társadalom meghaladásáért fojtatott harc.
- Harc az osztály alapú társadalom megszüntetéséért.
- A fajüldözés minden formájának tagadása, ellene harc.
- A tudományos materialista világnézet kizárólagos elfogadása.

A közelmúlt viszonylatában:

- A Szovjetunió és a szovjetrendszer elismerése, méltatása.
- A Magyar Népköztársaság elismerése, méltatása.
- A kommunista baloldali az anarchista nem.
- 1956 ellenforradalom.
- 1989 ellenforradalom.
- Sztálin és Hitler éles megkülönböztetése, Sztálin baloldali, Hitler jobboldali.
- A holokauszt, a népirtás elítélése.

A jobboldal ismérvei

- A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” tagadásának megvalósítása.
- Az emberi megosztottságra törekedés.
- Fajüldözés különböző formái - magasabb és alacsonyabb rendű emberek.
- Hazaszeretet alárendelt nemzetiségekkel és nemzetekkel, ami nem **EMBER** szeretet.
- Erőszak, a demokrácia súlyos megsértése a családban.
- Anti humánus magatartás.
- A holokauszt megtörténtének tagadása.
- Idealista világnézet.

- Vallásos világnézet.

A jobboldal és baloldal tulajdonságai (ismérvei) keveredhetnek az emberekben és társadalmi szinten is, de az általános alapvető baloldali tulajdonságok a mérvadók a megítélésben. Az emberi méltóság csak ezen a baloldali alapon teljesedhet ki.

A kommunisták a legkövetkezetesebben baloldaliak, sőt jelenleg kizárólag. A polgári demokrácia alapja a termelőeszközök magántulajdona, így csak megosztott társadalom lehet, tehát a polgári demokrácia alapvetően jobboldali, bár különböző mértékű a megosztottság, és ennek megfelelő a minősítés is. Lehet polgári demokratikus és fasiszta is, de mindegyik jobboldali, mert megosztja az embereket magasabb és alacsonyabb rendűekre.

A Szovjetunió, különösen Sztálin idején küzdött a termelőeszköz tulajdonosa és a munkaerő szétválasztása ellen, ami elsősorban okozza a felsőbb és alsóbbrendű emberi kapcsolatokat.

A termelőerők fejlődése és a piaci anarchia hatása a kapitalista társadalom életszínvonalára

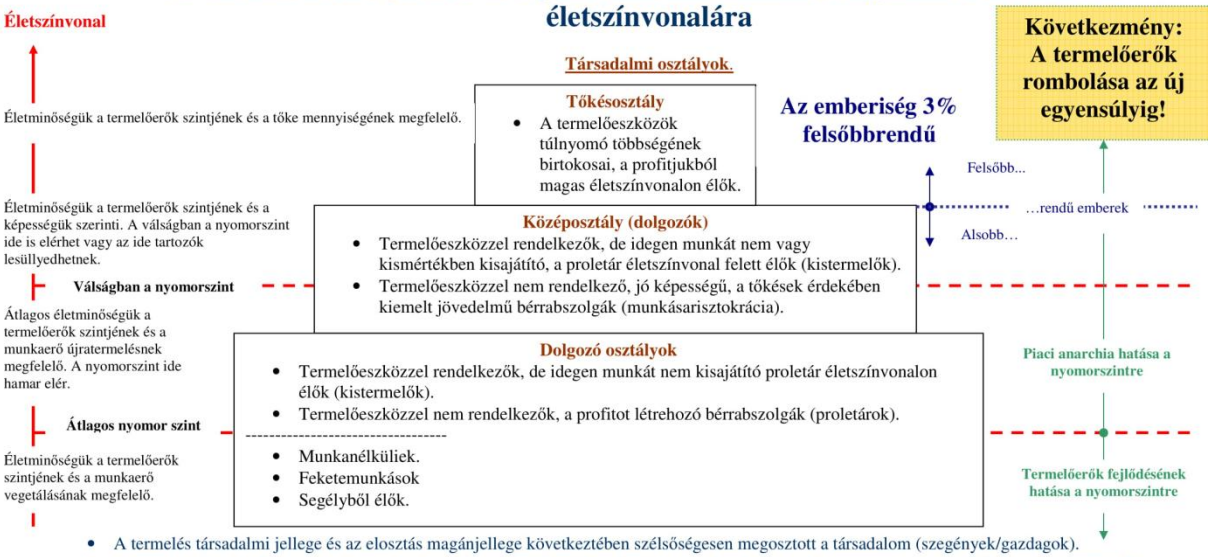

- A termelés társadalmi jellege és az elosztás magánjellege következtében szélsőségesen megosztott a társadalom (szegények/gazdagok).
- A termelőerők fejlődése és a piaci anarchia következtében elkerülhetetlenül bekövetkező válságok a nyomor szintjét szélsőségesen változtatják.
- A kapitalizmus általános válságának hullámhegyei idején társadalmi katasztrófák következnek be. Nyomor, háború, forradalom, totális diktatúra.
- A piaci anarchia oka a kapitalista gazdaság, piac, társadalom tervszerűtlensége és az ember-ember elleni létért folyó ösztönös harc.
- A válság oka a kapitalista gazdaság működési módja. A termelés társadalmi jelege, amelyet a piaci anarchia szabályoz.
- A kapitalizmusban a termelőerők technikai oldalának a fejlődése a munkaerő oldal csökkenését, a nyomorszinten élők növekvő tömegét hozza létre.
- A technika fejlődése idővel eléri azt a szintet, hogy nagyon kevés munkaerő képes a szükséges termékek előállítására. Nem lesz kit kizsákmányolni.
- A kapitalizmus átalakulhat a felsőbbrendűek diktatúrájává vagy közösségi társadalommá – kommunizmussá.

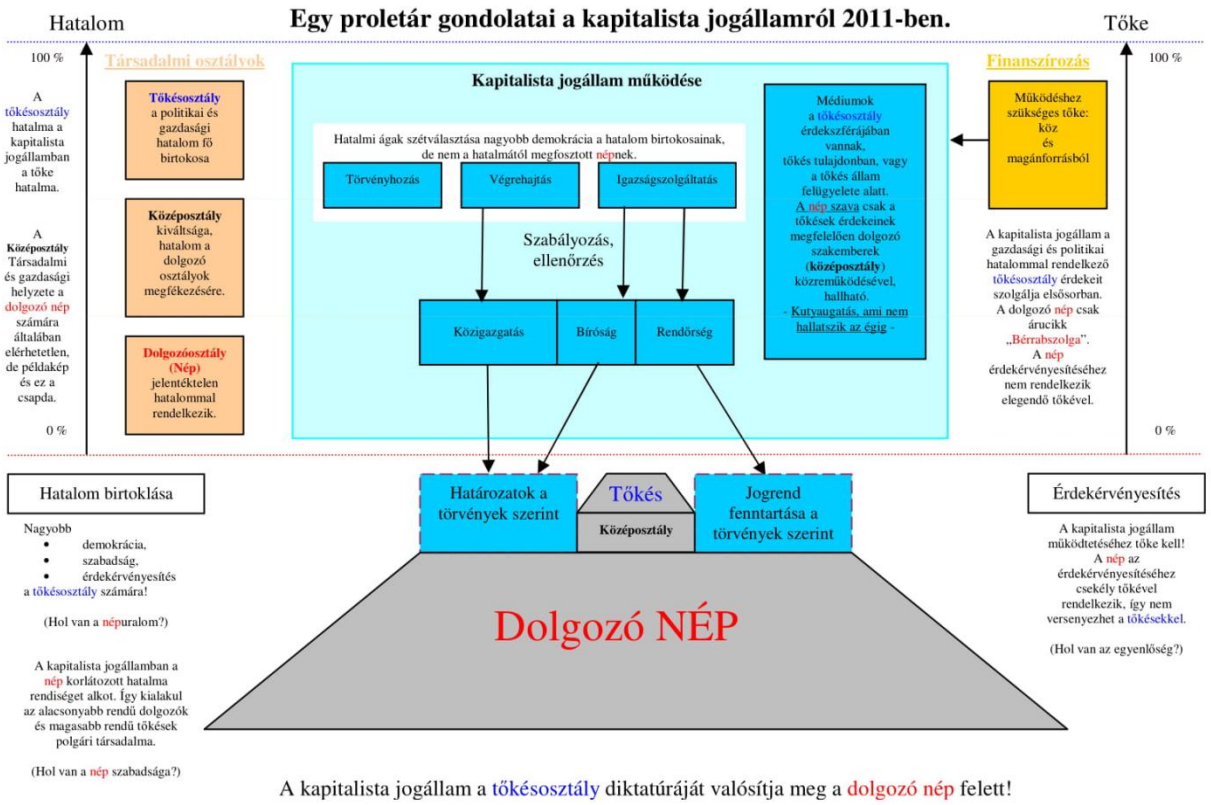

A hatalmi ágak szétválasztása a hatalommal való visszaélés intézményesített gátja. Szerepe, hogy az egyes önállóan gyakorolható, azonos szintű, más-más döntéshozói tisztségek körét, jogkörét és felhatalmazását elkülönítse egymástól, és biztosítsa az egymástól független kiválasztásukat és megbízatásukat. Általában egy demokratikus alkotmányos alapelv szabályozza, mely szerint a törvényhozásnak (parlament, helyi önkormányzat), a végrehajtásnak (kormány, helyi kormányzat), illetve az igazságszolgáltatásnak (alkotmánybíróság, a bírói szervek és az ügyészség) hatáskör tekintetében, intézményi és személyi vonatkozásban is el kell válnia egymástól. A felvilágosodás korában három hatalmi ágat különböztettek meg, de azóta továbbiak jöttek létre vagy kaptak ide besorolást, mint a demokráciában ellenőrző feladatokat ellátó szervezetek és intézmények, ilyen például az alkotmánybíróság, adatvédelmi biztos vagy a közösségi támogatással működő tömegtájékoztatási eszközök. (Wikipédia)

A demokrácia lényege, hogy a közösség minden választójoggal rendelkező tagja részt vehet a közügyek eldöntésében, vagyis az önkormányzásban az adott térségben. A döntéshozatal módja lehet közvetlen és közvetett. Az érvényes döntést a többségi szavazatokkal vagy közös megegyezéssel hozzák az alapszabály (alkotmány, statútum, charta, szokásjog) szerint. Az alapszabályban szintén meghatározzák a hatalom megosztást, vagyis a különböző szintű döntéshozók hatáskörét és a hatalmi ágak szétválasztását. A döntés joga lehet központosított, részben lebontott vagy alulról felépülő. A hatalmi ágak szétválasztása a demokratikus hatalomgyakorlás és berendezkedés egyik fontos biztosítéka. Működési szabályok szerint létezik hagyományos és liberális értékrendű demokrácia. (Wikipédia)

A szabadság általában idegen erőtől való függetlenséget jelent. Személyes szabadság a szabad mozgás. Az erkölcsi szabadság az ember akarat-elhatározási szabadságát jelenti. A jogi értelemben vett szabadság kiterjed mindarra, amit a jog szerint tenni lehet. (Wikipédia)

A kutyaugatásos demokrácia nem demokrácia, ellenben a kapitalista jogállam diktatúrájának hathatós eszköze a bárgyú bérrabszolgák ellen. – Ugassatok! A kutyaugatás nem hallatszik az égig -. SaLa)

Tőke

Tőkén jelenleg a hosszabb időre befektethető pénzt, anyagi és szellemi javakat értjük. A klasszikus közgazdaságtan szerint a tőke az alapvető termelési tényezők összessége, ami vállalkozás elindításához és fenntartásához szükséges. Marx szerint a kapitalizmus fő hajtóereje a munkaerő kizsákmányolása és az elidegenedés. Célja a profit termelése, melynek fedezetét a munkások megfizetetlen munkaerejéből biztosítja. A tőkések kezében vannak a termelési eszközök, melyeket az állam biztosít számukra. A munkások azáltal, hogy termékeket állítanak elő, folyamatosan újratermelik a kapitalizmust. (Wikipédia)

Társadalmi osztályok

Kapitalista rendszer: jellemzője, hogy tőkésosztály áll a munkás osztállyal szemben. Tőkések kizsákmányolják a munkásokat. Munkások személyileg szabadok, de megélhetésük érdekében bérmunkásként eladják munkájukat a tőkésnek, aki a termelő eszközök birtokában van. (Szocfog1)

Szocialista rendszer: megszűnik a kizsákmányolás. A jövedelmeket a végzett munka arányában osztják el. A termelő eszközök társadalmi tulajdonban vannak. (Szocfog1)

Társadalmi osztály: a termelőeszközökhöz való viszony alapján definiált társadalmi kategóriákat. 3 osztály: 1. Termelőeszközöket nem birtokló munkások, 2. Saját maguk foglalkoztatásához elegendő termelőeszközzel rendelkező kispolgárok, 3. Tőkés, nagybirtokos, annyi termelőeszközük van, hogy dolgoztatnak. (Szocfog1)

A középosztály olyan, minta gulyáslevesben a só és az erős paprika. Nélküle ízetlen a leves, de nem ő a gulyásleves. (SaLa)

Finanszírozás

Az államháztartás az állam gazdálkodási rendszernek egésze. Azt a tevékenységet, amellyel az állam a bevételeit beszedi és összegyűjti az állami költségvetésbe, mint pénzalapba, majd azt felhasználja kiadásai teljesítésére, államháztartásnak nevezzük. Az állam olyan feladatokat lát el a köz érdekében, amelyeket a gazdaság többi szereplői nem tudnának megoldani. Ezeket a feladatokat közfeladatoknak nevezzük. (penzugy.erettsegi.org)

Az állami költségvetés az állam központi pénzalapja, az államháztartás egy meghatározott időszakra várható bevételeinek és kiadásainak pénzügyi terve. (penzugy.erettsegi.org)

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) alapján a közigazgatási hatósági és bírósági eljárásért eljárási illetéket vagy – az Itv-ben meghatározott módon, de külön jogszabályban megállapított – igazgatási, bírósági szolgáltatási díjat, a cégbíróságok törvényességi felügyeleti tevékenységéért pedig felügyeleti illetéket kell fizetni. (apeh.hu)

Az érdekérvényesítés pénzbe kerül, a több pénzel –tőkével- rendelkező tőkésosztállyal való versenyben könnyen alulmaradhat a politikai és gazdasági hatalommal nem rendelkező nép. (SaLa)

Egy magyarországi nyaralás forgatókönyve 2012-ben

Helyszín: A nagyszoba vagy a nappali esetleg a konyha.
Időpont: Munkaidő után vagy szombat és vasárnap délután.
Indulás: álomhajóval.
Érkezés: álomhotelbe.
Étkezés: Vacsoracsata és zsíros kenyér lilahagymával.
Műsor: Valóvilág, majd barátok közt. Az est főműsora a csillag születik és a megasztár.
Visszaút: Álmosan éhesen az ágyba. Azt álmodom: Miből fizetem ki a számláimat?
Másnap koránkelés (hétvégén is), irány a meló.

Jegyzet

Világnézet

- Nem az számít ki milyen okos, hanem mi az érdeke.
- Nem az számít, hányan hisznek valamiben, hanem hogy valódi-e.
- A materialista még istent is elfogadhatja, ha az létezik.
- A materialista a valóságot keresi, az idealistának elég csak képzelni, amit hisz.
- Az emberekben több a hasonlóság, mint a különbség, mégis gyakran a különbség dominál.
- A materializmus lényege, hogy megismerje a valóságot, ahogy az van.
- Az idealistának elég a kitalált világ az óhajtott világ.
- A materialista hite ragaszkodik a valóságos tényekhez, az idealistának nem fontos a tény.
- Az idealista, ha felhasználja a tudományt, azt a hitéért a tudomány legyőzésére teszi.
- A proli azért dolgozik, hogy holnap is dolgozhasson.
- A proli még a szabadidejében is profitot termel azzal, hogy tv-ét néz tisztálkodik, eszik, alszik, szórakozik, vizet, gázt, villanyt használ a kapitalizmusban.
- A proli szabadsága beszélő szerszám szabadsága, csak abba szólhat bele, hogy lenne jobb szerszám, ha az ura ezt megengedi.
- A polgári demokráciában a proli demokráciája a hatalom nélküli demokrácia.
- A kutyaugatás nem hallatszik az égig. A proli számára kutyaugatásos a polgári demokrácia, szava nem hallatszik a parlamentben.
- Nem attól jó egy ember nekem, ha okos, de az érdeke ellentétes az enyémmel-
- Az emberek és csoportjaik nem jók vagy rosszak, mert az ember az elért helyzetbe történelmi idő alatt jut.

Don-Hozé SaLa Handró málenkij-torro No-sztahanov

Az ember…

- olyan állat, akinek a fejében van a legerősebb fegyvere.
- -iség egyik fele nő a másik a férfi, így két különböző félét látják az egész világnak.
- Tehát a világ másik felét a párod látja.
- ha férfi fegyverét veszti a nőben, így lesz a nővel szemben fegyvertelen.
- ha nő, akkor ő a csúcsragadozó, mert elküldi vadászni a párját, míg ő tüzet rak.
- -ek alapvetően nem jók vagy rosszak, hanem élőlények, akik az elért civilizált állapotba, változással történelmi idő alatt jutnak. Így kellő idő, pénz és körülmények között minden ember civilizált jó ember lehet.
- -ekben több a hasonlóság, mint a különbség, mégis gyakrabban a különbség dominál.
- A civilizálatlan ember civilizálatlanságát utálom, amit a civilizálásával lehet megtörni, nem az ember kiirtásával. A jobboldali ezt nem érti, mert nem hisz és nem bízik az emberben. A jobboldali számára csak jó vagy csak gonosz ember létezik.
- A civilizált ember betartja a keresztény vallás 10 parancsolatát, ha civilizált ateista, akkor pláne. De amint állítólag Jézus mondta: „Az dobja rám az első követ, aki még nem vétkezett". (remélem jól idéztem)
- Az ember döntéseit a különböző élethelyzetekben több valós tényező befolyásolja, és nem a gonoszság vagy a jóság. Sokkal meghatározóbb a vélt vagy valós érdeke az aktuális szituációban. A szabad-akarat a döntéseknél nagyon korlátozott, az ember akaratát az érdek a világnézet és a lehetőségei vezeti. Sokkal inkább függ a döntés az ember belső és külső körülményeitől, ami elnyomja a korlátlan szabad-akaratot. A belső körülmény a genetikai adottság, ami alig különbözik az emberekben. Viszont a külső körülmények nagyon eltérőek és ezen kell elsősorban változtatni, hogy ne váljon gonosszá az ember.
- Ha „szabadon" a tűzbe teszed a kezed (és nem vagy hülye), igen nehéz úgy döntened, hogy ott is tartsd, ilyen döntéshez erős világnézet vagy érdek szükséges, és így már nem szabad a döntés, hisz életed ellen teszed, ami az elsődleges. Akkor vagy szabad, ha az életedet védheted, az ellene hozott döntés természetellenes.
- Szabad-e a saját magad ellen hozott döntés? Nem! Ilyen kényszer hatása alatt születhet. Hisz bolond, aki saját maga ellen tesz! Így a szabad akarat nem is olyan szabad, inkább kényszer –nem de? ugye!
- Az ember, mint élőlény élni akar és ez az első törvény, amikor a számára lehetséges utak közül választ. Döntéseit elsősorban ez befolyásolja és ebben a tudása, világnézete vezeti és különbözteti meg a többi embertől és a többi élőlénytől.
- A valós világnézetet és az emberiség által elért tudást minden egészséges ember be tudja fogadni, ha erre a környezete lehetőséget teremt.
- Az emberek szerencsére nem egyformák, ezért a tudáshoz különböző utakon juthatnak el és végül is a teljes világból csak egy szűk és a másik embertől különböző szeletet látnak. Több ember nagyobb szeletét láthatja a világnak, így kiegészíthetik egymás látókörét. Különböző világot lát a nő és a férfi, de az idealista és a materialista és a különböző nemzetek is. És furcsa módon a jobb és a baloldali gondolkodású emberek is, akár ki is egészíthetik és korrigálhatják saját nézetüket. Mert az ember nem jó vagy gonosz, hanem a világnézete nem felel meg a valóságnak.
- A hamis világnézet nagyon könnyen valóban gonosszá teszi az embert.

Az emberi jogok:

- A rabszolga, - még ha bérrabszolga is – emberi jogai erősen korlátozottak.
- A bérrabszolga joga annyi, mint a többi, pénzért megvásárolható árucikké.
- A proli, ha élni akar, munkaerejét eladja. Mivel a munkaereje is önmaga, így önmagát is eladja. (érdekes a kurva is ezt teszi, lehet, hogy a proli is kurva?)
- A polgári rendszer, nem egyen rendű emberek társadalma, így az emberi jogok a rendbe sorolástól függ elsősorban. A rendiséget az osztályhelyzet szabja meg. Így a sok pénzel és hatalommal rendelkező tőkések osztálya magasabb rendű pozícióban van a proletárokkal szemben. Ez nem jelenti azt, hogy mint ember magasabb rendű, ez csak az emberek közötti egyenlőtlen kapcsolatban érvényesül. A magasabb rendű pénze és hatalma sokkal nagyobb, mint az alacsonyabb rendű dolgozó osztályoké. A polgári rendszer nem teszi lehetővé a minden embert valóban megillető emberi jogok érvényesítését. Az egyik ember szabadon megvásárolhatja a másik ember munkaerejét a saját hasznáért –profitjáért.
- A baloldali gondolkodású ember a rendiséget akarja megszüntetni, mert csak így érvényesülhetnek az emberi jogok.
- A jobboldali gondolkodású ember, elfogadja a rendiséget (faj, nemzet, bőrszín és osztály különbséget), még akkor is, ha ő is alacsonyabb rendű. Pl.: A tőkés rendszerben az alacsonyabb rendben lévő proletár gyűlölheti a más fajú, bőrszínű, nemzetiségű proletárt, pedig csak közösen, összefogással érhetik el az emberi jogaik érvényesítését. Mert, ha a tőkések civakodnak is egymás közt, a proli ellen mindig összefognak és a prolit a prolival üttetik agyon.

Világnézet:

- Nem az számít nekem ki milyen okos, hanem az hogy mi az érdeke, világnézete, mert úgy viszonyul hozzám. Ha okos erősebb ellenfél vagy harcostárs lehet.
- Nem az számít, hányan hisznek valamiben, hanem az hogy hitük állításai megfelelnek a valóságnak vagy sem.
- A tőlünk függetlenül is létező világ a valóság. Megismerése a tudományos módszerrel lehetséges. Egy jelenség létezésére: térben és időbeni helyzetére, változására, tulajdonságaira, működésére feltett kérdésre adható választól függ, hogy valóságos a jelenség vagy nem. Pl.: Igaz, hogy van isten? Erre a válasz: nem! Isten nem valóságos, hanem kitalált óhajtott jelenség. Isten nincs sehol a térben és az időben. Tulajdonságait, működését nem ismeri senki. Létezését csak vakon lehet hinni vagy feltételezni a tények nélkül. És ez idealizmus.
- Aki valóságosnak tart nem létezőt, annak hibás az agya. Az istenhívő két világot tart létezőnek: a valóságos materiálist és a kitalált isten világát.

Materializmus-idealizmus:

- A materialista még istent is elfogadhatja, ha az a valóságban létezik.
- A materialista a valóságot fogadja el, az idealista a képzeltet is.
- A materialista célja, hogy megismerje a valóságot, úgy ahogy az van.
- Az idealistának fontosabb a kitalált az óhajtott, mint a valóságos létező világ.
- A materialista hite ragaszkodik a valóságos tényekhez, az idealistának fontosabb a hite, mint a tény.
- Az idealista, ha felhasználja a tudományt, azt a hitéért a tudomány legyőzésére teszi.
- Az idealista hite és a tudomány ellenségek.
- A tudomány eredményei az idealizmust a tudatlanság határán túlra a sötétségbe űzi, de az onnan is támad lankadatlanul.
- Az okos ember idealizmusa veszélyes, mert jól ismeri a tudomány eredményeit.
- Az okos ember is lehet idealista, ha az ismeretlenségből nem találja az utat a tudományig.
- A buta ember idealizmusát a tudomány nem töri meg.
- Az idealizmus védtelenné teszi az embert, mert a hamis világban nem lehet korrektül feldolgozni a valóságos jelenségeket. Nem mindegy, hogy a Föld kering a Nap körül vagy fordítva, ha a Holdra utazás a cél.
- Az idealista is a valóságban él, mert az idealista világában nem lehet élni, mert az nincs vagy hamis.

A proletár a polgári demokráciában:

- A proli elsősorban azért dolgozik, hogy profitot termeljen a tőkésnek.
- A proli azért is dolgozik, hogy holnap is dolgozhasson.
- A proli még a szabadidejében is részt vesz a profit termelésében azzal, hogy tv-ét néz, tisztálkodik, eszik, alszik, szórakozik, vizet, gázt, villanyt használ.
- A proli azért él és dolgozik, hogy a tőkésnek minél több profitja legyen.
- A proli szabadsága beszélő szerszám szabadsága, csak abba szólhat bele, hogy lehetne jobb szerszám, de azt is csak akkor, ha az ura ezt megengedi.
- A proli demokráciája a hatalom nélküli demokrácia.
- A proli szava nem hallatszik a parlamentben. A kutyaugatás nem hallatszik az égig.
- Ezért a polgári demokrácia a kutyaugatásos demokrácia.

Emberi fonákságok:

- Előfordul, hogy az illúzió teljes mértékben helyettesíti a valóságot. Pl.: Vacsora csata a tv-ben – A sztárok a képernyő mögött finom drága ételeket zabálnak, miközben a bárgyú embernek csak szotyola jut vacsora helyett és ezt még élvezi is.
- A szappanoperák romantikája helyettesíti a nőknél a szerelmet, sőt még jobban szerelmes az elérhetetlen sztárba, mint a karnyújtásnyira elérhető szerető férjébe.

A pénz…

- amikor nincs, akkor nő sincs.
- …ha van, akkor mennyország is van.
- …nem boldogít, de a hiánya sem.
- …és a hatalom olyan, mint a tőkés kapitalista jogállam.
- …és a hatalom édestestvérek.
- …az a lét, hiánya a nemlét.
- …maga az élet, a kenyér a tej (és az ember?).

A nő:

- A feleség a legjobb kapitalista, mert férje tőketulajdonosa.
- A legyet vonzza a légypapír, a nőt legyezi az értékpapír.
- A feleség átalánydíjas nő, azért ad csak alacsony szolgáltatást, mert előre ki lett fizetve.
- A szappanopera az a női pornó, így Hozé-izével a szerelem a ki nem mondható, be nem teljesülő vágy beteljesülésének illúziója.
- A nő a házasságban legtöbbször „ló helyett szamarat kap", így sosincs megbékélve, mert nem az igazi férfit választotta.
- A nő ugyanazt a kasznit kapja, mint a férfi, és reggel ugyanolyan büdöset sż**ik. Vagy mégsem?
- …értékmérő, mint a pénz. Kifogja a legértékesebb hímet (vagy csak próbálja!?).
- …gyakran úgy választ párt, hogy a kocsmában a legnagyobb állatot keresi, és ha megtalálja, akkor már bánja, mert akit választott az vele szemben is csak állat.

A férfi:

- A férj a legjobb rabszolga, mert felesége a tőketulajdonosa.
- Az igazi férfinak a nő kell, nem a mosogatórobot, mert az nem ember.
- … a nőt a maga kedvéért szereti, mint a gulyáslevesben a sót, tehát önzésből, mert a só az jó a gulyásban (a paprika is). Ez a szerelem!?

Következtetések

- A nő és a pénz egyenérték, úgymint az árú és a pénz. Így a nő a pénz és az árú egymásba átváltható érték.
- A nő és a férfi bár különböző világot látó ember, ezért csak együtt teljes a világról a kép.
- A szolga az nem ember, csak árucikk, úgymint a bérrabszolga proletár, csupán a profithoz szükséges áru. A munkaerőpiacon megvásárolható.

Kelt: 2012.01.11

Emberi érdekszféra

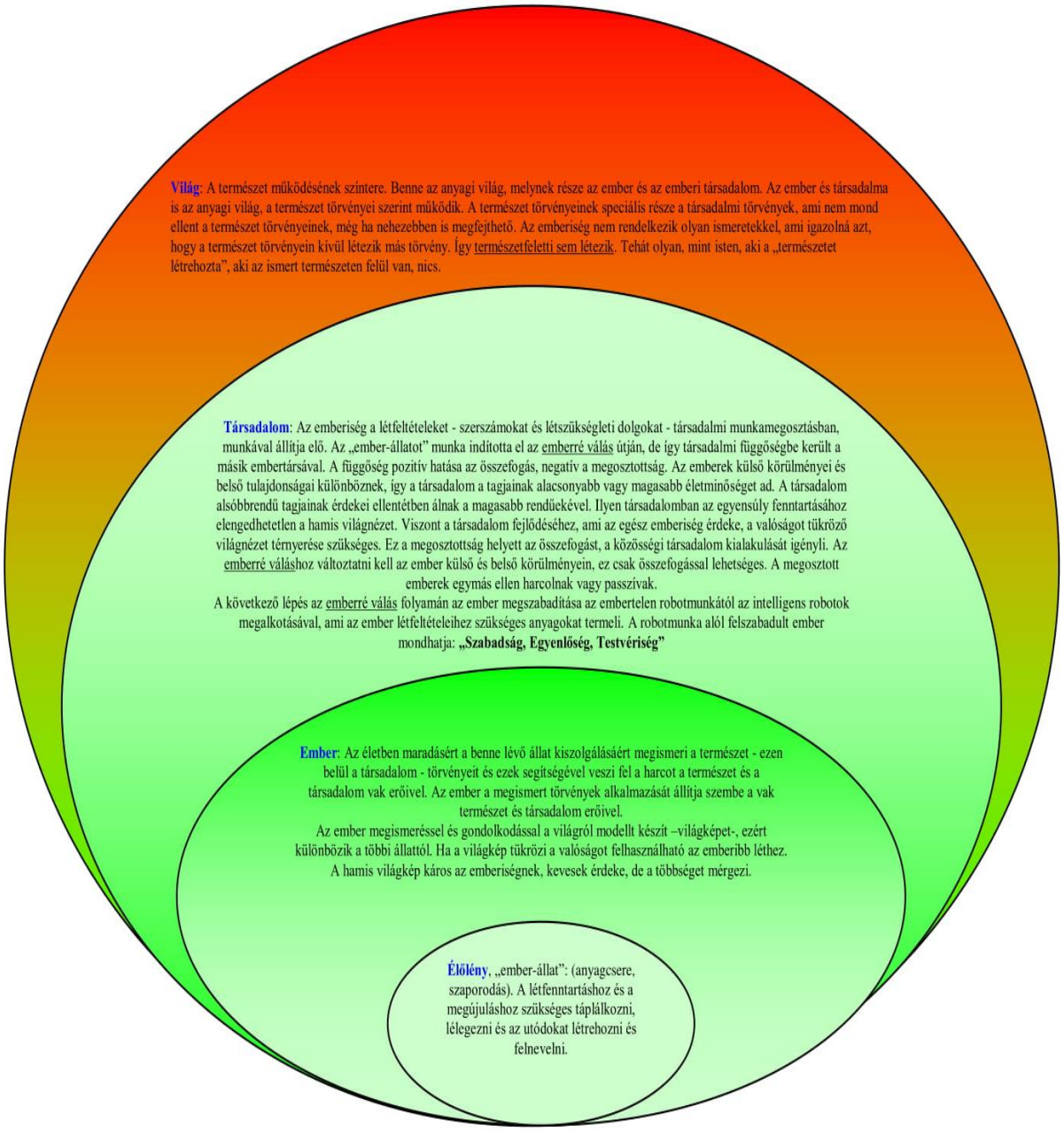

Világnézetem

Világ: A természet működésének színtere. Benne az anyagi világ, melynek része az ember és az emberi társadalom. Az ember és társadalma is az anyagi világ, a természet törvényei szerint működik. A természet törvényeinek speciális része a társadalmi törvények, ami nem mond ellent a természet törvényeinek, még ha nehezebben is megfejthető. Az emberiség nem rendelkezik olyan ismeretekkel, ami igazolná azt, hogy a természet törvényein kívül létezik más törvény. Így természetfeletti sem létezik. Tehát olyan, mint isten, aki a „természetet létrehozta", aki az ismert természeten felül van, nincs. Az anyagi világ az, ami van, létezik, és minden, ami van az anyag. Az anyag tulajdonságait, változásait írják le a természet törvényei. A természet törvényeiben sehol nem szerepel az isten, mint tényező. Az isten csak a megosztott társadalomban, egy hamis világképben használható a felsőbbrendűség igazolására.

Társadalom: Az emberiség a létfeltételeket - szerszámokat és létszükségleti dolgokat - társadalmi munkamegosztásban, munkával állítja elő. Az „ember-állatot" munka indította el az emberré válás útján, de így függőségbe került a másik embertársával. A függőség pozitív hatása az összefogás, negatív a megosztottság. Az emberek külső körülményei és belső tulajdonságai különböznek, így a társadalom a tagjainak alacsonyabb vagy magasabb életminőséget ad. A megosztott társadalom alsóbbrendű tagjainak érdekei ellentétben álnak a magasabb rendűekével. Ilyen társadalomban az egyensúly fenntartásához elengedhetetlen a hamis világnézet. Viszont a társadalom fejlődéséhez, ami az egész emberiség érdeke, a valóságot tükröző világnézet térnyerése szükséges. Ez a megosztottság helyett az összefogást, a közösségi társadalom kialakulását igényli. Az emberré váláshoz változtatni kell az ember külső és belső körülményein, ez csak összefogással lehetséges. A megosztott emberek egymás ellen harcolnak vagy passzívan tűrik sorsukat.
A következő lépés az emberré válás folyamán az ember megszabadítása az embertelen robotmunkától az intelligens robotok megalkotásával, ami az ember létfeltételeihez szükséges anyagokat termeli. A robotmunka alól felszabadult ember mondhatja: **„Szabadság, Egyenlőség, Testvériség"**

Ember: Az életben maradásért a benne lévő állat kiszolgálásáért megismeri a természet - ezen belül a társadalom - törvényeit és ezek segítségével veszi fel a harcot a természet és a társadalom vak erőivel szemben. Az ember a vak természet és társadalom erőivel szembeszáll a megismert törvények segítségével.
Az ember megismeréssel és gondolkodással a világról modellt készít – világképet-, ezért különbözik a többi állattól. Ha a világkép tükrözi a valóságot felhasználható az emberibb léthez. A hamis világkép káros az emberiségnek, kevesek érdeke, de a többséget mérgezi.

Élőlény, „ember-állat": (anyagcsere, szaporodás). A létfenntartáshoz és a megújuláshoz szükséges táplálkozni, lélegezni és az utódokat létrehozni és felnevelni.

Érdekviszonyok az osztálytársadalomban

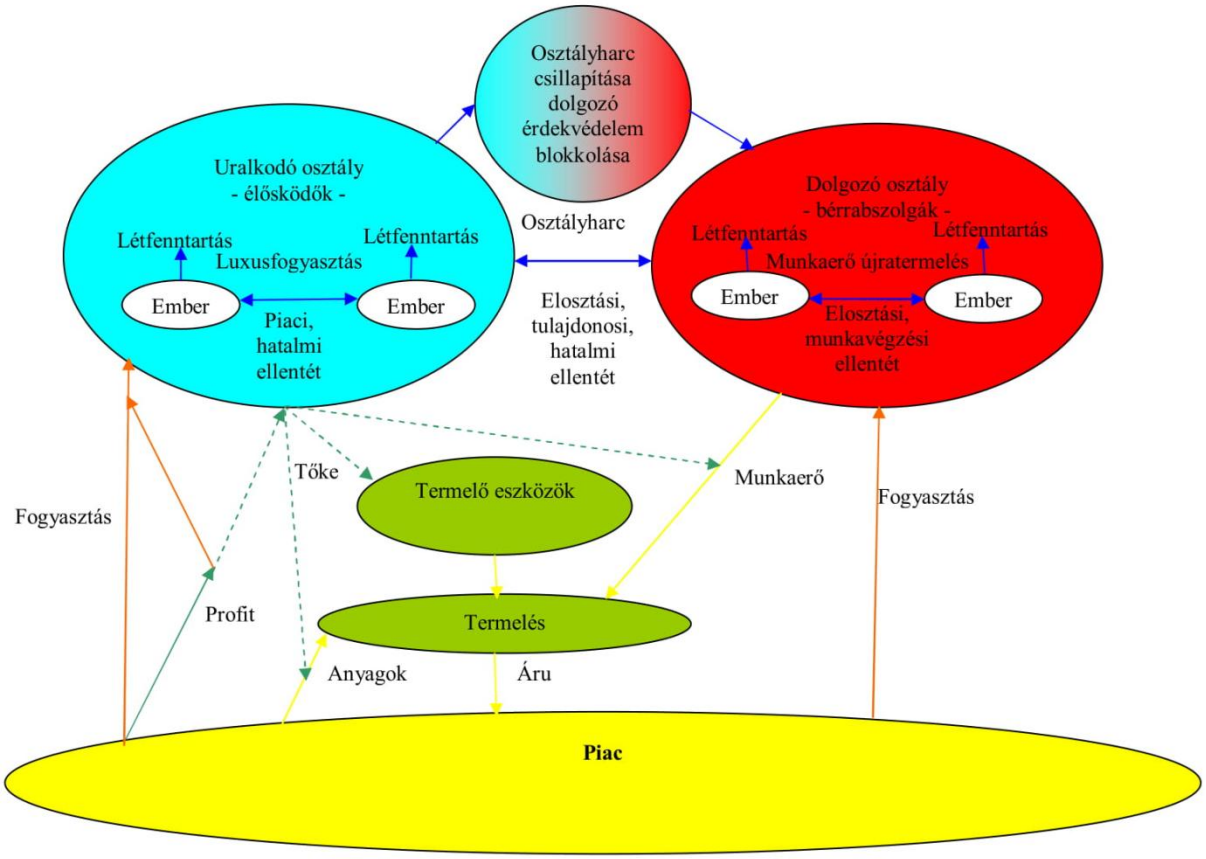

Jellemzés, magyarázat!

Alapellentmondás: a termelést a dolgozó osztály végzi, a termelt áru, így a profit, az uralkodó osztályé.
Az uralkodó osztály a piacról a tőkéjével megvásárolja a termelőeszközöket, a munkaerőt és a termeléshez szükséges anyagokat.
A munkaerő a munkaerő piacról vásárolható árucikk. Értékét alapvetően az újratermeléséhez szükséges munka (az elfogyasztott áruk) határozza meg.
A piaci versenyben a munkaerő ára annyira lecsökken, hogy az általa termelt árukat nem lehet értékesíteni. A munkaerő, aki tulajdonképpen a dolgozó ember, az általa termelt árukat nem fogyaszthatja el, mert leértékelődik a versenyben. A versenyben passzív alárendelt szerepe van a dolgozó osztálynak. Alig több, mint a többi termelési tényezőnek, árucikk. Ha összefog, felismeri helyzetét és harcol, csak akkor változtathat ezen a helyzeten.
A tőkések közötti versenyben, a gazdaság anarchiája miatt a piacon nem értékesíthető áruk keletkeznek. Az alacsony értékű munkaerő áru nem képes a felesleget elfogyasztani.
A válságot a tőkés gazdaság anarchiája és a dolgozók érdekvédelmének korlátozása okozza.
A válságot a termelőerők leépítésével, a termelés alacsonyabb szintre hozásával kezelik.
Mivel a termelőerők része a dolgozó ember, így a válság az emberiség többségét sújtja.
A társadalomról és az emberről kialakított hamis világkép **rothaszt**ja az emberiséget.
A **megoldás**: a dolgozó legyen az uralkodó osztály. A **közösségi társadalomban** a gazdaságot tervezni, szervezni kell a vállság elkerülése érdekében.
Népköztársaságot!!!!

Jobb és baloldali világkép

Világ: A természet működésének színtere. Benne az anyagi világ, melynek része az ember és az emberi társadalom. Az ember és társadalma is az anyagi világ, a természet törvényei szerint működik. A természet törvényeinek speciális része a társadalmi törvények, ami nem mond ellent a természet törvényeinek, még ha nehezebben is megfejthető. Az emberiség nem rendelkezik olyan ismeretekkel, ami igazolná azt, hogy a természet törvényein kívül létezik más törvény. Így természetfeletti sem létezik. Tehát olyan, mint isten, aki a „természetet létrehozta", aki az ismert természeten felül van, nincs. Az anyagi világ az, ami van, létezik, és minden, ami van az anyag. Az anyag tulajdonságait, változásait írják le a természet törvényei. A természet törvényeiben sehol nem szerepel az isten, mint tényező. Az isten csak a megosztott társadalomban, egy hamis világképben használható a felsőbbrendűség igazolására.

Társadalom: Az emberiség a létfeltételeket - szerszámokat és létszükségleti dolgokat - társadalmi munkamegosztásban, munkával állítja elő. Az „ember-állatot" a munka, munkamegosztás indította el az emberré válás útján, de így függőségbe került a másik embertársával. A függőség pozitív hatása az összefogás, negatív a megosztottság. Az emberek külső körülményei és belső tulajdonságai különböznek, így a társadalom a tagjainak alacsonyabb vagy magasabb életminőséget ad. A megosztott társadalom alsóbbrendű tagjainak érdekei ellentétben álnak a magasabb rendűekével, akkor is ha ezt nem ismerik fel. Ilyen társadalomban az egyensúly fenntartásához elengedhetetlen a hamis világnézet P.l.: isten, felsőbbrendű ember. Viszont a társadalom fejlődéséhez, ami az egész emberiség érdeke, a valóságot tükröző világnézet térnyerése szükséges. Ez a megosztottság helyett az összefogást, a közösségi társadalom kialakulását igényli. Az emberré váláshoz változtatni kell az ember külső és belső körülményein, ez csak összefogással lehetséges. A megosztott emberek egymás ellen harcolnak vagy passzívan tűrik sorsukat.
A következő lépés az emberré válás folyamán az ember megszabadítása az embertelen robotmunkától az intelligens robotok megalkotásával, ami az ember létfeltételeihez szükséges anyagokat termeli. A robotmunka alól felszabadult ember mondhatja: **„Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" A Nagy Francia Forradalom** gondolkodói felfedezték a társadalom rendiségének embertelenségét. A polgári rend idővel megegyezett a feudális nemesi rendel és együtt váltak **jobboldalivá** a magasabbrendűség megvalósítóivá. A jobbágy a munkás, paraszt társadalmi helyzete alacsonyabb rendű, így az ő érdeke elsősorban a **baloldaliság** a rendiség megszüntetése. Ez az osztálynélküli társadalomban lehetséges. A polgári gazdaság nem működhet emberi munkaerő áru, a szolgaság az emberi jogok megsértése, azaz rendiség nélkül. A polgári –tőkés- társadalom alapvetően **jobboldali**, a szocializmus pedig **baloldali**.

Baloldali ember: Az életben maradásért a benne lévő állat kiszolgálásáért megismeri a természet - ezen belül a társadalom - törvényeit és ezek segítségével veszi fel a harcot a természet és a társadalom vak erőivel szemben. Az ember a vak természet és társadalom erőivel szembeszáll a megismert törvények segítségével.
Az ember megismeréssel és gondolkodással a világról modellt készít –világképet-, ezért különbözik a többi állattól. Ha a világkép tükrözi a valóságot felhasználható az emberibb léthez. A hamis világkép káros az emberiségnek, kevesek érdeke, de a többséget mérgezi.

Jobboldali „ember": leglényegesebb jellemzője a világ a társadalom és az ember hamis, kitalált idealista értelmezése. A megismeréshez kénytelen a valóságot tanulmányozni és megismerni, de ez csak eszköz a kitalált világ bizonyításához és magyarázatához. Mivel a valóságban él ezért csak elméletben térhet át a hamis világba, de a gyakorlatban a hamis nézeteit szeretné megvalósítani. Hamis nézettel az embereket csak megosztott világban, rendiségben, alacsonyabb és magasabbrendű emberként lehet tartani. Bár a jobboldali „ember" kutyáját, macskáját, szolgáját szeretheti, de ettől az még a szolga alacsonyabbrendű „ember". Ebben a kényszervilágban a szolga nem ember, de a szolgatartó sem lehet az. A jobboldali ember az emberré válás útjában áll, visszahúz az állati sorba.

Élőlény, „ember-állat": (anyagcsere, szaporodás). A létfenntartáshoz és a megújuláshoz szükséges táplálkozni, lélegezni és az utódokat létrehozni és felnevelni.

A hétköznapi fasizmus és a modern rabszolgaság

- A kapitalizmusban a fasizmus a jobboldaliság legszélsőségesebb formája, ahol az emberi jogok olyan súlyosan sérülnek, hogy már az élthez való jog is hiányzik és akár a törvény erejével a jogállamiság keretei között is működhet. A rablóháborúk a kapitalizmusban elkerülhetetlenek, mert a gazdasági versenyben nincsenek országhatárok és az erősebb rákényszeríti érdekeit a gyengébbre és azt kirabolja. Ilyen háborúkat vív jelenleg az USA és a NATO, de az 1. és 2. világháborút is ez vezérelte.
- A jobboldaliságra az emberiség megosztottságának a kiélezése a jellemező, amely elkerülhetetlenül hamis világnézettel társul. Az emberiség megosztott a társadalmi osztályok, a nemzetiség, a fejlettség, a faji különbség stb... szerint. És eszerint szegényednek sokan és gazdagodnak kevesen és ez a jobboldaliság bűne, embertelensége, az emberiség megosztottságának gátlástalan kihasználása. A jobboldali ember nem bízik az emberiségben, tudata ekkora távlatokat nem fog át, leragad a család a nemzet, faj szintjén, de a szomszédja nyugodtan éhezhet, még ha ugyanazon nemzetiségű is. Nem képes társadalmi rendszerekben gondolkodni és megérteni a gazdaságot, mint termelő gépezetet és benne az ember helyét. És ez nem a tudásából, nem a gonoszságából, hanem a hamis világnézetéből fakad. Minél okosabb, annál inkább képes hamis világnézetét érvényesíteni, és nem minden ember számára szeretné az emberi jogokat biztosítani. A jobboldaliság tagadja az egyenlőségen alapuló összefogást (legfeljebb nemzetben tud gondolkodni, de társadalmi osztályban már nem), pedig az ember (állat) így nem válhat emberré. Ha csak az erősebb joga érvényesül, akkor az ember (állat) nem válik társadalmi emberré, csorda marad. Nincs miért igazából összefognia a rabszolgának és a rabszolgatartónak. A megosztott világban az ember (állat) nem válhat emberré. Az ember az állattól eltérően nem embertársa rovására él. Amíg így van addig csak az emberré válás útján halad. Az ember (emberiség) összefogása csak az igazi egyenlőségen alapuló társadalomban teljesülhet. A jobboldaliság visszahúz az állatvilágba, nem akar, és nem tud egyenlőséget embertársai között, érvényesül a falkaösztön.
- A hamis világnézet jellemzője a valóságtól eltérő, a materializmust sértő, tagadó, kitalált, óhajtott világ elfogadása. Pl.: a vallás, az idealista világkép. A kitalált vagy óhajtott világ a létező világgal együt kettős tehát hamis világnézetű emberi tudatot képvisel. Ez olyan, mint az elmebaj, de létezni csak a valóságos világban lehet.
- A rendiség olyan megkülönböztetése az embereknek, amely az emberek között alárendelt, alacsonyabb rendű és magasabb rendű emberi életet teremt, amelyet a feudalizmusban a földesúr és a jobbágy viszonya képviselt. Ehhez hasonlóan a rabszolgatartó és a kapitalizmusban is van alacsonyabb és magasabb rendű emberi kapcsolat. A proletár élete alárendelt a tőkésnek, ami a termelőeszközök magántulajdonának sérthetetlenségéből fakad és ez alapvető polgári törvény. Jogilag már az alkotmányban is deklarált az egyenlőség, de a termelőeszközök magántulajdona mégis a rendiséghez hasonló helyzetet teremt.
- Emberi jogok legfontosabbja az emberi méltóság valamint a szolgaság elitélése, megszüntetése. A szolga (bérrabszolga) alacsonyabb rendű ember, mint az ura (tőkés). A tőke és a munkaerő áru szabad áramlása csak a ketrecet növeli, de a rendiséget nem szünteti meg.
- A tőkés az árutermeléshez kénytelen munkaerő árut is vásárolni. A munkaerő áru a proletár a megélhetésért kénytelen munkaerejét eladni, ezért bérrabszolga. Így a kapitalista termelésben kialakul az emberáru. A tőkés és a munkaerő áru közötti üzleti kapcsolat nem egyenrangú, mert a bérrabszolga máról holnapra él, összefogását a tőkés a neki megfelelő módon törvényben szabályozza. Hiába vannak többen a rabszolgák, nem ők hozzák a törvényt, nem ők a hatalom birtokosai. De a törvényhozást és betartását a tőlük törvényesen profit formájában ellopott pénzből finanszírozzák. A rendőr is proletár, akit a proletárok által megtermelt pénzen akár a proletárok érdekei ellen is használnak.
- A polgári demokrácia az egyenlő jogokat megteremtette, de a rendiséget az emberi jogok megsértésével nem szüntette meg, a jobbágyságot a bérrabszolgasággal cserélte fel, tehát ez a proletárnak valójában diktatúra. A kapitalista termelésben az emberiség túlnyomó része szolga (bérrabszolga). Kevesebb része munkanélküli, akinek már emberi méltósága sincs. Valamint kevés kapitalista és egyéb ügyeskedő, élősködő. Ez a megosztott világ társadalmi osztály szerint, ami társul faji, nemzetiségi és fejletségi különbséggel.
- A „polgári demokráciában” a kapitalizmusban a hétköznapi fasizmus mindennapi jelenség, bár a fasizmus is kapitalizmus.
- A kapitalizmusban a termelés célja a tőkés minél nagyobb profitja.
- A rabszolgaságban nem a fogva tartás a cél, hanem a kényszermunka.
- A proletár, mint bérrabszolga a tőkés profitját termeli meg, ezért élhet csak. Ez is kényszermunka, mert nem magának termel a proletár, hanem a megélhetésért és a tőkés profitjáért. Mivel a proletár nem birtokosa annak a termelőeszköznek, amivel termel és a termelésben, mint munkaerő áru vesz részt, így kényszerből lesz ő bérrabszolga. A proletár munkaereje olyan áru, aminek az értéke a bére, bár nincs fogva tartva, ott adja el, ahol a legtöbb kapja. A tőkés rabszolgatartó a termeléshez megveszi a proletár munkaerejét, de az embert nem, és nem is gondoskodik róla, mint a klasszikus rabszolgaságban, mert így is birtokolja azt, ami neki kell az emberből.

- A hétköznapi fasizmus a fasizmus melegágya, az ilyen emberek között sok a potenciális fasiszta. A társadalom a válsághelyzetben, ami a kapitalizmusban állandóan jelen van, könnyen fasizálódhat.
- A hétköznapi fasizmus jellegzetessége az emberi megosztottsággal szembeni közömbösség vagy akár a szélsőséges gyűlölet. Az öntudatlan proletár nem ismeri fel, hogy ő is a megosztottság áldozata. Persze a megosztottságban is vannak különbségek. A híres jól fizetett futballista, aki szintén proletár, nem érzi magát előnytelen helyzetben pedig ő is csak szolga, aki sok profitot termel. Egy munkanélküli szakmunkás már aggódhat, neki már, ha van elég esze, terhes lehet a bérrabszolgaság és esetleg meg is érti ezt. A magasabb rendű tőkés már meg sem veszi őt, a munkaerő árut. Akár szabadon el is pusztulhat, nem kell a tőkés rabszolgatartóknak, bár lehet, hogy rosszabb minőségű munkaerő áru, de azért még ember.
- A proletár manapság szinte minden pillanatban valamelyik tőkés rabszolgatartónak hoz profitot. Amikor nem a tőkés munkaadójának dolgozik, a munkaidőn túl is profitot termel a fogyasztásával más tőkésnek.

Maglód: 2013.08.21 Salánki László

A mosolygó fasizmus

A fasizmus nem öncélú gonoszság, mint ahogy bemutatják, hanem a hamis világnézet tombolása.

A középkorban a gyarmatosítás, az amerikai indiánok irtása, az afrikaiak amerikai rabszolgasága, az angol világbirodalom stb., mind hasonló embertelenség az aranyért, ami hasonlít a XX. századi fasizmushoz, de nem annak hívták, nem volt olyan céltudatos, nem volt olyan fejlett fajelmélet.

Az emberé válás útja az alacsony létbiztonságot biztosító társadalmi gazdasági formából a nagyobb létbiztonságot megvalósító forma felé tart. Ez az emberiség és az egyén érdeke, ha felismeri, ha nem. Ez az emberiség evolúciója, miáltal életképesebbé válik (válhat) az ember. Ellenállóbb lesz változásokkal szemben. A világ megismerésével szerzett tudás felhasználásával alakítja környezetét és a társadalmat.

Az ember, mint élőlény az állatok közé tartozik. A fejében lévő komputer megkülönbözteti a többi állattól, fejlettebb kapcsolatot tud kialakítani a többi emberrel. Az összefogása emberi társadalmat hoz létre, amelyben biztosabb a léte. A létszükségleteit szerszámkészítéssel, együttműködéssel, előrelátással, fejlődéssel egyre magasabb fokon elégíti ki.

Amíg bizonytalan az ember léte, és a társadalom nem képes elegendő létfeltételt biztosítani, addig az összefogás helyett az egyéni lehetőség dominál. Az ember-állat harcol a másik ember-állattal a létért és ez olyan kegyetlen, mint az állatvilágban. Pedig a harc helyett a közös érdeken alapuló összefogás lenne a helyes út.

Az emberek képességei nagyon különbözőek egy adott korban. A történelemi távlatokban még inkább eltérőek a föld különböző helyein kialakuló civilizációk. Az evolúció az adott helyi körülményekhez alkalmazkodva az életrevaló embert részesíti előnyben, ami föld méretekben nagyon eltérő fejlettségű civilizációkat hoz létre. Így az emberiség egyedei és csoportjai nagyon eltérő civilizációs szinten vannak. Az eltérő (fejlettségű) civilizációk találkozása a nagyon hasonló genetikai embereknél is harcot okoz. A fejlettebb képességű ember-állat igyekszi megvédeni az evolúcióban szerzett előnyeit, ha kell, pusztít, nem számít az emberség. Az elégtelen létfenntartási körülmények miatt az ember harcol a másikkal és inkább csak állat. Pedig az okos, az egyenrangú/rendű emberek érdekeinek figyelembevételével az összefogás teszi emberré az ember-állatot. Az emberiség megosztottsága, különböző rangú és rendű, a különböző létfeltételekkel élő emberek nem tudnak összefogni. Tehát meg kell szüntetni az emberiség megosztottságát. A létfeltételek kiegyenlítését magas színvonalon kell föld méretekben megoldani.

A felszínes helytelen, embertelen világnézet nem tudja figyelembe venni a fejlődési és a helyi sajátosságokat. Ezt tetézi a viszonylag alacsony elégtelen termelési színvonal, ami nem elégséges az emberiség minőségi életszínvonalához. Így az erősebb ember-állat a gyengébben uralkodik és élősködik. Az ilyen világnézetben nem lehetséges hosszabb távon összefogás, mert az érdekek ellentétesek, és csak valamilyen diktatúra tarthatja össze. Az emberiséget sújtó kihívásoknak nem tud így megfelelni, mert nem lehetséges az összefogás a zombivá nevelt emberek között.

Ez a diktatúra lehet, akár olyan, mint a fasiszta, de lehet a polgári demokrácia keretén belüli is. A modern diktatúra csak a háttérben elrejtve használja az erőszakot és eszközeire hatalmas pénzeket költ. Ilyen eszközök a média, polgári parlament, törvényhozás, bíróság, rendőrség, katonaság, amihez nagyon sok pénz és hatalom kell.

A polgári demokrácia erőszak eszközeinek széles a választéka, és az uralkodó osztály érdekeit szolgálja. A halommal és pénzel nem rendelkező tömegeket (népet) manapság hatékonyan tartja kordában a mosolygó média. A nép szívesen nézi a jómódban élők életét, még ha neki szűkölködnie kell is. A média bemutatja a rossz szerencsétlen élethelyzeteket, mert ezzel azt bizonyítja, hogy az egyén felelős a rosszért, a társadalom próbál segíteni, de mindhiába. Így kialakul a koncentrációs táborok mintájára egy nagy barakk, aminek a határa a teljes föld. Itt lehet elpusztulnia annak, akire a mosolygó média nem vigyorog.

Maglód, 2014.02.23 Salánki László

Az emberré válás útja

Az ember biológiailag az állatok közé tartozik. A szerszámkészítéssel és munkamegosztással, az embertársaival való kapcsolataival, az előrelátás, tervezés, modellezés, az érzelmeit művészetével kifejezni képesen is csak állat maradt. A társadalom szervezetsége azonban már jelentősen megkülönbözteti az állatoktól, holott ugyanaz a célja, élni. Ehhez használja a társadalom erőforrásait, lehetőségeit. Azonban a társadalom tagjainak vannak közös és ellenérdekeltségei, különböző képességei, és körülményei. A társadalom anyagi és szellemi termelőképességei korlátosak és ez jelentős érdekellentétet jelent. A nemi és falka szempontok csak fokozzák az ellentéteket, de a biztonságos anyagi lét meghatározó.

Az olyan társadalmi berendezkedésben, ami az ellentétekre alapul, alacsonyabb szintű az anyagi létbiztonság és az ember-ember elleni állati ösztönökre hasonlító harc magas fokú. A nyílt vagy burkolt gazdasági és fegyveres harc a lételeme. Ez jótékonyan hat a fejlődésre, de rosszul az összefogásra. Az összefogás igazából így nem lehetséges, mert nem az EMBER összefogásra épül, hanem inkább hasonlít a csordáéra. A harcban az erősebb ember-állat uralkodik a csorda felett a saját érdekét a közösség érdeke fölé rendeli és ezt fogadtatja el a többi ember-állat falkatagokkal. A társadalom még csak egy fejlett falka. A falkavezérek az anyagiak és a hatalom birtokában a falkatagok érdekeit a maga érdekeivel cseréli ki. A falkavezérek érdekit, hamis az egyenlőtlenségen alapuló világnézettet elfogadják a falak tagok, így alacsonyabb rendű ember-állattá válnak. Szolgák lesznek és a szolga alacsonyabb rendű ember, falkatag.

Az igazi emberi társadalomban az összefogás a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség, megvalósításával lehetséges. Az egyenlőség érdekében a körülményeket egyenlővé kell tenni és ez csak a testvériség megvalósításával lehetséges, hogy szabadság legyen a társadalom EMBER tagjainak.

Az ember-állat akkor válik emberré, ha nem az ember-ember elleni harc lesz a társadalom anyagi fejlődésének meghatározója, hanem a közös érdekeken alapuló összefogás. Nem lehet EMBER az, aki szolgát tart és az sem, aki szolga.

Nem lehet a társadalom egészére demokrácia ott ahol szolgaság van. A szolga a demokrácia látszatában is csak szolga marad. Szükséges kellék a szolgatartó hasznára úgy, mint lovas kocsi és az őt húzó ló, még akkor is, ha a gazda jó és okos ember, de a ló az csak ló. Így a szolga is csak szolga, alacsonyabb rendű ember.

Nem lehet a társadalom egészére kiterjedő jogállamiság, ha a jogállam működésében a meghatározó az anyagi javak különböző nagysága és a hatalom birtoklása. A szolga semmilyen hatalommal nem rendelkezik, ha nem fog össze. Az összefogást pedig a hatalom érdekei határozzák meg, tehát a felsőbb rendű szolgatartóknak nem érdeke a szolgák összefogása, így törvényesen nem is tudnak összefogni, nincs hatalmuk.

Az emberi jogok nyilatkozatában az első helyen szerepel az emberi méltóság, a szolgaság elítélése. Ezekhez kell tartania a társadalomnak, ha emberré akar válni az ember-állat.

Az EMBER csak akkor nem ember-állat, ha szabad demokratikus társadalomban él.

Maglód: 2015.06.10 Salánki László

Felsőbb rendű ember

fajelmélet:

rasszizmus: a különböző emberfajok, népek, nemzetek értékbeli különbözőségét, fölé- és alárendeltségét hirdető reakciós, áltudományos elmélet. A fajelmélet azt állítja, hogy vannak olyan emberi fajok, amelyek átlagon felüli tulajdonságaiknál fogva eleve uralkodásra termettek, míg mások csak szolgaságra képesek. A fajelmélet elméletileg igazolni akarja a kizsákmányolást, a nemzeti és osztályelnyomást, az imperialista politikát. A fajelmélet, mint kidolgozott rendszer, először a gyarmatosítás kezdetén jelent meg, azt hirdetve, hogy a felsőbbrendű "fehér faj" törvényszerűen uralkodik a primitív, alacsonyabb rendű színes bőrűek felett. A fajelmélet az imperializmus viszonyai között különösképpen eldurvult, legszélsőségesebb formái a fasiszta rendszerekben alakultak ki. A hitleri fasizmus rémtetteinek nagyrészt a fajelmélet az ideológiai alapja. Magában foglalja a zsidóüldözést (antiszemitizmus) és az angol-amerikai fajelméletből eredő négerüldözést. A II. világháború alatt ennek az elméletnek a jegyében milliószámra irtották az európai zsidókat, szlávokat. cigányokat. A fajelmélet a Dél-afrikai Köztársaságban ma is elfogadott állami ideológia (apartheid).

Szerkesztette: Lapoda Multimédia: http://www.kislexikon.hu/fajelmelet.html

rabszolgaság:

Az embernek oly állapota, melyben személyes szabadságától megfosztva, nem jogalany, hanem másnak tulajdonát tevő dolog.

A nemzetközi jog emberen való tulajdonjogot el nem ismer. Minden emberszemély tehát jogképes s jogokkal felruházott lény. Mindig jogalany és sohasem dolog. A rabszolgatartás jogát azért el nem ismeri sem egyesek, sem államok javára. Mihelyt a rabszolga egy szabad állam területére v. hajójára lép, ipso jure szabadnak tekintendő s szabadságában még az őt igénylő urával szemben is hatósági oltalomban részesítendő. http://www.kislexikon.hu/rabszolgasag.html

bérrabszolgaság:

A rabszolgamunka és a jobbágymunka erőszakon, pusztakényszeren, a felügyelők korbácsán, boton és a deresen alapult. A kapitalista társadalom munkájának, a kapitalista munkafegyelemnek az az alapja, hogy a dolgozók félnek az éhhaláltól. A munka minden kapitalista országban rabszolgai kényszermunka. A burzsoá-demokrácia a valóságban a modern rabszolgatartók demokráciája. Amíg a munkás kénytelen munkaerejét áruba bocsátani, addig nem szabadulhat meg a bérrabszolgaságtól. A tőkés bérmunkás (dolgozó) olyan munkát végző személy, aki a ledolgozott órákért fizetséget kap, mialatt profitot termel a tőkésnek, azért élhet csak - bérrabszolga. A szocializmusban a dolgozó a termelőeszközök közösségi tulajdona miatt nem bérrabszolga, hanem tulajdonos, bár a munka a megélhetésért így is kényszer, de az így keletkezett haszon közös.

A történelem folyamán a rasszizmus a föld minden területen megjelent. Japán, India és Kína 100-150 évvel ezelőtt a fehér embernek a sárgák alacsonyabb rendű emberek lakta területe volt. Ma ezt már senki sem mondhatja. Az ókori római, vagy a középkori török birodalomban is magasabb és az alacsonyabb rendű emberek éltek és törekvések voltak és vannak ezen a birodalmak visszaállítására. Az arabok is sokat adtak a civilizációnak, és Afrikából származik az ember, de ezek a területek még elmaradtak a fejlődésben úgymint Japán, Kína, India 100 évvel ezelőtt. Amerikának néger elnöke van, ami 50 évvel ezelőtt elképzelhetetlen volt. Genetikailag nagyon csekély a különbség ember és ember között, így az elsődleges meghatározó a környezet. Jó körülmények között sokkal nagyobb az esélye az embernek, hogy civilizált legyen. A kapitalizmus föld méretekben nem tud létrehozni jó környezetet, mert a termelés célja nem ez, hanem a tőkés profitja. A kapitalista versengés, pedig megosztja az emberiséget kevés gazdagra és sok szegényre. A szegény körülményei pedig rosszak, így az ilyen emberek is könnyen lesznek rosszak, használhatatlanok, élősködők.

A hitleri és Horthy fasizmus a Szovjetunió népeit is alacsonyabb rendűnek tartotta, de meg is lakoltak érte. Jött a málenkij robot a károk helyreállítására. Az egy millióra tehető magyar túlnyomó többségét a fasiszták irtották ki a kereszténi szeretet nevében (zsidókat, cigányokat) a koncentrációs táborokban. A magyar katonák a szovjetunióban megerőszakolták a nőket megölték a gyerekeket, elpusztították a városokat, falvakat. Ezek után a felsőbbrendű Magyar nyivákol a büntetés miatt.

A kapitalizmusban a bérrabszolgaság is a felsőbbrendű tőkés bérrabszolgatartó emberek kis csoportjának műve, érdeke. A termelőeszközök magántulajdona miatt a szabad munkaerő (termelőeszközökkel nem rendelkező proletár) is áruvá válik, pénzért megvásárolható árucikk (mint egy tárgy). Ha munkaerő áru (dolgozó) élni akar, akkor kénytelen bérrabszolgává válni, eladja munkaerejét, így alacsonyabb rendű függésbe kerül a felsőbbrendű tőkés bérrabszolgatartóval. A tőkés munkaadó és a dolgozó közötti viszony alárendelt és a tőkés érdeke, profitja a meghatározó. A jogállamiság csak ennek technikai végrehajtó módszere. A törvényeket a bérrabszolgatartók a saját érdekeiknek megfelelően hozzák. A jog érvényesítése drága dolog, ezt a bérrabszolga nem tudja megfizetni, így a lehetséges jogait sem érvényesítheti. A tőkésállam a dolgozók érdekvédelmét is a saját érdekeinek rendeli alá a jogállam keretein belül. A tulajdonviszonyok miatt az információt, a médiát, és az oktatást is uralják a bérrabszolgatartók saját érdekeinek megfelelően. Tulajdonképpen minden fontos tényező a polgári demokráciában a bérrabszolgatartók kezében van, működtetése pénz kérdése, ami a bérrabszolgának nincs. Ez a pénz a profitból keletkezik, amit a termelőeszközök magántulajdonosai bérrabszolgatartó kapitalista (tőkés) nyer ki a termelésből.

A kapitalizmus bármelyik formájában fennáll a rasszizmus és a bérrabszolgaság. A fasizmus is kapitalizmus, de a bérrabszolgaság, a dolgozó kiszolgáltatottsága az eddig ismert legnagyobb fokú, mert semmilyen érdekvédelme nincs a bérrabszolgának.

Maglód: 2015.11.16 Salánki László

Hit, hiszékenység, tudományos módszer

Jelentések:

hit

- Személyes meggyőződés egy személyről, közösségről, tanról, elvről, vallásról. Bizonyítás nélküli meggyőződés, feltétlen bizalom. http://wikiszotar.hu
- Vallásos értelemben a **hit** fogalma alatt a hitnek azt a jelentését, formáját értjük, amikor valaki egy vallás tanítását igaznak fogadja el. https://hu.wikipedia.org
- *Hiszem, mert lehetetlen! A mondás Tertullianustól származik és úgy értendő, hogy a vallás lényege a hit, anélkül, hogy a megértésre szükség lenne. http://www.nagyoriens.hu* Vallásos környezetben a hit gyakran leszűkül a vallásos hitre, és mint ilyen tartalmazza azt is, hogy a hit tárgya nem igazolható, de ennek ellenére személyes vagy egyéb okokból elfogadott. A Biblia szerint: *„A hit szilárd bizalom abban, amit remélünk, meggyőződés arról, amit nem látunk." Egy népcsoport hitét a különböző természetfeletti lényekben, jelenségekben hitvilágnak nevezzük.* Bibliai értelemben a vallás az ember önerejéből való fáradozása, hogy az istenhez közelebb jusson. Vallásosnak nevezzük az embert, aki a vallás tanait igazságként, valóságként elfogadja.
-

hiszékenység

- Könnyen hívő, kivel hamar el lehet hitetni valamit.
- Könnyen félrevezethető (személy), akit bármiben könnyen hisz, bármit gondolkodás nélkül elfogad. http://wikiszotar.hu
-

tudományos módszer

- **Tudománynak** az igazságtartalmára nézve tesztelt és bármikor újra tesztelhető (tehát potenciálisan igazolható vagy cáfolható) ismeretek gondolati rendszerét tekinthetjük. https://hu.wikipedia.org
- **Ismeretnek** a valóság valamely részével kapcsolatos tapasztalatainkat, általánosításainkat és fogalmainkat tekintjük. Ellenőrizni, tesztelni csak szigorúan meghatározott formájú állításokat (tudományos hipotéziseket) lehet. Az ismeretet alkotó fogalmakat (axiómákat, elnevezéseket, jelöléseket) nem lehetséges tesztelni, ezeket csupán egyértelműen definiálni szükséges. A tapasztalatok, benyomások, észleletek önmagukban szintén nem tesztelhetőek csupán regisztrálhatók. Az ismeret tesztelése tehát az abban foglalt állítások (hipotézisek) vizsgálatát jelenti. Nem igazolhatók és nem is cáfolhatók az olyan állítások, amelynek megfogalmazásában nem egyértelműen definiált (más szóval nem tudományos) fogalmak szerepelnek https://hu.wikipedia.org
- **Hipotézis** Amíg a tudományos közösség azt el nem veti, vagy el nem fogad egy bizonyos elméletet, addig hipotézisnek szokták nevezni. Az elfogadott hipotézist már elméletnek szokás nevezni. https://hu.wikipedia.org

Az önzés és az ember

Az önzés a leghatékonyabb segítség az emberséges világnézet megtalálásában. Az önzés az önérdek, az élőlény és főleg az ember (emberiség) saját létének hatékony fegyvere. Útmutató a helyes döntésre, de csak a humánusan gondolkodó ember tud vele hatékonyan élni.

http://wikiszotar.hu **Önző**: Csak magára gondoló (személy), aki csak a saját érdekeit nézi, és másokéra nincs tekintettel. Őt csak a saját vélt vagy valós céljai ösztönzik. Az önző ember nem képes belátni, hogy másnak is vannak érdekei. **Önzetlen**: Más felé forduló, (odaadó) ember, aki nem a maga hasznát keresi, hanem mások javára cselekszik.

Az emberi agy alapvető, legfontosabb feladatai közé tartozik a kedvező és kedvezőtlen hatások megállapítása és az ennek megfelelő helyes döntés (jó, rossz, közömbös). Az ember képes leginkább tanulni a megélt eseményekből, a kedvező és kedvezőtlen jelenségeket tudományosan vizsgálni, következtetéseket levonni, tanítani. Az ember összefogással az egyéni önzés mellett a hatékonyabb közösségi együttélést is képes felhasználni saját (önző) érdekében. A közösségi, társadalmi élet is az egyéni érdeket (önzést) szolgálja, és ez hatékonyan segítheti a túlélésben.

Meg kell különböztetni az *okos* és a *buta önző* formát. A „csak" magára gondoló (személy), aki „**csak**" a saját érdekeit nézi nem feltétlenül hamis, a „**csak"** szó jelentése itt a *buta önzés* kategóriája. Az *okos önző* egyértelműen ellenzi a „…és másokéra nincs tekintettel" kategóriát. Az **önzetlenséget** az *okos önzés* keretében kell értelmezni.

Az embernél csecsemő korában a *buta önzés* a domináló, az *okos önzés* a közösség érdekeit sajátjának elfogadó, már tanult önzés, az egyén saját érdekévé válik. Pedig sokszor le kell mondania a valóságos közvetlen érdekről a közösség javára, másik ember(ek) érdekében. Vajon miért kedvezőbb ez és miért ez az *okos önzés*?

A társadalomban valósul meg az *okos önzés* legmagasabb formája. A társadalomi összefogás az emberi egyének leghatékonyabb önzése, miközben sok saját közvetlen érdekről kell ezért lemondania. A társadalomban is megmarad a *buta önzés*, mert nagy a harc az élethez szükséges dolgokért. A *buta önzés*re épülő társadalmi forma ezt fokozottan a felszínre hozza. A *buta önzés* nagy energiákat szabadít fel, de a többség vesztes, alárendelt, öntudatlan lesz. A hatékonyabb egyéni lehetőséggel és a *buta önzés*sel rendelkezők uralkodnak a társadalom felett. A többségnek pedig le kell mondania érdekeiről kevesek számára.

Az társadalmi forma, amelyik az összefogást nem egyenlőségre alapozza, a *buta önzés* a motorja, és az összefogást kevesek hasznáért a többség kárára alkalmazza. A társadalom egyensúlyát a hamis értékek előretolásának segítségével biztosíthatja csak, sztárok, királyok, vallás, fajelmélet, társadalmi osztályok jogossága vagy éppen nemlétének bizonyítása. Az ilyen formában a becsület, a tisztesség, a ne lopj, a ne hazudj, a hazaszeretet nem értelmezhető, mert mindegyik a *buta önzés*t szolgálja, nem a közösség egészét. A *buta önzés*re épülő társadalmi forma a diktatúra valamilyen formáját alkalmazza esetenként látszatdemokráciával.

A *buta önzés*re épülő világ a családra, mint kis közösségre is jelentős hatással van. A nőknek két műszakot (munka és család) kell ellátniuk, mert az anyagi függőségében sérülnek az érdekei.

Az *okos önzés*re épülő társadalomnak az egyenlőségre kell alapulnia, de nem az egyformaságra. A társadalom tagjai elsősorban a lehetőségeik, képességeik és munkájuk alapján érvényesíthetik érdekeiket. Nem egyesek, hanem a közösség érdekében mondanak le az érdekeik némelyikéről demokratikus formában.

A *buta önzé*s társadalmai a rabszolgaság, a feudalizmus, a kapitalizmus és a fasizmus, az *okos önzés*é pedig a szocializmus és a kommunizmus.

A *buta önzés*es társadalmak jellemzője az egymással kibékíthetetlen társadalmi osztályok léte és a többség érdekeinek elnyomása kevesek érdekében.

Az *okos önzés*re épülő társadalmakban a társadalmi osztályok idővel megszűnnek és ezzel az egyéni és a közösségi érdekek emberibb módon érvényesülnek.

Az *okos önzés*re törekedés az emberré válás meghatározója. Gyengébb, sérültebb embertársunk hatékony segítése erősíti a társadalmat. A természet káros hatásai ellen összefogni csak az együt érző, együtt cselekvő egyenrangú ember képes hatékonyan.

A *buta önző* társadalom egyik válságból a másikba bukdácsol szörnyű emberáldozatokkal (háborúk, éhezés, nyomor, fasizmus).

Az alapvető emberi jogok megsértése a szolgaság, a fajüldözés az emberiség fejlődését, a humánus emberré válást akadályozza. Az egyik lényeges különbség az állat és az ember között a *buta önzés* felváltása az *okos önzés*sel. Az egyenlő jogok és a felsőbb és ezzel együtt az alacsonyabb rendűség megszüntetése az egyedüli út az emberré váláshoz.

A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" az alapvető baloldali jellemző a humánus emberiség létrejöttéhez. Ez az *okos önzés* vezérfonala. A polgári (kapitalista, fasiszta) társadalmi rendszerekben ez csak illúzió lehet, a működési elve ezt lehetetlenné teszi. A gazdaság működéséhez emberi áru, munkaerő áru szükséges. A munkaerő áru az alacsonyabb rendű emberek, a dolgozó osztályokból kerül ki. A felsőbb rendű tőkésosztály (vállalkozó, munkaadó) kénytelen alacsonyabb rendű áruként kezelni az emberiség túlnyomó többségét, ezzel megosztja az emberiséget és idővel mérhetetlen hatalomra tesz szert. A demokrácia, a népuralom teljesen hiányzik, egy a fasizmus céljaihoz hasonló elrejtett totális diktatúra alakul ki, a **mosolygó fasizmus** formájában.

A *buta önzés,* a jobboldali emberiségellenes világnézet erkölcse embertelen, visszavezet az állatvilágba. A fasizmus ebbe az irányba vezeti az emberiséget. A fasizmusban, mivel az kapitalista és fajgyűlölő, valamint totális diktatúra van, ezért mindenképpen alacsonyabb rendűek a dolgozó osztályok, akik semmilyen hatalommal nem rendelkeznek, legyen ez akár a **mosolygó** modern **fasizmus**.

A **mosolygó fasizmus** az előtérben derűsen, illedelmesen, jó modorban szereti a világ összes dolgozó népét, de a háttérben gazdasági és fegyveres harcot folytat a profitért akár saját vagy idegen országokban. A totális hatalom birtokában könnyen megtéveszti az emberiséget a *buta önzés*e.

A társadalom technikai, gazdasági fejlődése és a totális hatalom kevesek kezében nem az emberiség érdekeit szolgálja, hanem a *buta önzés*t, ami így végzetes lehet az emberiségre. A gazdasági és politikai hatalom koncentrálása, valamint az emberiség többségének alacsonyabb rendűsége (tőkések és proletárok), a neoliberális politika végtelen egyenlőtlenségre törekvése egyenes út vissza az állatvilágba a **mosolygó fasizmus** erejével.

A konzervatív **klasszikus fasizmus** a nácizmus, legalább olyan brutális harc az emberiség ellen, mint a **mosolygó fasizmus**. Ez is világuralomra tőr, de csak egy nemzet kapitalistáinak az érdekében, ellentétben a liberális fasizmussal, amelyik a nemzetközi tőke fasizmusa.

A fasizmus minden formája *buta önzés*, mert nem az emberiség érdekeit képviseli, hanem csak egy mérhetetlen hatalommal bíró néhány emberforma érdekeit.

A diktatúra oka nem a gonoszság

A diktatúrához vezető út motorja a létért való harc, amit az élet fenntartásához szükséges dolgok és erőforrások birtoklása biztosít. A fejlett társadalomban a létfenntartásához szükséges dolgok munkamegosztással készülnek és nagyon sokfélék. A társadalom tagjai nagyon különböző módon vesznek részt a munkamegosztásban és az elosztásban is.

A különböző társadalmi gazdasági rendszerekben a termelőeszközök és az ezzel megtermelt dolgok birtoklása elosztása a diktatúra/demokrácia hatókörét is jelenti. Ha termelőeszközök birtokosai nem maguk a termelők, akkor ez a társadalom, a tőkések számára a demokrácia, amit a termelőeszközök birtokosai az állami és a pénzügyi hatalom birtokában csak a saját érdekükben működtetnek. A hatalomból is kiszorított termelők számára azonban ez így diktatúra. A termelőeszközök birtokosai a tőkések, nem osztják meg a hatalmat a termelőkkel és ez nem is lehet másként. A társadalmi gazdasági rendszer alapvetően meghatározza a társadalmi osztályok érdekeltségi viszonyait. Úgy működik, mint egy gépezet, aminek működési szabályai vannak, és ettől nem lehet lényegesen és hosszútávon eltérni. Alapvetően nem az emberi jóság vagy a gonoszság a meghatározó, hanem a társadalmi rend szabályai, működési módja. A tőkésnek kizsákmányolni kell, vagy elbukik, ezzel együtt jár az élősködés, a verseny, a felsőbbrendűség, a polgári demokrácia, mint a tőkés diktatúra is.

A diktatúra egy fegyver, a létfeltételek minél nagyobb birtoklásáért, amit a társadalomban a gazdasági és a politikai hatalom személyesít meg. A kérdés, hogy ki kezében van a diktatúra fegyvere és milyen a megjelenése. Osztálytársadalomban elkerülhetetlen a diktatúra és a társadalmi osztályok szembenállása, érdekellentéte. Kiút a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség”, ami elvezet az osztálynélküli társadalomhoz.

A diktatúra megjelenése lehet közvetlen erőszak vagy a demokrácia mögé rejtve. A lényeg, hogy ki a haszonélvezője, egy kisebbség vagy a túlnyomó többség. A demokrácia mögé rejtett diktatúra is igyekszik a politikai és gazdasági hatalom birtokában a többséget rávenni a hatalom kiszolgálására valós érdekei ellenére is. A polgári demokrácia a politikai, gazdasági hatalom segítségével birtokolja az egyén döntéséhez szükséges információkat, a „demokratikus választás” így lesz a diktatúra eszköze.

A megszerzett politikai hatalom birtokában a létbiztonságra való törekvés a termelőeszközök birtoklását is megköveteli és ez fordítva is igaz. Vagyis a gazdasági, pénzügyi hatalom előbb utóbb a politikai hatalomhoz segít. A pénz és a politikai hatalom édestestvérek, keresik és megtalálják egymást, ezt uralni, felülbírálni szinte lehetetlen.

A diktatúra a politikailag és gazdaságilag megosztott kapitalista társadalmi gazdasági rendszerben elkerülhetetlen. Formája a polgári demokráciától a nyílt fasizmusig változatos lehet. A polgári demokrácia a termelőeszközök birtokosainak a küzdőtere és ebbe általában a termelőeszközzel nem rendelkező többség nem szólhatnak bele. A polgári demokrácia olyan diktatúra, ahol termelőeszközzel nem rendelkezők (proletárok) egyetlen fegyverét az összefogást is megakadályozzák.

A polgári demokrácia, vagyis a polgári diktatúra a termelőeszközökkel rendelkezők (tőkések, kapitalisták) fegyvere a létfeltételeik megőrzésére és kiváltó oka nem az emberi gonoszság, hanem a társadalmi gazdasági rendszerből fakadó szükségszerűség. Ezt a diktatúrát csak a proletárok diktatúrájával lehet megtörni, és ennek sem a gonoszság az indítéka, hanem a létfeltételek biztosításának irányítása a többség által. Ne a kisebbség érdekei határozzák meg a létfeltételek termelését, hanem a többség. Ehhez a termelőeszközöket a többség birtokába kell venni, illetve csak dolgozók legyenek. A diktatúra csak a kommunista társadalomban enyészik el.

A fasizmus az emberré válás rossz szelleme

A fejlődés küzdelem az emberré válásért az emberben élő állat és ember között.

A fasizmus a felsőbbrendűség és az embertelenség jelképe lett, de ez a jelenség a történelmet különböző megjelenési formában végigkíséri. Így Mussolini fasizmusa és Hitler nácizmusa, ennek legnyíltabb megjelenése, amihez hasonló forma létezett és létezik ma is. Az embertelenség és a felsőbbrendűség a történelemben általános jelenség, praktikus, célszerű és kézenfekvő a hétköznapi életben erre manapság az eredendően jobboldali, **fasiszta** elnevezés. Részleteiben nagy eltérések lehetnek, de az embertelenség és a felsőbbrendűség megtalálható a rabszolgatartó, a feudális, a kapitalista, (a kapitalista, mint nyílt fasiszta) és gyarmatosító társadalmi gazdasági rendszerekben, és a fasizmusnak is ez a legfontosabb jellemzője. A cél persze mindig valamilyen politikai, gazdasági, anyagi haszon, amihez mindig szükséges az embertelen felsőbbrendű világnézet, de nem az elnevezésük a lényeg, és a jogállamiság és demokrácia álarcát is felveheti. Manapság a fasizmus, mosolygó formában is megtalálható. Ez a mosolygó fasizmus a tv-én keresztül észrevétlenül angyali mosollyal, tündéri jóságos arccal embertelen. A kapitalizmus új formájában a mosolygó fasizmus célja is az élősködés a felsőbbrendűség, gyarmatosítás, kizsákmányolás. Az embertelenség minden ember-ember elleni harcban megtalálható, de a felsőbbrendűség azonban megkülönböztető jegye a fasizmusszerű formációknak (rabszolgatartó, feudális, kapitalista, fasiszta kapitalista rendszerek). A felsőbbrendűségnek is többféle megjelenési formája van. A rabszolgatartó a földesúr, a tőkés, a fasiszta tőkés felsőbbrendűsége osztályjellegű, de van nemzetiségi, faji, világnézeti, genetikai, vallási felsőbbrendűség is és ezek kombinációja. Ezek könnyen vezetnek az embertelenségre és már meg is jelenik a rossz szellem, a fasisztaszerű jelenség.

Az inkvizíció máglyáit, a gyarmatosítók népirtásait, a hitleri koncentrációs táborok gázcsapjait, a kapitalista, fasiszta kapitalista világ milliárdnyi éhező, éhen halóit, ugyanaz a felsőbbrendű embertelenség jellemzi, miért kell külön szó?

FASISZTA

A fasiszta(szerű) formák elvetendő kegyetlen állati eredetű megoldások! El velük!
A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség'!!! az emberi kiút.

Az emberek sokfélék, különböző örökölt, környezeti és szerzett (tanult) különbségekkel vegyesen létezve élnek. Az így kialakult (sokszor torzult) végeredményből nem lehet(ne) érdemben megítélni embert. A fasisztaszerű képződmények mégis ezt teszik. Az embert, mint minden anyagi dolgot a környezete és a fejlődése, változása alakítja, formálja. A fejlődésben még elmaradt vagy előnytelen helyzetben lévő embereket, közösségeket anyagi haszonért kihasználják és a kihasználók, az úgynevezett civilizáltak, felsőbbrendűnek tartják magukat. Pedig a történelem folyamán változik, hogy ki a fejlettebb, civilizáltabb és időnként fordul a kocka.

A történelem a fajüldöző, rabszolgatartó, gyarmatosító, osztályelnyomó eseményei, sok hasonlóságot mutatnak a kegyetlen hitleri nácizmussal és ezt a jelenséget Mussolini fasizmusa után egyszerűen fasizmusnak, mint gyűjtőfogalomnak nevezhetjük. Bár az egyes történelmi korok és események között sok eltérés van, de közös jellemzőik az embertelenség,

felsőbbrendűség, szolgaság, az egyenlőtlenség, az alapvető emberi jogok megsértése. Ebből próbált a Szovjetunió kitörni nagy sikerrel, de az erőviszonyok nem voltak kedvezőek és elbukott. Ki tudja, mennyit kell várni az újabb fejlettebb emberré válási kísérletre.

A fasizmus, az emberré válás rossz szellemének jellemzői:

- Magasabb rendűség hite (Mussolini és Hitler, gyarmatosítók az Angol, Francia, Holland, Spanyol, Portugál, Amerika, stb..),
- rabszolgaság (az ókori rabszolgatartó birodalmak, az újkori amerikai rabszolgatartás, hitleri rabszolgaság, stb…),
- szolgaság (jobbágy, cseléd, bérrabszolga),
- kiszolgáltatott helyzet (rabszolgatartó, feudális, kapitalista rendszerek úr és rabszolga, szolga viszonya),
- megaláztatás, mint embertelenség, a felsőbbrendű úr és alacsonyabb rendű szolga viszonya,
- vallások (keresztény, zsidó, muzulmán, stb.., idióta képzelgései, világnézete, gerinctelen szolgaságra nevelő emberi magatartása, tudathasadása egy valós és egy képzelt, kitalált világra, inkvizíció, a valóságtól független hit),
- népirtás (faji, osztály, világnézeti, vallási, nemzeti alapokon),
- mindezt anyagi javakért, pénzér, hatalomért, uralkodásért, élősködésért egy kisebbségnek a többség felett.

Az embertelenség állati eredetű, a civilizálódás kerékkötője, a jobboldali világnézet alapja. A kiút ebből az emberiesség a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériesség”, mint alapvető baloldali érték. A jobboldaliság ennek megsértése, és a fasizmus jellemzőiből áll össze. Az emberré válásért is harcolni kell, hogy kiűzzük az állati embertelenséget az emberből.

A polgári demokrácia a szolgaság korszerű formája

Milyen és hogyan működik a mai polgári demokrácia?
Miért szolgaság ez a fajta demokrácia?

Az ember alapvető érdeke, hogy a saját létét, érdekeit előtérbe helyezze, vagyis önző legyen. Mégis az ember létérdekének jobb érvényesítése végett összefog és társadalomban él. Az emberiség a létfeltételeit társadalmi munkamegosztással teremti meg. A társadalmi munkamegosztásban és a termelőeszközökhöz való viszonyukban az emberek nagyon különböző képességgel és lehetőséggel vesznek részt, így az érdekérvényesítő képességük is nagyon különböző.

A demokrácia, ha működik, a társadalomban élő emberek érdekérvényesítési formája, beleszólási, választási lehetősége a jobb életkörülményekre. A polgári demokrácia társadalmában a termelőeszközök magántulajdona, a társadalmi forma alapvetően meghatározza az emberek érdekérvényesítési lehetőségét, osztályhelyzetét. A polgári demokráciában - a működési elvéből adódóan – a politikai hatalom és a termelőeszközök a munkaadó tőkések tulajdonában vannak, így az anyagi hatalma és az érdekérvényesítő képessége szinte korlátlan a munkavállalókkal szemben. A polgári demokráciában a munkavállaló csak a termeléshez (profithoz) szükséges, pénzért megvásárolható áru. A munkaadó a gazda vagy úr, a munkavállaló a szolga, helyzete hasonló, mint az ember és az alacsonyabb rendű kutyája közötti viszony, azaz embertelen. A munkavállaló ember a szolga, bérrabszolga, csak azért élhet, mert szükséges a profit előállításához, lásd a kapitalista világrend éhező milliárdjait. Ha nem kell a bérrabszolga, hasonlóan, mint a szerszám, eldobható. A beszélő szerszám, a rabszolga legalább az úr pénzért megvásárolt tulajdona volt és bizonyos mértékig óvta, ha jó gazda volt. A feleslegesé vált szerszám nem tud védekezni, ha nincs rá szükség, a munkavállaló a bérrabszolga, a beszélő szerszám (ember) ellenben igen. És ez a legnagyobb ellensége a polgári demokráciának, csak össze kell fognia a sok szolgának és remegnek az urak. A felesleges, profitot nem termelő humánhulladék szolga ember nem akar elpusztulni, önzően élni akar.

Az emberré válás útja

Mi az embertelen és mi az emberséges?
Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata: 4. cikk Senkit sem lehet rabszolgaságban, vagy szolgaságban tartani, a rabszolgaság és a rabszolgakereskedés minden alakja tilos. 1. cikk Minden emberi lény szabadon születik és egyenlő méltósága és joga van. Az emberek, ésszel és lelkiismerettel bírván, egymással szemben testvéri szellemben kell hogy viseltessenek.

A megélhetési lehetőséggel nem rendelkező proletár, kénytelen az életben maradásáért más ember hasznáért pénzért a munkaerejét eladni. Az így megvásárolt munkaerő az a munkaerő áru. Megkülönböztetve a rabszolgától, aki szintén áru, de az egész ember az. A szolga csak a munkaerejét adja el, adott ideig, mint árut, de amíg dolgozik, nem különbözik a rabszolgától. Hiszen a rabszolgatartásnak nem a fogva tartás a lényege, hanem az olcsó munkaerő. A szolga és rabszolga között így sok a hasonlóság. A jó gazda egyformán jól bánik a rabszolgával és a szolgával, de ha nem, akkor sem lesz baja a gazdának, legfeljebb a forradalomtól fél.

A proletár szolga által megtermelt érték nem az övé, hanem azé, aki munkaerejét megvásárolta. Ha a munkaerő áru megvásárlójának a célja a profit, akkor kizsákmányolás történik. Az elkészült dolog a szolga hozzáadott munkájával lesz értékesebb és az őt megvásárló profitjával drágább. Ez a kapcsolat az emberi méltóságot sérti, mert úr szolga viszonyt hoz létre. Az úr a munkaadó gazda, a szolga gazdája. A proletár eszerint bérrabszolga.

Az emberré válás az embertelenség társadalmi méretű megszüntetését is jelenti. Az embertelen az, aki az állati ösztönök szerint él még akkor is, ha gondolkodni tud, de a gondolkodása csak az állati agyar szerepét helyettesíti, tölti be a másik embertársa feletti uralkodásra és legyőzésére. Az emberséges az betartja az alapvető emberi jogokat és a Szabadság, Egyenlőség, Testvériség az irányadója.
Az ember biológiailag az állatok közé tartozik. A szerszámkészítéssel és munkamegosztással, az embertársaival való kapcsolataival, az előrelátás, tervezés, modellezés, tanulás az érzelmeit művészetével kifejezni képesen is biológiailag csak állat maradt. A társadalom szervezetsége azonban már jelentősen megkülönbözteti az állatoktól, holott ugyanaz a célja, élni. Ehhez használja a saját és a társadalom erőforrásait, lehetőségeit. A társadalom tagjainak vannak közös és ellenérdekeltségei, különböző képességei, és körülményei. A társadalom anyagi javakat termelő képessége korlátos és ez jelentős érdekellentétet jelent. A nemi és falka szempontok csak fokozzák az ellentéteket. Az embereknek, azonban a biztonságos anyagi lét az elsődlegesen elérendő célja.

Az olyan társadalmi berendezkedésben, amely motorja az ellentétes érdekekre alapul, alacsonyabb szintű az anyagi létbiztonság és az ember-ember elleni állati ösztönökre hasonlító harc magas fokú. A nyílt vagy burkolt gazdasági és fegyveres harc a lételeme. Ez jótékonyan hat a fejlődésre, de rosszul a saját valós érdekeken alapuló összefogásra, az emberré válásra és rendszeresen válságba jut, nagyon pazarol az erőforrásokkal. Az összefogás igazából így nem lehetséges, mert nem az emberek saját valós érdekeire épül, hanem inkább hasonlít a csordáéra. A létért folyó harcban az erősebb ember uralkodik a csorda felett, és a saját érdekét a közösség érdeke fölé rendeli, és ezt fogadtatja el a többi emberi falkatagokkal. A társadalom így még csak egy fejlett falka. A falkavezérek az anyagiak és a hatalom birtokában a falkatagok érdekeit a maga érdekeivel cseréli ki. A falkavezérek a saját érdeküket képviselő, az egyenlőtlenségen alapuló világnézettet elfogadtatják a falka tagokkal, így a falkatagok alacsonyabb rendű emberé válnak. Szolgák lesznek és a szolga alacsonyabb rendű ember, csak falkatag. Ez nem tévesztendő össze a munkamegosztáskor használt alá és fölérendeltséggel, ami a munkafolyamatban nem a tulajdonlást, birtoklást jelenti, hanem a szervezettség, az irányítás hatékonysága a célja.

Az fejlett emberi társadalomban az igazságos és eredményes összefogás a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” megvalósításával lehetséges. Az ember akkor válik igazán emberré, ha nem az ember-ember elleni harc lesz a társadalom anyagi fejlődésének motorja, meghatározója, hanem a közös érdekeken alapuló okos összefogás. Nem lehet EMBER az, aki szolgát tart és az sem, aki szolga. Nem lehet a társadalom egészére kiterjedő demokrácia, ahol szolgaság van, sőt a túlnyomó többség bérrabszolga. A szolga az ilyen „demokráciában” alacsonyabb rendű marad.

Nem lehet a társadalom minden tagját egyformán védő jogállamiság, ha a jogállam működésében a meghatározó az anyagi javak különböző nagysága. A hatalom megosztása nem terjed ki a szolganépre, mivel semmilyen hatalma nincs, és nem vesz részt a törvényhozásban. A jogállami rendszer megalkotása és működtetése hatalmas eredménye az emberiségnek. A jogállam működése sok pénzbe kerül, a megosztott társadalomban a nagyobb anyagi javakkal rendelkezők így előnyösebben érvényesíthetik érdekeiket. A szolganép semmilyen hatalommal nem rendelkezik, ha nem fog össze. Az összefogását a hatalom érdekében hozott törvények korlátozzák, határozzák meg. A felsőbb rendű szolgatartóknak nem érdeke a szolgák összefogása, így törvényesen nem is tudnak érdemben összefogni, és így nincs is hatalmuk saját létükre.

Az emberi jogok nyilatkozatában az elején szerepel az emberi méltóság, valamint a szolgaság elítélése. Ezekhez az értékekhez kell tartania a társadalomnak, ha emberségesé, azaz EMBERRÉ akar válni.

Az EMBER- ként élni csak akkor lehet, ha szabad demokratikus társadalom van a többség számára, a kapitalizmusban ez nem lehetséges. A kommunizmusban válik emberé az állatvilágból érkező ember.

A kapitalizmus a robotok megalkotója

Az ember a társadalom fejlődése során a kapitalizmus gazdasági motorjának erejével, és az emberi robotok munkájával, idővel megalkotja a gépi robotokat. Az ősember fizikai képességei, kivéve az agyát a többi állathoz képest gyengébbek voltak. A létének fenntartására valamint a természet kedvezőtlen hatásainak kivédésére így nem voltak elegendő erőforrásai. Ebből az állapotból az emberiség elsősorban az agyában végbement evolúciója eredményeként tudott továbbjutni. A megélhetéshez szükséges dolgok létrehozását és a környezet káros hatásainak kivédését az ember, a nehezen megszerzett tudásával egyre hatékonyabban volt képes megoldani. A gépesítés térhódításával és a kapitalista gazdasági modell egyszerűségével, valamint az ezzel járó hatékonyságával eljutott az embernek a munkától való megszabadításának küszöbéig.

A kapitalista gazdaságban a tőkés célja a minél nagyobb profit elérése. A kapitalizmusban általában miden érték pénzel mérhető és átszámítható pénzre. A termeléshez szükséges termelőeszközök és az anyagi dolgok, valamint a működtetéséhez szükséges munkaerő is pénzért megvásárolható. Az elkészült dolog is pénzé váltható és pénzért megvásárolható. Tehát ezért hívjuk tőkés társadalomnak is. Ez egy egyszerű átlátható hatékony gazdasági gépezet. A tőkés alapvetően csak oda fekteti be a pénzét, ami profittal előbb utóbb megtérül.

A kapitalista gazdaságban a verseny hatalmas teljesítményt és erőforrásokat mozgósít. A résztvevőit állandó fejlődésre sarkalja, ezért nagy a termelőerők fejlődési sebessége. A haszontalan, profitot nem hozó az nem kell. A termelőeszközök gyors fejlődése idővel egyre több munkaerőt tesz majd feleslegessé, az előállított termékek mennyisége már most is szinte határtalan. Állandó kíméletlen gazdasági harc folyik a résztvevők között, ami nem ismer országhatárokat, végigseper a földön.

Az emberi munkaerőt egyre okosabb gépek segítik és idővel leváltják az embert, mint a legkényelmetlenebb tényezőt a termelési folyamatban. A gépek teljesítménye, minősége, tudása idővel eléri azt a pontot, hogy feleslegessé válik az emberi munkaerő. Így a kapitalizmusban élő emberek majd nem hoznak profitot és ez az ellentmondás társadalmi katasztrófát fog okozni. Az előállított termék mennyisége azonban ekkor már korlátlan és csak jelentéktelen emberi munkára lesz szükség.

A kapitalizmusban a vállalkozó szellemű és rátermett emberek lehetőségei igen kedvezően alakulnak. Idővel a legsikeresebbek uralják az emberiség összes erőforrásait, és már most is korlátlan hatalomra tettek szert. Ez totális diktatúrát jelent. Azonban a robotok elsődlegessé válásával új teret kellene kapni a vállalkozó szellemű embereknek, talán a világmindenség felfedezői lesznek. Az emberiség kizsákmányolása jelentéktelenné válhat, így marad a korlátlan értelmetlen diktatúra.

Van kiút? A kiút a kommunizmus az emberséges társadalom. Az emberiség erőforrásainak a teljes emberiség bevonásával történő demokratikus, az emberiség valós érdekit figyelembevevő kezelésével a szükségletek kielégítése magas fokon. A rendiség, a szolgaság megszüntetése. Az ember létét és képességeit, a rendelkezésre álló erőforrásokkal az értelmes maximumra kel fejleszteni.

A kapitalizmus kizsákmányolása a törvényes lopás

A polgári, azaz a kapitalista társadalomban a termelőeszközök magántulajdona az alkotmányban garantált. Ez alapvetően megosztja a társadalom tagjait termelőeszközzel rendelkező és nem rendelkezőkre. A termelőeszközök szükségesek a társadalom tagjainak létéhez. Aki birtokolja, azaz életet is birtokolja. A kapitalizmusban ez vezet a szolgaság társadalmához. A magántulajdonában lévő termelőeszköz a tulajdonos érdekében és hasznáért, profitjáért termel, működik. Ha nem hoz profitot, akkor a hozzátartozó munkaerő áruval együtt, beszüntetheti a működését. A munkaerő áru az ember pedig parkoló pályára kerül, éhezik, nélkülözik vagy akár el is pusztul.

A kapitalizmusban a terelőeszközzel nem rendelkező proletár kénytelen a munkaerejét áruba bocsájtani, hogy éltben maradjon. A termelőeszköz tulajdonosa kénytelen a munkaerő árut megvásárolni, ha termelni akar és csak így jut a haszonhoz a profithoz. Egyszerűen megfogalmazva az árutermelésnél, a profit az áru előállítási költségeit meghaladó adózott nyereség, ami a termelőeszköz tulajdonosának akár az általa semmilyen vagy kevés munkával létrejött hasznát jelenti. A tőke többi működése hasonló, de sokszor nehezen átlátható. Tehát a profithoz nem feltétel a tőkés munkája, hanem a tőkéje bővített megtérülése, ami nem képviseli, tükrözi a tőkés munkájának megfelelő értéket. Tehát a profit nem a tőkés munkájának mennyisége, minősége alapján szerzett jövedelem, vagyis a rendszer által garantált törvényes lopás eredménye, ami egyben a hatalmas érdekeltsége, mozgatója a gazdasági modellnek. A polgári törvények lehetővé teszik a termelőeszközök magántulajdonát és ezzel a munkaerő áru embert is, és ezt az államhatalommal biztosítja.

A kizsákmányolás a kapitalizmusban a profitszerzés módszere. A profit a termelőeszközzel rendelkező tőkéseké, ami a munkások –munkaerő áru- munkaerejével, munkával termelt érték, de a számukra megfizetetlen rész. Ez az eltulajdonítás a kapitalizmusban törvényes, ez a kizsákmányolás.

A kapitalizmusban a munkaadó tőkés vállalkozó és a munkaerő áru ember a munkavállaló közötti viszony kibékíthetetlen, ellenérdekeltségű alárendelt kapcsolat. Az ellenérdekeltséget a munka nélkül szerzett profit jelenti, ami nem a tőkés munkadíja, hanem a befektetett tőkének a munkaerő áru általi növekedése.

Azonban a kisvállalkozó, kiskapitalista, aki lelkiismeretesen, sokszor a dolgozóinál sokkal többet dolgozó esetében, aki nem vagy néha éppen hogy csak tudja teljesíteni a bővített újratermelést, ez másként alakul. Ezek a vállalkozások igenis sokkal többet érdemelnének a társadalomtól. A vállalkozó szellem sokszor igen magas fokú, dicséretes tulajdonság. Ezek a kiskapitalisták nem igazából a szocializmus ellenségei, érdemes megnyerni őket a dolgozó közösség számára.

A jogállamiság a kapitalizmusban polgári diktatúra

A történelem folyamán a nagy gondolkodók a társadalom igazságtalanságainak vizsgálata alapján jutottak el a hatalmi ágak szétválasztása és a jogállami berendezkedés gondolatához. Ezt a kapitalista viszonyok között fejlesztették ki, majd a szocializmus a proletárdiktatúra kereti között átvette. Ez nagy eredmény az emberiség számára.

A jogállamiság röviden a teljesség igénye nélkül. A hatalmi ágakból a törvényhozók, akik akár erőszakkal vagy „demokratikus" úton erre jogosultságot szereztek, a rendszerük szabályainak és az érdeküknek megfelelő szabályozókat megvitatják, és ezt törvényben megfogalmazzák. A törvényt leírják, kinyomtatják és kihirdetik. A hatalmi ágak segítségével ezt végrehajtják, ellenőrzik, a törvény megsértőit szankcionálják. Az államhatalmi ágak erőszakszervi ezt erővel is érvényesítik.

A hatalmi ágak szétválasztása a jogállamiság kereteinek betartását segíti, az önkényes érdekeket az egymás ellenőrzésével, független hatalmi ágakban végzik. Ez a módszer elsősorban a demokrácia hatókörébe tartozóknak igen eredményes érdekérvényesítési lehetőséget teremthet.

A kapitalista termelés működési módja röviden a következő. A teljesség igénye nélküli egyszerűsített modell. A kapitalista árutermelő gazdaság felfogható úgy, mint egy termelő gépezet, egy fekete doboz. A termelés eredménye a termék. A termelő gép bemenő oldalán vannak a szükséges félkész vagy nyersanyagok. A termelő gépezet működéséhez a termelőeszközök, a munkaerő, ami a végtermék értékét hozza létre és tőke is kell. A termelés minden bemenő és a működéshez szükséges minden tényező pénzért megvásárolható. Az elkészült termék pénzért értékesíthető, majd pénzért megvásárolható. A termelő gépezetben a tőkés szerepe a tőke biztosítása, de a munkafolyamatban nem szükséges a részvétele, működik a munkája nélkül is. A kapitalista dolga a tőkéjének befektetése, a megtérülés vizsgálata, a profit ellenőrzése és a kizsákmányolás. De ezeket a funkciókat is a dolgozókkal elvégeztetheti és marad a kizsákmányolt pénz elköltése számolgatása. Tehát a tőkésnek az érték létrehozásában nincs számottevő szerepe. Bár szórakozásból, időtöltésből akár dolgozhat is és nem zárható ki a hozzáértése, hasznossága sem.

A kapitalista termelés célja nem a szükségletek kielégítése, mint a szocializmusban, hanem a profit, a tőkés haszna, a befektetett tőke bővített megtérülése. Az elkészült termék a tőkésé, ami ha az fogyasztási termék a fő felhasználója az, aki megtermeli, de a profit a tőkésé, aminek mennyisége nem a munkájához, hanem a tőkéjéhez mérhető. A polgári demokrácia a tőkéseknek ezt az előnyös helyzetet a jogállamiság kereti között biztosítja, ami így a kizsákmányolás garantálása, azaz a lopást segítő törvényes diktatúra.

A kisvállalkozó kiskapitalista helyzete azonban eltérő néhány jellemzőjében. A kisvállalkozó általában a kezdeti feltételeket a saját maga munkájával, a lehetőségek kihasználásával, a vállalkozói rátermettségével teremti meg. Ezért nagy húzóerőt képvisel a dolgozói számára és sok esetben munkatársként dolgoznak együtt. Bár a kisvállalkozó célja, amit akár elrejthet még maga előtt is, a meggazdagodás, akár a munkanélküli élősködés, de ez a kezdetekben nem a meghatározó. Ő is csak élni, jól élni szeretne és tud is ellene tenni a munkájával. A sikeresebbeknek ez bejön és a gazdagodás mértéke a csillagos ég, és ekkor már más lesz a szerepe, mint nagyvállalkozó már megteheti az élősködést.

A polgári demokráciában a törvényalkotásnál a dolgozók érdekeit nem képviseli senki. A törvények a tőkésosztály érdekeit tükrözik. A dolgozó osztályoknak ezeket a gazda által és érdekében hozott törvényeket be kell tartania, amit a hatalmi ágak megfelelő működése garantál. Ez bizony diktatúra a javából, pedig polgári demokrácia és jogállamiság van, a hatalmi ágak is szét vannak választva, valamint ellenőrzik is a tőkések egymást és a törvényességet. De a dolgozó osztályok érdekeinek képviselői nem szerepelnek semelyik hatalmi ágban.

A helyes világnézet a valóságot tükrözi

A **világnézet** a világ mibenlétének és keletkezésének kérdéseire próbál választ adni. Alapvetően a világ kezdetének, keletkezésének a kérdésére adott válaszok két fő megválaszolása terjedt el. Ami az idealista és a materialista szemlélet, de ezek alapvetően eltérnek egymástól.

A **helyes világnézet** a tudományos módszerekkel vizsgált, bizonyított, a tényekre alapuló ismeret alapján megállapított törvényszerű jelenségekre alapul, amit a gyakorlat is igazol, és csak a következetes materializmus egyedül ilyen. Az emberiség haladását elősegítő nagy gondolkodók többsége ezeket az elveket követte, még akkor is, ha végül is megrekedt az idealizmus talaján. Azaz elmélet, ami a gyakorlatban nem bizonyítható az hamis, bár idővel sok hamisnak vélt elmélet mégis bizonyítást nyer és fordítva is előfordul. Az igazán haladó gondolkodás materialista, mert kerüli a hazugságokat, kitalációkat, de senki sem tévedhetetlen és sokszor keverednek az idealista és materialista nézetek. A következetesen materialista gondolkodás nagyon nehéz.

Az **idealista** nézet kénytelen felhasználni a valóság elemeit, de keveri kitalált spekulatív gondolatokkal és a legprimitívebb változatainak a tudománytalan hit a bizonyítási módja. Nem ismerünk és nem is ismerhetünk olyat, ami nem anyag. A nem anyagi világ létére a hit nem bizonyíték. Az idealista képzelet azonban sokszor segít a valóság megismerésében, ha tudományos bizonyítás követi. A kitalált és csak virtuálisan az agyban létező világot nehéz elválasztani az idealistának a valóságostól, még akkor is, ha a virtuális világ semmilyen eleme nem bizonyítható a gyakorlatban. Az idealizmus világképe képzelt, nem valóságos világ, amit a félelme feloldására a tudata spekulál ki és semmilyen az emberiség számára gyakorlati haszna nincs.

A **vallásos idealista** világnézet minden erőlködése ellenére nem a valóság tényein alapul, hanem a bizonyítást nem igénylő hiten. Mivel az idealisták is a valóságos világban élnek és világnézetük egy kitalált virtuális világot is jelent, így tudatukban kettős világkép alakul ki. Egy valóságos és egy kitalált világ, ami kettős tudatot jelent. Élni csak a valóságban lehet, de a virtuális világ törvényei is befolyásolják döntéseiket. Ez hamis döntéseket is jelenthet. Az én vagyok Napóleon-t manapság csak a diliházban értékelik. A vallásos idealista tudatában a virtuális, kitalált isten úgy létezik, mintha valóban létezne, ezért számára kellemetlen rossz érzés ennek tagadása. Olyan mintha a valóságot tagadnák. Ha isten léte tudományosan bizonyítható, akkor és csak akkor lehet létezőnek tekinteni és a gyakorlatnak is igazolnia kell ezt. Persze ezzel az isten is anyagi lenne, mert az ember csak az anyagi világot érzékeli, érzékelheti.

A **tudományos tényeket felhasználó idealizmus** szintén a nem anyagot, hanem a semmit keresi, gyakran komoly tudással rendelkeznek, ezért ez az út nagyon veszélyes a valóság megismerésében. A tudományos igénnyel megszerzett ismeret újabb kérdéseket vet fel, amit még a sötétség homálya fed, szerintük ott lehet a válasz az isten létének bizonyítékára, amit titokzatosan, sejtelmesen kezelnek. Minden atom mögött megtalálni vélik a semmit, a semmivé váló anyagot és a semmiből keletkező valamit, az anyagot. Ez borzongással tölti el őket, hogy milyen rejtélyes és megismerhetetlen a világ. Idővel a reális magyarázat helyre teszi a dolgot, de akkor újabbakat keresnek és találnak. De azért ez mégis előre viszik a tudományt. A tények makacs dolgok, az okos ember enged.

A **materialista** nézet szerint az anyagi világ mindig is létezett, állandóan változik, mozgásban van és átalakul különböző megjelenési formába. Az idealista nézettel szemben a világot nem teremtette valami csúcs szuper mindentudó és mindenható valami az isten, hanem az mindig is volt. Az emberiség nem ismer az anyagi világon kívül más világot, ez tény. A materialista felfogás szerint, ami létezik, van, azaz anyag, vagy az anyag működésének eredménye, jellemzője, és ezen kívül más nincs. Amilyen dologra vagy jelenségre fel lehet tenni a kérdést, hogy létezik, vagy van és a gyakorlatban bizonyítható és rá a válasz igen, az a valóság. A valóságot kell elfogadni a többi hazugság, valótlan állítás.

Materialista hit is létezik. Az adott körülmények mellett tudományosan megállapított törvényszerűség másutt is, azonos körülményekben is azonos törvény szerint fog megjelenni, vagyis nem kell minden atomot ismerni, mert az atomról megállapított törvények másutt is igazak, ha a körülmények azonosak. Ez csak hit, de tudományosan megalapozott. Lehetetlen minden atomot egyesével megvizsgálni, de a megállapított törvény a gyakorlatban elfogadható. Az ilyen tudományos hitre lehet alapozni.

Az anyag működésének lehetnek látszólag nem anyagi természetű megjelenései, mint például a gondolkodás. Az ilyen jelenség is az anyag fogalomkörébe tartozik, mert létező jelenség és az agy működésének terméke, nélküle nem is létezik. A gondolkodás nem a semmiből keletkezik, az agy szoftverének műve, az ember működésével kapcsolatos anyagi jelenség, még akkor is, ha az agy működését némi homály fedi.

A **kommunisták** alapvetően materialisták és ateisták, csak a valóságos jelenségekre építhetik világnézetüket és ez erős fegyver. Ez a világnézet azonban nem pártatlan, a dolgozók érdekeit a tudományos módszerekre alapuló tudás szerint építik fel. A kommunisták következetesen materialisták és felhasználják minden nagy gondolkodó ember által az emberiség érdekében és hasznára megalkotott, a valóság igazi tudását.

A jobboldali és baloldali világnézet lényege

A középkor végére az új világ a kapitalizmus elsöpörte a feudalizmust. A feudalizmus rendiségét a földesúr és a jobbágyság intézményét a **Nagy Francia Forradalom** a király lefejezésével pecsételte meg. Ebben az időben született meg az **Emberi és Polgári Jogok Nyilatkozata** is, amely az emberek egyéni és közösségi jogait határozta meg. Nagy eredmény ez az emberré válás útján. Megszületett a baloldaliság legfontosabb programja a „**Szabadság, Egyenlőség, Testvériség**" jelszava. A Nagy Francia Forradalom minden visszásága ellenére nagy előrelépés volt, gondolkodói a vállalkozás szabadságát és a feudális rendiség eltörlését vélték az igazságos társadalomhoz vezető útnak.

A Nagy Francia Forradalom elméleti alapjának a felvilágosodás eszméit tekintette, előtte abszolút monarchia és Rendi tagozódású volt. Az 1. rendbe a papság, a 2-ba a nemesség tartozott, ez a két rend birtokolta a kiváltságokat. Az összes többi állampolgár a 3. rend tagja volt. A **jobboldal-baloldal** fogalma a Nemzeti Konventben a francia parlamenti ülésrendből ered: a **jobb oldalon** foglaltak helyet a hagyományos rend, a királyság képviselői, vagyis az első és a második rend, a **bal oldalon**, pedig a forradalom hívei, a polgárság, azaz a harmadik rend. **Rendnek** nevezi a történetírás az európai feudalizmusban az azonos jogokkal és kötelezettségekkel rendelkezők csoportját. A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" fogalma a rendiség megszüntetését célozta meg, amit a polgári gondolkodók alkottak meg. Ez elvezetett az ENSZ által elfogadott **Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatához**, mely összefoglalja a világszervezet álláspontját a minden embert megillető alapvető jogokról.

A Nagy Francia Forradalom hatalmas lendületet adott a kapitalizmus térhódításának. A kapitalizmusnak illetve a piacgazdaságnak a magántulajdon az alapja, mivel ebben a gazdasági rendszerben, magántulajdonban vannak a termelési eszközök. A termelési eszközök működéséhez emberi munkaerő is kell, de a kapitalizmus keretei között ez a rendiséghez hasonló kiszolgáltatott szolgaviszonyt jelent. A kapitalizmus újfajta megosztottságot a rendiséghez hasonló állapotokat hozott létre és nem sikerült a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" programját megoldania. A tőke koncentrálódása példátlan méreteket öltött. Az Egyenlőtlenség fokozódik, és ez elvezet a földméretű totális **önkényuralomhoz, diktatúrához**. **Az egyenlőtlenség a jobboldaliságot** jelenti, a megosztott világot, a kapitalizmust, az embertelen világot. **A baloldaliság az egyenlőséget**, az emberséges világot tűzte ki elérendő célként. Ehhez a szocializmuson keresztül vezet az út egészen a kommunizmusig.

A jobboldali így a kapitalizmus, a baloldali, pedig a szocializmus és a kommunizmus irányzatát jelenti, mivel a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" csak a kapitalizmus viszonyainak meghaladását, a termelőeszközöknek meghatározóan közösségi üzemeltetése alapján lehetséges. Ezt csak a marxista, kommunista mozgalom képes megvalósítani. A termelés célja ne a tőkések profitja legyen, hanem a közösség szükségleteinek kielégítése legyen a meghatározó.

A kapitalizmus világméretű rothadása

Mi a kapitalista világ rothadásának jellemzője?

A kapitalizmus működési módjából következik, hogy nem képes az emberi jogok alapvető tételeinek betartására és a végletekig megosztja az emberiséget. A termelőeszközök magántulajdona miatt a kapitalizmus kizsákmányoló és diktatórikus. Fejlődése során a tőke koncentrációja határtalan és kevés tőkés, bankár kezében koncentrálódik, ami alapvetően megosztja az emberiséget magasabb és alacsonyabb rendű emberekre. **A polgári „demokrácia" a túlnyomó többség számára önkényuralmi diktatórikus** mivolta miatt nem érvényesülhet a többség számára a demokrácia, az érdekérvényesítés, az emberségesség. **Önkényuralmi**, mert a törvények megalkotása és a jog érvényesítésében kevés tőkésnek a politikai, pénzügyi és a gazdasági hatalma a meghatározó. **Az emberiség túlnyomó többsége munkaerő áru, így szolga** és a hatalomból ki van zárva. **A tőkés parlamentekben egyetlen dolgozó sincs**, aki a dolgozók érdekeit képviselje. A dolgozó nép tulajdonában egyetlen számottevő média sincs, pedig a túlnyomó többséget alkotják. A tőkések érdekében megalkotott törvények nagyon megnehezítik a dolgozók érdekinek védelmét bármilyen médiában és fórumon. Nem lehet bírálni félelem nélkül a munkahelyeken a munkaadó tőkést, a rendszert, mert a vezetői pozíciókban erre vigyáznak és a tőkés érdekét kell képviselni, de ők is csak fizetett szolgák. A dolgozó fél, nem akar megtörni, inkább meghajol urai előtt, élni akar. A tőkés gazda tevékenységének bírálata a szolganép részéről nem lehetséges. A dolgozónak így el kell fogadnia az érdekei ellen valókat és ez a tudatába is beépül, mint szolgalelkűség. **A nép tökéletes agymosására** bizonyíték, hogy a dolgozó nép a kifosztóit juttatja hatalomhoz. Ez **rettenetes bűncselekedet az emberiség ellen**.

A kapitalisták a totális politikai és gazdasági hatalommal uralkodnak az emberiség gondolatai felett is és így nem érvényesülhetnek a dolgozó emberek saját érdekei. A tőkések kezén lévő médiák a tőkések érdekeinek megfelelő információval **folyamatosan mossák, az emberiség dolgozóinak az agyát**. A tőkéseknek a kizsákmányolással szerzett tőkével finanszírozott és üzemeltetett médiái átprogramozzák a dolgozók agyát a tőkések érdekikre és elbutítják, eltompítják, átnevelik a dolgozókat, így az öntudatlanság állapotába kerülve, mint a birkák mennek a vágóhídra. A tőkés média világméretű **átnevelő tábor** szerepét tölti be. Az átnevelt dolgozók akár kezet is csókolnak a rajtuk élősködő kapitalistának, miközben ők szegények. A dolgozók így önérzet nélküli gerinctelen embereké, szolgákká válnak és ez is a kapitalizmus bűne.

A kapitalista rothadás jellemzői: Polgári „demokrácia", ami különböző színezetű kapitalista fasiszta diktatúra, önkényuralom, uralkodás az emberiség gondolatain, kizsákmányolás, élősködés, embertelenség, felsőbbrendűség, világméretű nyomor, rablóháborúk, a tudománytalan vallásos világnézet, az emberiség világméretű megosztottsága, szolgaság, az emberiség érdekeinek figyelmen kívül hagyása a profit elsődlegessége miatt, világméretű fegyverkezés a gyilkolásra, a pénz mindenhatósága, pazarlás az emberiség erőforrásaival.

A polgári demokrácia és diktatúra működése

Osztálytársadalmakban a demokrácia együtt létezik és működik a diktatúrával. Minden osztályalapú gazdasági társadalmi rendszernek van működési modellje, ami meghatározza a társadalmi osztályok helyzetét. A kapitalizmusban két alapvető társadalmi osztály létezik, ami finomabb bontásban tovább bomlik, de alapvetően vannak a tőkével és termelőeszközzel rendelkező és nem rendelkezők. A kapitalizmus e két osztály nélkül jelenleg nem működik. Az árutermelő tőkések profitja a proletárok munkájából származik. A bank-tőkések tiszta esetben nem foglalkoznak termeléssel, de a profitszerzés a működésük célja. A két tőke jelenleg szorosan össze van fonódva és a spekulatív módon működő tőke is van, ami leginkább tiszta élősködés.

A demokrácia elvileg néphatalom, de a kapitalista osztálytársadalomban van-e néphatalom? A nép az a dolgozók, az urak, pedig a tőkések. A kisvállalkozó kiskapitalista leginkábba dolgozók közé tartozik, de van kapitalista érdeke is. Kinek a kezében van a gazdasági és politikai hatalom a kapitalizmusban? A nép a dolgozók kezében sem gazdasági sem politikai hatalom nincs. Tehát lehet a kapitalizmusban **néphatalom** hatalom nélkül? Csak az elhomályosult elmével lehet igaz az, hogy a **népfelségé** a hatalom. Ezen sírni vagy röhögni lehet csak.

A kapitalista törvényhozásból a nép ki van rekesztve. A demokratikusnak nevezett választásokon a nép nem a saját érdeke alapján a dolgozók közül, hanem a kizsákmányolók közül választ, így a néphatalomról mond le önként az agymosás hatására. Ezzel utat nyit a tőkés-osztálynak a dolgozó nép elleni diktatúrájára. A diktatúra hatékony érdekérvényesítő módszer, a kapitalizmusban ez szükséges a profit megszerzésére.
A polgári „demokrácia" csak a tőkésosztály számára demokrácia, ami nem működne a proletárokkal szembeni diktatúra nélkül, ezért elkerülhetetlen a kettősség. A proletárok ellenérdekeltek a kifosztásukban, csak a minden hatalommal rendelkező tőkések diktatúrája, ami a gondolkodásukat is uralja képes hatalomra juttatni az ellenségüket, a tőkéseket.

Hogyan működik a polgári demokrácia? A minden hatalommal rendelkező tőkések a jogállamiság kereti között a nekik megfelelő jogrendszert és a médiákat működtetik.
Hogyan működik a polgári diktatúra? Ahogy a polgári demokrácia. Ez nagyon alacsonyszinten tartja a dolgozó nép érdekeit, alárendeli a tőke érdekeinek. **A polgári diktatúra egyszerűen**: dolgozó, ha nem azt teszed, ami nekem jó, akkor éhezni, nyomorogni fogsz! Ez hatékony, de embertelen bérrabszolgaság. A dolgozó érdeke nem szerepel sehol. A jó dolgozó, ennek ellenére a **humán kukába kerülhet**, ha nem kell a tőkésnek. A tőkésállam csak azért próbál jó gazda lenni, mert fél a forradalomtól, de manapság már ez sincs így. Nagyon elpofátlanodik és ez lesz a veszte.

Az Interneten megjelent: http://balrad.ru/ 2017. december

Maglód, 2017.12.28 Salánki László

A kapitalizmusban a népnek nem lehet demokráciája

Mi a demokrácia?
Hogyan működik a demokrácia a kapitalizmusban?

A demokrácia a wikipédia megfogalmazása szerint: a társadalom jelentősszámú, szavazati joggal rendelkező tagjainak hatalmából eredő politikai rendszer. A demokrácia olyan politikai rendszer, amely a népnek a közügyekben való részvételére épül. Népszerű meghatározása a demokráciának a *népuralom*, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a népé a hatalom.

A demokrácia lényege, hogy a közösség minden választójoggal rendelkező tagja részt vehet a közügyek eldöntésében.

Tehát eszek szerint **a demokrácia, döntési lehetőség a közügyekben**. Mi kell a közös ügyek érdembeli döntéséhez? Mindenekelőtt alapos ismeret az eldöntendő kérdésben. Meghatározó az eldöntendőhöz való érdekviszony. Természetesen szükséges egy döntési mechanizmus, ahol a vitás eldöntendő probléma megjelenik, és itt dönteni lehet az eldöntendő kérdésben a döntésre jogosultak valamilyen szervezett formában való részvételével. Ez így a végtelenségig leegyszerűsített modell.

Az alapos ismeret az eldöntendő dologban, kérdésben vagy problémában teljesíthetetlen mindenki számára és ehhez hozzáértő szakemberek kellenek. A szakemberek valamilyen politikai és világnézet rabjai vagy elkötelezettjei, és ez módosíthatja az ismeretekből levont következtetéseiket, de az átlagos embernek a megérthetőség miatt erre szüksége lehet. Sajnos a különböző világnézetű és érdekeltségű szakértők nagyon eltérő végeredményre juthatnak. Az igazi demokráciában a világnézeti és politikai különbségeknek a közügyek eldöntésében a tömegbázisuk mértékében meg kellene jelennie, ami a médiákra is igaz. A döntésben a politikai hatalom is jelentős befolyásoló nyomásgyakorló.

A kapitalizmusban a nép a dogozók, akik sem gazdasági sem politikai hatalommal nem bírnak, **a tőkések az urak**, a totális hatalom birtokosai. Ez a felosztás a kapitalista gazdasági társadalmi rendszer működési módjából eredendően következik, lényegesen jó akarattal sem változtatható meg. **A kapitalista rendszerben ezért megvalósíthatatlan:** „a demokrácia az *népuralom*, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a népé a hatalom”. A kisvállalkozó kiskapitalista a dolgozó és tőkés határmezsgyéjén van, mindkét oldal politikai és gazdasági érdekkeltségi körében. A kapitalizmus politikai és gazdasági döntési mechanizmusában az ellenérdekeltségű osztályok közül a saját valós érdekében a dolgozó nép nem vesz részt érdekérvényesítőként. A kapitalizmusban a dolgozó népnek nincs saját igazi hatékony érdekképviselője, így nem is szerepel sehol a saját érdekében a közügyek döntésében. A dolgozók eredeti érdekképviselője a szakszervezet a kapitalista törvények szerin működik és nem a nép valódi érdekében, és a döntési folyamatban, érdemben még így sem szerepel. A népnek nincs törvényes lehetősége a tőkésosztály érdekeitől független érdekérvényesítésre, az érdekei alárendeltek a tőkésekének. A nép a választásokon ugyan részt vesz, de a saját érdekeiről nincsenek használható információik, csak a kapitalisták szakembereinek véleményét ismerhetik és a média, mint hatalom ebben meghatározó. A minden hatalommal rendelkező tőkésosztály megteheti, hogy a saját érdekeinek megfelelően látja el információval a néptömeget. A média a kapitalisták vagy a tőkésállam birtokában a politikai és a gazdasági érdekükben működik. Így a nép nem tudja a választásokon meghozni a saját érdekeinek megfelelő döntést. Ugyanis a dolgozó népnek nem valós érdeke a szolgaság, a kizsákmányolás, az élősködés, a tőkések felsőbbrendűsége, a kapitalisták gazdagodása a dolgozó nép munkájából és ez által a saját elszegényedésük, a megosztott világ szolgákra és urakra, de a kapitalizmusban ez vár rá. Ugye?! Vagyis **a nép számára nincs demokrácia és nem is lehet a kapitalizmusban**.

Demokrácia a nép számára

Milyen a jelenlegi polgári ”demokrácia”?

A polgári „demokrácia” a kapitalista társadalmi gazdasági rendszer szabályai szerint működik, ami a nép számára nagyon alacsony beleszólási lehetőséget jelent a közügyekben a döntésre. Az alkotmány lehetővé teszi a szabad vállalkozással és a magántulajdon védelmével a kapitalizmust, a kizsákmányolást, így a szolgaságot is. A demokrácia népszerű meghatározása szerint: a demokráciának a *népuralom*, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a népé a hatalom. Ez a kapitalista gazdasági társadalmi rendszerben nem megvalósítható, így nem képes a dolgozó nép számára demokráciát biztosítani.

A kapitalista társadalmi gazdasági rendszer tulajdonsága a világméretű szervezetlensége, a versenyben utólag derül ki a termék eladhatósága, szükségessége, bármilyen előrelátásra törekvéssel is. Ez világméretű pazarláshoz és válsághoz vezet, amit elsősorban a dolgozó tömegek sínylenek meg. A verseny világméretű harchoz, háborúkhoz vezet, ami a dolgozó népek pusztulását vonja maga után. A kapitalizmus alapján viszont mérhetetlen gazdagodásra tesznek szert a világ tőkése a dolgozók rovására.

Tudvalevőleg a kapitalizmus döntési mechanizmusban valójában a dolgozó nép érdeke nincs képviselve. A „szabad választásokon” lehetetlen a dolgozó nép érdekét képviselni a hatalom nélküli dolgozó nép képviselőinek. Ilyen népképviselő valójában nincs is, vagy rejtőzködnie kell a diktatúra miatt. A dolgozók érdekei a tőkések érdekeinek alá van rendelve és ellenérdekelt a viszonyuk, ami ráadásul kibékíthetetlen. Ezt az állapotot a kapitalizmusban az oktatás és a médiák agymosása, a korlátlan gazdasági politikai hatalom, valamint a polgári diktatórikus állam garantálja.

A dolgozó nép demokráciájának megteremtéséhez a gazdasági és politikai megosztottság megszüntetése megkerülhetetlen. A kapitalizmusban a termelőeszközök magántulajdona miatt a gazdaságban a dolgozó osztályok a tőkéseknek alárendeltek és ez tükröződik vissza a politikai hatalomban is. A kapitalista társadalom létviszonyaiban a megosztottság határtalan a dolgozók kárára, pedig ők hozzák létre a javakat. A tőkések gazdasági hatalma a politikai hatalom megtartására ad korlátlan lehetőséget. Ez így semmilyen demokrácia a dolgozóknak, a népnek.

A kapitalizmusban a léthez szükséges termelést a dolgozó nép végzi. A termelés és az elosztás ellenben nem a nép ellenőrzése alatt zajlik. Ez alapvető hiba és ellentmondás, a dolgozók számára demokrácia így lehetetlen, kibékíthetetlen az ellentét. A termelés és az elosztás a tőkések ellenőrzése alatt és hasznáért történik. A kapitalista termelésben dolgozónak csak a munkaereje szükséges és ez pénzért megvásárolható dolog, ember dolog. A tőkés a termelési folyamatból kihagyható és csak kizsákmányoló szerepe van. A tőkés nem hoz létre értéket, ellenben a létrehozott érték birtokosa. Az esetleges munkája a vagyonszerzés körül forog, az a fő célja. A kapitalizmusban a proletár, a dolgozó ember célja az életben maradás, ezért rákényszerül a tőkést gazdaggá tenni.

Mi ennek a lehetetlen problémának a megoldása?
Fel kell tenni a kérdést, mi szüksége van a dolgozó népnek a tőkésre, ha a termelésben és az elosztásban nincs is rá szüksége? A korbács suhogtatása a szerepe, amit a kiválasztott dolgozók végeznek, és ezért őket jól megfizetik.

A nép demokráciájához olyan társadalmi gazdasági rendszer szükséges, ahol a termelőeszköz a dolgozó nép által birtokolt (vagy ellenőrzött?). Sajnos a magánkézben lévő termelőeszközökre alapuló termelés a dolgozó nép általi ellenőrzése szinte megoldhatatlan feladat. Hosszútávon a gazdasági és politikai hatalom mindenképpen egyesül, a szétválasztás csak időleges lehet. A termelőeszközök magánkézben a gazdasági hatalmat birtokolják, de ennek működtetésére szükséges a politikai hatalom is, és emellett a dolgozó nép számára a demokrácia már csak másodlagos lehet. A politikai hatalom előbb-utóbb szintén egyesül a gazdasági hatalommal. Semmilyen jóakarat ezt nem törheti meg.

Talán a termelőeszközök vegyes tulajdona lehetne a leghatékonyabb, túlsúlyban a közösségben működő termelőeszközökkel és a dolgozó nép képviselőinek ellenőrzésével. Ebben az esetben a hatékonyságát a könyörtelen, embertelen agresszivitásnak köszönhetően a magángazdaság könnyen legyűrheti a közös gazdaságot, ami viszont hiába emberséges és demokratikus, elveszti hatalmát. A termelőeszközök magántulajdonában működő gazdaság, a kizsákmányolással együtt is elég hatékony és agresszív, és előbb utóbb maga alá gyűrné a közösséget, féken tartani lehetetlen. A közösségi gazdaságban a közösségi érdek nem olyan hatékony ösztönző, mint a korbács és az egyéni érdek a magángazdaságban. A vegyes gazdálkodás a nép

számára nem jelent megoldást a demokráciára. Talán segítene, egy új hatalmi ág bevezetése, ami a dolgozó nép hatalmát képviseli. Azonban ez a forma, ha fennmaradna is, nem teszi lehetővé a nép demokráciáját, csak közelít felé, és a megosztottság így is nagy lenne.

Az igazságosabb társadalom célja legyen a dolgozó nép érdekeinek leghatékonyabb képviselete. Az állam és a gazdaság irányításában csak a dolgozók vegyenek részt. A jogállamiság és a hatalommegosztás kereteiben a törvényhozást és a végrehajtását a dolgozók tanult képviselői hozzák a dolgozók ellenőrzésével. Erre a megfelelő apparátus kell kiépíteni, hogy a dolgozók a közügyekben, érdemben dönthessenek. A médiák hatalmának is a dolgozók érdekében kell működnie, a dolgozó nép demokratikus ellenőrzésével. Nem lehet tökéletes demokrácia a dolgozó népnek, ha nem teljes mértékben ő a gazdaság és a politikai hatalom birtokosa.

A polgári demokrácia alkotmánya lehetővé teszi a kizsákmányolást

A magántulajdonban lévő termelőeszközök szentségének alapján.

A Magyar polgári demokrácia az alkotmányban rögzíti:

„Magyarország független, demokratikus jogállam”: Magyarország független? Magyar gazdaság nélkül? Az EU labancainak érdekében alárendelt gazdasággal és törvényhozással? Demokratikus, ahol a dolgozó nép proletár bérrabszolga? Jogállam, ahol a törvényhozásban a többségben lévő bérrabszolga érdeke alá van rendelve a kapitalista érdekeknek?

„A közhatalom forrása a nép”: De rendelkezik a dolgozó nép bármilyen hatalommal? A nép, aki proletár sem a termelőeszközökkel, sem a politikai hatalommal nem rendelkezik. Sőt saját érdekeinek megfelelő érdekképviselettel sem. **A kapitalizmusban a bérrabszolgaság a korbács**, ha nem úgy viselkedsz, nem az én érdekeimben, akkor éhezel, nyomorgsz, még bérrabszolga sem leszel!

„A nép a hatalmát választott képviselői útján, kivételesen közvetlenül gyakorolja”: A választott képviselők a kapitalista állam érdekében és fizetéséből élnek, és jól, jobban, mint a proletárok. Ehhez a minden hatalommal és érdekérvényesítő eszközzel rendelkező kapitalista állam sikeresen átdolgozza, manipulálja a dolgozó nép a proletárok gondolatait, így azok érdekeik ellenére a kizsákmányolásra, élősködésre, szolgaságra fognak szavazni és ez fel sem tűnik nekik. A mézesmadzag a gazdag kapitalisták sikerei, amit dolgozók soha el nem fognak érni. De példakép, hogy lám-lám, a szorgalmas munka meghozza gyümölcsét, dolgozz (!!), neked is sikerülhet, illúziója. De a valóság, a proletár dolgozó csak bérrabszolga marad, bármenyit dolgozik is. A dolgozó népet olyan birkává nevelték, hogy elég neki és még boldog is, ha a tv-ben nézi a vacsora csatát, miközben neki csak zsíros kenyérre telik. Utazáshoz, pedig elég neki a tv-ben az álomhajó, de még a Balatonra sem jut el.

„Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik”: Az értéktermelő a dolgozó bérrabszolga a proletár, a szabad vállalkozó pedig a kapitalista, a kizsákmányoló és élősködő, az értéket nem termelő tőkés vállalkozó. Hol itt a demokrácia? Ja, hogy mindenki lehet úr vagy szolga? Elhatározás kérdése csupán? Mindenki a maga szerencséjének a kovácsa? A szorgalmas az úr lesz, a lusta pedig a szolga? Hogy van ez? A becsületes kisvállalkozó, meg akármennyit dolgozik, nem jut egyről-kettőre.

Polgári érték a magántulajdon védelme, ami a termelőeszközök magántulajdonának is a védelme. A termelőeszköz magánkézben csak akkor működik, ha a proletár dolgozik, ez pedig együtt jár a kapitalizmusban a kizsákmányolással. Mert tudvalevőleg a kapitalista termelésben a cél a tőkés vállalkozó minél nagyobb profitja. Ez az a része a dolgozó által előállított értéknek, amit a tőkés vállalkozó a termelőeszköz birtoklásával saját magának kizsákmányol. Ezt a polgári „demokrácia” törvényesen lehetővé teszi és a kapitalista álam garantálja. A termelési folyamatban a tőkés vállalkozó dolga a vagyonszerzés, vagyona növekedésének szervezése, a profit elköltése. Ez a polgári erkölcs, amivel pofátlanul hivalkodnak.

Az alkotmányban garantált „szabad” választásokon a kifosztott proletár dolgozó a kapitalista élősködésre szavaz. Ki érti ezt? Az ilyen mértékben manipulált dolgozó nép nagyon eltorzult tudattal rendelkezik. A dolgozó nép a saját érdekeiről önként lemond, a termelési folyamatban csak élősködők javára. Miért? Mit nyer vele? Ezért a dolgozó nép a proletárok cserébe termelési ösztönzőként a bérrabszolgaságot, mint korbácsot kapják. Ha a proletár szorgalmas és szerencsés akár bérrabszolga is lehet. Így az általa termelt értékből is fogyaszthat. De sokan ennek ellenére is a humán kukában végzik. Elenyészően kevés azoknak a száma, akik proletárból kapitalisták lettek, de sokkal többen végezték a humán kukában.

A Szovjetunió történelmi szerepe a nép demokráciájában

A történelem folyamán 1917. november hetedikén először nyílt lehetősége az emberiségnek a szolgaság megszüntetésére, a nép demokráciájára. Erre az emberiség történetében először Oroszországban a kedvező történelmi helyzet teremtette meg a lehetőséget. A kapitalisták érdekében a világ újrafelosztásáért vívott rablóháború a különböző nemzetiségű dolgozóknak halált, nyomort, népirtást hozott. Így dolgozó népek jobban megértették a rothadó kapitalizmus bűneit.

A történelmi helyzet megteremtette az erre a problémára válaszolni tudó embereket, akik a helyzetet kihasználva elindították a szolgaság megszüntetésére a gazdagági társadalmi rendszer átalakítását. A szegény, a háborúban elvérzett Oroszországnak először is a saját feudális cári rendszerét kellet megdönteni és ezután a fejlett kapitalista bűnözők által finanszírozott polgárháborút megnyerni. A harc kíméletlen, könyörtelen, embertelen és sok áldozattal járó volt, de elkerülhetetlen a szolgaság megszüntetése érdekében. A cári rendszer hívei és a kapitalista világ nem akarta önként átadni a hatalma a dolgozó népnek, erőszakra volt szükség a hatalom megszerzésére.

Oroszország örökölte a régi cári rendszer minden hibáját. Örökölték a kapitalizmust még csak éppen elkezdő fejletlen gazdaságot, a butaságban, szegénységben tartott néptömegek óriási tömegeit. Ilyen kedvezőtlen feltételekkel kezdtek bele a társadalom átalakításába. Néhány haladó gondolkodó **Lenin** vezetésével mégis belevágott a lehetetlennek látszó feladatba, a nép demokráciájának megteremtéséhez szükséges gazdasági társadalmi átalakításba. A munkát **Sztálin Generalisszimusz** folytatta hatalmas sikerrel. A semmiből a dolgozó népre támaszkodva megkezdte a gazdaság modernizálását és átalakította a társadalmat. Ehhez szükséges volt a proletárdiktatúra fegyvere. Nagyon sok régimódi, a dolgozók felett uralkodni, kizsákmányolni vágyó embert örököltek a cári rendszerből és ezeket a gazdaságilag és katonailag fejlett „civilizált" nyugati országok támogatták. Ebben a harcban olyan tendenciák is voltak, ami később végül is a szovjetunó felbomlását okozták, de Sztálin felismerte ezeket és legyőzte, nem volt kímélet. Nehéz, könyörtelen harc volt, tele embertelenséggel, ami a társadalmi rendszerek közötti háború volt, emberáldozatokkal bővelkedve. Ez végül is egy újabb háborúba torkollott, amit **Sztálin** vezetésével, óriási áldozatokkal megnyert a Szovjetunió. A nyugati hatalmak eleinte inkább Hitlert szerették volna győztesként látni a közös ellenségük a Szovjetunió ellen. Hitler volt a legkövetkezetesebb nyugati vezető, aki le akart számolni a szovjet nép demokráciájával, de a kapitalista vadak egymás ellen is harcoltak a világ újrafelosztásáért, ezért nem sikerült az összefogásuk. A háború utáni időkben sikerült a szovjet gazdaságot és hadsereget a világesők közé emelni.

Azonban az **elkövetet hibák, bűnök** végül is a kapitalista restaurációra vezettek. Az ellenforradalom a nyugat mézes-mázos beugratásával, visszaállította a szolgaságot, de ebben a dolgozók pártja az elsődlegesen bűnös. A proletárdiktatúrát fokozatosan feladták, nem üldözték eléggé az ellenforradalmi erőket, nem modernizálták a gazdaságot és nem tudták a nép demokráciáját magasabb szintre emelni, a bürokrácia lett a fegyverük. Fokozatosan beszivárogtak a dolgozók pártjába az egyenlők között az egyenlőbbek, akik végül is Gorbacsovval az élen elárulták szovjet népet. Így szinte harc nélkül legyűrték a nép hatalmát és megkezdték a rothadt kapitalizmus újjáélesztését. Az Orosz gazdaság és hadsereg csak árnyéka lett a szovjetének. A nép számára megszűnt a demokrácia. A hatalom a dolgozók ellenségeinek kezében korlátlanul összpontosult.

Sztálin halálával 1953-tól elkezdődött a Szovjetunió bomlása, ami még sokáig tartott, így szerencsére Magyarországon még lehetett demokrácia a nép számára. Ez a legnagyobb jó volt a Magyar dolgozók számára, ami történhetett: **demokrácia a dolgozó népnek**. Ez bizony kellemetlen diktatúra volt a kapitalistáknak, de most revánsot vettek, újra uralkodnak a nép felett. Az állat, a kapitalizmus legyőzte az embert. **Megint szolgaság van**. Mikor lesz újra demokrácia a Magyar népnek? Népidemokrácia.

A demokrácia fénykora Magyarországon

A Szovjetunió segítségével Magyarországon is megindulhatott a nép számára a demokratikus berendezkedés. A fasiszta Horthy rendszer háborús bűntettei, az örökölt mély tudatlanságban és elnyomásban tartott dolgozó nép a háború pusztításai után nagy hátránnyal indult az új típusú társadalmi gazdasági rendszer felépítéséhez. Ez nem ment a proletárdiktatúra nélkül. Nagyon sok volt a régi rendszerből itt maradt Horthysta fasiszta beállítottságú ember, akik a nép számára nem demokráciát, hanem kapitalizmus akartak. A fejlett gazdag „civilizált" nyugati kapitalista hatalmak mindent megtettek, hogy megfojtsák a demokráciát a Magyar nép számára. Ez egyszer majdnem sikerült is nekik, de tovább lehetett építeni a társadalom átalakítását a szolgaság megszüntetésére, a nép demokráciájára.

A dolgozó Magyar nép először kapott lehetőséget az ingyenes oktatás és egészségügy segítségével a felemelkedésre, az emberré válásra. Ezért sokan támogatták a dolgozók közül a gazdaság modernizálását, ami **Magyar gazdaságot hozott létre**. Ennek a Magyar gazdaságnak a létezését minden rendelkezésre álló lehetőséggel próbálták megakadályozni a mai kapitalista gyarmatosítóink, akiknek ez végül is sikerült. **Megszüntették a Magyar gazdaságot**, és a demokráciát a dolgozó nép számára. Gyarmati gazdaságot kapott a Magyar dolgozó nép, Magyar gazdaság nélkül. A Magyar dolgozók által felépített Magyar gazdaságot az EU labancai érdekében tönkretették. A gyarmatosítók a saját céljaikra búsás profitot termelő gazdaságot telepítettek a haza és néparuló Magyar rendszerváltók segítségével.

A **népi demokráciában** a dolgozók gyermekei ingyen tanulhattak akármilyen iskolában, tandíj nem volt, a tankönyvek ingyenesek voltak. Ez nagy lehetőség volt a nép felemelkedésére. Ez volt a jelszó: **Hódítsuk meg a tudomány várát!** Ez nagyon sok szegény embernek sikerült. Ha dolgozó beteg lett ingyen teljes betegellátást kapott bármilyen szinten. **A parlamentben a dolgozók képviselői voltak** nem a gazdag uraké. Az egész népgazdaság a dolgozók érdekében működött. Az ingyenes vagy nagyon olcsó szakszervezeti üdülés megszokott volt. 1960-1990-ig évente 50-100 000 lakás épült a Magyar dolgozóknak. A világhírű Ikarus autógyárban, az 1970-80-as években 12-14 000 buszt készítettek évente a Magyar dolgozók. Az egy főre jutó húsfélék: 1960-ban 49,1 kg, 1989-ben 81 kg, 2014-ben 62, 3 kg volt. A visszafejlődés látványos az 1970-es évek színvonalára. Az adatok a KSH-ban láthatók. Volt Magyar gazdaság, amit a kapitalista restauráció leamortizált.

Az ország irányításában a dolgozók pártja vezető szerepet töltött be és eleinte nem volt lehetősége a Horthy rendszerből örökölteknek a hatalom közelébe jutni. Nem engedték a dolgozó népre ellenséges, kizsákmányoló, élősködő érdeket képviselő irányzatokat a hatalom közelébe, mert ez a dolgozók hatalmát veszélyeztette volna. Számukra, mint bűnözőkre diktatúra, proletárdiktatúra volt. De végül még is beférkőztek a dolgozók pártjába, 1990-re már túlnyomóan a rendszerváltók voltak hatalmon, így elsöpörték a nép demokráciáját. A rendszerváltással újra **győzött a nép felett a polgári diktatúra**. Ma nincs hatalma a dolgozó népnek, szolga csupán. Ezért elsősorban a Magyar dolgozó párja a felelős. A proletárdiktatúra elpuhult, így kerülhettek a dolgozók pártjába a Horthy rendszer örökösei, akiket a „civilizált" nyugati kapitalisták pártfogoltak.

A népi demokráciában a szakszervezet a dolgozók érdekérvényesítője odafigyelt a dolgozók bajaira és a lehetőségeinek megfelelően hatékonyan orvosolta. A szakszervezet is a dolgozók párja szerinti elveknek megfelelően dolgozhatott, így a kizsákmányoló irányzatok nem rúghattak labdába, de a dolgozók érdekérvényesítését megfelelően ellátta.

Saját erőből hatalmas gazdaságfejlesztések indultak meg, aminek eredményeként **megszületett a Magyar gazdaság, ahol nem volt kizsákmányolás és szolgaság.** Nagy erőfeszítések voltak a **munka szerinti elosztás** megvalósítására, kisebb nagyobb sikerrel.

Mivel termelőeszközök nem magánkézben, hanem valamilyen közösségi működtetésben voltak, így a társadalom megosztottsága kicsi volt. Elenyésző volt kizsákmányolás és az élősködés. A bajba került embereket a társadalom a lehetőségei szerint segítette.

A dolgozó nép számára demokrácia, a kapitalista tendenciákra proletárdiktatúra volt. A kisiparosok is éltek, mint hal a vízben, bár nem ők voltak a társadalom kiválasztotjai.

Az Interneten megjelent: http://balrad.ru/ 2018. január

Maglód, 2018.01.09 Salánki László

A Magyar gazdaság változása

A Magyar gazdaság változásának adatait elsősorban a KSH adataiból készült grafikonokon mutatom be. A cél a Magyar gazdaság termelési fogyasztási változásának bemutatása.

A mezőgazdasági alapvető élelmiszerek termelése és fogyasztása 1970-2015:

Baromfihúsmérleg

Év	Termelés	Hazai fogyasztás	
		összesen	egy főre
	ezer tonna		kg
1970	208,3	147,0	14,2
1980	341,2	193,3	18,1
1990	434,3	236,3	22,8
2000	458,0	344,4	33,7
2010	375,6	245,6	24,6
2015	490,1	283,1	28,8

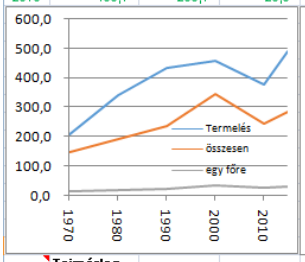

Bormérleg

Év	Termelés	Hazai fogyasztás	
		összesen	egy főre
	millió liter		liter
1970	447,6	389,5	37,7
1980	651,9	372,4	34,8
1990	577,6	286,9	27,7
2000	429,9	288,8	28,3
2010	176,2	234,5	23,4
2015	300,8	249,1	25,3

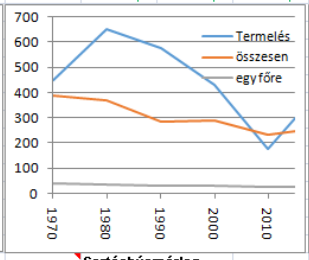

Lisztmérleg

Év	Termelés	Hazai fogyasztás	
		összesen	egy főre
	ezer tonna		kg
1970	1 301,4	1 281,9	124,1
1980	1 226,0	1 196,9	111,8
1990	1 247,6	1 101,1	106,1
2000	1 091,1	913,3	89,4
2010	911,5	831,7	83,2
2015	940,7	780,7	79,3

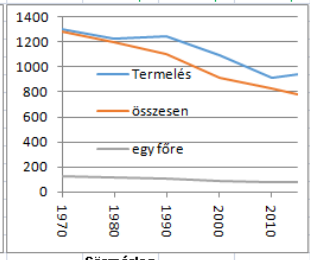

Marha- és borjúhúsmérleg

Év	Termelés	Hazai fogyasztás	
		összesen	egy főre
	ezer tonna		kg
1970	183,0	105,0	10,2
1980	190,6	102,4	9,6
1990	141,4	67,8	6,5
2000	66,9	44,1	4,3
2010	27,6	25,0	2,5
2015	27,3	27,8	2,8

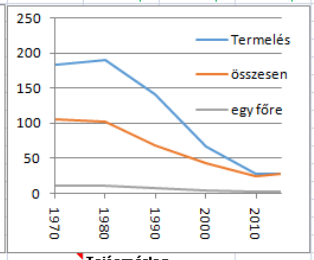

Tejmérleg

Év	Termelés	Hazai fogyasztás	
		összesen	egy főre
	millió liter		liter
1970	1 895,7	1 628,8	157,7
1980	2 478,4	2 188,2	204,4
1990	2 771,3	2 100,6	202,5
2000	2 094,3	1 746,3	171,0
2010	1 646,1	1 747,4	174,7
2015	1 895,5	1 857,9	188,8

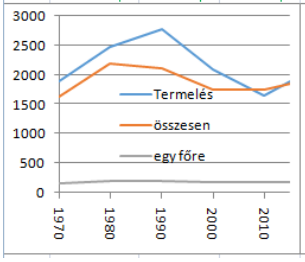

Sertéshúsmérleg

Év	Termelés	Hazai fogyasztás	
		összesen	egy főre
	ezer tonna		kg
1970	312,0	307,4	29,8
1980	564,3	430,9	40,2
1990	615,9	401,5	38,8
2000	397,3	285,7	28,0
2010	300,6	253,4	25,3
2015	302,7	271,0	27,5

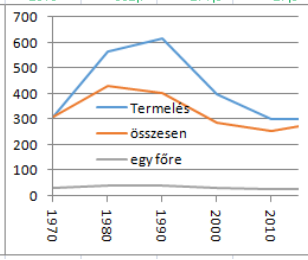

Sörmérleg

Év	Termelés	Hazai fogyasztás	
		összesen	egy főre
	millió liter		liter
1970	500,8	613,3	59,4
1980	783,7	920,9	86,0
1990	991,8	1 091,8	105,1
2000	724,6	730,8	71,6
2010	616,4	664,4	66,4
2015	581,8	659,9	67,1

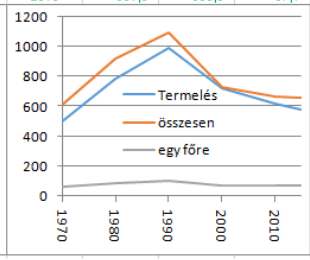

Tojásmérleg

Év	Termelés	Hazai fogyasztás	
		összesen	egy főre
	millió db		db
1970	3 280	2 556	247
1980	4 385	3 396	317
1990	4 679	4 036	389
2000	3 230	2 806	275
2010	2 801	2 354	235
2015	2 635	2 194	223

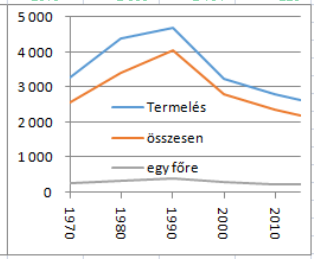

A mezőgazdaság főbb adatai 1960-2016

Év	Növénytermesztés	Állattenyésztés	Mezőgazdasági termék
	bruttó termelésének indexe		
	1960 = 100%		
1960	100	100	100
1970	111	137	122
1980	160	192	173
1990	151	205	174
2000	107	139	121
2010	128	106	125
2016	191	119	169

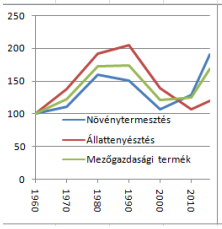

Év	Gabonaféle	Ebből		Cukorrépa
		búza	kukorica	
	ezer tonna			
1960	6 960	1 803	3 534	3 370
1970	7 640	2 723	4 072	2 175
1980	14 009	6 077	6 673	3 941
1990	12 561	6 198	4 500	4 743
2000	10 025	3 693	4 984	1 976
2010	12 262	3 745	6 985	819
2016	16 645	5 603	8 730	1 121

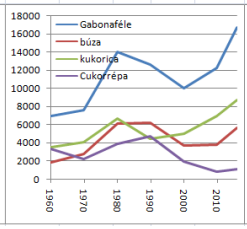

Év	Burgonya	Zöldségféle	Gyümölcs	Szőlő
1960	3 001	1 374	737	491
1970	1 813	1 517	1 308	743
1980	1 392	1 974	1 653	898
1990	1 226	2 036	1 444	863
2000	864	1 500	1 038	684
2010	488	1 144	766	295
2016	429	1 626	755	476

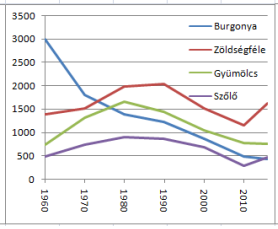

Év	Állomány, ezer db		
	szarvasmarha	sertés	juh
1960	1 963	6 388	2 250
1970	1 911	7 311	2 316
1980	1 918	8 330	3 090
1990	1 571	8 000	1 865
2000	805	4 834	1 129
2010	682	3 169	1 181
2016	852	2 907	1 141

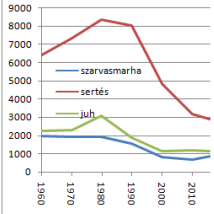

Év				
	vágósertés, ezer tonna	tehéntej, millió liter	tyúktojás, millió darab	gyapjú (nyers), tonna
1960	586	1 899	1 848	8 175
1970	691	1 807	3 280	9 776
1980	1 178	2 471	4 385	12 143
1990	1 290	2 763	4 679	7 337
2000	793	2 081	3 171	3 369
2010	553	1 641	2 732	4 070
2016	596	1 868	2 527	3 739

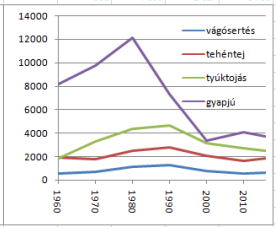

A Magyar ipar teljesítménye 1960-2015:

Ipar: Villany-Szén-Földgáz				Ipar: Bauxit-Nyersacél-Cement				Ipar: Autóbusz-Cipő			Bruttó hazai termék (GDP)
Év	Villamos energia, millió kWh	Szén, ezer tonna	Földgáz, millió m³	Év	Bauxit	Nyersacél	Cement	Év	Autóbusz, darab	Bőr lábbeli, ezer pár	Év	1960 = 100%
					ezer tonna							
1960	7 617	26 524	342	1960	1 190	1 887	1 571	1960	1 877	21 334	1960	100
1970	14 542	27 830	3 469	1970	2 022	3 108	2 771	1970	5 956	36 575	1970	168
1980	23 874	25 701	6 142	1980	2 950	3 764	4 660	1980	14 032	43 225	1980	273
1990	28 365	17 578	4 932	1990	2 559	2 963	3 933	1990	7 994	24 306	1990	306
2000	34 192	13 979	3 451	2000	1 046	1 969	3 326	2000	810	13 373	2000	314
2010	34 191	9 016	2 600	2010	...	1 681	...	2010	...	5 837	2010	383
2015	29 022	9 269	1 734	2015	10	...	...	2015	65	8 574	2016	429

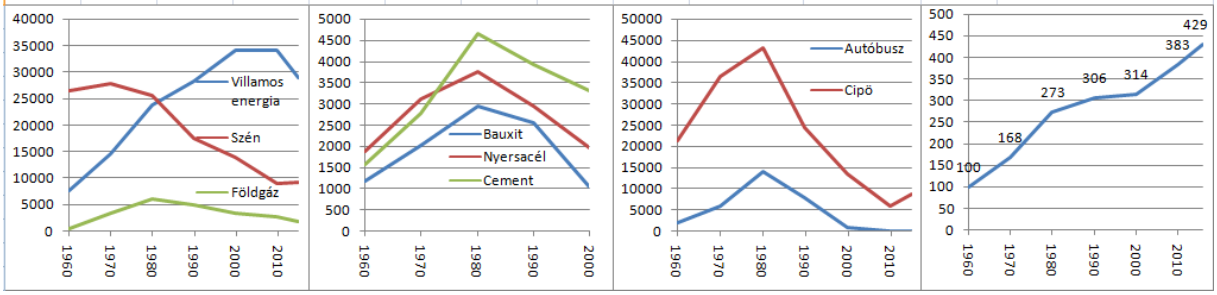

Évek	Bruttó hazai termék (GDP) %-os növekedése átlagosan évente
1960-1990	6,86
1990-2016	4,73

Külföldi irányítású vállalkozások Magyarországon:

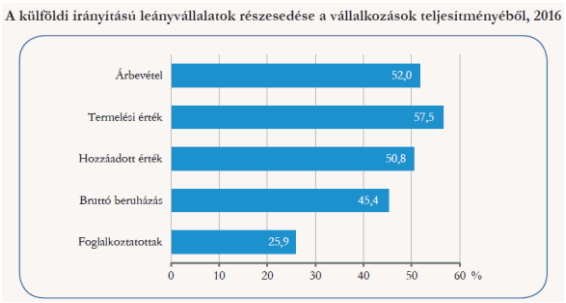

Az árbevétel alapján 80%-ot meghaladó külföldi részesedésű ágazatok, 2014*

Gazdasági ágazat	Összes vállalkozás	Külföldi irányítású vállalkozások	
	árbevétele, milliárd forint		aránya az összes vállalkozás árbevételéből, %
Közúti jármű gyártása	6 964,6	6 729,9	96,6
Számítógép, elektronikai, optikai termék gyártása	3 283,0	3 170,0	96,6
Távközlés	1 105,2	973,9	88,1
Villamosberendezés gyártása	1 297,6	1 134,7	87,4
Gép, gépi berendezés gyártása	3 026,7	2 646,0	87,4
Bőr, bőrtermék lábbeli gyártása	182,4	158,1	86,7
Fémalapanyag gyártása	843,3	719,2	85,3
Egyéb jármű gyártása	195,3	158,2	81,0

Mennyi a Magyar vállalatok valódi teljesítménye 2016-ban?	
Költségvetés bevétele összesen 2016-ban: **12 404 501** millió forint	A külföldi árbevétel: **52%,** Mennyivel növelte a költségvetést**?**
A Magyar vállalatok termelési értéke az összesből 2016-ban: **42,5%**	Külföldi Magyarországon működő leányvállalaté: **57,5%**

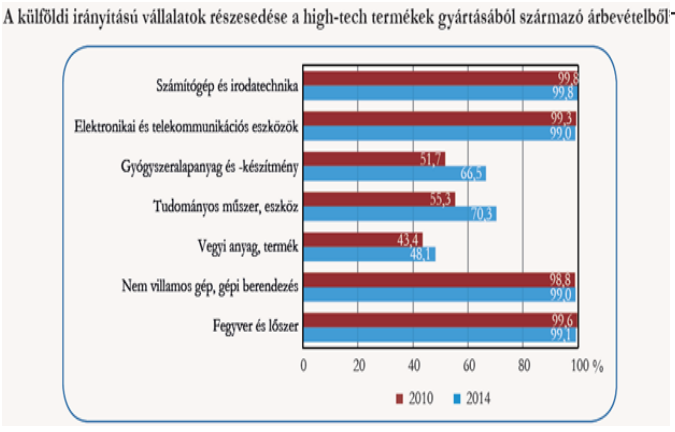

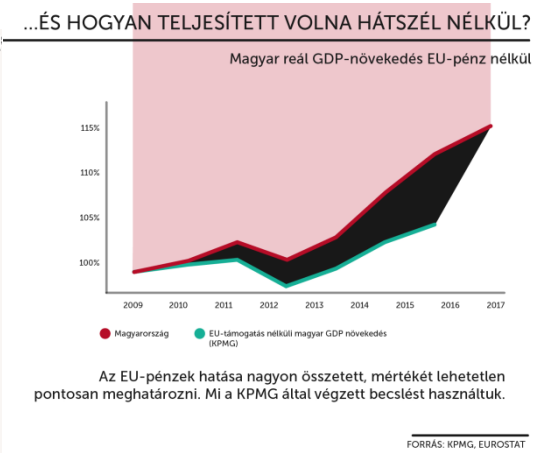

Jövedelem, fogyasztás, foglalkoztatás, munkanélküliség, közmunka

Reáljövedelem-index, fogyasztás indexe

Év	Egy főre jutó	
	reáljövedelem indexe	fogyasztás indexe
	1960 = 100%	
1960	100	100
1970	159	150
1980	216	208
1990	245	238
2000	239	211
2010	293	241
2016	327	274

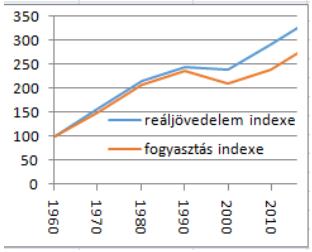

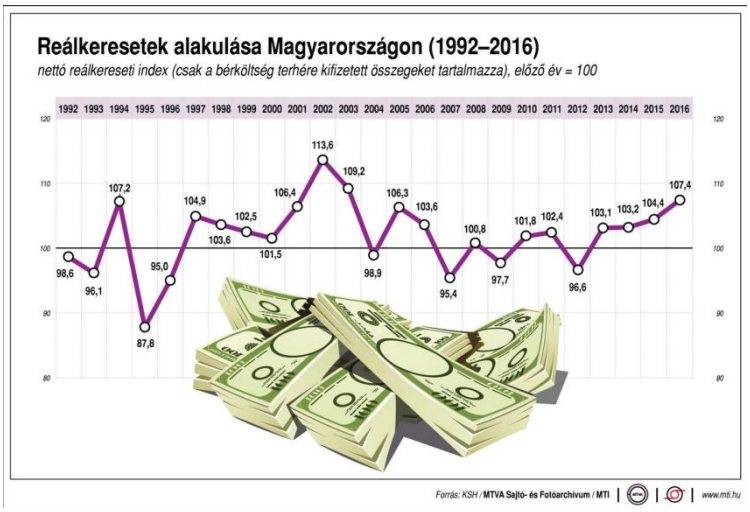

A reáljövedelem indexe és a fogyasztás indexe 1960-2016-ig:

A reáljövedelem indexe:	%-os növekedése átlagban évente	A fogyasztás indexe:	%-os növekedése átlagban évente
1960-1990	4,83	1960-1990	4,6
1990-2016	3,15	1990-2016	1,38

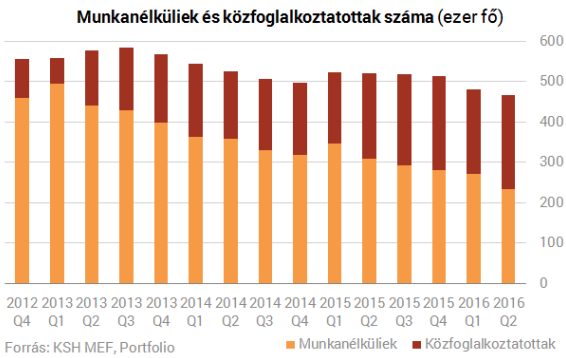

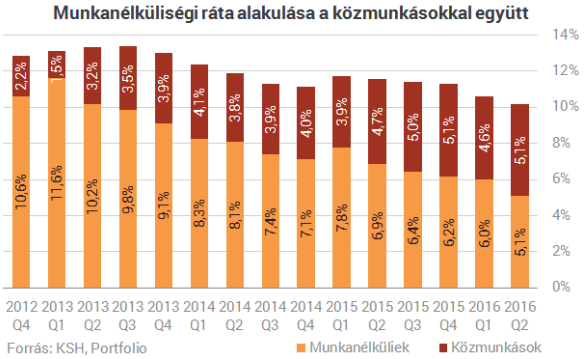

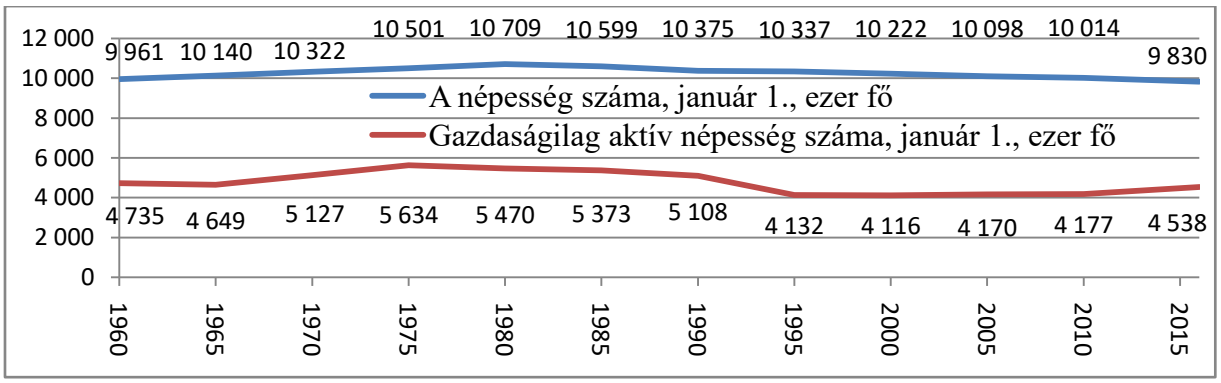

Jó befektetés Magyarország a külföldi vállalatoknak.

Minimálbér az Európai Unió országaiban 2017. január 1-én:
(310 forintos euróval számolva.
További részletek az Eurostat honlapján.*

Átlagkeresetek az Eu-ban 2017-ben:

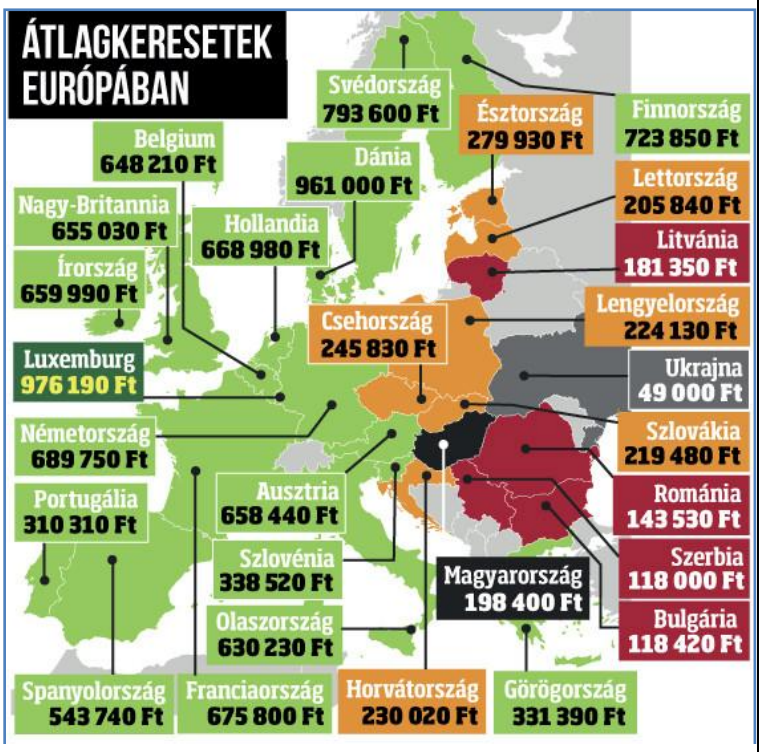

Ország	Átlagkereset (Ft)	Minimálbér (Ft)
Luxemburg	976 190	619 000
Német	689 750	464 000
Magyar	198 400	127 500

ország	minimálbér euróban	minimálbér forintban*
Luxemburg	1999	kb. 619 ezer
Írország	1563	kb. 485 ezer
Hollandia	1552	kb. 481 ezer
Belgium	1532	kb. 475 ezer
Németország	1498	kb. 464 ezer
Franciaország	1480	kb. 469 ezer
Egyesült Királyság	1397	kb. 433 ezer
Spanyolország	826	kb. 256 ezer
Szlovénia	805	kb. 250 ezer
Málta	736	kb. 243 ezer
Görögország	684	kb. 212 ezer
Portugália	650	kb. 202 ezer
Észtország	470	kb. 146 ezer
Lengyelország	453	kb. 140 ezer
Szlovákia	435	kb. 135 ezer
Horvátország	433	kb. 134 ezer
Magyarország	412	127.500
Csehország	407	kb. 126 ezer
Litvánia	380	kb. 118 ezer
Lettország	380	kb. 118 ezer
Románia	275	kb. 85 ezer
Bulgária	235	kb. 73 ezer

Hatalmas tőkét fektetnek be a külföldiek a „Magyar gazdaság”-ba, a jövőbeni busás profit érdekében, ami nem Magyarországon landol, még akkor sem, ha elérnénk az EU szintű béreket, de ettől még nagyon messze vagyunk.

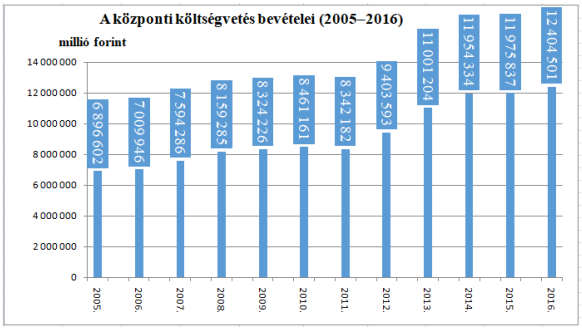

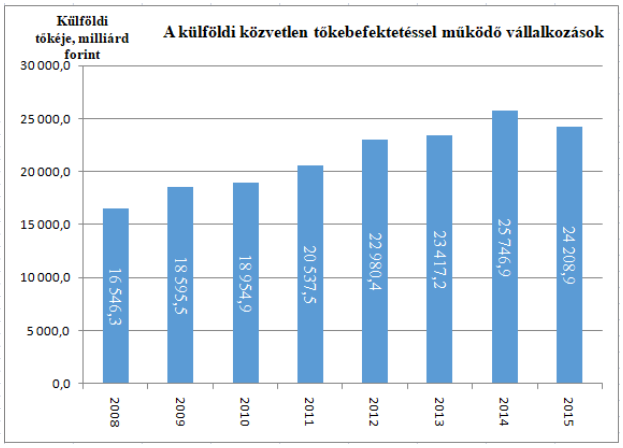

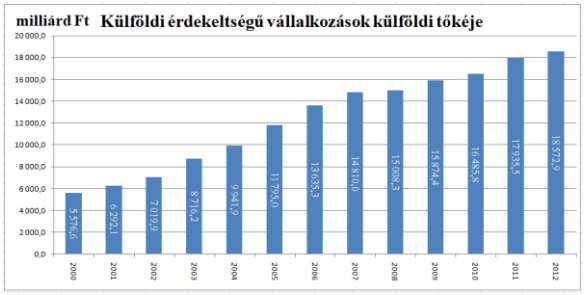

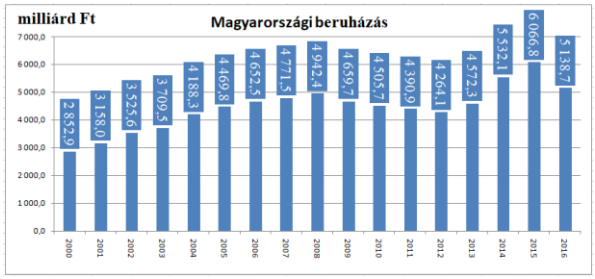

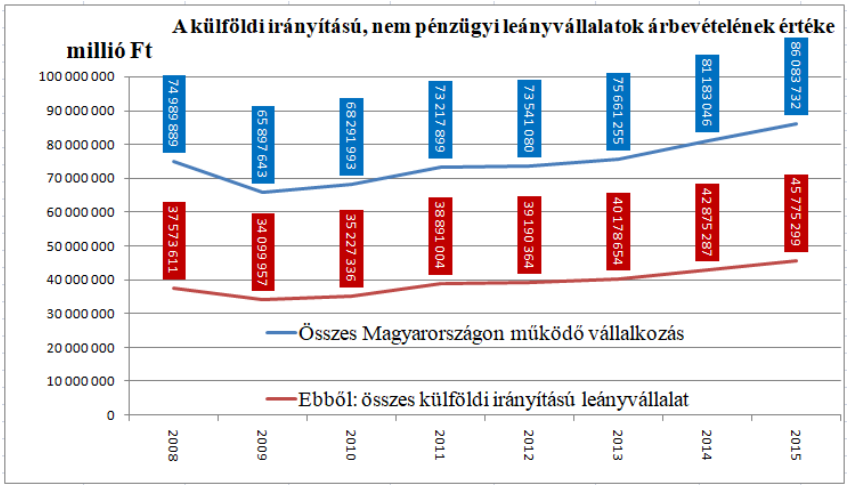

Úgy tűnik, a külföldi tőke lendíti a”Magyar gazdaság”-ot, ami már nem annyira Magyar, mint 1990-előtt.

A legnagyobb nyereséget termelő magyarországi cégek 2015-ben.

Helyezés		Cégnév	Ágazat	Adózott eredmény		Adózás előtti eredmény 2015-ben	Belső rangsor	
				2015-ben	éves változása		az árbevétel-arányos	a sajáttőke-arányos
2015	2014			millió Ft			eredmény alapján	
1.	2.	GE Infrastructure CEE Holding Kft.* (1.) [219.]	vagyonkez. (gépgyártás)	3 155 130	2 927 121	3 695 975	50.	71.
2.	3.	Eaton Enterprises (Hungary) Kft. (33.)	gazdasági szolgáltatás	228 770	37 413	228 793	41.	453.
3.	1.	Corning Hungary Adatfeldolgozó Kft. (-)	gazdasági szolgáltatás	190 297	-114 950	199 198	5.	270.
4.	4.	Audi Hungaria Motor Kft. (3.)	autógyártás	138 316	37 871	138 316	345.	415.
5.	12.	Mol Petrolkémia Zrt. (volt TVK) (19.)	vegyipar	120 698	90 624	122 490	101.	66.
6.	5.	Teva Gyógyszergyár Zrt.* (25.)	gyógyszeripar és -nagyker.	103 621	21 864	104 925	84.	365.
7.	146.	Audi Hungaria Services Zrt. (-)	vagyonkez. (autógyártás)	94 363	90 993	94 386	12.	483.
8.	n. é.	OTP Jelzálogbank Zrt. (-) {10.}	pénzügyi szolgáltatás	83 140	147 051	91 941	n. é.	52.
9.	6.	Wizz Air Hungary Kft. (12.)	fuvarozás	71 132	12 188	71 862	173.	170.
10.	n. é.	OTP Bank Nyrt.** (-) [8.] [36.] [98.] [114.] [127.] [268.] [380.]	pénzügyi szolgáltatás	63 171	165 429	60 024	n. é.	470.

Cégnév 2015	Adózott millió Ft	Adózott %
1.	540845	14,63
2.	23	0,01
3.	8901	4,46
4.	0	0
5.	1792	1,46
6.	1304	1,24
7.	23	0,02
8.	8801	9,57
9.	730	1,01
10.	-3147	-5,24
Összesen:	565872	

A legnagyobb árbevételű magyarországi cégek

1. Mol Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt.
2. Audi Hungaria Motor Kft.
3. Mercedes-Benz Manufacturing Hungary Kft.
4. MVM Magyar Villamos Művek Zrt.
5. GE Infrastructure Hungay Holding Kft.
6. Magyar Suzuki Zrt.
7. Tesco-Global Áruházak Zrt.
8. Samsung Electronics Magyar Zrt.
9. Magyar Telekom Távközlési Nyrt.
10. Flextronics International Kft.

2017-ben

Túlnyomóan külföldi cégek uralják a „Magyar gazdaság”-ot, ami ettől már nem Magyar.

A „Magyar” vállalkozásokban így a profit nagyobb része nem Magyarországon landol.

	A legnagyobb exportáló jármű/gumi gyártó/kereskedő cégek Magyarországon	Exportárbevétel 2014 (milliárd forint)
1	Audi Hungaria Motor Kft.	2325,7
2	Mercedes-Benz Manufacturing Kft.	881,8
3	Magyar Suzuki Zrt.	459,1
4	Robert Bosch Elektronika Kft	410,1
5	Robert Bosch Energy and Body Systems Kft	238,8
6	Michelin Hungária Abroncsgyártó Kft.	228,4
7	Continental Automotive Hungary Kft.	209,3
8	Lear Corporation Hungary Kft.	195,3
9	LuK Savia Kuplunggyártó Kft.	191,9
10	Delphi Hungary Kft.	180,7
11	Harman Becker Kft.	170,5
12	Denso Gyártó Magyarország Kft.	150,5
13	Hankook Tire Magyarország Kft.	148,8
14	Opel Southeast Europe Kft.	125,8
15	BorgWarner Turbo Systems Kft.	120,1
16	Johnson Controls Mór Bt.	108,8
17	Porsche Hungaria Kft.	95,1
18	SMR Automotive Mirror Technology Bt.	88,5
19	Knorr-Bremse Vasúti Jármű Kft.	86,9
20	Valeo Auto-Electric Magyarország Kft.	83,2
21	Ibiden Hungary Kft.	82,3

■ Az 50 legnagyobb export-árbevételű magyarországi cég 2015-ben

Helyezés 2015	Helyezés 2014	Cégnév	Ágazat	Külföldi árbevétel millió Ft	Külföldi árbevétel változás (%)
1.	3.	GE Infrastructure CEE Holding Kft.*	vagyonkez. (gépgyártás)	4 483 809	182
2.	1.	Mol Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt.**	energiaipar	2 998 282	-14
3.	2.	Audi Hungaria Motor Kft.	autógyártás	2 599 054	12
4.	4.	Mercedes-Benz Manufacturing Hungary Kft.	autógyártás	1 062 038	20
5.	5.	Samsung Electronics Magyar Zrt.	elektronikai ipar	627 977	9
6.	6.	Magyar Suzuki Zrt.	autógyártás	580 646	26
7.	10.	Wizz Air Hungary Kft.	fuvarozás	493 292	26
8.	8.	Flextronics International Kft. (x)	elektronikai ipar	469 051	12
9.	11.	MVM Magyar Villamos Művek Zrt.*	vagyonkez. (energiaszolg.)	463 962	37
10.	9.	Robert Bosch Elektronika Kft.	autóalkatrész-gyártás	458 569	12
11.	7.	Bimbo Hungria Zrt.	nagykereskedelem	451 934	7
12.	12.	Richter Gedeon Vegyészeti Gyár Nyrt.**	gyógyszeripar	330 244	3
13.	14.	PCE Paragon Solutions Kft.	elektronikai ipar	284 648	0
14.	13.	BorsodChem Zrt.	vegyipar	284 470	-3
15.	37.	GDF Suez Földgázkereskedelmi Kft.	energiakereskedelem	275 787	133
16.	16.	Robert Bosch Energy and Body Systems Kft.	autóalkatrész-gyártás	275 455	15
17.	15.	sanofi-aventis/Chinoin*	gyógyszeripar	261 486	3
18.	28.	Harman Becker Kft.	autóalkatrész-gyártás	260 113	53
19.	17.	Jabil Circuit Magyarország Kft.	elektronikai ipar	232 337	1
20.	19.	Electrolux Lehel Hűtőgépgyár Kft.	gépgyártás	230 081	2
21.	22.	Mol Petrolkémia Zrt. (volt TVK)	vegyipar	225 028	17
22.	23.	LuK Savaria Kuplunggyártó Kft.	autóalkatrész-gyártás	222 382	16
23.	20.	Continental Automotive Hungary Kft.	autóalkatrész-gyártás	219 915	5
24.	18.	Michelin Hungária Abroncsgyártó Kft.	gumiipar	218 975	-4
25.	34.	Hankook Tire Magyarország Kft.	gumiipar	211 968	45
26.	27.	Alcoa-Köfém Kft.	fémfeldolgozás	204 798	16
27.	25.	Delphi Hungary Kft.	autóalkatrész-gyártás	193 434	7
28.	29.	Teva Gyógyszergyár Zrt.*	gyógyszeripar és -nagyker.	185 192	14
29.	21.	Lear Corporation Hungary Kft.	autóalkatrész-gyártás	180 317	-8
30.	32.	Denso Gyártó Magyarország Kft. (x)	autóalkatrész-gyártás	178 704	19
31.	30.	NI Hungary Kft.	elektronikai ipar	168 643	4
32.	26.	SE-CEE Schneider Electric Kft.	nagyker. (műszaki cikk)	162 986	-10
33.	35.	Opel Southeast Europe Kft.	autókereskedelem	148 990	19
34.	36.	BorgWarner Oroszlány Kft.	autóalkatrész-gyártás	139 253	16
35.	46.	Synopsys Global Kft.	gazdasági szolgáltatás	113 653	26
36.	42.	Glencore Grain Hungary Kft.	nagyker. (agrártermék)	108 444	10
37.	50.	Valeo Auto-Electric Magyarország Kft.	autóalkatrész-gyártás	107 571	29
38.	40.	Johnson Controls Mór Bt.	autóalkatrész-gyártás	107 046	0
39.	44.	Porsche Hungaria Kft.	autókereskedelem	102 147	7
40.	48.	SMR Automotive Mirror Technology Bt. (x)	autóalkatrész-gyártás	100 054	13
41.	n. é.	Robert Bosch Automotive Steering Kft.	autóalkatrész-gyártás	97 382	53
42.	n. é.	Ibiden Hungary Kft.	autóalkatrész-gyártás	97 259	18
43.	41.	Egis Gyógyszergyár Zrt.**	gyógyszeripar	97 150	-3
44.	n. é.	Videoton Holding Zrt.*	elektronikai ipar	97 120	25
45.	45.	Magyar Telekom Távközlési Nyrt.**	távközlés	89 758	-4
46.	n. é.	Apcom CE Kft.	nagyker. (számítógép)	89 215	256
47.	n. é.	Coloplast Hungary Kft.	műanyagipar	85 417	15
48.	31.	Grundfos Magyarország Kft.	gépgyártás	83 242	-45
49.	n. é.	Bunge Növényolajipari Zrt.	élelmiszeripar	83 205	2
50.	n. é.	Zollner Kft.	elektronikai ipar	81 678	151

*Konszolidált adatok. **IAS/IFRS szerinti adatok. (x) = nem auditált adatok. n. é. = nem értelmezhető. Forrás: Creditreform Kft.

Céglista a nettó árbevétel alapján 2015-ben

VEOL a Veszprém megyei hírportál alapján. A Magyar dolgozó a külföldi cégeknek termeli a profitot.

Sor-szám	Vállalkozás neve	Település	Nettó árbevétel 2015	Nettó árbevétel 2014	Export-árbevétel 2015	Beruházások 2015	Adózás előtti eredmény 2015	Statisztikai állományi létszám 2015
			ezer Ft					
1.	CONTINENTAL AUTOMOTIVE HUNGARY KFT.	Veszprém	221 385 415	210 484 795	219 915 116	6 474 627	6 186 840	3 008
2.	VALEO AUTO-ELECTRIC MAGYARORSZÁG KFT.	Veszprém	108 121 578	82 881 154	107 571 089	5 128 392	350 614	1 315
3.	NITROGÉNMŰVEK VEGYIPARI ZRT.	Pétfürdő	87 138 494	85 712 088			9 317 338	684
4.	JOHNSON CONTROLS MEZŐLAK KFT.	Mezőlak	66 503 213	57 475 836	20 664 462	1 283 903	1 968 631	769
5.	VÖRÖSKŐ KFT.	Balatonfüred	46 341 001	40 671 575	0	71 239	1 025 807	797
6.	INOTAL ALUMÍNIUMFELDOLGOZÓ ZRT.	Várpalota	42 721 820	25 058 083	33 492 504	165 747	1 153 879	403
7.	LE BÉLIER MAGYARORSZÁG FORMAÖNTÖDE ZRT.	Ajka	36 598 754	31 091 944	33 716 888	5 177 970	2 727 110	726
8.	MTD HUNGÁRIA KFT.	Nemesvámos	36 433 496	30 093 623	32 889 753	354 990	-632 522	615
9.	POPPE + POTTHOFF HUNGÁRIA KFT.	Ajka	21 199 151	19 503 203	21 086 903	397 552	4 139 410	473
10.	BALLUFF-ELEKTRONIKA KFT.	Veszprém	20 989 103	18 408 100	19 312 672	305 601	1 371 685	666
11.	GALLUS BAROMFITENYÉSZTŐ ÉS KELTETŐ KFT.	Devecser	20 941 496	20 340 620	4 837 313	66 502	437 060	707
12.	NAPCSILLAG KFT.	Ajka	17 563 873	15 026 991	0	400	380 435	414
13.	YARA HUNGÁRIA KFT.	Veszprém	14 561 225	13 670 874	5 064 714	0	739 777	21
14.	BAKONYI ERŐMŰ ZRT.	Ajka	13 907 965	14 217 680	0	1 632 205	409 358	284
15.	JOST HUNGÁRIA HASZONGÉPJÁRMŰ ALKATRÉSZ GYÁRTÓ BT.	Veszprém	13 095 992	12 923 109	13 010 606	1 823	555 132	260
16.	HARIBO HUNGÁRIA ÉDESSÉGGYÁRTÓ ÉS FORGALMAZÓ KFT.	Nemesvámos	13 056 790	11 202 626	10 962 956	860 269	1 480 175	243
17.	POLUS-COOP KERESKEDELMI ÉS IPARI ZRT.	Ajka	12 412 399	13 248 665	0	682	231 223	782
18.	HIRTENBERGER AUTOMOTIVE SAFETY HUNGARY GYÁRTÓ ÉS KERESKEDELMI BT.	Pápa	11 859 762	11 544 957	11 842 855	382 271	737 291	614
19.	BOURNS ALKATRÉSZGYÁRTÓ KFT.	Ajka	11 580 285	10 491 299	11 331 651	277 314	621 270	574
20.	YANFENG HUNGARY AUTOMOTIVE INTERIOR SYSTEMS KFT.	Pápa	11 308 616		11 308 616	1 760 884	4 360 258	1 531
21.	CHEMARK TERMELŐ, KERESKEDŐ KFT.	Berhida	10 722 578	7 653 444	9 423 790	83 068	1 563 747	266
22.	BAKONYI BIOENERGIA ERŐMŰFEJLESZTŐ ÉS ÜZEMELTETŐ KFT.	Ajka	10 434 012	10 394 498	0	23 260	238 324	0
23.	BAKONYERDŐ ERDÉSZETI ÉS FAIPARI ZRT.	Pápa	9 874 229	10 326 736	4 721 866	468 347	326 378	590

A valódi Magyar gazdaság romokban hever, ez szégyen a Magyarok számára, ez a rendszerváltás eredménye.

A világméretű egyenlőtlenség oka a termelőeszközök magántulajdona

Az Oxfam jelentés szerint: „… a tavaly (2017) létrejött vagyon 82 százaléka a legvagyonosabb egy százalékhoz került, az alsó ötven százalékhoz tartozó 3,7 milliárd emberhez pedig a többletvagyon 0 százaléka. A milliárdosok vagyona évi 13 százalékkal növekedett 2010 óta, ami hatszor olyan gyors tempó, mint az átlagos dolgozók jövedelmének évi 2 százalékos növekedése."

A kapitalizmusban a termelőeszközök túlnyomó többsége magánkézben van, így a politikai és gazdasági hatalom is magánkézben koncentrálódik, végül is a világ népességének néhány százalékának magánérdeke szerint. A világ egészére kiterjedő demokrácia feltétele az egyenlőség, ami bérrabszolgaságban, szabadság nélkül lehetetlen. A gazdasági és politikai hatalom kevesek kezében diktatúra, ami Föld méretű és a leggazdagabb kapitalisták a diktátorok. A kapitalizmusban törvényszerűen idővel a hatalom kevesek kezében és érdekében koncentrálódik.

A kapitalizmusban különböző formában, de alapvetően a gazdasági és politikai versengés a meghatározó, aminek van jó és rossz oldala is. A Föld népei földrajzi, civilizáltsági, gazdasági, tudásbeli fejletségben és még sok egyéb különbséggel és lehetőséggel indultak ebben az egyenlőtlen versenyben. A kapitalizmusban a gazdasági és politikai verseny célja és lényege a minél több gazdasági erőforrás uralása, és ezzel a minél nagyobb hatalom megszerzése világméretekben. Ehhez a legrátermettebbek és a legjobb helyzetben lévők a legnagyobb profitot voltak kénytelenek kikényszeríteni a többi kapitalista és a világ dolgozói rovására. Így a gyengébbeket fokozatosan uralmuk és érdekeik alá rendelték. Néhány száz év elég volt ehhez és totális diktatúrára tettek szert kevesen. Ez a meggazdagodás a kapitalizmusban gazdasági törvényszerűség és elsősorban nem a törvénytelen lopás eredménye, de a hatalom birtokában az előnyszerzés is meghatározó a versenyben.

A kapitalizmusban a Földön élő dolgozó emberek túlnyomó többségének semmilyen gazdasági és politikai hatalma nincs. A gazdasági hatalomhoz szükséges termelőeszközökkel a dolgozók nem rendelkeznek, így politikai hatalommal sem. A dolgozók politikai hatalmát az összefogást, a kapitalisták sikeresen megakadályozzák a tulajdonukban lévő médiák, a jogállamállam hatalmi ágaival, a hadsereg és a bérrabszolgaság korbácsával.

A Föld vezető diktátorai nem fogják önként a Föld dolgozó népének átadni a politikai és gazdasági hatalmat, ez a kapitalizmusban nem lehetséges és a többi kevésbé gazdag kapitalista érdeke is ez. A kapitalista gazdaságban törvényszerű a gazdasági és politikai hatalom egyre kevesebb kézben koncentrálódása, de ez és főleg a mértéke nem a valódi emberi értékeket tükrözi, hanem a rendszer tulajdonsága. A rátermett és a lehetőségeket szerencsésen kihasználó, a gazdasági hatalmát más emberek munkájának a kizsákmányolásával képes növelni, ez a kapitalista ember. Minél többet kizsákmányolt, annál többet képes utána befektetni az újabb még nagyobb kizsákmányolásba. Így a kapitalista a saját lehetőségeit, érdekeit más emberek rovására, akár a többi tőkés rovására a végtelenségig képes növelni, és uralma alá hajtja embertársait. A mostanra kialakult kép ezt mutatja, ezért ilyen borzasztóan nagy az egyenlőtlenség a földön. Kapitalista körülmények között a világméretű egyenlőtlenség nem szüntethető meg. Az egyenlőtlenség, pedig egyre nagyobb és kíméletlenebb háborúkhoz, világméretű nyomorhoz vezet.

Az egyenlőtlenség megszüntetésére a megoldás a termelőeszközök közösségi tulajdonú üzemeltetése, ellenőrzése a népi demokrácia keretében.

Milyen világban élünk

2017-ben 2043 milliárdos élt a világban, összvagyonuk: 7,67 ezermilliárd dollár 18% több mint 2016-ban.

Offshore-számlán: „.. a világ összes pénzügyi vagyonának 8%-a (kb. 7500 milliárd dollár) valamilyen adóparadicsomban található, melynek háromnegyede valószínűleg semmilyen hivatalos statisztikában nem jelentkezik, vagyis hivatalosan nem is létezik.” A Credit Suisse szerint 2017-ben a világ összvagyona 280 ezermilliárd dollár, és a dollármilliomosok száma 36 millió.

„Ha igaz az Investopedia becslésének az az eredménye, amely szerint a Rothschildok vagyona jelenleg eléri a 2 trillió dollárt, akkor az azt jelenti, hogy ez a család önmagában minimum ötször gazdagabb, mint a világ leggazdagabb nyolc embere együttvéve - közli az orosz Pravda összefoglalójában.”

Világ 10 leggazdagabbja 2017-ben		
Helyezés	Név	Vagyon (USD) milliárd $
1.	Bill Gates	86,0
2.	Warren Buffett	75,6
3.	Jeff Bezos	72,8
4.	Amancio Ortega	71,3
5.	Mark Zuckerberg	56,0
6.	Carlos Slim Helu	54,5
7.	Larry Ellison	52,2
8.	Charles Koch	48,3
8.	David Koch	48,3
10.	Michael Bloomberg	47,5
	Összesen:	612,5

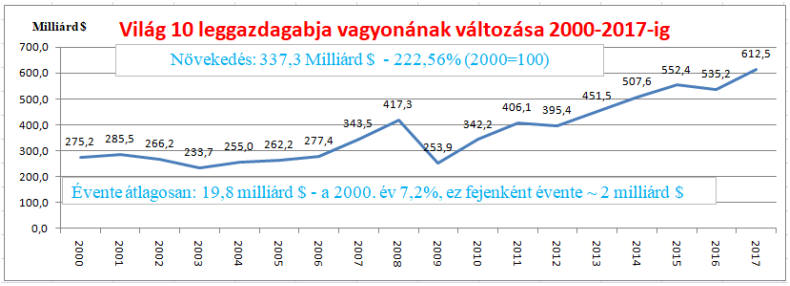

A 10 leggazdagabb magyar 2017-ben		
		milliárd Ft
1.	Csányi Sándor	260
2.	Bige László	200
3.	Gattyán György	180
4.	Demján Sándor	160
5.	Mészáros Lőrinc	120
6.	Széles Gábor	112
7.	Felcsuti Zsolt	110
8.	Veres Tibor	108
9.	Kasza Lajos	98
10.	Rákosi Tamás	92
	Összesen:	1440,0

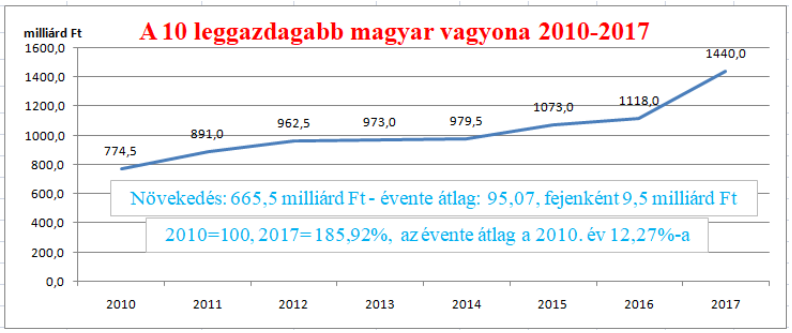

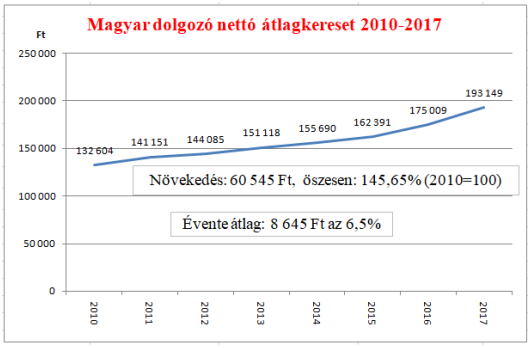

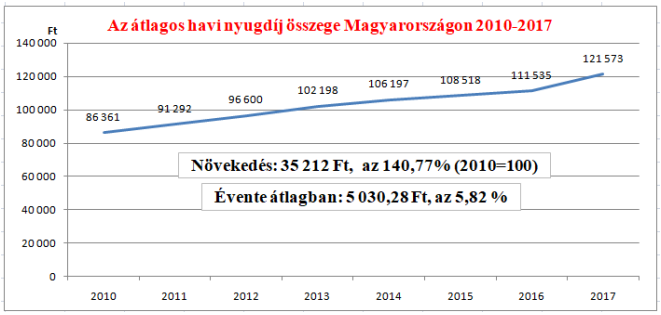

Gazdagok – dolgozók – nyugdíjasok (2010-2017 - éves átlagban/fejenként)	növekedés	pénznem	%-ban
Világ 10 leggazdagabbja vagyonának növekedése (2000-2017)	**2,0**	milliárd $	7,20
A 10 leggazdagabb magyar vagyonának növekedése	**9,5**	milliárd Ft	12,27
Magyar dolgozók havi nettó átlagkereset növekedése (2017-ben: 4 421 000 dolgozó)	**8 645**	Ft	6,50
Magyarországon az átlagos havi nyugdíj összeg növekedése (2016-ban: 2 014 666 nyugdíjas)	**5 030**	Ft	5,82

A világ leggazdagabb tőkései **2 milliárd $**-ral, a Magyarok leggazdagabb tőkései **9,5 milliárd Ft**-tal, a magyar dolgozó **103 740 Ft**-tal, a magyar nyugdíjas **60 360 Ft**-tal gazdagodott átlagban egy év alatt. Ezek az egyenlőtlenségek a kapitalizmus működésének eredményei, pedig minden forintot (dollárt) a dolgozók termeltek meg. A termelőeszközök magántulajdona így világméretű diktatúrát okoz. Néhány tízmillió ember diktatúrája 7 milliárd ember felett, ez a polgári demokrácia működésének eredménye. A világ dolgozói ezeket a diktátorokat (vagy képviselőiket) választják vetőikké, pedig ők az elmúlt évszázadok alatt sok milliárd ember munkájának a kizsákmányolásából lettek ilyen gazdagok. Vajon le tudja győzni az emberiség ezt a **sátáni diktatúrát**?

Az emberségesebb társadalom felé vezető út

Az ember alapvető létszükségletei azonosak az állatvilágéval. Az életben maradáshoz szükséges a levegő, a víz, az élelem, az időjárás, a természet káros hatásainak kivédése valamint a fajfenntartás a további nemzedékért. Az ember leginkább a társadalmi életmódjában különbözik a többi élőlénytől. A társadalmi gazdasági rendszer, ezen belül a termelőeszközök működtetése és ellenőrzése meghatározó a létbiztonság szempontjából, az ember az emberiség számára a túlélést ez jelentősen befolyásolja. Ha túl nagyok a társadalom szétfeszítő erői, akkor emberiség méretű katasztrófát okozhat. De az ember a gondolkodással, a jövő elképzelésével, a jelen vizsgálatával és a problémákra megoldást keresésével, a társadalomban az együttgondolkodásával, a mások által megélt ismerettel és megtanulásával, sokkal előnyösebben hozhat kedvező döntéseket, mint az állat. Azonban a fő cél így is az életben maradás, amihez a megfelelő együttélési módokat kell megvalósítania az emberiségnek.

Mik azok a fő tulajdonságok, amitől különbözik az ember az állattól?

A jellegzetes **emberi tulajdonságok** az alkalmazkodóképesség, tanulékonyság, tudatosság, gondolkodás, versengés, embertelenség, gonoszság. Azonban az **emberiesség** fő jellemzői a segítőkészség, beleérző képesség, közösségi tudattal bírás, együtt érzés, együttgondolkodás, összefogás, emberségesség, civilizáltság. Az állatokban is megtalálhatóak hasonló tulajdonságok, de az emberben ez sokkal tudatosabb és hatékonyabb. A civilizáltság egyben az emberségesebb tulajdonságok térhódítását is jelenti és ettől stabilabb és biztonságosabb a társadalmi élet.

Milyen lehetőségek közül választhat az emberiség az emberségesebb társadalom megvalósítására?

Az ember a társadalomban lehet csak igazán hatékony az életben maradásért való küzdelemben. Nem mindegy, hogy a társadalom milyen mértékben képes az **emberséges** tulajdonságokat a többség, az emberiség számára kedvezően hasznosítani. Így megkülönböztethetünk alapvetően az **összefog**ásra és az **ellentét**ekre (**verseny**re) épülő társadalmi formákat. Mind a kettőnek vannak kedvező és kedvezőtlen következményei, de együtt is megtalálhatóak ezek a tulajdonságok a társadalmi formákban. Az alapvetően az **összefogás**ra épülő társadalomban a segítőkészség, a beleérzés, a közösségi tudat, az együttérzés, együttgondolkodás az emberségesség magasabb színvonalú, mint a versenyre épülőben, így ez az **emberségesebb társadalmi forma**. Az ellentétekre főleg a **versenyre** épülő társadalom elvezet a nagyfokú társadalmi egyenlőtlenségre, ami lehetetlenné teszi az egyenlőtlen emberek önkéntes összefogását. Ez pedig az emberi társadalom alacsonyabb rendűségét jelenti, fejlődésben közelebb az állatvilághoz. Ezért alacsonyabb rendű és civilizálatlanabb a kapitalista társadalmi forma, mint a szocializmus.

Az ellentétekre, versenyre épülő gazdasági társadalmi rendszerben a kapitalizmusban, az emberiség elenyészően kis csoportja a verseny következtében korlátlan hatalomra tesz szert embertársaival szemben. A folyamat úgy tekinthető, mint egy pozitívan visszacsatolt rendszer, ami a végtelenségig felerősödik. Ha a visszacsatolás eléri az egynél nagyobbat, akkor a következő ciklusban már magasabbról fog erősödni a folyamat. Tehát a bővített újratermelés egy ilyen rendszernek tekinthető. Ha a profitból telik a bővített újratermelésre, akkor a termelés növekedni fog. Ezért a kapitalizmusban a kiinduláskor picivel kedvezőbb emberi tulajdonság és lehetőség végül is a megszerzett vagyon mértékében felnagyítódik, de az alap akkor is pici marad. A megszerzett vagyon nem a kiindulópontban picivel kedvezőbb lehetőségeket tükrözi, hanem sok másik ember munkáját. A kapitalista rendszer ilyen, a bolhából elefántot csinál, de nem könnyen látszik a végéről a bolha. A kapitalista világ gazdagjait a vagyonuk nagyítja fel, nem a valós méretüket láthatjuk. A kapitalisták vagyona mögött sok millió ember szorgos munkája van, nélkülük megint picik lennének. A kapitalista a termelésből kihagyható, a végeredményben nincs szerepe, viszont a kapitalizmus termelési módja az instabil társadalmi létet hordozza.

Az összefogásra épülő gazdasági rendszerben a sok millió ember nem a pici kapitalista érdekében dolgozik, hanem az összefogott közösség keretében termel, és a megtermelt javakat az elvégzett munkája alapján osztják el. Így mindenki olyan értékes, amilyen szorgalmasan dolgozik, tanul, hogy még többet kereshessen. A versengés erről szóljon, ne a másokon élősködésről. Az emberséges világban az élősködés minden formája elvetendő. A segítés, az elmaradottak felemelése a közösség érdeke kell, hogy legyen. A jobb körülmények az embereket is jobbá, hasznosabbá teszik a közösség számára, ezért az összefogásra épülő társadalomban kiemelten fontosnak kell lennie, akár a többiek ideiglenes kárára is az elmaradottak segítése, a jobb körülmények megteremtésével. Ez egy később megtérülő beruházás, de csak így válhatunk humánus civilizált emberré. A versenyre épülő gazdaságban az elmaradottak a **humán kukában végzik**, ez nem lehet az emberséges emberek erkölcse.

Az olyan gazdasági rendszer, ahol a jövedelmezőség nem az elvégzett munka alapján történik, az élősködő társadalom. A megszerzett hatalom birtokában mások munkájából gazdagodni embertelenség. Emberségesebb társadalmat az emberiségnek, csak a munkájukból élő emberek összefogásával, a teljes hatalommal bíró dolgozók összefogva lehet elérni.

Maglód, 2018.02.06 Salánki László

Milyen lehetőséget veszítettünk el, hova jutottunk

A **Magyar Népi Demokrácia** a legszebb történelmi lehetősége volt a dolgozó népnek.

Az előzmény: A Horthy fasiszta rendszer rémtettei, háborús bűncselekményei, a vesztes háború. A közel 1 000 000 millió Magyar áldozat, és a többszázezer a magyarok által Oroszországban elkövetett gyilkosságok. A szovjet nők megerőszakolása, a falvak városok lerombolása, majd a bűnökért és a károk megtérítésére a málenkij robot voltak.

Idézet a Magyarország Történetéből (1951)

”

A német fasiszták és nyilasok pusztításai

A német és magyar fasiszták romba döntötték az országot. Kifosztották, kirabolták gyárainkat, romhalmazzá változtatták fővárosunkat, hídjainkat és országútjainkat felrobbantották és tönkretették. A vonatközlekedés az egész országban szünetelt. A városi lakosságnak a szó szoros értelmében nem volt mit ennie. A fasiszta német és nyilas bandák Németországba hurcolták a gyárak legjobb felszereléseit, az értékes nyersanyagokat, elrabolták vagonállományunk több mint 50%-át, 500 mozdonyt, 104 uszályhajót stb. *A magyar nemzeti vagyonnak mintegy 17 milliárd aranypengő értékű részét rabolták el, az összes háborús károsodás pedig, amely ennek az összegnek kétszerese, a nemzeti vagyon 40,2%-át tette ki.*
Az anyagi rombolásnál is hasonlíthatatlanul nagyobb volt az a kár, amit a nemzet vérben, katonában szenvedett. A német fasiszták és magyarországi segédei kegyetlenül legyilkolták a magyar nép legjobbjait, a Kommunista Párt és a többi ellenzéki pártok vezetőrétegeit. Sok tízezer magyar pusztult el a Gestapo börtöneiben, vagy németországi haláltáborokban. A zsidók százezreit, csecsemőt, aggot, asszonyt, gyermeket gyilkoltak le bestiálisan. Fiatalságunk tízezreit hurcolták ki Németországba.

”

A népi demokrácia induláskor ilyen belső körülmények voltak, a nép fasiszta szellemben nevelődött, és az ország romokban hevert. Az USA a háborúból meggazdagodva próbálta a népi demokráciákat megfojtani, ami 1990-re sikerült is neki. De milyen eredmények voltak a kb. 40 év alatt? Forrás: KSH. Az alább látható eredmény a népi demokrácia érdeme, amit a rendszerváltók nem tudtak felülmúlni, ellenben a valódi magyar gazdaságot lerombolták, helyette gyarmati gazdaságot valósítottak meg. Ma a Magyar dolgozók a labancokat hizlalják munkájukkal lényegesen alacsonyabb életkörülmények között.

évente	Mezőgazdasági-fogyasztás alakulása							
fogyasztás/fő	**1960**	**1970**	**1980**	**1990**	**2000**	**2010**	**2015**	**2016**
sertéshús/kg		29,8	40,2	38,8	28,0	25,3	27,5	
tej/liter		157,7	204,4	202,5	171,0	174,7	188,8	
tojás/db		247,0	317,0	389,0	275,0	235,0	223,0	
marha és borjúhús/kg		10,2	9,6	6,5	4,3	2,5	2,8	
baromfihús/kg		14,2	18,1	22,8	33,7	24,6	28,8	
sör/liter		59,4	86,0	105,1	71,6	66,4	67,1	
termelés évente	**Mezőgazdasági-termelés alakulása**							
sertéshús/ezer tonna		312,0	564,3	615,9	379,3	300,6	302,7	
tej/ ezer liter		1 895,7	2 478,4	2 771,3	2 094,3	1 646,1	1 895,5	
tojás/millió		3 280,0	4 385,0	4 679,0	3 230,0	2 801,0	2 635,0	
marha és borjúhús/ e. t.		183,0	190,6	141,4	66,9	27,6	27,3	
baromfihús/ezer tonna		208,3	341,2	434,3	458,0	375,6	490,1	
sör/millió liter		500,8	783,7	991,8	724,6	616,4	581,8	
búza/ezer tonna		2 723,0	6 673,0	6 198,0	3 693,0	3 745,0		5 603
cukorrépa/ezer tonna		2 175,0	3 941,0	4 743,0	1 976,0	829,0		1 121
termelés évente	**Ipari-termelés alakulása**							

bauxit/ezer tonna	1 190	2 022	2 950	2 559	1 046	…	10	
nyersvas/ezer tonna	1 887	3 108	3 764	2 963	1 969	1 681	…	
cement/ezer tonna	1 571	2 771	4 660	3 933	3 326	…	…	
autóbusz/db	1 877	5 956	14 032	7 994	810	…	65	
szén/ezer tonna	26 524	27 830	25 701	17 578	13 979	9 016	9 269	
lakás/db	58 059	80 276	89 065	43 771	21 583	20 823	7 612	9 994

A nehézségek, a külföldi és belföldi reakciósok tevékenysége ellenére hatalmasat fejlődött a magyar gazdaság 1990-ig. Utána a gyarmati gazdaságot építették a rendszerváltók, a magyart meg elsorvasztották. Ez bűn a magyar nép ellen. Azért bűn, mert a gyarmattartóknak nem az itt élő emberek boldogulása a célja, hanem a magyar népen való élősködés. Az ide befektetett dollár és Euró milliárdokon épülő gazdaság nem magyar hanem a külföldi befektető gyarmatosítók gazdasága Magyarföldön. Ettől a magyar nép kiszolgáltatottá vált a gyarmatosítóinak.

Idézet a Magyarország Történetéből (1951)

”

Népköztársaságunk Alkotmánya (1949. augusztus)

Az országunk gazdasági és társadalmi szervezetében végbement alapvető változásokat fejezi ki, a további fejlődés útját jelöli meg a Magyar Népköztársaság Alkotmánya, amelyet 1949 augusztusában fogadott el a Magyar Országgyűlés és iktatott törvénybe.

Az Alkotmány kimondja, hogy »a *Magyar Népköztársaság a munkások és dolgozó parasztok állama«,* hogy: »*minden hatalom a dolgozó népé«.* A Magyar Népköztársaság társadalmi rendjének alapja a munka és *minden munkaképes polgárnak joga és kötelessége és becsületbéli ügye, hogy képessége szerint dolgozzék«,* és ennek megfelelően *»a Magyar Népköztársaság megvalósítani törekszik a szocializmus elvét: Mindenki képessége szerint, mindenkinek munkája után«.*

Népköztársaságunk az egész országban kiépülő helyi tanácsoktól a legfelsőbb állami kormányzati szervekig egyesíti a törvényhozó és végrehajtó hatalmat. Az Alkotmány biztosítja a helyi tanácsok és a dolgozó tömegek közötti szoros kapcsolat kiépítését. *A képviselők kötelesek a választóknak működésükről rendszeresen beszámolni*. Amennyiben a nép választottja nem felel meg a hozzáfűzött reményeknek és nem teljesíti a néppel szemben vállalt kötelezettségét, választói által visszahívható. A választás elve érvényesül a legmagasabb kormányszerveknél is, így az országgyűlés választja a minisztertanácsot és az országgyűlés jogait gyakorló Elnöki Tanácsot is. Az Elnöki Tanács az elnökön kívül két helyettes elnökből, titkárból és tizenhét tagból áll.

Népköztársaságunk Alkotmánya biztosítja polgárai számára *a munkához való jogot és a munkateljesítménynek megfelelő munkabért.*

A mi alkotmányunk a Sztálini Alkotmányhoz és a népi köztársaságok alkotmányaihoz hasonlóan, törvénybe foglalja a dolgozók jogait, gondoskodik azoknak a feltételeknek a biztosításáról is, melyek a jogok gyakorlását lehetővé teszik.

Így a munkára való jogot tervszerű gazdálkodás és megfelelő munkaerő gazdálkodás biztosítja. 1949 decemberében a sikerrel lezárt két év és öt hónap alatt megvalósított hároméves terv lényegében felszámolta a munkanélküliséget. A terv utolsó évében számos területen már jelentékeny szakmunkáshiány mutatkozott.

Az Alkotmány biztosítja *a dolgozók jogát a pihenéshez és az üdüléshez.* Ezt a törvényes munkaidő, a fizetéses szabadság és a dolgozók üdültetésének megszervezése teszi lehetővé.

A dolgozók egészségvédelme érdekében a társadalombiztosítás egységes vezetés alá került.

A művelődés joga ma már a dolgozóké. A régi osztott iskolarendszerrel szemben kiépült az ingyenes és kötelező egységes iskolák hálózata. A Dolgozók Iskolájával, szakérettségi tanfolyammal lehetővé vált a továbbtanulás azok számára is, akiket ebben a régi reakciós rendszer akadályozott. Megnyíltak a főiskolák, egyetemek kapui a nép fiai és leányai előtt.

Az Alkotmány biztosítja *a polgárok törvény előtti egyenlőségét,* a törvény szigorúan bünteti a polgárok bármilyen hátrányos megkülönböztetését nemek, felekezetek vagy nemzetiségek szerint. *Az Alkotmány biztosítja minden nemzetiség számára az anyanyelvén való oktatást, és a nemzeti kultúra ápolásának lehetőségét. Alkotmányunk mélységes internacionalista jellege mutatkozik meg abban, hogy biztosítja a menedékjogot mindazon idegen állampolgárok számára, akiket demokratikus magatartásukért vagy a népek felszabadítása érdekében kifejtett tevékenységükért üldöznek.*

A nők a férfiakkal egyenlő jogokat élveznek. .Az anyaság és a gyermek fokozott védelemben részesülnek. *Népköztársaságunk külön gondot fordít az ifjúság fejlődésére és nevelésére.* Tanoncotthonok, kollégiumok kiépítésével, az ifjúsági szervezetek támogatásával és ezernyi más formában következetesen védelmezi az ifjúság érdekeit.

Népköztársaságunk hathatósan támogatja a dolgozó nép ügyét szolgáló tudományos munkát. Az újjászervezett Magyar Tudományos Akadémia a tudományos kutatás tervszerűségének biztosításával új korszakot nyitott a magyar tudományos élet fejlődésében.

Az Alkotmány biztosítja a polgárok lelkiismereti szabadságát és a vallás szabad gyakorlásának jogát. Ennek érdekében az egyházat különválasztja az államtól. A dolgozók szólás-, sajtó-és gyülekezési szabadságát az Alkotmány védelmezi.

A polgárok szent kötelessége a Népköztársaság, a haza védelme, megtiszteltetést jelent a magyar hadseregben szolgálni, mely hazánk függetlenségét, népünk érdekeit és a békét védelmezi. Alapvető kötelessége minden magyar állampolgárnak *a nép vagyonának,* a társadalom tulajdonának megvédése.

A Magyar Népköztársaság Alkotmánya nemzetünk történetében nagy fordulatot jelent. Alkotmányunk védelme és megtartása, minden jó hazafinak elsőrendű kötelessége.

Népi demokráciánk erősödése, a szocializmus építésének gyorsüteme népünk ellenségeit még elkeseredettebbé, elszántabbá s vakmerőbbé tette.

”

A **Népi Demokrácia Alkotmánya** megszüntette a kizsákmányolást, az élősködést, lehetőséget biztosított a dolgozóknak az emberré válásra. Ennél jobbat a polgári alkotmány nem tudott megalkotni, ellenben a törvényes kizsákmányolásra és élősködésre cserélte azt a termelőeszközök magántulajdonba vételével. A rendszerválók a polgári alkotmánnyal az emberi jogokat lábbal tiporják, szolga lett a dolgozó nép megint. Persze a népköztársaság alkotmánya nem jó a kizsákmányolóknak, élősködőknek, na, erre kellett a proletárdiktatúra.

Maglód, 2018.02.08 Salánki László

Egyszer már sikerült a Népi Demokrácia megteremtése

A történelmi helyzet a 2. világháború után lehetőséget teremtett a magyar dolgozó népnek a kommunisták vezetésével a népi demokrácia megteremtésére. Eleinte nagyon kevés dolgozó értette ezt meg, de a kommunisták kevés csapata a szovjetunió segítségével mégis nem kis harc árán elérte a dolgozók értelmét és segítségükkel megvalósult a dolgozók népi demokráciája.

Mit jelentett ez a magyar nép számára?

Felszámolták a termelőeszközök magántulajdonára épülő gazdasági rendszert és a dolgozó közösség gazdaságát kezdték el felépíteni a kommunista párt vezetésével és irányításával. Kiszorították a hatalomból a Horthysta fasiszta elemeket és támogatóikat, akiket az USA reakciós állama segített. Bevezették a tervgazdálkodást, ahol a dolgozó nép érdekei voltak a meghatározók. Nagyon szegény körülmények álltak a magyar népi demokrácia rendelkezésére, de sikerült a dolgozókat megnyerni a kommunistáknak a kizsákmányolás mentes társadalom felépítésére.

Miért jobb a népi demokrácia a dolgozó népnek?

A kapitalista rendszerben a dolgozó csak munkaerő áru, a termeléshez pénzért megvásárolható szolga embere. A kapitalista gazdasági modell az emberiséget milliárdnyi szolgára és kevés tőkésre osztja meg. A milliárdnyi dolgozó ember a tőkések kiszolgálója, így alacsonyabb rendű ember. Ez az embertelen könyörtelen kizsákmányolás és élősködés világméretű diktatúra. A népi demokrácia a dolgozó emberek egyen rendű közössége, ezért emberséges. Nincs szolga és nincs kizsákmányolás sem. Alapvetően munka szerinti a dolgozók jövedelme, nem a vagyon számít, hanem az emberi érték.

Alább a népi demokrácia kezdetének korhű leírása következik.

Részlet: A Magyarország története (1951)

”

A NÉPI DEMOKRÁCIA GYŐZELME,
A MÁSODIK PROLETÁRDIKTATÚRA,
A SZOCIALIZMUS ÉPÍTÉSE MAGYARORSZÁGON
(1945—)

Magyarország elnyomott dolgozóit a dicsőséges Szovjet Hadsereg szabadította fel a német fasiszták és nyilas bérenceik uralma alól. A Szovjet Hadsereg győzelme Hitler-Németország felett egyben szétzúzta a reakciós

Horthy-rendszert, a nagytőkések és nagybirtokosok államát, *kiszakította Magyarországot az imperializmus rendszeréből és ezzel a szocializmust építő nemzetek sorába léphettünk.*

A Szovjet Hadsereg győzelme visszaadta függetlenségünket, lehetővé tette, hogy a magyar munkásosztály, a dolgozó parasztság, elnyomott népünk végre maga vegye kezébe sorsának irányítását.

A magyar munkásosztály a felszabadító Szovjet Hadsereg győzelme nyomán és a Szovjetunióra támaszkodva, a Kommunista Pártvezetésével és szoros szövetségben a dolgozó parasztsággal:

1. fokozatosan kiszorította az államhatalomból az imperialistákra támaszkodó nagytőkés és nagybirtokos-osztály maradványait, megteremtette népi köztársaságunkat, alkotmányt adott hazánknak, és *megszilárdította államunkat: a proletariátus diktatúráját népi demokrácia formájában;*

2. fokról-fokra, harcban megszerezte a gazdasági élet összes döntő pozícióit; a nép tulajdonába vette a bányákat, a bankokat, a gyárakat, elindította hazánkban a kultúrforradalmat, *megkezdte a szocializmus építését Magyarországon;*

3. felépítette a háborúban romba dőlt hazánkat, újjáépítette iparunkat, helyreállította mezőgazdaságunkat, két és fél év alatt megvalósított hároméves tervünkkel elindította útjára **a** szocializmus építését hatalmas mértékben előrevivő Ötéves tervet.

…„…

A kisgazdapárti reakció összeesküvésének leleplezése

A nagybirtokos- és nagytőkés-osztály nemcsak a Kisgazda Párt legális szervezeteit használta fel a demokrácia elleni támadásra és áskálódásra, a másik ütőkártyája az illegális szervezkedés volt. *Az Amerikai Egyesült Államok mindenben támogatták a Magyar Köztársaság ellenségeit, így ebben az időszakban elsősorban a kisgazdapárt jobbszárnyára támaszkodtak.*

A sikeres stabilizációval a gazdasági fronton elért győzelmet betetőzte a reakcióra mért politikai csapás, mellyel lelepleződött a Kisgazda Párt reakciós vezetőinek, köztük Nagy Ferencnek köztársaság ellenes összeesküvése. *Az egész dolgozó nép előtt világossá vált, hogy a régi rend hogyan akarta a Kisgazda Párton keresztül megdönteni a demokráciát, visszahozni a nagybirtokosok és nagytőkések uralmát és megsemmisíteni a demokrácia minden vívmányát.*

Az Egyesült Államok ellenséges magatartása a magyar demokráciával szemben a széles tömegek előtt világossá vált. *Kiderült, hogy az összeesküvők az Amerikai Egyesült Államok segítségével akarták terveiket keresztülvinni.* De ebben a tekintetben az amerikai reakciósok csak addigi politikájukat folytatták.

Az USA reakciós kormánykörei, ahol csak lehetett, ártottak hazánknak. *A nyilasok és német fasiszták által elrabolt gyári berendezéseket, nyersanyagokat, dunai hajókat, melyeknek legnagyobb részét Németország amerikai megszállott övezeteibe szállították, nem voltak hajlandók visszaadni a demokratikus Magyarországnak.* Ezzel is gátolni igyekeztek az újjáépítés ütemét. De világosan megmutatkozott az Amerikai Egyesült Államok ellenséges magatartása Magyarország irányában a párizsi béketárgyalások idején is. *Az Egyesült Államok Magyarországot jóvátétel fejében 8 milliárd békepengővel akarták megterhelni.* Mint ismeretes, ez ellen a Szovjetunió erélyesen fellépett. Visinszkij az amerikai-angol diplomatákkal szemben kijelentette, hogy:*»A szovjet kormány arra törekszik, hogy Magyarországnak könnyebb legyen talpra állni, hogy Magyarország is részt vehessen Európa újjászületésében.« Visinszkij követelte, hogy az amerikaiak adják végre vissza Magyarországnak a németek és nyilasok által elrabolt javakat.* A Szovjetuniónak nagy küzdelem után sikerült az angolszászok által követelt jóvátételi összeget annak 66%-ára csökkenteni. A Szovjetuniónak fizetendő jóvátételi összeg az angolszászok eredeti követelésének nyolcadrészét tette ki. *Ennek az összegnek is a felét a Szovjetunió később elengedte Magyarországnak, hogy megkönnyítse a hároméves terv gyorsabb végrehajtását.*

Sztálin Rákosi Mátyás kérésére még a békeszerződés érvénybelépése előtt utasítást adott ki a magyar hadifoglyok hazaszállítására. 1947 folyamán több mint százezer hadifogoly tért haza családjához, később fokozatosan, gyors ütemben valamennyien hazatértek.

A békeszerződés aláírása 1947 február 17-én történt Párizsban. Magyarország a Szovjetunió felszabadító harcának és állandó segítségének eredményeként visszaszerezte állami függetlenségét, szuverenitását, melyet évszázadok óta nélkülözött.

Hároméves terv

A jó pénz megteremtése, a békekötés, az összeesküvés felszámolása a belső és külső konszolidálódás útjára vitték hazánkat. A jövő világos képét ekkor ismét a Kommunista Párt tárta a nemzet elé.

A hároméves tervvel építsük újjá Magyarországot, hozzuk rendbe háború sújtotta hazánkat, állítsuk helyre iparunkat és mezőgazdaságunkat, emeljük fel népünk életszínvonalát a háborúelőttinek 108 százalékára.

A Magyar Kommunista Párt vezetésével és irányításával elkészült a hároméves terv, mely azt a célt tűzte ki, hogy három esztendő alatt 6581 millió forintot ruházzunk be népgazdaságunkba, ipari termelésünk színvonalát az utolsó békeév, 1938—39 termelési színvonalának 27%-ával magasabbra emeljük, mezőgazdasági téren pedig elérjük a háborúelőtti tíz év átlagos színvonalát.

A reakció gyűlölettel fordult szembe a tervvel, kilátástalannak és keresztülvihetetlennek tartotta, külföldi kölcsön felvételét sürgette. Rákosi Mátyás 1947 május hetedikén az angyalföldi munkások nagygyűlésén ezzel szembeszegezi: »*Fizessenek a gazdagok!«, »Vagyondézsmát a háborús és inflációs nyereségekre!«, »Államosítsák a legnagyobb bankokat és a Magyar Nemzeti Bankot!«*

Az ország dolgozó népe lelkesen kiállt a kommunisták által kidolgozott hároméves terv mellé és a külföldi kölcsön helyett a nagyvagyonok megadóztatása mellett foglalt állást.

1947 augusztus 1-én az egész ország népének örömünnepeként elindult útjára a hároméves terv és ezzel hazánk a tervgazdálkodásútjára lépett.

…„

Maglód, 2018.02.10 Salánki László

Budapest felszabadulása

részlet: A felszabadult főváros húsz éve (1965)

ÉS AZ ÚJ ÉLET MEGSZERVEZÉSE

”

1945. február 13-án Budapesten elhallgattak a fegyverek. A szovjet csapatok a sokat szenvedett magyar fővárost is felszabadították. A háború legközvetlenebb megpróbáltatásai véget értek, de a kép, amely a lakosság szeme elé tárult, kétségbeejtő volt. Budapest romokban hevert. Az élet legelemibb feltételeinek biztosítása is reménytelennek látszott. Az 1945 márciusában Kis-Budapesten elvégzett összeírás adatai szerint az épületek mintegy háromnegyede sínylette meg a háborút. 1500 lakóépület teljesen rommá vált, s mintegy 13 600 lakás — 25 800 lakószobával — semmisült meg.

A pusztulás, a károk teljes felsorolása köteteket tenne ki. A Vízművek gépi berendezései, műszerei megsemmisültek; az 1366 km hosszúságú hálózat majd minden kilométerére jutott egy csőtörés. A Gázműveket a hidakon vezető főcsövek megsemmisülése érintette a legérzékenyebben, de a termelőtelepeket ért károk is igen számottevőek voltak. Az Elektromos Művek közvilágítási kábeleit 90%-os, a többi kábeleket 30%-os, a 747 km hosszúságú légvezetéket pedig 98 %-os pusztulás érte. A Duna-hidak felrobbantásával Pest és Buda között az összeköttetés megszakadt, a közlekedés úgyszólván teljesen megbénult. A pályatestek, vezetékek súlyosan megrongálódtak, a villamoskocsiknak fele maradt épségben, és mindössze 4 használható autóbusz állt rendelkezésre.

A felhalmozódott hulladék a rosszul táplált, legyengült lakosság számára közvetlen járványveszélyt jelentett. Ugyanakkor a főváros az 1940. évi 20 ezer kórházi ággyal szemben csak 12 500-zal rendelkezett, nem is beszélve a kórházak hiányossá vált felszereléséről és ellátási nehézségeiről; az orvosok 40%-a volt távol munkájától, a műszerek 60%-a pusztult el. A több évtizede leküzdött kiütéses tífusz — mely a háború velejárójaként újból jelentkezett — 760 megbetegedést okozott. A vérhas-megbetegedések száma megkétszereződött, tífuszos pedig háromszor annyi volt 1945-ben, mint a háború előtti 10 évben átlagosan.

Úgyszólván valamennyi fővárosi iskola megsérült, s közülük 13 épület megsemmisült. Ebből az igen hézagos felsorolásból talán ezúttal ki is hagyható a művelődési és szórakoztató intézményeket ért súlyos károk felsorolása. A fázó és éhező lakosság kultúra iránti igénye csak később jelentkezett.

A létfenntartás útját a tömegek részére mindig a munka jelentette. Munkalehetőségként pedig úgyszólván mindenhol a romeltakarítás ígérkezett, mely nem termelt anyagi javakat. Nem kell külön hangsúlyozni, hogy a gyárak termelő-berendezéseinek nyugatra hurcolása, nagymérvű megrongálódása, az energia és a nyersanyag hiánya mit jelentett a lakosság életében Budapesten, ahol az ország ipari népességének, termelésének több mint fele összpontosult.

A város akkori vezetősége úgy ítélte meg, hogy Budapestnek a pusztítások kiheveréséhez 30, sőt 50 év is kell. A főváros polgármestere 1946 januárjában így írt a Budapest közállapotait ismertető egyik könyv előszavában a fővárosról és lakosságáról: „Önerejéből nem képes úrrá lenni az élelmiszerekben, tüzelőanyagban, ipari nyersanyagokban, gyógyszerekben és minden más téren fennálló hiányokon, úgy, hogy mindezek folytán 1945/46 telén már nemcsak a végletekig leszállított életszínvonal fenntartása, hanem a lakosság puszta léte is kockán forog”. Ma már tudjuk, hogy az ilyen jóslatok túlzottan borúlátónak bizonyultak. Nem számoltak az élni akarás erejével, és nem tételezték fel az aktivitás kibontakozásának olyan sikerét, melyet a munkásosztály, a Magyar Kommunista Párt irányítása mellett, az összes egészséges társadalmi erőket magával ragadva felmutatott.

1945. május 1-ét még külön-külön ünnepelték Buda és Pest felszabadult lakói, de ezen a napon már megindult a Körúton 6-os villamos, és megkezdte adását a Magyar Rádió.

1946. január 20-án átadták a forgalomnak a Kossuth-hidat, s februárban már elkezdték a Szabadság-híd újjáépítését. Elkészültével, 1946. augusztus 20-án újból megindult a villamosközlekedés Pest és Buda között. 1948-ban befejeződött a Margit-híd újjáépítése, majd 1949-ben eredeti formájában megépült a Lánchíd.

Az iparvállalatok közül elsőként a textilgyárak kezdtek dolgozni, majd más iparágakban is megindult lassan a munka. Az 1945. évi termelés azonban még csak 15%-a volt a háború előttinek.

A dolgozó emberek azonban bíztak a jövőben és abban, hogy a jövőt ők fogják formálni. Az 1945. évi községi választásokon elért 43%-os munkáspárti szavazati arány a budapesti lakosság állásfoglalását jelentette a szocialista demokrácia mellett. A nép követelései nyomán, a bányák és bankok államosítása után, köztulajdonba kerültek az első nagy iparvállalatok is (Weiss Manfréd Művek, Ganz Művek stb.).

Az életkörülmények azonban nem javultak, a jegyre kiadható élelmiszer-fejadagokat 1945 őszétől többször csökkenteni kellett.1945/46 telén az átlagos élelmiszer-fogyasztás az 1938. évi színvonal felét sem érte el. A

spekulánsok arattak. A gyárakból kikerült áru sokszor 8—10 kézen át jutott a fogyasztókhoz. Ugyanakkor 1946 tavaszán az üzemek már nem tudták kiadni dolgozóiknak a kalóriajárandóságot, és a lakosság sokszor nem kapta meg a jegyre járóélelmiszert sem. A pénz értéke rohamosan romlott. Az infláció aránya 1946 nyarára soha nem tapasztalt méretet öltött. A Magyar Kommunista Párt azonban előkészítette és megvalósította az értékálló pénz bevezetését. A stabilizáció sikere, a gazdasági és társadalmi erők összefogása alapján rátérhettünk a tervgazdálkodásra és megvalósíthattuk a 3 éves terv ismeretes fő célkitűzését: az újjáépítés teljes befejezését, gazdasági vonatkozásban a háború előtti színvonal elérését.

Legdöntőbb feladat az ipari kapacitás helyreállítása volt, s miután a fővárosban települt ipar az ország iparának felét jelentette, Budapest a 3 éves terv végrehajtásának fő részese lett. Feladatát sikerrel teljesítette, és a tervidőszak végén a termelés már 25%-kaltúlszárnyalta az 1938. évit.

A fogyasztási cikkekből — időszakos áruhiányoktól eltekintve — általában kielégítő mennyiség jutott az üzletekbe. Az élelmiszerfogyasztás az alapvető cikkekből 1949 végén már meghaladta az1938. évi szintet.

A tervgazdálkodás eredményességét a gazdasági, szociális és kulturális élet minden területén adatok sokasága igazolja. A dolgozóemberek munkája, kitartása, a kommunisták céltudatos szervezése és vezetése révén 1949-re elértük, sőt több tekintetben túlszárnyaltuk a háború előtti színvonalat, s ezzel megkezdődhetett a szocializmus építésének időszaka.

A gazdasági törekvésekkel és vívmányokkal párhuzamosan haladtak a kedvező társadalmi-politikai változások és sikerek is. Megérett a helyzet a szélesebb körű államosításra. 1948 tavaszán a 100-nál, az év végén pedig a 10-nél több munkást foglalkoztató üzemek kerültek köztulajdonba. Ezt megelőzően már 1947-benmegkezdődött a kereskedelem államosítása, majd 1948-ban az iskoláké és moziké, 1949-ben pedig állami tulajdonba kerültek a színházak is.

Az első 3 éves és az első 5 éves tervidőszak mezsgyéjén, 1950.január 1-én lépett érvénybe a törvény, amely 7 megyei város és 16 község Budapesthez csatolásával kialakította Nagy-Budapestet. Az idecsatolt kb. 300 km^2-nyi területtel Budapest területe 525,5 km^2-re emelkedett. A lakóépületek száma 40 ezerről 132 ezerre, a lakásoké 306 ezerről 467 ezerre, a lakosságé 1 millió 58 ezerről 1 millió 630 ezerre növekedett. Ez a törvény nem egyszerű közigazgatási esemény volt, hanem egyben régi politikai adósság törlesztése is. Felszámolása annak a törekvésnek, mely a felszabadulás előtt így akarta biztosítani, hogy a peremvárosokban tömörült munkáslakosság ne érvényesíthesse befolyását a mindenkori törvényhatósági választásokon, illetve, hogy lakóterületük fejlesztésére ne kérhessenek részt a fővárosi költségvetésből, beruházásokból. Az1950-ben megalakult Fővárosi Tanács az elmúlt másfél évtized alatt igen sokat tett a felszabadulás előtt rendkívül elhanyagolt munkáslakta kerületek fejlesztéséért.

”

Maglód, 2018.02.12 Salánki László

Néhány fogalom a társadalomról

(válogatás:

SZEMINÁRIUMI FÜZETEK

VÁROSI ÉS FALUSI ALAPFOKÚ SZEMINÁRIUMOK SZÁMÁRA)

Mi az állam?

A kapitalista társadalom — és minden kizsákmányoláson alapuló társadalom — egymással szembenálló, ellentétes osztályokra tagozódik. Az uralkodó osztály, a kizsákmányolok — elnyomó uralmukat a dolgozók, a kizsákmányoltak fölött csak úgy tudják fenntartani, ha erőszakot alkalmaznak a dolgozók fölött. A kizsákmányoláson alapuló társadalmakban az állam a dogozók elnyomását szolgálja.

A népi demokrácia állama azonban egészen más állam, mint a kizsákmányolóké. A népi demokráciában katonaság, a rendőrség az ököl, de nem a dolgozókra, hanem a nép ellenségeire sújt le.

Az állam, hatalmi szervezet, erőszakszervezet.

A döntő kérdés azonban az, hogy melyik osztály van hatalmon, melyik osztály gyakorolja a hatalmat. A tőkés társadalomban a gyárak és a földek urai — a kizsákmányolok — a lakosság elenyésző kisebbségét alkotják. Ez a kisebbség rendelkezik az egész nép munkaerejével. Hatalmában tartja, elnyomja, kizsákmányolja a dolgozókat. A kizsákmányolók uralma az emberek hatalmas többsége felett nem létezhet kényszer alkalmazása nélkül. Az állam az a gépezet, amelynek segítségével az uralkodó osztály fenntartja a másik osztály feletti uralmát.

Mi a demokrácia?

Felvetődik a kérdés: ha minden állam elnyomó szerv, hogyan beszélhetünk mégis „demokratikus állam"-ról.

A „demokrácia" görög szó. A „demokrácia" magyarra lefordítva népuralmat, néphatalmat jelent. Azt gondolhatnánk, hogy mindenütt, ahol demokratikus államról beszélnek, a nép szava a döntő és a nép érdekében történik minden intézkedés. Ez azonban a valóságban nem mindenütt van így. A demokráciák évszázadok óta különböznek a szerint, hogy a demokratikus állam melyik osztály vezetése alatt áll, milyen osztálynak, vagy osztályoknak az érdekeit képviseli.

Az ókori görög demokrácia például a rabszolgatartók demokráciája volt. Mint a rabszolgatartók demokráciája, úgy a polgári demokrácia is a kizsákmányoló kisebbség uralma az elnyomott, kizsákmányolt többség felett. Ezzel szemben a szocialista állam az egész nép szocialista demokráciája, amelyet a munkásosztály vezet.

Azokban az országokban, ahol kizsákmányolás van, mindig a kisebbség, az urak számára van biztosítva demokrácia és a dolgozók hatalmas tömegei elnyomás alatt élnek. Minden demokrácia diktatúra is egyben. A kérdés mindig az, kinek a számára van biztosítva demokrácia, s ki ellen irányul az elnyomás, a diktatúra.

A polgári demokrácia a burzsoázia diktatúrája.

Az ú. n. „polgári demokrácia" sem egyéb, mint az uralkodó osztálynak, a tőkésosztálynak a diktatúrája a dolgozók felett, bár „demokráciának" nevezik, a valóságban az a célja, hogy a kapitalizmust védje és erősítse, a munkásosztályt, a dolgozó népet pedig elnyomja.

A termelőeszközök, a gépek, a földek a kapitalista társadalomban a gyárosok és a földbirtokosok magántulajdonában vannak. A munkásnak nincsen termelőeszköze, csak munkaereje van. Ha nem akar éhen halni, kénytelen munkaerejét áruba bocsátani.

A választójog a tőkés országokban.

Az egyenlőség és a szabadság látszatát nemcsak a gazdasági életben — a politika területén is fenn akarja tartani a polgári demokrácia. Igyekeznek elhitetni a tömegekkel, hogy a hatalom a népé, mert a nép választja a hatalom gyakorlóit, a képviselőket. Ez azonban nem így van. Mert a tőkés országokban rendszerint az állam és a médiák hatalmával sikeresem megakadályozzák, hogy a választásokon a dolgozók akarata érvényesüljön.

A sajtószabadság a tőkés országokban.

A burzsoázia azt állítja, hogy a tőkés országokban sajtószabadság van. De milyen lehet a sajtószabadság a tőkésállamokban, ha a nyomdák, gyárak, a papír, az újságok, a folyóiratok, a

kiadóvállalatok a tőkések kezén vannak! Milyen sajtószabadságot élvezhet a dolgozó, ha újságalapításhoz milliók kellenek! A tőkés országokban, a lapkiadás néhány hatalmas tőkés-társaság kezében összpontosul.

Mi a proletárdiktatúra?

A munkásosztálynak, ha fel akarja magát és a többi dolgozót szabadítani az elnyomás és kizsákmányolás alól, ha el akar jutni a szocializmushoz, szét kell zúznia a régi, burzsoá államgépezetet és helyére új, proletár államgépezetet kell állítania. Ez a szocialista állam, a proletariátus diktatúrája.

A proletariátus diktatúrája gyökeresen különbözik a burzsoázia és a többi kizsákmányoló osztályok diktatúrájától.

A burzsoázia diktatúrája: a kizsákmányolok, azaz a lakosság elenyésző kisebbségének korlátlan hatalma, akik erőszakosan elnyomják a dolgozókat, azaz a társadalom óriási többséget. A proletárdiktatúra ezzel szemben a kizsákmányoló kisebbség erőszakos elnyomása a dolgozó tömegek, azaz a lakosság óriási többségének érdekében. A kizsákmányoló osztályok diktatúrájának célja: fenntartani és megszilárdítani a kizsákmányoló és elnyomó rendszert. A proletárdiktatúra célja: megsemmisíteni minden lehetőségét annak, hogy az egyik ember kizsákmányolja a másikat. A proletárdiktatúra célja olyan társadalmat létrehozni, melyben nincsenek osztályok és nincs szükség elnyomásra.

Az állam, gépezet az uralkodó osztály kezében, hogy vele osztályellenségei ellenállását elnyomja. Ebben a tekintetben a proletariátus diktatúrája lényegében semmiben sem különbözik bármely más osztály diktatúrájától, mert a proletár állam: gépezet a burzsoázia elnyomására. De van egy lényeges különbség. Éspedig az, hogy míg minden eddigi állam a kizsákmányoló kisebbség diktatúrája volt a kizsákmányolt többség felett, addig a proletariátus diktatúrája a kizsákmányolt többség diktatúrája a kizsákmányoló kisebbség felett. *Ezért a munkások és dolgozó parasztok állama — a proletárdiktatúra — a legdemokratikusabb, mert a többség, a dolgozók számára biztosít demokráciát.*

A munkásság és dolgozó parasztság szövetsége a proletárdiktatúra alapja.

A proletariátus diktatúrája a munkásság és dolgozó parasztság szövetségén épül. E szövetségen belül a munkásosztályé a vezető szerep. A munkásosztály a társadalom legszervezettebb, legharcedzettebb, legkövetkezetesebben forradalmi osztálya. A munkásosztály nem zsákmányol ki egyetlen más osztályt sem, s ezért önmagát felszabadítva, minden dolgozót felszabadít a burzsoázia elnyomása alól. *A munkásosztály pártjának világnézete a marxizmus-leninizmus, amely nélkülözhetetlen a harcban.*

Maglód, 2018.02.13 Salánki László

A kapitalizmus áldozatai

A kapitalizmus működési módja megköveteli az embertársaink feletti kíméletlen uralkodást. Az erősebb ember szolgájává teszi a gyengébbeket. A polgári törvények lehetővé teszik a termelőeszközök magántulajdonát és a kizsákmányolást, sőt az ebből fakadó élősködés az életeleme, mozgatója. A kapitalizmus világméretűvé vált, így az általa képviselt embertelenség is milliárdnyi embereket sújt.

A kapitalizmus áldozata az emberiség.

Nagyon kevés ember pöffeszkedik, gazdagodik sokmilliárdnyi ember munkájából. Az USA 600 milliárdnyi dollárt költ fegyverekre évente azért, hogy kiterjessze uralmát a föld minden lakójára a lopás gyarmatosítás céljából. „Gyermekéhezés: A legszegényebb országokban minden hatodik ember, a lakosság 15 százaléka nem jut elegendő élelmiszerhez, azaz összesen 870 millió ember, akik közül 100 millió öt éven aluli gyermek."

„950 millió embernek nincs mit ennie. A legújabb számítások szerint a létminimumon (napi 2 dolláron) vagy az alatt élők száma már elérte a 1,3 milliárdot is. Naponta 24 000 ember hal éhen a világban. Évente 25 millióval nő az ínséget szenvedők száma. Világszerte 300 millió gyerek nem kap a szervezete fejlődéséhez szükséges táplálékot. Évente 11 millió kisgyerek hal meg éhség vagy alultápláltság következtében."

A Brit Birodalomnak körülbelül 458 millió alattvalója volt, a Föld népességének negyede tartozott uralma alá, a gyarmatokon korlátlanul loptak, gyilkoltak az angol kapitalisták.

Milliók élete árán harácsolt vagyon – A belga király kongói rémuralma „II. Lipótra, mint nagy építőre emlékeznek Belgiumban, aki számos középületet emeltetett Brüsszelben, Antwerpenben és Oostendében. Arról kevesebb szó esik, hogy a király magánbirtoka, a Belgiumnál mintegy nyolcvanszor nagyobb területű Kongói Szabadállam bevételeiből szerezte vagyonát, ahol a féktelen rablógazdálkodás milliók életét követelte. … A terület népességét 1924-ben mérték fel először a belga hatóságok, akkor tíz millióan éltek a gyarmaton. Addigra a kényszermunka, a mészárlások, az Európából behurcolt betegségek és az éhezés miatt becslések szerint a népesség fele elpusztulhatott, a kongói terror tehát akár tízmillió áldozatot is szedhetett, de a legvisszafogottabb vélekedés szerint is legalább hárommilliót. (Több helyen olvasható azonban 15 milliós becslés is.) Bár nem számszerűsíthető pontosan a népirtás mértéke, de az egyértelműen kijelenthető, hogy Lipót 23 éves uralkodása milliók halálával járt Kongóban."

A rendszerváltás óta 8000 magyar ember fagyott meg, 600 000 ember menekült külföldre, 200 000 ember van köz. azaz kényszermunkán, az éhhalál küszöbén. 100 000 000 Ft-okat költenek értelmetlen stadionépítésre, de a dolgozóknak nem épül lakás. Az 1980-az években közel 100 000 lakás épült évente, ma a 10 000 –et sem éri el. A magyar gazdaságot elsorvasztották a gyarmati gazdaságért.

„Kis lábaskában hazahozta
kegyelmeséktől vacsoráját,
lefeküdtünk és eltűnődtem,
hogy ők egész fazékkal esznek"
(József Attila: Anyám)

4 500 000 foglalkoztatott **bérrabszolga** él Magyarországon szolgaságban azért, hogy a kapitalisták jól éljenek.

"

A kapitalizmus áldozatai: 1.6 milliárd legyilkolt ember

2014. október 4. A MI IDŐNK

Az alábbi listát történelmi vitaindítónak szánjuk. Nyilván nem teljes, talán hibás, néhol kiegészítésre, korrigálásra szorul, vagy túlzó lehet. Bízzuk a szakmára! De végre kezdődjön el egy társadalmi vita.

Az Egyesült Államok imperializmusa:
Katrina hurrikán (szándékoltan rossz tervezés) 1,836
NATO beavatkozás Líbiában 2011 15,000
Az USA által támogatott Sri Lanka-i kormány által megölt Tamilok 30,000
Forradalmi háború 35,700
Spanyol-Amerikai háború 100,000
USA generálta éhezés Bangladesben 1974 100,000
NATO beavatkozás Líbiában 100,000
Guatemala 300,000
Jugoszláviai bombázások 300,000
Irak (USA mérges gázt ad el Szaddamnak) 400,000
Irak (Sivatagi Vihar hadművelet) 500,000
Az iraki vízellátás lebombázása 1991 500,000
Invázió a Fülöp-szigetek ellen 650,000
Amerikai Polgárháború 700,000
Amerikai koncentrációs táborok a németek számára 1,000,000
Irak elleni amerikai szankciók 1,000,000
Afganisztán (Terror elleni háború) 1,200,000
USA által támogatott diktátor: Szuharto 1,200,000
Irak (Terror elleni háború) 1,300,000
1898-es háború a Fülöp-szigetek ellen 3,000,000
USA intervenció Kongóban 5,000,000
USA agresszió Latin-Amerikábana 6,000,000
Vietnámi-Laoszi-Kambodzsai háború 10,000,000
Koreai háború 10,000,000
Az indiánok elleni népirtás 114,000,000
Afrikai rabszolga-kereskedelem 150,000,000

Japán imperializmus:
Kelet-Timor megszállása 70,000
Kína bombázása 71,105
Szingapúri mészárlás 100,000
Japán biológiai hadviselés Kínában 200,000
Japán népirtások 5,964,000

Brit imperializmus:
Második búr háború 75,000
Ír burgonyavész miatti Nagy Éhínség 1,500,000
Bengáliai éhínség 1943 10,000,000
India brit megszállása 20,000,000
Brit-Indiai éhezés 30,000,000

Egyéb kapitalista országok:
A párizsi kommünárok lemészárlása 20,000
Holland Kelet-India 25,000
Szomáliai gyermekéhínség 29,000
228-as mészárlás Tajvanon 30,000
Francia Madagaszkár 80,000
Indonéz antikommunista tisztogatások 1965-1966 1,000,000

Fülöp-szigeteki felkelés 220,000
Franco rezsim 300,000
Mussolini rezsim 300,000
Szaddam által megölt lázadó siiták 300,000
Nankingi mészárlás 300,000
Spanyol polgárháború 400,000
Mussolini beavatkozása Etiópiában 700,000
Izrael által megölt Palesztinok 1947-2002 826,626
Nigériai polgárháború 1,000,000
Államnélküli kapitalista Szomália 1,000,000
Irak-Iráni háború 1,000,000
Ruandai Népirtás 1,000,000
Belga Kongó gyarmatosítása 10,000,000
A feudális Oroszország 1,066,000
Első indokínai háború 1946-1954 1,750,000
Vörös khmerek (USA és britek által támogatva) 2,035,000
Dél-Afrika, Apartheid 3,500,000
Csang Kaj-sek rendszer (Kína) 7,000,000
Kongó 1886-1908 8,000,000
Náci holokauszt 12,000,000
Poszt-szovjet, kapitalista Oroszország 1,500,000
Első világháború 16,500,000
Második világháború 60,000,000

Egyéb:
Hamburgi Kolerajárvány 1892 10,000
Union Carbide Bophal katasztrófa 15,000
Ipari forradalom az USA-ban 100,000
Csetnik kollaboránsok népirtása 100,000
Herero és Namaqua népirtás 110,000
Burma-Sziám vasútvonal építése 116,000
Albán népirtás 270,000
Horvát Független Fasiszta Állam 900,000
Örmény népirtás 1,500,000
Nagy gazdasági világválság (USA) 12,000,000
Megelőzhető betegségekben meghalt gyermekek 9/11 óta 208,000,000
Éhezésben elhunyt gyermekek 2001-2008 235,000,000
Éhezésben elhunyt gyermekek 2009 5,256,000
Éhezésben elhunyt gyermekek 2010 6,000,000
Éhezésben elhunyt gyermekek az 1990-es években 100,000,000
A kapitalista Indiában elhunytak 1947 – 1990 120,000,000
A dohányiparhoz köthető halálozás világszerte (1960 – 2011) 306,000,000

1,635,000,000 áldozat

”

Ha a nép az emberiség legjobbjainak vezetésével lázadozik, szörnyű megtorlás az eredménye.

Maglód, 2018.02.20 Salánki László

Gyarmatosítók bűnei

A gyarmatosítás eredményeként: Évről évre mintegy 500 milliárd dollár gazdagítja a francia kincstárat. A gyarmatok kifosztása a jólét alapja a kapitalista Franciaországnak. A kapitalizmus áldozatai a francia kapitalisták bűnei nyomán.

„

A rabszolgaság és gyarmatosítás, amiből a franciák ma is jól élnek – a migráció okainak egyike

Amikor Guinea miniszterelnöke 1958-ban úgy döntött, országa független lesz és kiválik a francia gyarmatbirodalomból, a párizsi elit annyira dühös lett, hogy elpusztíttatott mindent, amiről úgy vélte a francia gyarmatosításnak köszönhetően jöhetett létre az afrikai országban.

Háromezer francia hagyta el Guineát, és amit nem tudtak magukkal vinni, azt a földdel tették egyenlővé. Lerombolták az iskolákat, az óvodákat, a közigazgatási épületeket, tönkretették az autókat, a mezőgazdasági gépeket, a könyveket, az orvosságokat, a kutatási intézet eszközeit, megölték a háziállatokat és az áruházak ételeit felégették, vagy megmérgezték.

Ezzel minden gyarmat számára világossá vált, hogy a franciák elutasítása súlyos következményekkel járhat. Nem is mert senki Sékou Touré nyomába lépni. Egyedül a guineai miniszterelnök volt elég bátor, hogy véghezvigye, amit jelmondatában is hangoztatott "inkább választjuk a szabadságot szegénységben, mint a jólétet szolgaságban."

Sylvanus Olympionak, a Togói Köztársaság első elnökének sikerült egy középutas megoldást találnia. Nem írta alá a gyarmatosítás folytatásáról szóló de Gaulle-paktumot, de minden évben törlesztett Franciaországnak a gyarmatosításból származó előnyei miatt. Ez volt az egyetlen módja, hogy a franciák ne rombolják le az országot, mielőtt távoznak Togóból. Az ún. "gyarmati adó" mértéke hatalmas volt, 1963-ban az ország költségvetésének 40 százalékát tette ki. Az állam pénzügyi helyzete rendkívül instabillá vált, ezért Olympio úgy döntött, az afrikai valutaközösségi frank (FCFA) helyett az ország saját pénznemét fogja használni. 1963. január 13-án, három nappal azután, hogy az új pénzek nyomtatását megkezdték, Olympiot meggyilkolták. Az elnökkel állítólag Etienne Gnassingbe, egy veterán francia idegenlégiós őrmester végzett 612 dollárnyi jutalomért.

Modiba Keita, a Mali Köztársaság első elnöke is meg szeretett volna szabadulni a gyarmati valutától. 1968. november 19-én, Olympiohoz hasonlóan ő is egy ex-hadnagy áldozatává vált.

A függetlenségi törekvések viharos időszakában a franciák számos alkalommal vetették be az idegenlégiósaikat, hogy eltávolítsák pozíciójukból a kellemetlenséget okozó afrikai vezetőket.

1966 január elsején Jean-Bédel Bokassa követett el puccsot David Dackot, a Közép-Afrikai Köztársaság első elnöke ellen. Január 3-án Felső-Volta, a jelenlegi Burkina Faso elnökét, Maurice Yaméogot mozdította el a helyéről Aboubacar Sangoulé Lamizana. Benin elnökét, Hubert Magát saját testőre hallgattatta el 1972. október 26-án. Mathieu Kérékou francia katonai iskolákban tanult 1968 és1970 között.

Az elmúlt 50 évben összesen 67 puccs történt 26 afrikai országban. Ezekből 16 állam volt francia gyarmat. Ahogy a számok is tükrözik, Franciaország kétségbeesetten és igen aktívan törekedett arra, hogy megtartsa kolóniáit.

14 afrikai ország, amelyet Franciaország kénytelen fizetni a gyarmati adókért a rabszolgaság és a gyarmatosítás érdekében

..."

Afrika nélkül nem megy

2008 márciusában a volt francia elnök, Jacques Chirac elismerte: "Afrika nélkül Franciaország a harmadik (világ) hatalom helyére csúszna a rangsorban." De Chirac elődje, François Mitterand is megjövendölte már 1957-ben: "Afrika nélkül Franciaországnak nem lenne történelme a 21. században."

Jelenleg 14 afrikai országot kötelez a gyarmati szerződésük arra, hogy devizatartalékuk 85 százalékát a francia központi bankba, és ezzel a francia pénzügyminiszter ellenőrzése alá helyezzék. 2014-es adatok szerint Togónak és még 13 másik afrikai államnak kell gyarmati adót fizetnie Franciaország számára. Az ellenálló vezetőket vagy meggyilkolták, vagy eltávolították a pozíciójukból. Akik engedelmeskedtek, most a franciák pazar életmódját támogatják, mialatt a saját népük mélyszegénységtől szenved.

Az afrikai vezetőket gyakran vádolják korrupcióval és azzal, hogy a nyugati hatalmak érdekei szerint cselekednek, de jó okuk van az ilyen hozzáállásra. A saját embereikkel foglalkoznának, ha nem zaklatnák, és nem terrorizálnák őket folyton a gyarmatosító országok.

Gyarmati Paktum

Franciaország csak papíron ismerte el gyarmatai függetlenségét. "Együttműködési megállapodást" íratott alá velük, melyben részletezte kapcsolatuk természetét, biztosította a frank, és a francia oktatási rendszer pozícióját az országokban, és meghatározta a katonai és a kereskedelmi preferenciáikat. Ez az 1950-es évek óta érvényben lévő gyarmati paktum 11 főbb összetevőből áll.

1.Gyarmati adó fizetése Franciaország számára

Az újdonsült "független" államoknak fizetniük kell a francia infrastruktúráért, melyhez a gyarmatosítás ideje alatt juthattak hozzá.

2.A nemzeti tartalékok elkobzása

Az afrikai országok csakis a francia központi bankba helyezhetik letétbe monetáris tartalékaikat. Franciaország már 14 állam nemzeti tartalékával gazdálkodik 1961 óta. Kezeli Benin, Burkina Faso, Bissau-Guinea, Elefántcsontpart, Mali, Niger, Szenegál, Togo, Kamerun, Közép-Afrikai Köztársaság, Csád, Kongó-Brazzaville, Egyenlítői-Guinea és Gabon pénzét.

Évről évre mintegy 500 milliárd dollár gazdagítja ily módon a francia kincstárat. Az afrikai országok évente a pénzük 15 százalékához férhetnek hozzá. Ezen felül jogosultak kölcsön felvételére a kereskedelmi átlagkamatlábon alapuló kamattal. A kölcsön maximális értéke azonban nem lehet magasabb, mint az előző évi állami bevételük 20 százaléka. Ha az ország ennél több kölcsönt szeretne felvenni – a saját pénzéből – Franciaország megvétózhatja.

"Őszintén el kellene ismernünk, hogy a bankjainkban lévő pénz nagy része pontosan az afrikai kontinens kizsákmányolásából származik"- nyilatkozta nemrég Jacques Chirac, volt francia államfő.

"

Maglód, 2018.02.22 Salánki László

A kereszténység bűnei

2014. október 24. A MI IDŐNK

A vallás a mai kapitalizmus alapideológiája is, így a kapitalizmus áldozatainak okozói közé tartozik. A kapitalista vezetők a vallás intézményét sokmilliárd dollárral (forinttal) pénzelik, nem véletlenül. A tudatlanságban, butaságban tartott dolgozó nép saját érdekei ellen választja meg elnyomóit. Ehhez a vallás nagyon passzol. A vallás „Ne lopj!" Erkölcsi hirdetése nem vonatkozik az élősködő, kizsákmányoló, szolgatartó kapitalistákra. A „szeresd felebarátodat" megtöri a profitéhség. A dolgozók milliárdjaitól lehet lopni és szolgaságban tartani, ezt támogatja a vallás manapság is. A vallás hamis hazug világnézet, nem a valóságra, a valóságból építi nézeteit, ez igaz a kapitalizmusra is. A hazugság, embertelenség a kapitalizmus lételeme.

"

A keresztény szeretetvallás nevében hozzávetőlegesen 800 millió embert gyilkoltak le. Vagy nem csak a nevében, hanem a keresztény ideológia közvetlenül felelős a mészárlásokért?

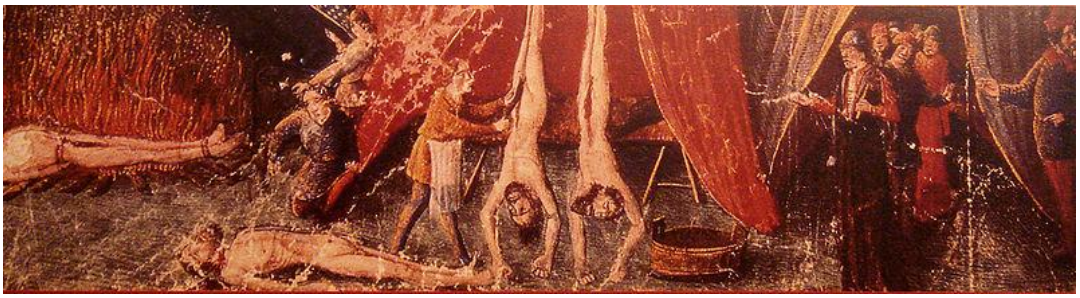

Ősi pogányok

Ahogy a kereszténység törvényes lett (315-ben), egyre több pogány templomot pusztított el a keresztény gyülekezet. Pogány papokat gyilkoltak.
316 és a 6. század között pogány hívők ezreit mészárolták le.
Példák az elpusztított templomokra: az aegaeai Aesculap szentély, a Golgotai Afrodité templom, a libanoni Aphaka és a Heliopolisz.
Keresztény papok, mint a helipoliszi Cirill és aretúziai Márk "templomrombolóként" híresültek el.
A pogányság 356-ban lett halállal büntetendő.
Teodóziusz, keresztény császár (408-450) még gyermekeket is kivégeztetett, csak mert pogány szobrok maradványaival játszottak.
Keresztény krónikák szerint "betű szerint követte a keresztény tanításokat…"
A 6. században a pogányokat minden joguktól megfosztották.
A negyedik század elején a filozófus Szopratoszt kivégezték a keresztény hatóságok követelésére.
415-ben a világ leghíresebb női filozófusát, alexandriai Hypatiát egy Péter nevű keresztény képviselő által vezetett, feldühödött keresztény tömeg üvegcserepekkel szabdalta darabokra.

Missziók

Károly császár (Charlemagne) 782-ben 4500 szászt fejezett le, akik nem akarták felvenni a kereszténységet.
Steding parasztjai megtagadták a fojtogató egyházi adók fizetését: kb. 5000-11000 férfit, nőt és gyermeket mészároltak le közülük 1234. május 27-én a németországi Altenesch közelében.
1456: Nándorfehérvári csata: 80.000 törököt mészároltak le.
A 15. századi Lengyelországban 1019 templomot és 17987 falut raboltak ki a Rend Lovagjai. Áldozatok száma ismeretlen.
A 16. és 17. századi Írországot angol csapatok "pacifizálták és civilizálták", ahol "vad írek", "oktalan bestiák éltek az isten és a jómodor ismerete nélkül, a javak, marhák, nők, gyermekek és egyebek közösségében." Egy bizonyos Humphrey Gilbert nevű katona, Sir Walter Raleigh féltestvére elrendelte, hogy "ezeknek a fejeit (vagy bármi másukat), akiket ezen a napon megöltünk, le kell vágni a testükről, és az út két oldalára kell kifektetni."
Ennek hatására az írek úgy civilizálódnak, hogy "az emberekre hat a nagy terror, mikor meglátják az út mellett a halott apáik, testvéreik, gyermekeik, szomszédjaik és barátaik fejeit."
Kelta írek tízezrei estek áldozatul a mészárlásnak.

Keresztes háborúk (1095-1291)

Első keresztes háború: 1095-ben II. Orbán pápa parancsára.
1096. június 24-én Magyarországon, Zimonyban ezreket mészároltak le,
1096. június 12-én Mosonban ezreket mészároltak le.
1096. szeptember 9 és 26 között Nikaibán ezreket mészároltak le.
1098 januárjáig 40 fővárost és 200 erődöt foglaltak el (a mészárlás adatai ismeretlenek).
1098. június 3-a után Antiókiát elfoglalták, 10.000-60.000 embert mészároltak le.
1098. június 28-án 100.000 törököt öltek meg (nők és gyermekek is). Itt a keresztények "mást ártalmat nem okoztak a nőknek, mint hogy a kardokat átdöfték a hasukon" – mondja a keresztény krónikás a chartres-i Fuclher.
1098. december 11-én Marrában (vagy Maraat an-numan) ezreket gyilkoltak le. Az ebből következő éhezés miatt "a keresztények kénytelenek voltak megenni az ellenség már bűzlő hulláit" – írja Albert Aquensis krónikás.
1099. június 15-én elfoglalták Jeruzsálemet, több mint 60.000 embert öltek meg (zsidókat, muszlimokat, férfiakat, nőket, gyermekeket). Egy szemtanú szavai szerint: "Salamon temploma előtt akkora mészárlás volt, hogy az embereink bokáig gázoltak az ellenségeink vérében", aztán pedig "boldogan és örömtől könnyezve meneteltek embereink a Megváltónk sírjához, hogy dicsérjék és leróják tiszteletüket."
Tyre érseke szemtanúként ezt írta: "Lehetetlen volt borzalom nélkül nézni a mészárlást; mindenhol emberi testrészek feküdtek, és az egész talajt a lemészároltak vére fedte. Nem csak a minden irányba szétszórt fejetlen testek és megcsonkított törzsek látványa keltette a borzalmat azokban, akik látták ezt. Sokkal szörnyűbb volt rámeredni a győztesekre, akikről tetőtől talpig csöpögött a vér. Bárki aki rájuk nézett, elborzadt. A jelentések szerint csak ebben a templomban egyedül tízezer hitetlen pusztult el."
Aurai Eckehard, keresztény krónikás megjegyezte, hogy "még a következő nyáron is a rohadás szaga szennyezte egész Palesztina levegőjét."
Csak az első keresztes hadjáratnak 1 millió áldozata volt.
1099. augusztus 12.: Askaloni csata: 200.000 hitetlent mészároltak le "Jézus Krisztus urunk nevében".
Negyedik keresztes háború: 1204. április 12-én Konstantinápolyt kifosztották, az áldozatok száma ismeretlen, több ezer, sokuk keresztény.

A többi keresztes háború nem részletezve: Akkon elestéig (1291) 20 millió halott (csak a Szentföldön és az Arab/Török térségben).

Megjegyzés: Minden adat kortárs keresztény krónikák alapján.

Eretnekek

Már 385-ben a spanyol Priscillanust és hat követőjét fejezték le a németországi Trierben.
Manicheai eretnekség: egy őskeresztény szektát, amely gyakorolta a születésszabályozást, óriási hadjáratok során mészárolták le szerte a Római Birodalomban 372 és 444 között. Több ezer áldozat.
Albigensek: Az első keresztes hadjárat során más kereszténveket is lemészároltak. Az albigensek jó kereszténvként tekintettek magukra, de a római katolikus szabályokat, adókat és a születésszabályozás tiltását nem fogadták el.
Az erőszak kezdete: III. Ártatlan pápa parancsára 1209-ben. Bezirs-t (ma Franciország területén) 1209. június 22-én elpusztították, minden lakóját lemészárolták. Még olyan katolikusokat is megöltek, akik nem voltak hajlandók eretnek barátaik, szomszédjaik ellen fordulni. 20.000-70.000 halott.
1209. augusztus 15-én Carcassonneban ezreket mészároltak le. Több más város is hasonló sorsra jutott.
A következő 20 évnyi háború során majdnem minden Kathart (Languedoc, a mai dél-Franciarország akkori lakosságának felét) kiirtották.
A háború végezte (1229) után pár évvel (1232) megalakult az Inkvizíció, hogy felkutassa és elpusztítsa a megmaradt és bujkáló eretnekeket. Az utolsó Kathart 1324-ben égették el máglyán.
Csak a kathar eretnekek kiirtása 1 millió áldozatot számlál.
Más eretnekségek: waldéziai, paulkiánus, runkárianus, jozsefita és sok más. Legtöbbjüket kiirtották. Legalább százezer áldozat.
Torquemada, spanyol inkvizitor egyedül 10.220 ember elégetéséért felelős.
John Huss-t, a pápai esendőtlenség és bűnbocsánat kritikusát 1415-ben égették el máglyán.
B. Hubmaier egyetemi professzort 1538-ban máglyán égették el Bécsben.
Giordano Bruno, dominikánus papot hét évnyi rabság után égették el máglyán, a római Campo dei Fiori-n, 1600. február 17-én.

Boszorkányság

A kereszténység kezdeteitől 1484-ig több ezer embert gyilkoltak meg boszorkányság miatt.
A boszorkányüldözés korában (1484-1750) a modernkori adatok szerint több százezer embert (80%-ban nőket) égettek el máglyán vagy akasztottak fel.

Vallásháborúk

15. század: keresztes hadjárat a husziták ellen, több ezer lemészárolt.
1538: III. Pál pápa keresztes háborút hirdetett a hitehagyott Anglia ellen, és minden angolt az egyház szolgájává nyilvánított (szerencsére nem volt hatalma végrehajtani ezt az akciót.)
1568: A Spanyol Inkvizíciós Bíróság 3 millió lázadó kiirtását rendelte el az akkoriban spanyol fennhatóság alatt lévő Hollandiában. Ezreket ténylegesen le is mészároltak.
1572: Franciaországban 20.000 hugenottát ölnek meg V. Pius pápa parancsára. A 17. századig 200.000-en menekülnek el.
A 17. század: Katolikusok lemészárolják Gaspard de Coligny, protestáns vezetőt. Miután megölték, a katolikus tömeg megcsonkította a testét, "fejét, karjait, nemi szerveit levágták… aztán bedobták a folyóba… de akkor úgy döntöttek, hogy nem elég jó eledel a halaknak, kihalászták újból, és a maradványokat a montfaulconi akasztófához vitték, hogy húsként és dögként szolgáljon a férgek és varjak számára."
17. század: a katolikusok kirabolják a németországi Magdeburg városát: 30.000 protestánst öltek meg. "Csak egyetlen templomban ötven nőt találtak lefejezve" – Friedrich Schiller, költő szerint, "és a gyermekek még szopták élettelen anyjuk emlőit."
30 éves háború a katolikusok és protestánsok között: Németország lakosságának 40%-át kiirtották.

Zsidók

Már a 4. és 5. században zsinagógákat égettek fel a keresztények. A mészárlások száma ismeretlen.
Az első zsinagógát a negyedik század közepén a dertonai Innocentus püspök parancsára pusztították el Észak-Itáliában. Az első ismert elpusztult zsinagógát az Eufrátesz folyó mellett égették le, 388-ban Kallinikon püspökének parancsára.
17. Toledoi Gyűlés, 694-ben: A zsidókat rabszolgásították, a javaikat elkobozták, gyermekeiket erőszakkal megkeresztelték.
Limoges (Franciaország) püspöke 1010-ben előzte és megölette a város zsidóságát.
Első keresztes hadjárat: 1096-ben zsidók ezreit mészárolták le, kb. 12000-et összesen. Helyszínek: Worms 1096. május 18. ; Mainz 1096. május 27. (1100 halott); Köln, Neuss, Altenahr, Wevelinghoven, Xanten, Moers, Dortmund, Kerpen, Trier, Metz, Regensburg, Prága és más helyszínek.
Második keresztes hadjárat: 1147. több száz zsidót ölnek meg (Ham, Carentan és Rameru (Franciaország).
Harmadi keresztes háború: 1189-1190-ben angol zsidó közösségeket fosztanak ki.
1235, Fulda, Németország: 34 zsidó férfit és nőt mészárolnak le.
1257-1267: London, Canterbury, Northampton, Lincoln, Cambridge, és más városok zsidó lakosságát irtják ki.
1290-ben, Lengyelországban (akkor Bohémia) 10.000 zsidót öltek meg.
1337-ben kezdődött zsidó-gyilkos őrület a németországi Deggendorfban, mely kiterjedt Bajorország, Ausztria és Lengyelország 51 városára.
1348-ban a svájci Bázel és a franciaországi Strasbourg minden zsidó lakosát elégették (2000 halott).
1349-ben több mint 350 németországi város teljes zsidóságát megölték, többségüket élve égették el. (Csak ebben az évben több zsidót öltek meg keresztények, mint ahány kereszténytyt 200 évvel ezelőtt a római üldözésekben elpusztítottak).
1389. Prága: 3000 zsidót mészároltak le.
1391: Martinez püspök vezetésével zsidókat mészároltak le Sevillában. 4000-et öltek meg, 25.000-et eladtak rabszolgának. Könnyen meg lehetett őket különböztetni a világos színű "szégyenjelek" miatt, amelyet minden 10 éven felüli zsidónak viselnie kellett.
1492, az év, amelyben Kolumbusz felfedezte Amerikát: több mint 150.000 zsidót üldöztek el Spanyolországból, sokan az úton pusztultak el.
1648-as Chmielnitzki mészárlás: Lengyelországban 200.000 zsidót ölnek meg.

A történet folytatódik egészen az Auschwizti krematóriumokig.

Bennszülöttek

Kolumbusszal kezdve (aki korábban rabszolga-kereskedő volt) megkezdődött az Újvilág leigázása, a kereszténység szokásos terjesztési módjaival. Pár órával a partra lépés után elfogtak hat bennszülöttet, akikről

Kolumbusz megállapította, hogy “jó szolgák lennének… és könnyen kereszténnyé lehetne őket tenni, mert nem tűntek vallásosnak.”
Amíg Kolumbusz “bálványimádóknak és a korona jó szolgáinak” írta le az “indiánokat”, a barátja, Michele de Cuneo, olasz nemes úgy vélekedett róluk, mint “fenevadak”, mert “akkor esznek, amikor éhesek”, és akkor szeretkeznek, “amikor csak kedvük támad”.
Minden szigeten, ahol Kolumbusz partra szállt, kereszteket helyezett el. Ezzel kinyilatkoztatta a katolikus támogatói tulajdonjogát a területekre. És senki nem tiltakozott.
Ha az indiánok ellenkeztek vagy hezitáltak, az emlékeztető így szólt: “Biztosítalak, hogy isten segedelmével, erővel lépünk be országotokba és háborút kezdünk ellenetek. El kell fogadjátok az egyház hatalmát és engedelmeskednetek kell. És mindent meg kell tennetek azok ellen, akik vazallusként megtagadják az engedelmességet vagy nem fogadják be az urat és ellenállnak neki”.

Átlagban a bennszülöttek kétharmada halt meg a gyarmatosítók által behurcolt fekete himlő miatt, mielőtt a vérengzés megkezdődött volna. Ez az “Úr csodálatos jósága és gondviselése” volt a keresztények felé, ahogy a Massachusetts Öböl Kolónia kormányzója írta 1634-ben.

Hispaniolán, ahol Kolumbusz szerint a bennszülött arawak népesség inkább ártalmatlan boldog emberekből állt, akik harmóniában éltek a természettel, egy valódi paradicsomban. 50.000-et mészároltak le közülük. A túlélők áldozatául estek a spanyol hódítók nemi erőszakának, rabszolgásításának és gyilkosságainak.

Ahogy az egyik tettes írta: “Annyi indián halt meg, hogy meg sem lehetett volna számolni, mindenhol a földjükön halottak feküdtek. Óriási dögszag volt.”
Hatuey, indián főnök elmenekült az embereivel, de elfogták és élve elégették. Ahogy “próbálták lekötözni a máglyára, egy ferences sürgette, hogy fogadja Jézust a szívébe, így a lelke inkább a mennybe juthat, minthogy a pokolba süllyedjen. Hatuey azt mondta, hogy ha a keresztények a mennybe mennek, ő inkább a pokolba.”
Ami az embereivel történt, leírja egy szemtanú: “A spanyolok élvezetet találtak minden kegyetlenségben. Egy hosszú akasztófát csináltak, elég hosszút, hogy a lábujjak elérjék a földet, és elkerüljék a fojtást, és tizenhármukat felakasztották Jézus és a 12 apostol tiszteletére… aztán szalmát raktak a megvert testük köré és élve elégették őket.”
Másik leírás: “A spanyolok levágták egyikük kezét, a másikuk lábát vagy csípőjét és néhányuk fejét is egy csapással, mint amikor a hentes marhát és birkát szeletel a piacon. 600-at mészároltak így le, mint az állatokat… Vasco (de Balboa) elrendelte, hogy negyvenet közülük marcangoltassanak szét kutyákkal.”

A “sziget populációja Kolumbusz érkezésekor, 1492-ben 8 millió volt, 1496-ra a felére-harmadára csökkent.” – a leírások szerint. Valójában a sziget bennszülött lakosságát kiirtották, így a spanyoloknak más szigetekről kellett behozniuk rabszolgákat, akik később ugyanerre a sorsra jutottak. Így “Karib-szigeteki milliókat likvidáltak alig egy negyed század alatt.” ” Egy emberöltő alatt emberek millióit, évezredes kultúrákat irtották ki.”
“És a spanyolok aztán Mexikó és Közép-Amerika felé fordították figyelmüket. A mészárlás hamar megkezdődött. Tenochtitln (ma Mexikóváros) volt soron”. Cortez, Pizzaro, De Soto és más konkvisztádorok százai rabolták ki a déli- és közép-amerikai civilizációkat Krisztus nevében (De Soto még Floridát is).
“Amikor a 16. század véget ért, 200.000 spanyol költözött Amerikába. Eddig már több mint 60 millió bennszülöttet öltek meg.

Bár egyetlen európai telepes sem élte volna túl a telet a bennszülöttek segítsége nélkül, ők mégis eltervezték az indiánok kiirtását és elűzését.
1612 tavaszán néhány angol gyarmatos elhagyta Jamestownt, mert vonzónak találták a bennszülöttek életét, és beálltak az indiánok közé. Thomas Dale kormányzó levadászta őket és mindet kivégezték: “Néhányukat felakasztották, néhányukat elégették, néhányukat kerékbe törték, másokat kikötöztek és agyonlőttek. Ez az elegáns elintézési mód csak az angoloknak járt: “Így bánunk azokkal, akik indiánként óhajtanak viselkedni. Azok számára, akiknek nem volt választásuk, mert Virginia bennszülöttei voltak” más bánásmódot találtak ki: “Ha egy indiánt rajtakapnak, hogy ellopja egy andol csészéjét és nem tudja visszaszolgáltatni, a bennszülötteket meg kellett támadni, és az egész községüket leégetni”.

A területen, amelyet ma Massachusettsnek hívunk, a gyarmatok alapító atyái népirtásokat követtek el, amely a “Peqout Háború” néven vált ismertté. A gyilkosok Új-Angliai puritán keresztények voltak, akik szülőföldjükről, Angliából menekültek el az üldözések elől.

Amikor egy gyarmatost meggyilkolva találtak, feltehetően Narragansett indiánok által, a puritán gyarmatosítók bosszút akartak. Az indián főnök esküje ellenére támadtak. Közben elfelejtették, mit is akartak, mert amikor üdvözölték őket a Narragansetts indiánok régi ellenségei, a Pequot-k, mégis inkább a Pequot-kat gyilkolták le és felégették a falvaikat is.

John Mason, a puritánok vezére így írt egy mészárlás után: “És micsoda szörnyű terrorral sújtotta az úr a lelküket, amelyek egyenesen a lángok közé repültek, ahol mind elpusztultak… Isten felettük volt, kinevette ellenségeit, és a népe ellenségeit, izzó kályhává változtatva őket… így sújtja az úr a pogányokat, megtölti a teret holttestekkel”: férfiakkal, nőkkel, gyermekekkel.

Így “az Úr kielégült az ellenfelek lesújtásától, és hogy nekünk adták örökül a földjeiket.”
Mason egyik társa is elmeséli, mennyire “nagy és gyászos volt a fiatal katonák véres látványa”, “néha a szentírás fiatal nőket és gyerekeket is pusztulásra ítél szüleikkel együtt.”

Más indiánok mérgezéses merényletek áldozatai lettek. A gyarmatosítók még kutyákat is kiképeztek, hogy indiánokat öljenek és csecsemőket faljanak fel. (Ezt spanyol módszerek inspirálták.)

Ez addig folytatódott, amíg a Pequot-kat ki nem irtották.

A maroknyi túlélő indiánt arra kárhoztatták, hogy szolgaságban éljenek. John Endicott és a lelkésze írt a kormányzónak, hogy “részesedést” kapjanak a foglyokból, különösképp “fiatal nők vagy lányok és egy fiatal kisfiú, amennyiben jónak véli.”

Más törzsek is hasonló sorsra jutottak.

1624-ben 60 állig felfegyverkezett angol 800 védtelen indián férfit, nőt és gyermeket ölt meg.

“Fülöp király háborújában” 1675 és 1676-ban 600 indiánt pusztítottak el. Egy bostoni templom lelkésze később barbeque-nak nevezte a mészárlást.

Összefoglalva: Az angolok érkezése előtt a nyugati abenaki népesség New Hampshireben és Vermontban 12.000 főt számlált. Kevesebb mint fél évszázaddal később 250-en maradtak csak életben – 98%-uk elpusztult. A Pocumtuck nép 18.000 főből állt, 50 évvel később 920-an voltak csak – 95%-uk elpusztult. A Quiripi-Unquachoq nép 30.000 főt számlált, 50 évvel később 1500-an maradtak – 95%-ukat megölték. A Massachusettes nép 44.000 tagjából 50 év múlva csak 6000 volt életben – 81%-ukat elpusztították. Ez csak néhány példa a számos törzs ellen a keresztény telepesek által elkövetett népirtások közül. Több mint 150 millió indiánt öltek meg az egész amerikai kontinensen 1500 és 1900 között.

További “dicső” események az Egyesült Államok történelméből

Solomon Stoddard, Új Anglia legmegbecsültebb vallási vezetője “1703-ban azt ajánlotta a massachusettsi kormányzónak, hogy a gyarmatosítóknak pénzügyi támogatást kell adni, hogy vásároljanak és kiképezzenek csomó kutyát, hogy úgy vadásszanak indiánokra, mint a medvékre.”

A Sand Creek Mészárlás, 1864. november 29. Colorado. John Chivington ezredes, korábbi metodista miniszter 400-500 többségében nőt és gyereket lövetett le egy Cheyenne faluban, annak ellenére, hogy a törzsfőnök fehér zászlót lobogtatott.
Egy szemtanú szerint: “30 vagy 40 indián asszony volt egy veremben, hogy megvédjék őket; kiküldtek egy hat éves kislányt fehér zászlóval; alig lépett pár lépést, mikor rálőtték és megölték. Utána minden indián asszonyt megölték…”

20. századi katolikus bűncselekmények

Katolikus haláltáborok
Különös, hogy kevesen tudnak róla, hogy nem csak a náci megsemmisítő táborok voltak az egyedüliek Európában a második világháború idején. 1942-1943-ban Horvátországban is számos haláltábor működött, amelyet a katolikus Usztasa működtetett, Ante Paveli diktátor uralma alatt, aki gyakorló katolikus és a pápa rendszeres vendége volt. Gyermekek számára külön táborokat is felállítottak.
Ezekben a táborokban – a leghírhedtebb Jasenovac volt, melyet ferences szerzetes vezetett – ortodox-keresztény szerbeket és nagyszámú zsidót is meggyilkoltak. A nácikhoz hasonlóan a katolikus Usztasa is kemencékben égette el áldozatait, de ellenben a nácikkal, akik előtte elgázosították őket, élve dobták a krematóriumokba a foglyokat. Voltak foglyok, akiket egyszerűen agyonvertek, lelőttek. Az áldozatok száma 300.000 és 600.000 közé tehető egy viszonylag kisebb országban. A gyilkosok többsége ferences szerzetes volt. Az atrocitások olyan mértékben elborzasztották még az SS Biztonsági Szolgálatát (SD) is, hogy panaszt tettek Hitlernél, akit ez nem érdekelt. A pápa is tudott ezekről a bűnökről, mégsem tett semmit.

Katolikus terror Vietnámban
1954-ben a vietnámi szabadságharcosok (viet minh) végleg legyőzték Észak-Vietnám francia gyarmati

kormányát, amelyet addig több mint 2 milliárd dollárral támogatott az Egyesült Államok. Bár a győztesek szavatolták a vallásszabadságot mindenkinek (a legtöbb nem buddhista vietnámi katolikus volt), a tetemes antikommunista propaganda hatására sok katolikus délre szökött. A washingtoni katolikus lobbi és Spellman bíboros, a vatikáni szóvivő segítségével kidolgoztak egy tervet a demokratikus választások megakadályozására, amely egyértelműen a kommunista viet minh számára kedvezett volna a déli országrészen is. Itt a fanatikusan katolikus Ngo Dinh Diemet tették meg bábelnöknek. Spellman bíboros volt, aki a Vietnámba küldött csapatokat "Krisztus katonáinak" nevezte.

Diem elintézte, hogy az amerikai élelmiszer, technikai és általános segélyek csak a katolikusok számára legyenek elérhetőek, a buddhisták és falvaik nem részesültek ezekből, vagy fizetni kellett azokért az árukért, amelyeket a katolikusok ingyen kaptak meg. Ez egyetlen támogatott vallás a római katolikus volt.

A vietnámi mccarthyzmus sokkal borzasztóbb volt, mint az amerikai részeken. 1956-ben Diem a következő nyilatkozatot adta ki:
"Azok a személyek, akik veszélyesek a nemzetbiztonságra és a közbiztonságra, különleges rendelet szerint koncentrációs táborba zárandó."
A kommunizmus elleni harc okán buddhista tüntetők és szerzetesek ezreit börtönözték büntetőtáborokba. Buddhista szerzetesek tucatjai gyújtották fel magukat tiltakozásképpen. Eközben a táborokba protestáns és tiltakozó katolikusok is kerültek, és lassan haláltáborrá alakulta. A becslések szerint az 1955-1960 közti terror során 24.000-en sebesültek meg utcai tiltakozásokban és 80.000 embert végeztek ki. 275.000-et bebörtönöztek és megkínoztak, és kb. 500.000-en járták meg a koncentrációs táborokat.

A következő évtizedekben a dél-vietnámi rendszer támogatásában amerikai katonák tízezrei vesztették életüket.

Ruandai mészárlás
1994-ben Ruanda kis országában alig pár hónap alatt több százezer civilt mészároltak le, nagyrészt a Hutu és Tuszi etnikai csoportok konfliktusában.
A katolikus klérus aktívan is részt vett a 94-es Ruandai mészárlásokban. A katolikus egyházi lapokban már akkor megjelentek cáfolatok, mielőtt még bárki gyanúsította volna az egyház tagjait.

Szemtanúk szerint papok feladták a bujtatott tuszikat a hutu milíciáknak.

"

Maglód, 2018.02.23 Salánki László

Gyújtsunk gyertyát a kapitalizmus áldozatai emlékére

Emlékezzünk a mártírokra, akik a kapitalizmus, fasizmus embertelenségeinek, gyilkosságainak áldozatai voltak. Nagyon sok, akár milliárdnyi embert mészároltak le a profitért, kevesek hasznáért. Gondoljunk a gyarmatosítók, a vallási gyilkosok, világháborúk és a kisebb kapitalista háborúk áldozataira. Milliárdnyi emberáldozat, azért, hogy kevesek jól éljenek. A kapitalisták 1000 milliárdokat költenek fegyverekre, gyilkolásra, a föld népeinek nagy része pedig szegény.

„.. A legújabb számítások szerint a létminimumon (napi 2 dolláron) vagy az alatt élők száma már elérte a 1,3 milliárdot is …

Naponta 24 000 ember hal éhen a világban. Évente 25 millióval nő az ínséget szenvedők száma...

Világszerte 300 millió gyerek nem kap a szervezete fejlődéséhez szükséges táplálékot. Évente 11 millió kisgyerek hal meg éhség vagy alultápláltság következtében."

„2015-ben körülbelül 1 millió gyermek számára életük első napja egyben az utolsó is volt – borzasztóan magas szám ez. Az UNICEF A világ gyermekeinek helyzete (SOWC 2016) című idei jelentése szerint pedig a világ legszegényebb kiskorúinak az életkörülményei a következő 15 évben csak tovább fognak romlani, amennyiben a kormányok, vállalatok, nemzetközi szervezetek nem tesznek erőfeszítéseket a megoldások keresésére."

Egyedül a Szovjetunió küzdött e gyalázatos gyarmati, kapitalista rendszerek ellen, de hagyták a föld népének dolgozói, hogy megbuktassák a bűnöző, gyilkos kapitalisták. **Gorbacsovot a Sátánt** hívták elő a keresztény kapitalisták. A kereszténység eredetileg a szegény emberek vallása volt sok igaz emberi vonással, amit az igazi hívő most is betart. A keresztény vallás egy kitalált világ a szegény ember mentsvára, amit a gazdagok lenyúltak. A szegény emberek ne a gazdagokért imádkozzanak, hanem a gazdagok elnyomása ellen. Mert a gazdag az maga a Sátán követe.

Az Oxfam jelentés szerint 2017-ben „létrejött vagyon 82 százaléka a legvagyonosabb egy százalékhoz került, az alsó ötven százalékhoz tartozó 3,7 milliárd emberhez pedig a többletvagyon 0 százaléka."

„Meglepő döntést hozott az EU bírósága: ebben az esetben ki lehet rúgni a terheseket - Ha a cégnél leépítés van, a terhes nők is kirúghatók azzal a feltétellel, ha írásban tájékoztatják őket…"

Készült egy proletár gondolataiból, aki szabad, demokratikus világban szeretne élni, nem tűri és rosszul viseli a szolgaságot.

"

A gyarmatosítás folyamata **SULINET**

A gyarmatosítás folyamata a 16. században, a felfedezések nyomán indult meg. Ezzel a fogalommal jelöljük mindazokat a törekvéseket, amelyek során egy ország, kormányzat határain kívüli területeket szerez meg, kisajátítva az őslakosok földjét, kiszipolyozva a természeti kincseket, egyenlőtlen kereskedelmi kapcsolatra kényszerítve a helyieket. E területfoglalások a gazdasági kizsákmányolás mellett a gyarmatosító meghatározó kulturális és politikai befolyásával is jártak. A gyarmatszerzés első nagy időszakában, a 16. századtól a 18. századig az európai hatalmak a régi és új kereskedelmi útvonalak mentén szereztek területeket a job kereskedelmi lehetőségek reményében. Ebben Portugália és Spanyolország járt az élen, majd Anglia, Hollandia és Franciaország zárkózott föl. Tulajdonképpen ez az öt ország rendelkezett nagy kiterjedésű gyarmatokkal, vagyis ezeket tekinthetjük gyarmatbirodalmaknak. A gyarmatbirodalmak kiépítésében az egyes országok különböző módszereket alkalmaztak: kereskedelmi telepeket hoztak létre (pl. Portugália Afrika partjai mentén vagy Indiában); katonai erőszakkal területeket foglaltak el, bevezették az anyaország igazgatási rendszerét (pl. spanyolok Dél-Amerikában); gyarmatosítótársaságokat hoztak létre, sokszor katonai erővel megerősítve, amelyek kereskedelmi kiváltságaik révén a termelés és szállítás teljes jövedelmét biztosították a gyarmati területeken (pl. Brit Kelet-Indiai Társaság).

A modern gyarmatosítás

A 18. század végére az amerikai kontinens északi része szakadt ki a brit gyarmatbirodalomból, majd a dél-amerikai szabadságharcok következtében a spanyolok és portugálok veszítették el területeiket. Úgy tűnt, hogy a gyarmatbirodalmak kora leáldozott. Azonban az ipari forradalmak, a gazdaság kapitalizálódása, a népességnövekedés az európai expanzió (terjeszkedés) egy újabb, minden eddiginél nagyobb és kíméletlenebb folyamatát indította el, csak az iránya változott: a figyelem most Ázsia és Afrika területe felé fordult. A 18-19. század során a gyarmattartásnak nem elsősorban a birodalomépítés (minél nagyobb kiterjedésű terület, annál nagyobb hatalom) volt a célja, hanem a profitszerzés - piac, olcsó munkaerő, tőkekivitel révén -, ásványkincsek felderítése, stratégiai pontok kézben tartása - kereskedelmi útvonalak ellenőrzése, a már meglévő gyarmatok

biztosítása -, a népességfölösleg levezetése és nem utolsó sorban a nagyhatalmi státusz megerősítése. A 19. században három szakaszát különböztethetjük meg Európa terjeszkedésének. 1789-1830 között az aktív szerep Angliáé, célja új piacok szerzése és a rabszolga-kereskedelem betiltása. 1830-1875 között legszembetűnőbb változás az európai kivándorlás megsokszorozódása és a francia, orosz érdeklődés növekedése. 1875-1914 között, a Szuezi-csatorna részvényeinek angol felvásárlásával kezdődően őrült versenyfutás kezdődött a gyarmatokért, amelyben már minden európai nagyhatalom érdekelt volt. Kivételt csak az Osztrák-Magyar Monarchia jelentett, melynek figyelmét a Balkán kötötte le. A fehér telepes vagy kereskedő, aki hajóra szállt, nemzetének életképességét és felsőbbrendűségét szimbolizálta. A nagyhatalmi rangnak egyszerűen mércéje lett a gyarmatosító képesség. A gyarmatosítás öntudata a '70-es években még csak az angolokat és a franciákat jellemezte, de rövidesen a németeket is magával ragadta, majd a japánokra és az amerikaiakra is kiterjedt. A gyarmati nacionalizmus mindenütt a kormánypolitika hasznos és nélkülözhetetlen támaszává vált. A hatalmas kiterjedésű meghódított területeken az európai uralom egyeseknek óriási hasznot hajtott, másoknak azonban szörnyű szenvedést okozott. Békét, biztonságot, törvényt és rendet teremtett azokon a területeken, ahol törzsi háború dúlt. Hozzájárult a rohamos ipari és mezőgazdasági fejlődés kibontakozásához. Ahol az európaiak letelepedtek, ott általában megjelentek a 19. századi Európa legfontosabb vívmányai is (orvostudomány, közegészségügy, oktatás, villamosság stb.). Azonban a gyarmatosítás iszonyú szenvedést és megaláztatást is jelentett az Európán kívüliek számára. A britek gyilkolták az ausztrál őslakókat, a franciák az algériaikat és az indokínaiakat, a hollandok az indonézeket. A gyarmatosítók különböző módokon kezelték a gyarmati területeket a feltétlen birtoklástól a teljes belső önállóságig.”

„A gyarmatosítás fogalma, jellemzői:

Gyarmatosításnak nevezzük az újkor történetében azt a folyamatot, amely során a vezető nagyhatalmak gazdasági és politikai függőség alá vonják a világ fejletlenebb (nem iparosodott) területeit.

A gyarmatosítás formáit, illetve fokozatai:
• Katonailag megszállni az adott területet, s ott kiépíteni az anyaország közigazgatási rendszerét
• Ellenőrzés (protektorátus) alatt tartani az adott területet
• Tisztán gazdasági eszközökkel (koncessziókkal, egyoldalúan előnyös szerződésekkel) félgyarmati sorba tartani egy országot

A gyarmatosítás célja:
• A terület stratégiai biztosítása
• A gyarmaton lévő természeti kincsek kiaknázása
• Olcsó munkaerő kihasználása
• Újabb piacszerzési lehetőség

A gyarmatosítás ideológiája:
Az elmaradott népek civilizálása (ez igencsak ellentmondásosan valósult meg, bár számos telepes, misszionárius valóban megpróbált segíteni)„

„A Brit Nemzetközösségben 16 ország nemzetközösségi királyság, ezekben államfői tisztet tölt be II. Erzsébet brit királynő, és ténylegesen a Brit Korona tartozéka maradt tizennégy tengeren túli terület.”

”

Maglód, 2018.02.24 Salánki László

A magyar katonák népirtást hajtottak végre a Szovjetunióban

Sajnálatos a málenkij robot, de ki a felelős ezért? Előbb kellett volna embernek lenni, késő a bánat. Lehetett volna népszavazást is tartani, hogy kik legyenek a károk, bűnök megtérítői (?), de a büntetés elkerülhetetlen volt. A világ megint ebbe az irányba megy, és a büntetés megint nagy lehet. El kellene kerülni ezt. Az USA és a NATO fegyverkezései érintik a magyarokat is, és jelenleg ezen agresszorok oldalán álunk mi is, ami keletre mutat. Ha visszajönnek lesz nagy sírás–rívás, de megint késő lesz a bánat. Kerüljük el ezt időben, amíg lehet!

„.. Még a legóvatosabb becslések szerint is a **4,1 millió fegyverben tartott NATO-katona** legalább 23-25 ezer támadó harci repülőgép (ebből majdnem 4 ezer vadászgép), több ezer harci helikopter, 10-12 ezer harckocsi, 100-120 tengeralattjáró és 16-17 repülőgép-hordozó anyahajó működtetését végzi." (2014-ben) Ez a **fasiszta fenevad háborúra készül**, **népirtásra**.

„.. Fokozzák a német katonai jelenlétet az orosz határ mentén: A német fegyveres erők 2018-ban több mint 12000 katonát küldenek az Oroszország elrettentését célzó hadgyakorlatokra, ezzel megháromszorozva jelenlétüket az orosz határ mentén."

„.. Putyin**:** a fejlett hadsereg teremti meg az ország fejlődésének feltételeit. Putyin szerint az orosz fegyveres erők "a fejlődés új dinamikáját érték el, olyat, amilyenre Oroszországnak szüksége van".

„.. Szovjet oldalon hozzávetőlegesen 26,6 millióan haltak meg, ebből 11,4 millió volt a katona, közülük mintegy három millióan német hadifogságban vesztették életüket."

„A németeken és a magyarokon kívül románok, olaszok, finnek, lettek, litvánok, ukránok vettek részt ebben a tevékenységben, ami a világtörténelem eddigi legkiterjedtebb, legtöbb áldozatot követelő népirtásába torkollott, és amelyben összesen mintegy 13,7 millió civil pusztult el."

„Aki a gulágon nőtt fel: Nagy Rózsát 1945 januárjában hurcolták el a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Göncről. Az akkor mindössze tizennégy éves kislány nem értette, mi rosszat tett, miért történik vele mindez. Rózsa a gulágon nőtt fel."

Mi már értjük?

"

Eddig feldolgozatlan levéltári dokumentumok kerültek elő a keleti fronton harcoló magyar katonák kegyetlenkedéseiről. A most bemutatott, A magyar megszálló csapatok a Szovjetunióban című kötet orosz és magyar szerzői szerint a partizánvadászatra is bevetett magyar csapatok közel 100 000 orosz, ukrán és belorusz civilt végeztek ki.

„Amikor a faluba értünk, a legelső három házat én gyújtottam fel" – olvasható a kötetben Boldizsár Ferenc honvéd büszkélkedése egy otthoniakhoz írt levelében. „A gyerekeket és nőket megöltük, a falut leromboltuk, a huszáraink még hat falut égettek fel." A katonák levelei csak kisebb részét teszik ki a most publikált forrásegyüttesnek. A szovjet levéltári dokumentumok, köztük a háborús károkat felmérő különleges bizottság jegyzőkönyvei szintén borús képet festenek a magyar katonák magatartásáról. A héten megjelent kötetet kedden mutatták be a budapesti Kossuth Klubban. Összeállítása számos magyar és orosz történész (köztük Krausz Tamás, Sipos Péter és Vaszilij Krisztoforov, az orosz titkosszolgálati levéltár igazgatója) többéves együttműködésének eredménye.

Csak a jéghegy csúcsa

A Szovjetunió elleni háború első szakaszában egy kisebb magyar kontingens, az úgynevezett Kárpát-csoport harcolt a németek oldalán, feladata kezdetben tisztán harci jellegű, az ellenség üldözése és a német hadmozdulatok támogatása volt. Az 1941-es hadi sikerek után számos harcoló alakulatot okkupációs célokra vezényeltek át. Ez történt az időközben 90 000 főre bővített magyar hadtesttel, amely ukrán, orosz és belorusz területek „pacifikálásában" vett részt – ez általában a partizánvadászatot és a civilek elleni megtorlásokat jelentette. A háború végén a Szovjetunió Legfelső Tanácsa különleges bizottságot állított fel a megszállók által okozott károk felmérésére, háborús bűntettek kivizsgálására. A bizottság a háború végéig közel négymillió jegyzőkönyvet állított össze civilek, túlélők beszámolóiból, német és szövetséges hadifoglyok vallomásaiból. A

jegyzőkönyvek közül jó néhány, magyarokat érintő darab teljes terjedelmében olvasható az új kötetben, a most publikált dokumentumok azonban csak töredékét képezik a teljes forrásanyagnak.

A magyar megszálló csapatok a Szovjetunióban első része a Magyarországon eddig ismeretlen csernyigovi tábornokpert mutatja be, amely során három magyar katonatisztet ítéltek el háborús bűnökért. A kötet leghosszabb, második része számos lefordított dokumentumot tartalmaz, amely magyar katonák kegyetlenkedéseiről számol be, az utolsó rész pedig egy függelék archív fotókkal és a szerzők megjegyzéseivel.

A pacifikálás mészárlást jelentett

„A Szovjetunió megtámadásához, ahogy Bethlen István is vallotta, semmiféle érdeke nem fűződött Magyarországnak. Az általánosan elfogadott nemzeti érdek ebben az időszakban a területi revízió volt, amitől a Bárdossy-kormány eltért a háborús részvétellel" – fogalmazott a kötet egyik összeállítója, Sipos Péter. Szerinte kezdetben Horthy és Bárdossy is azon az álláspontón volt, hogy várni kell a német jeladásra, nem szabad önként csatlakozni a hadjárathoz. „Végül a vitatott hátterű kassai bombázás megoldotta a helyzetet. Bárdossy a bombatámadás után azt mondta, nem fontos, milyen gépek bombázták Kassát, a lényeg az, hogy a németek szovjet gépeknek tekintik azokat, vagyis kívánják a magyar hadba lépést." Sipos rámutatott arra is, hogy a Szovjetunió 1941 előtt semmiféle agresszív politikát nem folytatott Magyarország ellen, sőt, 1940 és '41 között kimondottan egy „jószomszédi viszony" kialakítására törekedett.

„Göbbels 1942. május 18-i naplóbejegyzésében azt írta: a magyarok azt jelentik, hogy pacifikáltak egy falut. Ez általában azt jelenti, hogy ott egy lélek sem maradt életben. Tévedés lenne azt hinni, hogy a kötetben leírt atrocitások elszigetelt esetek lettek volna" – mondta Sipos, aki szerint megállapítható, hogy a német hadsereg és szövetségeseik, köztük a magyar katonák a keleti fronton népirtásban vettek részt. „Nem vitás, hogy a kötet nem vált majd ki osztatlan örömet, de a hallgatás függönyét meg kell törni" – fogalmazott.

Alku miatt hallgatták el

A kötet több dokumentumot is bemutat, amelyek magyar katonák rémtetteit mutatták be. A csernyigovi kerületben például a magyar katonák 38 000 civilt öltek meg, főleg időseket és gyerekeket. Gyakori kivégzési módszer volt az élve elégetés, másokat lelőttek vagy felakasztottak. Egy katona visszaemlékezése szerint egy partizánellenes akció keretében magyar katonák 80 civil vallatására és kivégzésére kaptak parancsot. A foglyokat kínzással vallatták, majd egy bombatölcsérhez vezették, ahol felszólították őket, hogy vetkőzzenek le. Akik visszautasították a parancsot, azokról a katonák rángatták le a ruhát ütlegelések közepette, végül mindegyiket a bombatölcsérbe lőtték.

1944-ig magyar katonák összesen közel 100 000 civil és 24 000 hadifogoly kivégzésében vettek részt, Sipos szerint a helyi lakosok ma is emlékeznek „a magyarok cselekedeteire", amelyeket gyakran meg is említenek arra járó kutatóknak. Ennek ellenére a témát eddig sem orosz, sem magyar kutatók nem dolgozták fel, pedig hasonló források a magyar Hadtörténeti Levéltárban és az Országos Levéltárban is megtalálhatók. Azonban a szocializmus alatt különösen érzékenynek számított ez a téma: ha feltárták volna a magyar megszálló katonák kegyetlenkedéseit, felmerült volna az igény a Magyarországot megszálló szovjet katonák tetteinek feltárására is. Szerencsésebbnek tűnt tehát hallgatni a témáról.

Falvak felgyújtása, tömeges kivégzés

„A könyvbe bekerült dokumentumok hitelessége igen magas. Nemcsak magyar hadifoglyok vallomásait, de civilek, túlélők beszámolóit is tartalmazzák, amelyeket más dokumentumokkal is összevetettek" – mondta a kötet összeállításában részt vevő Vaszilij Krisztoforov, az orosz titkosszolgálati levéltár igazgatója. Krisztoforov a kötet forrásanyagának keletkezését mutatta be, mint mondta, 1942-ben indult a tengelyhatalmak háborús bűneinek számbavétele, miután a szovjet vezetés bejelentette: a nácik és segítőik „nem fognak megmenekülni a jól megérdemelt büntetés elől".

Ezt követően vegyes bizottságokat hoztak létre, amelyek a háború végéig jegyzőkönyvekben publikálták az atrocitásokat. 1942–43-ban már „hangzatos bírósági eljárásokon" nyilvánítottak bűnösnek ellenséges katonatiszteket, '43 és '45 között számos ítéletet végre is hajtottak. A hadi bűntettek elkövetői között voltak németek és magyarok is, köztük Komáromy Andor csendőrparancsnok. Őt Brjanszkij megyében több település felégetésében és 215 civil kivégzésében találták bűnösnek: a partizánok elleni harc jegyében egy falu elfoglalása után egy épületbe gyűjtöttek össze minden ott maradt lakost, ahova gránátokat dobtak. A megtorló akciókért Komáromyt századossá léptették elő, a német és a magyar hadvezetéstől is kitüntetést kapott.

„A háború célja a népirtás volt"

Szilágyi Ákos költő, Oroszország-szakértő a könyvbemutatón arról beszélt: a Szovjetunió elleni „totális háborúban a népirtás nem járulékos elem volt, hanem a háború lényege: a háború célja a szlávok lakta kelet-európai területek faji gyarmatosítása, a német élettér kialakítása volt. A népirtás volt a háború kontextusa, és nem

fordítva.” Mint mondta, a keleti fronton minden harcoló fél számára megszűnt a modern európai hadijog, civil és katona, katonai és békés terület elválasztása, és a tengelyhatalmak számára minden katonai siker a népirtás célját szolgálta, de a hadviselés és megszállás gyakorlata sem vált el a népirtástól.

„A civilek megölését gyakran úgy tüntetik fel, mint a partizánvadászat hozadékát. A viszony azonban éppen fordított: a partizánmozgalom nagyrészt éppen a népirtás hatására indult el” – mondta Szilágyi. A háború kezdete óta a civileket is célzó partizánvadász akciók ellenére – vagy hatására – folyamatosan nőtt a partizánok száma: 1943-ban már közel 1 millió irreguláris fogott fegyvert, addigra mintegy 8 millió civil halt meg a front mögött, jelentős részük a partizánellenes megtorlások keretében. A mészárlások különösen kegyetlenek voltak Belorussziában: Szilágyi szerint mintegy 2 millió 400 ezer ember, vagyis minden negyedik belorussziai lakos áldozatul esett a háborúnak. Emellett kétmillióra tehető a zsidó áldozatok száma, és a hadifogoly- és kényszermunkatáborok is több millió áldozatot szedtek.

Szilágyi szerint a történtek kimerítik a genocídium bűntettét, amelynek fogalmát jogilag a második világháború után Raphael Lemkin lengyel jogász határozta meg mint a „nemzeti, etnikai, faji vagy vallási csoport teljes vagy részleges kiirtása céljából” elkövetett gyilkosságokat. Szilágyi Bibó Istvánt idézte, aki 1946-ban elnézést kért a keleti fronton történtekért, és azt mondta: az e miatti „szégyenérzetnek fenn kell maradni, amíg a morális regenerálódás nem történik meg.” Szilágyi szerint ez máig nem történt meg, ezért is fontos, hogy *A magyar megszálló csapatok a Szovjetunióban* című kötethez hasonló munkák tisztázzák a háború alatt elkövetett bűntetteket.

”

Maglód, 2018.02.25 Salánki László

Orbán rezsim a Horthy fasizmus folytatója.

Orbán Viktor beszédet tartott szerda délután a megújult Klebersberg-kastély átadásán. A miniszterelnök beszédében kitért arra, hogy a helyen évekkel ezelőtt még csak kőhalom volt, de "polgári-nemzeti erők" nem hagyták, hogy a Várkert Bazárhoz hasonlóan az épület az enyészeté legyen – írja az Index. 24.hu 2017. 06. 21.

Orbán ezután beszélt az 1920-as évekről, amikor *olyan "kivételes államférfiak" szolgálták és vezették a nemzetet, mint Bethlen István, Horthy Miklós vagy Klebelsberg Kuno.*

A miniszterelnök úgy véli, megítélésüket nem árnyékolhatja be a második világháborús "gyászos szerepvállalás" sem.

Gróf thumburgi **Klebelsberg Kuno** (Magyarpécska, Arad vármegye, 1875. november 13. – Budapest, 1932. október 12.) magyar jogász, országgyűlési képviselő, művelődéspolitikus, kis ideig (1921–1922) belügy-, majd közel 10 évig (1922–1931) vallás- és közoktatásügyi miniszter. 1917-től 1932-ig a Magyar Történelmi Társulat elnöke.

A Népszava 1927. január 27-i számában "Klebelsberg miniszter lelkesedése a fasizmusért" címmel számolt be egy római fasiszta újság Klebelsberg Kúnó kultuszminiszterrel (a mi jó emberminiszterünk elődjével) készült interjújáról. Talán nem véletlen, hogy Orbán fasiszta állam az oktatást felügyelő intézményközpont név adójául választotta Klebelsberget. Pedig volt néhány kiváló magyar pedagógus, aki nem lelkesedett a fasizmusért.

Újabb Horthy-szobrot avatnak Budapesten: 2017-ben már csak az nem avat Horthy-szobrot, aki nem akar. 2013-ban kisebb botrány közepette avatták fel Horthy mellszobrát a Szabadság téri Hazatérés templomának lépcsőjén, most május 20-án pedig a Fejér megyei Kálozon a Zichy–Széchenyi-kastély parkjában avattak egyet. Utóbbit Perkátára tervezték, de az engedélyt a fideszes önkormányzat végül visszavonta a tiltakozások miatt. Ott talán egy turulszobor lesz helyette.

A Népszava most a Magyarok Világszövetségének honlapján szúrta ki a legfrissebb szoboravatást: „2017. június 17-én, szombaton 14 órakor **Horthy Miklós kormányzó mellszobrát avatják Budapesten**, az Attila Nagykirály szálloda udvarán. Beszédet mond: Patrubány Miklós, a Magyarok Világszövetségének elnöke, Zetényi Csukás Ferenc, a Horthy Miklós Társaság elnöke, v. Hunyadi László, a Történelmi Vitézi Rend főkapitánya, Dr. Raffy Ernő történész és Dr. gróf Bethlen István. Közreműködnek: Vesztergám Miklós tárogatóművész, Bokor János és Publik Antal előadóművészek" – írják az MVSZ honlapján.

A hotel a III. kerületben, Csillaghegyen található. A Népszava azt írja, a szállodának baráti köre is van, amely rendszeresen szervez különböző eseményeket. Ezeken a rendezvényeken fellépett már Szörényi Levente, Török Ádám és Waszlavik „Gazember" László is, írják.

Várható, hogy nem ez lesz az utolsó Horthy-szobor az országban, Zetényi-Csukás Ferenc, a Horthy Miklós Társaság elnöke a kálózi avatáson azt mondta, **további szobrokat kívánnak állítani Horthy Miklósnak**.

Harsány tüntetés kísérte a felvidéki Horthy-szobor avatását: A felvidéki magyarok még azt is megkapták a magyarországiaktól, hogy nem magyarok. Mert nem kell nekik Horthy szobra.

Nagy vita kerekedett a szlovákiai magyarok között arra az ötletre, hogy egy Magyarországról adományozott Horthy Miklós-szobrot avassanak a nemeshodosi templom kertjében. A református lelkész végül meghátrált, amikor már a helyiek, az önkormányzat, az egyházvezetés jó része és a zsidó közösség is elítélte a tettet.

Végül a kert helyett egy belső helyiségben helyezték el a mellszobrot, de az avatás így is cicomával zajlott, Magyarországról busz hozta az érdeklődőket, Horthy-rajongókat. Az eseményről, amit tüntetés kísért, a felvidéki Parameter készített videót. Jellemző volt az eseményre, hogy a 150 résztvevő zöme Magyarországról érkezett, egyikük ezt vágta a helyiekhez:

Nem vagytok magyarok, csak magyarul beszéltek.

Mellesleg az eseményen a hazai szélsőjobb is betyárosan képviseltette magát: a Jobbikhoz kötődő Hegedüs Lóránt lelkész és a Hatvannégy Vármegye Mozgalom küldöttsége is megjelent a videó szerint.

Horthy Miklós véres útja a hatalomhoz

Teátrális külsőségek közepette került sor Horthy Miklós budapesti bevonulására Nemzeti Hadserege élén 1919. november 16-án. A díszmenet látványos keretei azonban nem tudják feledtetni azt a tényt, hogy

a bevonulás nyomán megszerzett hatalma birtokában negyedszázaddal később, mint kormányzó történelme egyik legnagyobb katasztrófájába vezette bele a magyar nemzetet.

Horthy e novemberi nap reggelén még, mint a Nemzeti Hadsereg fővezére különvonattal érkezett siófoki főhadiszállásáról a kelenföldi pályaudvarra. Csapatai már az előző nap Budapest határában állomásoztak, mert az antant nyomására ekkorra fejeződött be a fővárost augusztus eleje óta megszállva tartó román királyi csapatok kivonulása.

Horthy a szemerkélő esőben lóra ült, és sötétkék ellentengernagyi egyenruhájában, fehér lovon vezette a díszmenetet a gondosan megtervezett útvonalon a Kelenföldi pályaudvartól az Országházig. A menet élén lovas rendőrosztag haladt. Őket szüntelenül díszjelet fúvó huszárok követték. Majd Horthy következett paripáján, aki mögött hatezer főnyi serege vonult hangsúlyozottan nemzeti jellegű egyenruhában: piros-fehér-zöld kardbojttal, zsinóros zubbonyban, Bocskai-föveggel a fejükön, melybe darutollat tűztek. A díszmenet első állomása a Gellért tér volt, ahol Bódy polgármester udvarias szavakkal köszöntötte a fővezért és csapatait.

Horthy nem csekély erőfölényt érzékeltetve lóhátról adta meg válaszát, melynek hangneme igencsak brutálisnak minősíthető. Mint mondta: „Mikor még távol voltunk innen, és csak a remény sugara pislogott lelkünkben, akkor - kimondom - gyűlöltük és átkoztuk Budapestet, mert nem azokat láttuk benne, akik szenvedtek, akik mártírok lettek, hanem az országnak itt összefolyt piszkát. Szerettük, becéztük ezt a várost, amely az elmúlt évben a nemzet megrontója lett. Tetemre hívom itt a Duna partján a magyar fővárost: ez a város megtagadta ezeréves múltját, ez a város sárba tiporta koronáját, nemzeti színeit, és vörös rongyokba öltözött."

A menet a Ferenc József (ma Szabadság) hídon áthaladva a Kiskörúton és az Alkotmány utcán keresztül érkezett a bevonulási ünnepség fő helyszínére, az Országház (ma Kossuth) térre. 10 óra előtt 10 perccel megszólaltak a város harangjai. A hatalmas harangzúgás után elhangzottak Friedrich miniszterelnök, majd Horthy beszédei, végül az esztergomi érsek a téren felállított zöld selyemsátor oltára előtt misét celebrált.

A díszes bevonulási menetet semmi nem zavarta meg, ami nagyban köszönhető volt a fővárosban az előző napokban elrendelt statáriumnak, az éjszakai kijárási tilalomnak és a telefonzárlatnak.

A budapesti bevonulás nyomán az addig vidéken folytatott féktelen fehérterror kezdetét vette a fővárosban is. A terror alkalmazását Horthy részéről Budapesten is a vidékihez hasonló kettősség jellemezte. A fővezér ugyanis, miközben a szoros alárendeltségébe tartozó különítményes tisztjeit egyértelműen buzdította a megtorlások kíméletlen folytatására, a széles nyilvánosság és főleg a külföld előtt következetesen elhatárolta magát a fehérterror brutális tetteitől. Igyekezett azokat nem létezőknek minősíteni, vagy egyedi eseteknek, felelőtlen túlkapásoknak beállítani.

Bár Horthy mindent elkövetett, hogy ne maradjon írásos nyoma a terror irányításában játszott szerepének, mégis fennmaradt ilyen dokumentum. A fővezérség által a kaposvári katonai körletparancsnokságnak küldött utasítás ugyanis azt bizonyítja, hogy például a Prónay Pál vezette különítmény közvetlenül a fővezérség parancsára követte el embertelen tetteit.

A Horthy által irányított fehérterror több mint egy éven át, 1919 augusztusától 1920 novemberéig tartott. Nemcsak a törvényesség látszatát is nélkülöző brutális ököljog jellemezte, hanem elvakult zsidógyűlölet is. Horthy ezzel kapcsolatos megnyilvánulásaiban ismét sajátos kettősséget találunk. Szűkebb körben ő is gyakran zsidózott. Egy későbbi bizalmas levelében például azt írta Teleki Pál miniszterelnöknek: „Ami a zsidókérdést illeti, én egész életemben antiszemita voltam." Ugyanakkor a nyilvánosság előtt elhatárolta magát az antiszemitizmustól.

A különítményesek vidéki zsidóellenes kegyetlenkedéseiről érkező hírek súlyos aggodalmakkal töltötték el a fővárosi zsidóságot. Vajon a fővárosban is folytatódnak majd ezek a véres események? Ezért a Nemzeti Hadsereg budapesti bevonulását megelőzően a Múlt és Jövő zsidó folyóirat a legilletékesebbet, a fővezért kérdezte meg erről. A lap hasábjain 1919 novemberében Horthy a következőket nyilatkozta: „Ünnepélyesen kijelentem, hogy a zsidóüldözések ügyében, melyek felelőtlen elemeknek a bűnei, a legszigorúbb vizsgálatot indítottam, a bűnösöket, a tetteseket és uszítókat egyaránt, amennyiben a hadseregemhez tartoznak, haditörvényszék elé állítom, és őket a Magyar Nemzeti Hadsereg kötelékéből örökre kizárom, egyébként

magától értetődőnek tartom, hogy mindenféle pogromot, felekezeti üldözést és egyéni akciót kérlelhetetlen szigorral kell elnyomni."

Tetteivel azonban teljességgel cáfolta a nyilvánosság számára tett ígéretét. Így például az egyik legfanatikusabb zsidógyűlölő tisztjét, Prónayt nemcsak hogy nem vonta felelősségre, és nem zárta ki hadserege kötelékéből, hanem alezredesi ranggal jutalmazta, és az egész véreskezű különítményt Prónay parancsnoksága alatt beemelte a Magyar Királyi Honvédség reguláris egységei közé, 1. Szegedi Vadászzászlóalj néven.

A Nemzeti Hadsereg budapesti bevonulását követően a fegyveres különítményesek minden törvényes korlátozás nélkül tevékenykedhettek a fővárosban is. Horthy nem öncélúan engedett szabad utat a terrornak, hanem tudatos hatalomépítési szándékkal.

Mivel a formálódó új magyar államszervezetben az államfői tisztséget kívánta megszerezni, kulcsfontosságú volt számára, hogy a küszöbön álló nemzetgyűlési választások eredményeként megfelelő összetételű parlament üljön össze. Olyan, amely kész őt megválasztani kormányzónak. Ehhez viszont meg kellett akadályozni minél több szociáldemokrata, illetve liberális képviselőjelölt bejutását a parlamentbe. A fehér-terror folytatódásának ez volt az egyik fő politikai indítéka. A különítményesek a konzervatív kormányzattal karöltve novembertől újult erővel láttak hozzá a baloldal megtöréséhez, megfélemlítéséhez, visszaszorításához.

Egymást követte a szociáldemokrata képviselőjelöltek letartóztatása, elhurcolása. Büntetlenül folytatódtak a politikai gyilkosságok is. Az Ostenburg-Moravek Gyula vezette különítmény fegyveresei alig több mint egy héttel a választások előtt hurcolták el lakásáról a Szociáldemokrata Párt egyik vezetőjét, akit aztán meggyilkoltak a Palace Szálló pincéjében. A fővezér és a konzervatív körök számára végül a terror eredménnyel járt: a Szociáldemokrata Párt bejelentette, hogy a féktelen terror elleni tiltakozásul nem indulnak a nemzetgyűlési választásokon.

Horthy számára kiemelt jelentőségű volt az ellenzéki sajtó keménykezű megregulázása. Siófoki főhadiszállásán már szeptemberben dühödt ingerültséggel nyilatkozott a fővárosi lapokról, amelyek bírálták csapatainak dunántúli kilengéseit. A belügyminiszter és több tekintélyes arisztokrata előtt kijelentette, hogy azok, akik ilyen cikkeket írnak, „fürödni fognak" a Dunában.

Különösen a szociáldemokraták befolyásos lapjával, a Népszavával kívánt leszámolni. Az újság ugyanis bátor hangon bírálta a terror különböző megnyilvánulásait. Így például 1919 decemberében cikksorozatot közölt a Héjjas Iván vezette különítmény Kecskemét környéki vérengzéseiről, és követelte a felelősök megbüntetését. Válaszul a lap szerkesztőjét, Somogyi Bélát és a cikksorozat íróját, Bacsó Bélát 1920. február 17-én az Ostenburg-különítmény tagjai elhurcolták, kegyetlenül megkínozták, majd a Dunába dobták őket. A budapesti rendőrség, amely nem tartozott a fővezérség alárendeltségébe, hamar beazonosította a tetteseket. Az a hatüléses autó ugyanis, amelyen a különítményesek áldozataikat vitték a Duna-part felé, a hadsereg kötelékéhez tartozott. Ráadásul a gyilkosság éjjelén elővigyázatlanságból nekiütköztek az újpesti sorompónak, s az ott posztoló rendőrök fel is írták a megsérült autó rendszámát. Horthy azonban leállíttatta a nyomozást, s a bíróság felmentette a tetteseket.

Ilyen előzmények után a megfélemlítettség légkörében került sor a kormányzóválasztásra a Nemzetgyűlésben 1920. március 1-jén. Annak ellenére, hogy Horthynak nem volt valóságos ellenjelöltje, a szavazás napján az Országház előtti teret és annak folyosóit fegyveres különítményesek szállták meg. A parlament Horthy Miklóst választotta Magyarország kormányzójává.

Az ezt követő negyedszázad rendszerének névadója tehát elnyerte az áhított államfői tisztséget. E kormányzói pozíciónak azonban kezdettől fogva súlyos tehertétele volt, hogy a megszerzéséhez nagyszámú politikai gyilkosságon át vezetett az út.

(Hetek Közéleti Hetilap)

Maglód, 2018.03.02 Salánki László

Az első világháború imperialista népirtás volt

Az első világháború koronás háborús bűnösei:

I. Ferenc József magyar király, osztrák császár,
IV. Károly magyar király a Habsburg–Lotaringiai-ház utolsó uralkodója,
I. Albert belga király,
I. Ferdinánd bolgár cár,
V. György brit király Nagy-Britannia uralkodója, a Windsor-ház tagja,
I. Péter szerb király,
I. Sándor jugoszláv király,
II. Vilmos német császár *a Német Birodalom császára* és Poroszország királya, a Hohenzollern-ház tagja, Viktória brit királynő unokája,
III. Viktor Emánuel olasz király Etiópia császára, továbbá Ciprus, Jeruzsálem és Örményország címzetes királya, Albánia királya. A Savoyai-ház tagja,
II. Miklós orosz cár Oroszország cárja, Lengyelország királya, és Finnország nagyhercege,
V. Mehmed oszmán szultán az Oszmán Birodalom szultánja,
VI. Mehmed oszmán szultán Oszmán Birodalom utolsó szultánja,
I. Károly román király német herceg,
I. Ferdinánd román király német Hohenzollern-házból.

A népirtó háború mérlege:

- kb. 8-15 millió katona vesztette életét, hatalmas volt a sebesültek száma, sokuk egész életére nyomorék maradt (Európa eddig nem látott ekkora pusztítást),
- kb. 5 millió civil vesztette életét közvetlenül a háború miatt és 6 millió áldozatot követelt az 1918-19-es spanyolnátha-járvány,
- hatalmas volt az anyagi veszteség is (hajók, szántóföldek, állatállomány pusztulás),
- európai gazdaság teljesen kizökkent addigi menetéből,
- háború mély lelki sebeket ejtetett az emberekben.

Az első világháború hatékonyabban, kíméletlenebbül és tömegesebben pusztította az emberéletet és az anyagi javakat a korábbi háborúknál. A géppuska, az ágyúk, a tank, a repülők, a mérges gázok, a lángszóró és a lövészárkok világát 65 millió katona tapasztalta meg testközelből. Közülük minden negyedik meghalt a háborúban. A hazatérők mintegy fele szenvedett sérülést.

A népirtó háború áldozatai a katonák, civilek a dolgozó nép, a proletárok voltak.
A háborús bűnösök ellen fellázadt a nép, forradalmi tüzek lobbantak fel.
A haragos népet a vörösök vezették a fehér háborús bűnözők ellen.
A Szovjetunióban győzött a vörösök harca a fehérek ellen.
A Magyar Tanácsköztársaság után a fehérterror népirtása.

Az 1914 és 1918 közt zajló első világháború volt a történelem egyik legjelentősebb és legpusztítóbb háborúja, mely a Föld három kontinensén összesen **15-20 millió halálos áldozatot követelt**. Összehasonlításként: a második világháborúban 72 millióan haltak meg (ebből 50 millióan Európában) a Vietnámi háborúban pedig - mely a világtörténelem harmadik legpusztítóbb harcának tekinthető - 5 millióra tehető a halálos áldozatok száma.

Az első világháború előzményei

Gyarmatbirodalmak kialakulása: A XIX. század végén a tudomány és technika vívmányai miatt a Nyugat-európai országokban és az USA-ban gyorsuló ütemű termelés kezdődött, így az új nyersanyaglelőhelyek és piacok megszerzése lett a fejlett államok elsődleges célja. Új nyersanyaglelőhelyeket és piacokat a gyarmatrendszerek kibővítése tudta legkönnyebben biztosítani, így a már meglévő gyarmatokkal rendelkező Anglia és Franciaország a XIX. század végén és a XX. század elején fokozott terjeszkedésbe kezdtek. Anglia a századfordulóra már egy több mint 30 millió négyzetkilométeres birodalmat hozott létre, melynek legjelentősebb területei: India, Dél-Afrika, Nigéria, Egyiptom és Kelet-Afrika lettek. Franciaország bekebelezte Észak-Afrika hatalmas területeit (Algéria, Francia- Nyugat Afrika, Kamerun) illetve Indokinát, Madagaszkárt, és jó néhány karibi szigetet.

A két legjelentősebb Nyugat-európai ország mellett megindult a többi tengeri flottával rendelkező európai állam gyarmatosító terjeszkedése is, így Hollandia megszerezte Indonéziát, Belgium Kongót, Oroszország Közép-Ázsiát és Szibériát, Dánia Grönlandot, Spanyolország pedig Észak-Afrika Gibraltárhoz közeli részeit. A

világháború előtt a Föld térképét tehát az európai érdekeltségek színezték be. **A világ felosztásába azonban bizonyos országok késve kapcsolódtak be**, így Európán belüli gazdasági erejükhöz és súlyukhoz mérten csekély méretű gyarmathálózatot tudtak csak teremteni. Ilyen ország volt Németország, Olaszország és az Osztrák-Magyar Monarchia is. Németország annak ellenére, hogy 1914-re Európa vezető gazdasági nagyhatalmává vált, mégis csak néhány gyarmattal rendelkezett Afrikában. Olaszország Líbiát és Szomáliát birtokolta, a Monarchia viszont egyetlen gyarmattal sem bírt.

A gyarmatosításba korábban és késve bekapcsolódó országok közti ellentétek

Németország és Oroszország esetében kezdtek gyújtópontokká válni. Németország gazdaságilag és katonailag húsz évvel az egyesítés után olyan erős lett, hogy egyértelműen Európa vezető hatalmává nőtte ki magát. Az Egyesült Királyság figyelmét ez a megerősödés nem vonta magára addig, míg II. Vilmos a "Weltpolitik" jegyében flottaépítési programot nem hagyott jóvá. A kereskedelmi konkurencia támasztása után ezzel Németország eszközt kezdett létrehozni a tengeri uralomhoz. Márpedig a brit gazdaságnak a gyarmatbirodalom jelentette az alapját. A gazdaságilag elmaradott, de Európa legnépesebb országaként nagy létszámú katonasággal rendelkező Oroszország pedig a Fekete-tenger felől ki akart jutni a világtengerekre, Isztambult és a környező tengerszorosokat akarta megszerezni, illetve az Oszmán Birodalom kezén lévő Balkán jelentett számára fontos terjeszkedési irányt.

Szövetségek kialakulása

Fokozatosan két hatalmi tömb kezdett kialakulni. Az egyiket azon országok alkották, amelyek már évszázadok óta rendelkeztek gyarmatokkal, míg a másikat az új nagyhatalmak hozták létre, melyek ezután akartak hatalmas gyarmatrendszert létrehozni. Ez utóbbi csoport 1882-ben hozta létre a **Hármasszövetség**et Németország, Olaszország és az Osztrák-Magyar Monarchia részvételével. (Központi Hatalmak)

A régi gyarmatosítók közé tartozó Franciaország, Anglia és Oroszország összefogása csak később alakult ki, az 1893 és 1907 közt megszületett szerződések révén (francia-orosz, francia-angol, angol-orosz szerződések). Így jött létre az **ANTANT**. (*Entente Cordiále, azaz Szívélyes Együttműködés Szervezete 1904-ben a Francia-Angol szerződés megszületésével jött létre*). A késlekedést Anglia és Franciaország összefogásában az évszázados rivalizálás okozta, hiszen Franciaország és Anglia egészen a XX. század elejéig vetélkedett egymással a gyarmataik terjeszkedése miatt. Végül azonban sikerült félretenniük ellentéteiket az új ellenség Németország afrikai megjelenése miatt.

Feszültségforrások Európában 1900 és 1914 közt

Az európai nagyhatalmak viszonyában lényeges feszültségforrást jelentett a németek afrikai megjelenése. Ez az új fejlemény felülírta a két régi gyarmatosító hatalom Anglia és Franciaország évszázados vetélkedését a gyarmatokért. **Az első marokkói válság során 1905 -ben** a független Marokkói szultánságban lázadások kezdődtek a helyi uralkodó ellen, és ezt ürügyként használta fel a közeli Franciaország arra, hogy gyarmatosítsa az észak-afrikai országot. Csakhogy közben megjelentek a térségben a németek is, és II. Vilmos nemzetközi konferencián akarta kimondatni Marokkó garantált függetlenségét. A németek egyrészt azt szerették volna elérni, hogy Franciaország ne tudjon újabb gyarmatot szerezni, másrészt bíztak abban is, hogy ha "védnök" szerepben tűnnek fel Afrikában, akkor elnyerik a helyi arab államok szimpátiáját és talán később Marokkó elfogadja, hogy védelmük garantálása érdekében "tartósan is megjelenjenek" a területükön. (Német kikötők, bázisok, katonai erők állomásoztatása.) Számításuk azonban nem jöttbe: az **Algeciras -ban megtartott konferencia** ugyan kimondta Marokkó függetlenségét, ám engedélyezte a francia erők védnökségét és rendteremtő bevonulását. Ezzel úgy tűnt vége lett a válságnak. Ám hat évvel később jött **a második marokkói válság 1911-ben**: a marokkói felkelés kirobbanását francia megszállás követte. Válaszul a németek egy csatahajót - a Párducot - vezényelték Marokkó partjaihoz. Pattanásig feszült a helyzet, de ekkor Anglia a franciák mellé állt és flottáját a térségbe vezényelte. A németek most is visszakozni voltak kénytelenek. Ugyancsak jelentős feszültségeket keltett, hogy **Vilmos császár 1898-ban jóváhagyta az első flottatörvényt**, mely a német haditengerészet jelentős fejlesztését rendelte el. Anglia azonnal tiltakozott, mert Európa első számú, legnagyobb haditengerészete az ő kezében volt és Napóleon kora óta nem akadt ezen a téren versenytársa. A németek azonban tántoríthatatlanok voltak és Alfred Tirpitz tengernagy javaslatára kiadták a második flottatörvényt is 1900 -ban, mely végkép megrontotta a két ország: Anglia és Németország viszonyát.

Olaszország és Románia speciális helyzete: A hatalmi tömbök azonban nem alkottak szilárd szövetségeket. Ezt mutatja az is, hogy két olyan ország is akadt, mely ugyan kezdetben egyik vagy másik tömbhöz csatlakozott, ám később „tábort váltott”! Ilyen volt **Olaszország** is, mely a franciákkal való gyarmati rivalizálása miatt lépett be a Hármasszövetségbe, ám később a háború kirobbanásakor azonnal semlegességet hirdetett és tárgyalásokba kezdett az Antant hatalmakkal. Amikor ígéretet kapott arra, hogy az Antant oldalán történő hadba lépése esetén megkaphatja Dél-Tirolt és az Isztriát, nem habozott hadat üzenni 1915-ben a Hármasszövetségnek és megtámadni a Monarchiát az Isonzó folyónál. Ugyancsak a „tábort váltók” közé tartozott **Románia** is, mely

1883-ban még a Hármasszövetséghez csatlakozott, ám a háború kirobbanásakor szintén az Antanttal kezdett el tárgyalni. Bukovinát és Erdélyt kérte hadba lépése esetére. Amikor 1916-ban végül Anglia és Franciaország titkos ígéretet tett a kért területek háború utáni Romániához csatolására, Románia is a Monarchiára támadt. A Hármasszövetséghez mindvégig hűséges csatlakozók közé Bulgária és Törökország tartozott. Japán és az USA egyik szövetséghez sem tartozott. Előbbi 1905-ben Mandzsúria birtoklása ügyében Oroszországgal vívott háborút, most mégis az antant oldalán lépett be a háborúba. Utóbbi meglehetős távolságtartással kezelte ez egész európai politikát, de érdekeinek (a saját gazdasági, kereskedelmi potenciáljának szabad, vagyis gyarmati uralomtól mentes érvényesítésének) az antant jobban megfelelt, mint a központi hatalmak blokkja.

Közvetlen előzmények - a balkáni helyzet

A kialakult hatalmi tömbök közt egyre feszültebbé váló politikai helyzet a Balkánon sűrűsödött igazi nemzetközi konfliktussá. A Balkánon 1878-ig a Török Birodalom volt az úr. Ám 1878-ban a török ellenes szerb-bolgár felkelés orosz támogatással elűzte a törököket, és a Berlini Kongresszus már négy önálló új állam megalakulásáról dönthetett. Így jött létre a független Szerbia, Románia, Bulgária és Montenegró. A négy állam egymással szemben támasztott területi követelései megosztották a nagyhatalmakat. **1908-ban a Monarchia annektálta Bosznia-Hercegovinát, ami a nagyszerb álmokat dédelgető Szerbia számára elfogadhatatlan volt**. A két ország – Szerbia és a Monarchia - éles ellentétbe került. Fokozta az ellentétet, hogy a korábban Ausztria barát politikát folytató I. (Obrenovics) Sándor szerb királyt 1903-ban merénylet érte, így halála után Ausztria ellenes Karagyorgyevics Péter lett az új uralkodó. Az új szerb vezető a hadfelszerelési megrendeléseket már nem Bécsnek, hanem a franciáknak adta le. Válaszul megkezdődött az 1904-1910 közt zajló disznóháború, amelyben a Monarchia lezárta határait a szerb állatbehozatal előtt.

Fajsúlyos probléma volt a szerb – osztrák válság mellett az orosz – osztrák válság is! 1897-től fogva a két nagyhatalom kölcsönös egyetértésben óvta a balkáni status quo-t, amelyről szóló megegyezésüket most a Monarchia az ellentételezés nélküli annexióval felrúgta. Az orosz külpolitika a japán vereségből ocsúdva még nem volt olyan állapotban, hogy emiatt érzett felháborodását háborúval fejezze ki, főként, hogy Franciaország és az Egyesült Királyság nem volt hajlandó támogatni ebben a kérdésben. Később 1912-13 –ban a négy balkáni állam a törökök balkáni birtokaiból újabb területeket hasítottak ki, majd Bulgária túlzott megerősödése után újabb határrendező háborút vívtak (Balkáni háborúk). Azonban az európai hatalmak vitái továbbra is megmaradtak a balkáni államok tekintetében.

Bosznia területén számos titkos szerb társaság alakult azzal a céllal, hogy merényletekkel destabilizálják a vitatott területeket. A társaságokat – titokban – támogatta a szerb kormány is. Noha Szerbia és Oroszország között semmilyen írásos szövetségesi szerződés nem volt, a szerbek megalapozottan számítottak Oroszország későbbi katonai segítségére. Oroszország ugyanis Bosznia annexiója és Szerbia legyőzése esetén kénytelen tudomásul venni, hogy teljesen kiszorult a Balkánról. Ez a kiszorulás persze ugyanolyan túlreagált félelem volt, mint a központi hatalmak részéről később említésre kerülő "most, vagy soha".

A casus belli - a közvetlen háborús indok

1914. június 28-án **Ferenc Ferdinánd** trónörökös - az uralkodó Károly Lajos nevű testvérének fia - egy boszniai hadgyakorlat megtekintésére utazott Szarajevóba. A hadgyakorlattal egyébként épp az volt a célja a Monarchiának, hogy demonstrálja erejét a forrongó Balkánon. Délelőtt merényletet kíséreltek meg a trónörökös ellen, amit ugyan ő maga sértetlenül túlélt, ám kíséretének egyik tagja – egy katonatiszt – megsebesült. Nem sokkal később Ferenc Ferdinánd útra kelt, hogy meglátogassa a kórházban a katonatisztet, ám útközben **Gavrilo Princip**, a *Fekete Kéz* nevű titkos szerb szervezet tagja pisztollyal halálosan megsebesítette a trónörököst és feleségét. Ezt követően Bécsben és Budapesten egyaránt fellángoltak a szerbellenes indulatok, Ferenc József pedig II. Vilmos német császárhoz fordult, levelében utalva arra, hogy Szerbiával az ellentétek soha nem simulhatnak el. Helmuth Johannes Ludwig von Moltke német vezérkari főnök kifejtette: az erőviszonyok most a legkedvezőbbek, 1914 után csak romlani fognak, mert Oroszország vasúti hálózatot épít ki, s ezzel mobilabbá teszi hadseregét. A válasz tehát ez volt: *most, vagy soha!*.

A német haditerv: Németország 60 milliós lakossága mintegy 4 milliós hatalmas hadsereggel rendelkezett. Mérete mellett a német hadsereg erőssége volt fejlett tüzérsége is, ám haditengerészete Alfred **Tirpitz** tengernagy munkássága és a két flottatörvény (1898, 1900) ellenére is jóval elmaradt Angliától. Ugyancsak Németország erejét gyengítette földrajzi elhelyezkedése, mivel az Antant két legerősebb állama – Oroszország és Franciaország – fogta közre keletről és nyugatról. A nem túl szerencsés fekvést próbálta áthidalni Alfred **Schlieffen**, aki 1891-1906 közt a német vezérkar főnöke volt. Korszerű haditerve a kétfrontos háború esetére két egymást követő – és nem egyidejű – háborús tevékenységet javasolt. Utóda Helmuth Moltke 1914-ben már a konkrét hadműveletekkel foglalkozva hűen Schlieffen tervéhez, a német haderő mintegy hat hét alatt lezajló döntő győzelmét akarta elérni a francia hadsereg fölött. A gyorsított hadműveletekkel egyidejűleg a Monarchia csapatainak fel kellett volna tartóztatnia az orosz és a szerb erőket, majd a német és osztrák csapatoknak együttesen keletre fordulva kellett volna legyűrnie a hatalmas cári hadakat.

Egy hónappal a merénylet után, július 28-án Bécs hadat üzent Szerbiának, s a csapatok megindultak délre. Néhány nappal később (augusztus 1-jén) Németország hadat üzent Oroszországnak, 3-án pedig Franciaországnak. A német vezetés ultimátumban követelte a belga kormánytól, hogy a hadereje átvonulhasson Belgiumon, az azonban ezt megtagadta, mire a németek átlépték a határt. A brit hadüzenet kiváltó oka ez volt, s augusztus 4-én beállt a hadiállapot a Brit Birodalom és Németország között is. Augusztus 5-én a Monarchia üzen hadat Oroszországnak, 6-án Szerbia Németországnak, Augusztus 12-én Franciaország és Nagy-Britannia küldte el hadüzenetét a Monarchiának, 23-án pedig belép a háborúba Japán. Törökország augusztus 3-án szövetséget köt Németországgal, majd elzárja a Fekete-tengert a Boszporusznál és a Dardanelláknál (ténylegesen azonban csak október 29-én lép be a háborúba). Ekkor még az összesen mintegy 20 millió fős hadseregek fölött diszponáló vezérkarok mindkét oldalon a gyors hadi sikerekben bíztak. A német katonákat úgy indították útnak, hogy mire lehullanak a falevelek, már otthon lesznek.

Maglód, 2018.03.05 Salánki László

A Munkáspárt 2018. évi választási programja

Ha Ön milliárdos, szupergazdag, ne olvassa tovább! Ez a program

nem Önnek szól!

Ha Ön a munkájából él, ha tudja, milyen nehéz ma a fizetésből kijönni, milyen nehéz gyereket nevelni, az idősekről gondoskodni, ne tegye le, mert

ÖNNEK SZÓL!

A Munkáspárt a parlamentbe akar jutni. A parlamentbe olyan embereket kell beszavazni, akik dolgozói ésszel gondolkodnak, és képesek a gazdag tolvajok kezére csapni.

ÖNTŐL FÜGG!

Mi az Ön hangja leszünk. Az Ön érdekeit fogjuk képviselni, az Ön boldogulásáért fogunk dolgozni.

ÖNTŐL FÜGG!

Félelem és rendetlenség helyett biztonságot és rendet akarunk. Értelmetlen hadakozás helyett alkotó munkát kívánunk. Egymás ócsárlása helyett közmegegyezést!

A dolgozóknak a jogokból többet, a terhekből kevesebbet! A milliárdosoknak a jogokból kevesebbet, a terhekből többet!

EZT AKARJUK MI!

Ha megbízik a Munkáspártban, ha esélyt ad nekünk, akkor Ön is esélyt kap a változásra.

Tegyük meg együtt az első lépést egy jobb világ felé!

- 200 ezer forint adómentes minimálbért!
- Biztos jelent, kiszámítható jövőt a fiataloknak!
  Az első munkahely lehetőségét garantálja az állam!
- 35 órás munkahetet!
- Bérplafont!
  Senkinek a jövedelme ne lehessen több a minimálbér tízszeresénél!
- Egyszeri 45%-os vagyonadót a milliárdosokra, a szupergazdagokra!
  Progresszív adórendszert!
  A gazdag fizessen több adót!
- Jövedelemarányos családi pótlék bevezetését!
  A kis jövedelemmel rendelkező családokban több támogatásra van szükség.
  ÁFA-csökkentést!
  A legmagasabb általános forgalmi adó ne legyen több, mint 20 százalék!
- Mindenki számára alanyi jogon biztosítani a lakhatás lehetőségét!
  Legalább 20 ezer állami bérlakást építeni évente!
- Senkinek ne lehessen a fizetéséből adósságainak törlesztésére 20%-nál többet levonni!

- Megbízható, ingyenes, várólista nélküli orvosi ellátást akarunk!
  A mainál kétszer többet költsünk egészségügyre! Ingyenes fogorvosi ellátást!
- Vizsgáljuk felül a szociális ellátásokat!!
  Magyarországon ne legyen jövedelem nélküli, ellátatlan állampolgár. 65 év felett a gyógyszer mindenki számára legyen ingyenes!
- 100 ezer forint adómentes minimálnyugdíjat!
- Minden dolgozónak joga legyen bírálni, tiltakozni, sztrájkolni!
  El kell törölni a korlátozásokat!
- Az EU-s pénzekből mindenkinek jusson!
  Szigorú társadalmi ellenőrzést az EU-pénzek felett!
- Támogatjuk Paks-2 felépítését és új, megújuló energiaforrások alkalmazását is.
- Magyar mezőgazdaságot!
  Itthon megtermelni mindent, amit csak lehet!
- 200 ezer új munkahelyet vidéken!
  Bölcsődéket, óvodákat, járható utakat, szabad internethozzáférést, több kulturális lehetőséget, iskolákat!
- Senki ne birtokolhasson 300 hektárnál nagyobb földterületet!
  A magyar föld semmilyen formában se kerülhessen külföldi kezébe, még EU-polgáréba sem!
  A földdel való visszaélést, a spekulációt, a törvény megsértését szigorúan büntetni kell. Minősüljön hazaárulásnak!
- Az elöregedett lakótelepek állami támogatású felújítását szorgalmazzuk.
  Az állam hozzon létre 1000 milliárd forintos fejlesztési alapot a panellakások felújítására, a következő stadionépítés helyett!
- A vonat- és buszjegyek árának jelentős csökkentését akarjuk.
- Ne telepítsenek migránsokat az országba!
  Védjük meg a magyar embert, a magyar kultúrát, a magyar létet!
- Nem akarunk háborút Európában! Szankciók helyett együttműködést!

Mi készek vagyunk együttműködni másokkal.

A dolgozókért, a népért mindenkivel!

A dolgozók, a nép ellen senkivel!

Ezért szavazzon Ön is a Munkáspártra!

Maglód, 2018.03.06 Salánki László

Csányi Sándor ismét a világ leggazdagabb embereinek Forbes-listáján

Jól látható, hogy a kapitalizmus rothadó kizsákmányoló és élősködő társadalmi rendszer. A gazdagodások a föld milliárdnyi dolgozóinak a kizsákmányolásából szerzett, lopott vagyon. Ez a polgári „demokráciában" törvényes, sőt követendő. A polgári „demokráciában" a legértékesebb emberek a másokon meggazdagodott élősködő kapitalisták.

A kapitalizmus rothadásának a jele a mértéktelenül növekvő élősködés!

Orbán: nem jóléti állam, hanem munka alapú társadalom épül „A jóléti állam Nyugat-Európába sem fog visszatérni, mert nem versenyképes, helyette a munka alapú társadalmat kell kiépíteni - hangsúlyozta Orbán Viktor …" De ki fog dolgozni? Hát nem a kapitalisták, az biztos. Kié a munkával létrehozott érték és a profit? Hát nem azé, aki létrehozta, a dolgozóé, hanem a tőkéseké. Ez a polgári erkölcs. A polgári „demokráciában" törvényszerű a bérrabszolgaság, a munkaerő áru jellege.

A kapitalizmus rothadásának a jele a szolgaság, a bérrabszolgaság!

A kapitalizmusban a dolgozók a társadalom legalján a szolgák. És a földön jelenleg 7 milliárd szolga van. A kapitalistáknak jóléti állam van, a dolgozóknak, pedig munka alapú társadalom, így Orbánnak csak részben van igaza.

A munka alapú társadalom csak a népi demokrácia lehet, ahol bűn a kizsákmányolás az élősködés és a szolgaság megszűnik.

Soha nem ért még el ekkora nyereséget az OTP Bankcsoport: Jól megy az OTP-nek, korábban egyszer sem volt még olyan magas a bankcsoport éves profitja, mint 2017-ben. Az OTP Bankcsoport az elemzői várakozásoknál is nagyobb nyereséget ért el 2017 utolsó negyedévében. A 68,4 milliárd forint konszolidált adózott nyereség az egy évvel korábbinál 159 százalékkal több, így a csoport éves adózott eredménye 281,3 milliárd forint lett, ami 79 milliárdos növekedés egy év alatt….

900 ezer családot fenyeget a kilakoltatás, és csak civil segítségben bízhatnak: Az MNB statisztikája szerint 1,7 millió nem törlesztő lakossági hitelszerződés van az országban; az igazságügyi tárca adataiból pedig az derül ki, hogy majdnem 900 ezer háztartást, családot fenyeget a kilakoltatás réme…. – A 900 000 dolgozó ember és családja, akár 2 700 000 embert érinthet, ez bűn a magyar nép ellen. Rendszerbűn!! Az élősködő kapitalisták, pedig ebben a bűnösök. A felelősség a dolgozó népé is, mert nélkülük ez a bűn nem valósítható meg.

Washington: Csányi Sándor üzletember ismét felkerült a Forbes világ leggazdagabbjait összesítő, kedden közzétett listájára.

A Forbes amerikai üzleti magazin 2208 dollármilliárdost számolt össze, összvagyonuk 9,1 ezermilliárd dollár, 18 százalékkal több az egy évvel korábbinál. Tavalyhoz képest a lista 259 emberrel gyarapodott. A legtöbb milliárdos amerikai, számuk 585, a második legtöbb pedig kínai, ők 373-an vannak.

A listán Csányi Sándor az 1999., vagyonát 1,1 milliárd dollárral taksálják a lista összeállítói.

Csányi Sándor 2016-ban már ott volt a dollármilliárdosok listáján, tavaly azonban lecsúszott róla.

A világ leggazdagabb embereinek legfrissebb listáját Jeff Bezos, az Amazon internetes áruház alapítója vezeti. Jeff Bezos vagyonának értékét 112 milliárd dollárra becsüli a magazin a pillanatnyi részvényárfolyamok alapján, ami azt jelenti, hogy 12 hónap alatt 39,2 milliárd dollárral lett gazdagabb. Tavaly még a lista harmadik helyén állt.

Az egy éve listavezető Bill Gates, a Microsoft szoftveróriás társalapítója a második helyre szorult, vagyona 4 milliárd dollárral 90 milliárd dollárra gyarapodott.

Warren Buffett amerikai tőzsdeguru, a Berkshire Hathaway holding vezetője a tavalyi második helyről a harmadikra csúszott vissza, vagyona egy év alatt 75,6 milliárd dollárról 84 milliárd dollárra nőt.

A Forbes becslése szerint e pillanatban a világ negyedik leggazdagabb embere, egyben Európa leggazdagabbja, Bernard Arnault. A Louis Vuitton Moet Hennessy (LVMH) tulajdonosának a vagyona 72 milliárd dollár.

Megtartotta ötödik helyét a listán a 33 éves Mark Zuckerberg. A Facebook alapítójának a vagyona 56 milliárd dollárról 71 milliárd dollárra nőtt egy év alatt.

Soros György a tavalyi 33. helyről a 190. helyre esett a listán, vagyona 25,2 milliárd dollárról 8 milliárd dollárra apadt.

A nagy vesztesek között van Donald Trump amerikai elnök, aki a tavalyi 544. helyről a 766. helyre csúszott vissza, a vagyona 3,5 milliárd dollárról 3,1 milliárd dollárra zsugorodott.

A Munkáspárt követelése: vessünk ki a milliárdosokra egyszeri 45 százalékos vagyonadót, és ezt a pénzt költsük a népre! Csányi úr fizessen 495 millió dollárt!

Maglód, 2018.03.10 Salánki László

Erzsébet-utalvány: váratlan utasítást kapott a Posta

Így élnek Magyarország leggazdagabb tinijei: Már rengeteg összeállítást láthattál, ami a gazdag tinik életét mutatja be. Most viszont végre megnézheted, hogy a magyar gazdag fiatalok, milyen luxusban élnek!

A Rich Kids of Instagram-nak köszönhetően azt már tudod, hogy a világ különböző pontjain, hogy élnek, nyaralnak vagy vásárolnak a gazdag tinik. **Most viszont végre a magyar fiatalok is kaptak egy profilt.** A richkidsbudapest posztjaiból kiderül, hogy **a hazai tinik semmiben nem különböznek a külföldi társaiktól,** hiszen ők is leginkább a nyaralásaikról, óráikról és a kosijaikról posztolnak a legtöbbet.

Kijött a friss lista - ők a leggazdagabb magyarok: Idén is kiadta a Forbes a leggazdagabb magyarok listáját, az első tíz helyre 90 milliárd forint alatti vagyonnal nem lehetett bekerülni. További érdekesség, hogy az első három helyezett kezében közel 675 milliárd forint van, míg a 33 leggazdagabb magyarnak vagyonát összesen 2673 milliárdra becslik.

Leggazdagabb Magyarok	Vagyon 2017-ben milliárd Ft
Csányi Sándor (bankár) „nyugdíjas”	294,3
Demján Sándor „nyugdíjas”	192,0
Gattyán György „dolgozó”	188,6

Magyar nyugdíjas kap választási 10 000 Ft Erzsébet utalvány.

Lehet röhögni!!

A magyar átlagnyugdíj 124 000 Ft.

Kedves nyugdíjasok! Szavazzatok a kizsákmányolókra, szegény gazdagok hagy gazdagodjanak!

Nektek elég 10 000 Ft a gazdagoknak már van több 100 000 000 000 Ft-ja.

Ők megdolgoztak érte?

Néhány hét szükséges ahhoz, hogy a posta kiküldje a **10 ezer forint értékű Erzsébet-utalványokat** az érintetteknek - jelentette be Novák Katalin. A 24.hu értesülése szerint azonban utasították a postásokat: március végéig ki kell vinni az utalványokat a nyugdíjasoknak.

A család- és ifjúságügyért felelős államtitkár az M1 csütörtöki műsorában úgy nyilatkozott, bízik abban, hogy április közepéig mindenki megkapja a juttatást. A portál szerint szó sincs azonban arról, hogy a nyugdíjasok az április 8-i választás után kapnák kézhez az utalványokat.

A 24.hu szerint a Magyar Posta egységeit körüzenetben értesítették arról, szoros határideje van a 10 ezer forint értékű Erzsébet-utalványt tartalmazó küldemények kézbesítésének.

A kézbesítést ütemezetten, március 29-ig kell végrehajtani - áll a levélben, amiből az is kiderül, hogy azok a posták, amelyek március 23-a után kapják meg a borítékokat, külön tájékoztatást kapnak majd.

Hétfőn még csak terv volt, mára tény lett: a megugró téli költségekre hivatkozva kapnak harmadik alkalommal utalványt a nyugdíjasok.

Újra milliárdokat keresnek az Erzsébet-utalványon: Az újabb körös Erzsébet-utalvány-osztás összesített költsége 29,43 milliárd forint, amelyből 27 milliárd az utalványok értéke, 2,43 milliárd dologi kiadásokra megy el - írta a 24.hu.

A döntés rendkívüli bevételeket jelent az utalványokat forgalmazó - a Magyar Nemzeti Üdülési Alapítvány tulajdonában lévő - Erzsébet Utalványforgalmazó Zrt.-nek, ráadásul egy éven belül már másodszorra - számolt be a portál.

A Magyar Nemzet tavalyi számításai szerint a cég a karácsonyi utalványosztással 2,1 milliárd forintos extra bevételnek örülhetett - így a mostani utalványvásárlásra szánt 27 milliárdot nézve, most újabb 2,16 milliárdot kasszírozhatnak.

A forgalmazó ugyanis az utalványok kiadásakor 2 százalékos szolgáltatási díjat számol fel - ez idén 540 milliót tesz ki.

A felhasznált utalványok visszaváltásakor pedig a névérték hat százaléka marad a cégnél - ez most 1,62 milliárdot hozhat. A beváltatlanul maradt utalványok pedig tiszta hasznot jelentenek.

Választások jönnek: „Orbán Viktor kormányfő szerdán jelentette be, hogy a nyugdíjasok karácsony után húsvétkor is kapnak 10 ezer forintos Erzsébet-utalványt (erre összesen közel 30 milliárdot költ majd az állam), valamint a háztartások 12 ezer forintos rezsitámogatást kapnak.”

Nem a saját pénzükből adnak, hanem a dolgozók által megtermettet osztogatják úgy, mintha Ők – a gazdagok - dolgoztak volna meg érte.

Pedig minden értéket a dolgozók hoznak létre, nem a gazdagok!

Maglód, 2018.03.11 Salánki László (65. szülinap)

1848 Március 15-e polgári forradalom és szabadságharc

Petőfi Sándor - A XIX. Század költői – Igazi baloldali hitvallás -

…. Ha majd a bőség kosarából
Mindenki egyaránt vehet,
Ha majd a jognak asztalánál
Mind egyaránt foglal helyet,
Ha majd a szellem napvilága
Ragyog minden ház ablakán:
Akkor mondhatjuk, hogy megálljunk,
Mert itt van már a Kánaán!

(Pest, 1847. január.)

Petőfi Sándor: A nép nevében – Igazi népi forradalmár -

Még kér a nép, most adjatok neki!
Vagy nem tudjátok, mily szörnyű a nép,
Ha fölkel és nem kér, de vesz, ragad?
Nem hallottátok Dózsa György hírét?
Izzó vastrónon őt elégettétek,
De szellemét a tűz nem égeté meg,
Mert az maga tűz; úgy vigyázzatok:
Ismét pusztíthat e láng rajtatok!

….. (Pest, 1847. március)

Az Európa-szerte érlelődő forradalom ismét Párizsban tört ki. 1848. február 23-án este eldördült az első sortűz, másnap már égett Lajos Fülöp trónszéke, s Franciaország forradalmi köztársaság lett. A forradalom hulláma ellenállhatatlanul terjedt. A szomszédos kis német államokban is felvonultak a diákok és külvárosi munkások, elégedetlen kispolgárok, s a megrettent uralkodók sorra meghátráltak. Elkergették abszolutisztikusan kormányzó minisztereiket, s alkotmányt, parlamentáris kormányt adtak „szeretett” népeiknek.

A párizsi események híre megdöbbenést keltett Bécsben, bár arra, hogy a forradalom a Habsburg-birodalmat is érintse, egy percig sem gondoltak. Kossuth viszont azonnal fölismerte a nagy lehetőséget. Bár a párizsi események híre csak március 1-re jutott el Pozsonyba, Kossuth március 3-án már új, átfogó programjavaslatot terjesztett az országgyűlés elé, amelyben alkotmányt követelt az egész Habsburg-birodalom számára, felelős nemzeti kormányt Magyarországnak, s jobbágyfelszabadítást, alapvető polgári reformokat az elnyomott osztályoknak. Az udvar taktikázott, az elutasítás lehetőségeit kereste, amikor váratlan csapás érte: 1848. március 13-án Bécsben is kitört a forradalom. Hősei a diákok és a külvárosi munkások voltak, akik rövid utcai harc után kivívták Metternich elbocsátását, s az alkotmány bevezetésének ígéretét. Metternich elmenekült, a szentszövetségi rendszer végérvényesen összeomlott.

A bécsi forradalom szikrája Magyarországot is lángra lobbantotta. Amikor 1848. március 14-én este a bécsi hajóval Pestre is meghozták a nagy hírt, az ifjúság véleményét Petőfi így fogalmazta meg: „Íme a forradalom förgetege már itt zúg a közeli szomszédban. És mi tétovázunk? Nem! Cselekedni fogunk... Tenni kell és mindjárt holnap... hátha holnapután már késő lesz.”

Március 15-én reggel Petőfi, Vasvári és Jókai vezetésével a Pilvax kávéházból indult a fiatalok lelkes csoportja. Programjukat az előzőleg szerkesztett 12 pont, érzéseiket pedig Petőfi Nemzeti dala fejezte ki. Kis csoportjukhoz először az egyetemisták csatlakoztak, majd a pesti kispolgárok, s a József-napi vásárra feljött parasztok. Az egyre lelkesebbé váló tömeg először a mai Kossuth Lajos utcában levő Landerer-féle nyomdához tartott, ahol a „nép nevében” lefoglalt gépeken kinyomtatták a szabad sajtó első termékeit, a Nemzeti dalt és a 12 pontot.

Petőfi Sándor: Nemzeti dal – A szabadságharcos -

Talpra magyar, hí a haza!
Itt az idő, most vagy soha!
Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, válasszatok! –
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

……*(Pest, 1848. március 13.)*

Mit kíván a magyar nemzet?

Legyen béke, szabadság és egyetértés.

1. Kívánjuk a sajtó szabadságát, a cenzúra eltörlését.
2. Felelős minisztériumot Buda-Pesten.
3. Évenkénti országgyűlést Pesten.
4. Törvény előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben.
5. Nemzeti őrsereg.
6. Közös teherviselés, képviselet egyenlőség alapján.
7. Úrbéri viszonyok megszüntetése.
8. Esküdtszék.
9. Nemzeti Bank.
10. A katonaság esküdjék meg az alkotmányra, magyar katonáinkat ne vigyék külföldre, a külföldieket vigyék el tőlünk.
11. A politikai státusfoglyok szabadon bocsáttassanak.
12. Unió, vagyis Erdélynek Magyarországgal egyesítése.

Egyenlőség, szabadság, testvériség! - Ez eredeti baloldali világkép -

A Múzeum téren tartott nagygyűlésen már vagy tízezer ember szorongott. A tömeget a szakadó márciusi eső sem riaszthatta el. Pest-Budát elöntötte a forradalmi láz. Délután a városi tanács is csatlakozott a forradalmi programhoz, s a városházán megalakult a forradalom irányító szerve, a Közcsendi Bizottmány (vagy más néven Közbátorsági Választmány). Közben Budán a régi rend utolsó őrzői, a helytartótanács urai - a 7 000 főnyi helyőrségre számítva - terrorakciókra gondoltak, s azt latolgatták, „nem lenne-e célszerű" a nyugtalanabb fejűeket bebörtönöztetni, amikor kibontott zászlókkal, mint egy 20 000 ember jelent meg a kapuk előtt. „A nagyméltóságú helytartótanács sápadt volt és reszketni méltóztatott - írja naplójába a boldog nap estéjén Petőfi - és ötpercnyi tanácskozás után mindenbe beleegyezett." A katonaság lábhoz tette fegyverét, eltörölték a cenzúrát, s szabadon bocsátották a politikai foglyokat. Az egy évvel korábban bebörtönzött Táncsicsot valóságos diadalmenetben vitték Pestre, ahol a Nemzeti Színház azon az estén a Bánk bánt játszotta.

Közben a bécsi forradalom híre Pozsonyban is új irányt szabott az egymást drámai gyorsasággal követő eseményeknek. A főrendek, akik addig - a kivárás taktikáját választva - nem tárgyalták Kossuth „felirati javaslatát", a császárvárosban történtek hatására azonnal megjuhászodtak és csatlakoztak Kossuth követeléseihez. Az országgyűlés elhatározta, hogy március 15-én fényes küldöttség viszi a felirati javaslatot Bécsbe. Kossuth joggal írhatta később, hogy 1848. március 15-én a

büszke császárvárosban nem a Habsburgok, hanem ő volt a helyzet ura. A szabadság első boldog perceit élő bécsi nép határtalan lelkesedéssel fogadta. Nem felejtette el, hogy ő volt az első, aki március 3-i felirati javaslatában az osztrák népnek is alkotmányt követelt. Kossuth útja emiatt egyetlen diadalmenet volt.

A bécsi udvar kínos választás elé került: vagy enged, vagy nyílt erőszakot kell alkalmaznia. Az államkonferencia, a Habsburg-monarchia legfőbb testülete, szíve szerint az utóbbit választotta volna, ehhez azonban sem elég pénze, sem elegendő katonája nem volt. Közben megérkezett a pesti forradalom híre, s a bizonytalan, a Habsburg-birodalom egységét komolyan veszélyeztető helyzetben az udvar engedett. Elfogadta a magyar országgyűlés követeléseit, s miniszterelnökké jelölte gróf Batthyány Lajost.

Maglód, 2018.03.14 Salánki László

Az 1848-as törvények születése
– az ellenforradalom is szervezkedik -

Pest-Budán még visszhangzott a Talpra magyar, amikor az európai forradalmak lenyűgöző hatása alatt a pozsonyi országgyűlés hozzálátott a törvényhozáshoz. A tisztelt Karok és Rendek - így szólították őket a szónokok - a nagy események varázsa alatt álltak. Szinte hihetetlennek tűnt előttük: Metternich megbukott, Itáliában, sőt Poroszországban is győzött a forradalom. S ami őket legközvetlenebbül érintette: Pesten és vidéken is „kiütött a szabadság", és kósza, valótlan hírek jártak, hogy Rákos mezején tízezer-számra gyülekeznek Dózsa parasztjai. Ez serkentőleg hatott. Szinte éjjel-nappal együtt ültek a követek, s órák alatt megfogalmaztak és elfogadtak olyan bonyolult törvényeket, melyeket korábban évtizedekig hiába vitattak.

Március 18-án - „az első ijedelemben", ahogy azt István nádor megjegyzi - felszabadítják a jobbágyságot. Az országgyűlés a késő esti órákban elfogadja a robot és a kilenced örök időkre való megszüntetéséről szóló törvényjavaslatot. Az egyház is lemond a papi tizedről, bár ahogy azt az egyik szemtanú megjegyzi, a főpapokon „látszott a fájdalom a jövedelmök nagy részétől való megválás miatt, melyet a rémület, a forradalom szellemétől csikart ki". Az is igaz persze, hogy a nemesség jelentős része is szívesen visszacsinálta volna a jobbágyfelszabadítást. Egyelőre azonban a Kossuth által diktált ütemben egymás után születtek a törvények a közteherviselésről, az Erdéllyel való egyesülésről, a sajtószabadságról, az új népképviseleti rendszerről, törvény előtti egyenlőségről stb.

Március végén azonban a bécsi udvar elérkezettnek látta az időt **az első ellenforradalmi kísérletre**. Magyarország függetlenségét szerették volna a központi kormányzat javára csökkenteni. A király azt követelte az országgyűléstől, hogy halassza el a jobbágyfelszabadítást, és a felelős magyar kormány mondjon le a két legfontosabb tárcáról, a pénzügyiről és a hadügyiről, a bécsi minisztérium javára. De a kísérlet elsietettnek bizonyult. Az országgyűlés visszautasította a királyi követeléseket, nem hagyta megfosztani a minisztériumot tényleges hatalmától. A hírek hallatára tiltakozó népgyűlésekre került sor Pesten. Az izzó hangulatban radikális követelések kaptak hangot. „Megcsaltak Bécsben! - Nem kell német kormány. - Éljen a respublika (a köztársaság)!" - ezek voltak a tüntetők jelszavai. „Feltámadott a tenger, a népek tengere" - írta ezekben a napokban Petőfi, s versének fenyegető tanulságát:

Petőfi Sándor: Föltámadott a tenger – Világforradalmár -

Föltámadott a tenger,
A népek tengere;
Ijesztve eget-földet,
Szilaj hullámokat vet
Rémítő ereje.

Látjátok ezt a táncot?
Halljátok e zenét?
Akik még nem tudtátok,
Most megtanulhatjátok,
Hogyan mulat a nép. …

(Pest, 1848. március 27–30.)

- a reakciós hatalom emberei is megértették. István főherceg nádor maga is a Habsburg-ház tagja, s az osztrák katonai parancsnok kétségbeesetten írta Bécsbe: „ha pár nap alatt kedvező elintézés legkivált a pénz- és hadügyminisztériumokra be nem következik, Magyarország a dinasztia részére elveszett". A határozott ellenállás láttán Bécs meghátrált. A király elfogadta a minisztériumról és a jobbágyfelszabadításról szóló törvényeket, s néhány nap múlva Ferenc József főherceggel együtt maga is Pozsonyba érkezett. Az utolsó rendi országgyűlés befejezte munkáját, 1848. április 11-én fényes ünnepségek közepette V. Ferdinánd szentesítette a törvényeket.

Az 1848. évi törvények a nemzeti függetlenség és a társadalmi haladás szempontjából egyaránt alapvetőek.

A forradalmi nyomás alatt álló udvar és rendi országgyűlés hozzájárult az ország parlamentáris átalakulásához. Ennek értelmében a rendi országgyűlést népképviseleti alapon - vagyis nem pusztán a nemesek, hanem a meghatározott vagyonnal rendelkező parasztok és kézművesek által is - választott parlament váltja föl, mégpedig az előzőnél sokkal szélesebb jogkörrel. Az ország kormányzása, melyet addig részben az ún. főkormányszékek (a magyar kancellária, a helytartótanács és a kamara), részben pedig közvetlenül az udvar

tartott a kezében (hadügy, pénzügy, külügy), most a külügy kivételével majdnem teljesen a felelős magyar minisztérium hatáskörébe kerül. A törvény szerint a minisztérium független a bécsi kormánytól, felelős a magyar népképviseleti országgyűlésnek. Felelős a király minden közjogi ténykedéséért is, ezért viszont a király intézkedései csak akkor jogerősek, ha azokat a kormány valamelyik minisztere - a felelősség vállalásának külső jeleként - maga is aláírja („ellenjegyzi").

A törvények a társadalmi viszonyokban is gyökeres változtatásokat irányoztak elő. **Kimondták a jobbágyfölszabadítást, vagyis eltörölték az úrbéri szolgálatokat** (a robotot, a dézsmát stb.), s a jobbágytelek a paraszt polgári tulajdona lett. (A földesurak kármentesítésére ígéretet tettek, megoldását azonban a népképviseleti országgyűlésre hagyták.) **Kimondták a törvény előtti egyenlőséget**, ami elvben azt jelentette, hogy úrra és parasztra ugyanazon törvények vonatkoznak, s szegény és gazdag ugyanazon bírói fórumok elé tartoznak. A nemesek adómentességét s az ősiségi törvényt is eltörölték.

Az 1848-as törvénykönyv nem hibátlan alkotás. Különösen az bizonyult később végzetesnek, hogy nem gondoltak a nemzetiségekre, s nem szabályozták a Habsburgokkal - pontosabban a Habsburg-összbirodalommal - való kapcsolatainkat. 1848-as törvényeink jelentőségét mégis alig lehet felbecsülni. Felszabadították a jobbágy-milliókat, felelős minisztériumot adtak. Robot, dézsma, úriszék hosszú századok után egy csapásra a múlté lett.

A 48-as törvények lényegében felszámolták a feudális rendszert, s megnyitották az utat Magyarország kapitalista fejlődése számára.

Petőfi Sándor – Akasszátok föl a királyokat! – Radikális forradalmár -

Lamberg szivében kés, Latour nyakán
Kötél, s utánok több is jön talán,
Hatalmas kezdesz lenni végre, nép!
Ez mind igen jó, mind valóban szép,
De még ezzel nem tettetek sokat
Akasszátok föl a királyokat! …

(Debrecen, 1848. december.)

Maglód, 2018.03.15 Salánki László

A háborúból elege lett az Európai népeknek

– úton a Tanácsköztársaság felé -

Az első világháború imperialista népirtás volt

A városligeti Iparcsarnokban 1917. november 25-én rendezett békegyűlésre 150 000 munkás vonult fel. Bokányi Dezső beszélt az egybegyűltekhez: „Kezünket nyújtjuk az orosz elvtársak felé", és melegen megrázzuk az ő kezüket, mert visszaadták az emberiségnek a szocializmusba vetett hitet, bizodalmat és reményt."

1918. február 1-én felkelés kezdődött az osztrák-magyar hadiflottának a Cattarói-öbölben állomásozó egységeinél.

1918 tavaszán a hadsereg hátországi alakulatainál egymást követték a katonalázadások. Közülük a legnagyobb arányú a Pécsett állomásozó 6. sz. gyalogezred felkelése volt. Megtorlás: kivégzés a Fehérvári laktanya udvarán.

A csendőrség által elfogott katonaszökevények száma Magyarországon a hivatalos adatok szerint: 1916-ban 38 866, 1917-ben 81 605, 1918 első három hónapjában: 44 611.

Moszkvában 1918. március 24-én megalakult az Oroszországi Kommunista (bolsevik) Párt magyar csoportja.

1918. júliusi általános sztrájk. Rendőri készültség a Parlament előtt.

1918. október 25-én a tüntető tömeg áttöri a Lánchídnál felállított rendőrkordont.

Október 26-án az újságok nem törődve a cenzúrával, közzéteszik a Nemzeti Tanács kiáltványát.

Október 28-án a karhatalom tüzet nyit a Károlyi Mihály miniszterelnöki kinevezését követelő tüntetőkre. Az első híradás szerint két halott, hetvenhét sebesült.

Október 31-én a hajnali órákban kiadott röpcédula.

PESTI NAPLÓ

(1918. október 29)

Kitört a forradalom!

Munkások! Elvtársak!

Az osztályuralom önzése elkerülhetetlen végzetszerűséggel forradalomba kergette az országot.

A Nemzeti Tanácshoz csatlakozott katonai csapatok szerdán éjjel vérontás nélkül megszállták a főváros főbb pontjait, a postát, a telefonközpontokat, a térparancsnokságot elfoglalták és fölesküdtek a Nemzeti Tanácsnak.

Munkások! Elvtársak!

Most rajtatok a sor!

Meg kell mutatni, hogy ti együtt éreztek katonatestvéreitekkel!

Ki az utcára!

Szüntessétek be a munkát!

A magyarországi szociáldemokrata párt.

Az őszirózsás forradalom

A hetek óta forradalmi lázban égő tömegek 1918. október 30-án és 31-én a cselekvés útjára léptek.

Október 30-án az esti órákban fellázadt Budapesten két elszállításra váró menetszázad. A lázadáshoz a helyőrség jelentős része csatlakozott. A forradalom oldalára álló katonák megszállták a fontosabb középületeket, elfogták a budapesti városparancsnokot.

Október 31-én általános sztrájk kezdődött. A munkásság az üzemeket elhagyva a város belsejébe vonult. A villamosközlekedés leállt. A főútvonalakon katonai teherautók, rekvirált személyautók, társzekerek dübörögtek, zsúfolva a forradalmat éltető és levegőbe lövöldöző fegyveres katonákkal, civilekkel.

A király a forradalmi események hatása alatt nagy sietve miniszterelnökké nevezte ki Károlyi Mihályt. Az új kormány még aznap meg is alakult a Nemzeti Tanács pártjaiból.

A koalíciós kormány első intézkedéseivel arra törekedett - mint ezt a közölt felhívások is tanúsítják hogy az elszabadult tömegindulatokat leszerelje, a forradalmat, melynek hajtóerejét nem a burzsoázia, hanem a proletariátus és a munkássággal együtt fellépő más osztályok és rétegek alkották - célkitűzéseinek megfelelően - polgári keretek közé szorítsa. Ez azonban csak részben sikerült.

A budapesti események nyomán a vidék is megmozdult, és az országossá váló forrongásnak a városokban és a falvakban a forradalomhoz csatlakozó katonák fegyverei adtak nyomatékot.

A forradalom magyarországi győzelmével a Monarchia összeomlása és felbomlása teljessé vált. A köztársaság proklamálásával a Habsburg-ház sorsa megpecsételődött.

November 2-án a szovjet kormány kiáltvánnyal fordult „Az osztrák-magyar állam dolgozó népéhez”.

A kiáltvány, melyet első helyen Lenin írt alá, arra hívta fel a magyar munkásokat, parasztokat és katonákat, hogy ne elégedjenek meg a bécsi bürokrácia és a bécsi kapitalizmus hatalma alóli felszabadulásukkal, számoljanak le a magyar földbirtokosok, bankárok és tőkések kizsákmányolásával is. „Nem a saját nemzeti burzsoáziával való szövetségben, hanem az Ausztriában élő összes nemzetek proletariátusának szövetségében van a győzelem záloga”, hangsúlyozta a felhívás, amely arra is rámutatott, hogy a munkásosztály Wilsontól, a demokratikus álarcban fellépő angol-amerikai tőkétől semmi jót sem várhat, a dolgozó tömegek felszabadulását csakis a nemzetközi proletárforradalom hozhatja meg.

Maglód, 2018.03.15 Salánki László

Az 1. imperialista világháborúból a tanácsköztársaságba vezető út

Az első világháború imperialista népirtás volt

Az első világháború 1914-től 1918-ig tartott. Az összesen több mint 19 millió ember, proletár dolgozó munkás és paraszt halálát okozó, négy éven át tartó öldöklő küzdelem a korabeli gyarmat- és érdekeltségrendszer újrafelosztásáért indult imperialista kapitalista háború volt. Bár valamennyi király, cár, császár vezette résztvevő nemzet meg volt győződve arról, hogy gyors offenzívával legyőzheti ellenfeleit, s fél év alatt véget érhetnek a hadmozdulatok, a háború végül négyévnyi véres küzdelemmé terebélyesedett. Az Osztrák–Magyar Monarchia szétesett a háború végére, valamint a német területszerzés illúziója is szertefoszlott. A háborút lezáró békerendszer igazságtalanságai a II. világháború kitöréséhez vezettek.

A háború áldozatai:

Népesség		Katonai halottak	Civil halottak	Összes halott	Hadi sebesült
Antant hatalmak	789.900.000	5.696.056	4.655.757	10.351.813	12.809.280
Központi hatalmak	143.100.000	4.024.397	5.391.000	9.415.397	8.419.533
Osztrák–Magyar Monarchia	51.400.000	1.100.000	467.000	1.567.000	3.620.000
Összes	933.000.000	9.720.453	10.048.649	19.769.102	21.228.813

A négy éves háború ideje alatt a Monarchia területéről összesen 9 millió katonát szereltek fel – 3,4 milliót Magyarország és Horvátország területéről. A 3,4 milliós embertömegből 530 ezer veszett oda, 1,4 millió sebesült meg és több mint 830 ezer esett fogságba.

A mind újabb sorozások hamarosan súlyos munkaerőhiányhoz vezettek, a nők munkába állítása ellenére a termelékenység csökkent. A kenyérgabona termelése például a békeidőkhöz képest 1916-ra a kétharmadára, 1918-ra a felére esett vissza. 1915-ben bevezették a kenyérjegyet, 1916-tól rekvirálások folytak, a háború végére pedig 900 üzem katonai irányítás alatt állt. Az infláció nőtt, a feketézés elképesztő méreteket öltött, a reálbérek pedig 50-70%-kal csökkentek – mindez persze leginkább a kiskeresetűeket, a munkásokat, mesterembereket és a kishivatalnokokat sújtotta.

VILÁG KIRÁLYAI EGYESÜLJETEK!

(Szamuely Tibor — „Szociális Forradalom“ 1918 aug. 7)

„Kísértet réme járja be Európát: a bolsevizmus kísértete. Európa összes hatalmai szent üldözésre fogtak össze a kísértet ellen: György király és Vilmos császár, Hindenburg és Poincaré, német scheidemannisták és amerikai békeprédikátorok. Hol az az ellenzéki párt, amelyet uralkodó ellenségei nem kiáltottak volna ki bolseviknek..."

Kilenc hónap óta nyugtalan álmai vannak az uralkodóknak. A bíborban születetteknek csakúgy, mint a polgári ágyból köztársasági elnökké cseperedetteknek. Forradalom gyúlt ki szemük láttára, az elnyomottak millióit lángra gyújtó tűzvész terjedt el napról-napra szélesedő körben; új hatalom emelkedett fel, hatalom, amely elnyomja az eddigi elnyomókat. Először semmibe se vették. A forrongásban levő Oroszország egyik bomlási jelenségének tartották az egész Októberi Forradalmat. Gyakorlatban meg nem álló kísérletnek a proletárdiktatúrát. Egy párt pillanatnyi, múló hatalomra jutásának a munkások és parasztok tanácsköztársaságát. De a fiatal és egészen újformájú orosz proletárállam nem akart átalakulni úgy, ahogyan Európa nyugatán, Ázsia keletén és Amerikában az államfők és állam bölcsek várták. Legyűrte ellenségeit, megizmosodott a hatalomért makacsul küzdő orosz burzsoázia fölött. És minden megerősödés, minden lépés előre a kommunizmushoz vezető úton, minden nap, amellyel tovább élt, nyugtalanítóbbá, aggodalomba ejtőbbé, kísértőbb rémmé tette az orosz proletárok és parasztok köztársaságát.

A tanácsköztársaság megteremtői és fenntartói, a bolsevik kommunisták különben nem is csináltak titkot belőle. Nyíltan hirdették az első perctől kezdve, hogy a nemzetközi szociális forradalom elöljáró, első győzelmet arató csapatának tekintik magukat és arra törekednek, hogy a tőkések felett diadalra vigyék minden ország proletariátusát a fegyveres felkelésben. A közös veszedelem egyaránt meghökkentette az óriási rabló hadjáratba

belebonyolódott tőkés államszövetségek két ellenséges csoportját. Ha egyáltalán be tudták volna fejezni a véres marakodást, már régen egyesültek volna a közös ellenség: a diadalmas orosz proletariátus ellen.

A legjobban megijedt, a legingóbb trónon ülő, tapasztalatlan császárocska nem is tudta megállni, hogy osztálytársai, — a többi uralkodók elé ne juttassa vészkiáltását. Habsburg Károly — mindezt most amerikai lapok leplezik le — azzal bírta rá a trónjáról lepottyanóban volt román királyt a békekötésre, hogy levélben figyelmeztette a kelet felöl fenyegető szocialista veszedelemre, arra, amely a bolsevizmusnak az orosz határon túli terjedéséből Ausztria—Magyarországra származna és veszélyeztetné a román királyi házat is. Európa uralkodóinak egyesülniük kell az anarchia elleni harcra.

— Most ilyen idő van — így szólt a levél —, amelyben a királyoknak össze kell fogniuk.

A levelet természetesen letagadják most a bécsi udvar vidékén. Ez Károly császár leveleinek rendes sorsa. De elismernek annyit, hogy az uralkodó egy törzstiszt útján üzenetet küldött Ferdinánd román királynak, akit felhívott a szövetkezésre, hogy a nemzetközi forradalom és anarchia ellen küzdjenek együtt. És Károly császár-király ijedt hívásának volt is foganatja. A román király felcsapott. A Bukarestből Jassyba dobott trón összedűlés előtt állott, a román forradalom már bontogatta szárnyait. A román király beállt az új szent szövetségbe, — a nemzetközi forradalom ellen.

Ez februárban volt. Azóta — látható formában — új társakat nem tudott verbuválni Habsburg Károly abba a harci szervezetbe, amelynek zászlaján ott a felírás: „Világ királyai egyesüljetek!" Azonban maga az ellenforradalmi szövetség láthatatlanul továbbkovácsolódott. Ez az a szövetség, amelyben a tőkések, uralkodók, elnökök, császárok, pénzfejedelmek eggyé olvadnak, még annak a meg nem szűnő háborús rablómarakodásnak az ellenére is, amelyből az imperialista érdekszövetségek nem tudnak kievickélni.

A királyi levélben kikiáltott jelszó egyre terjed. A közös veszedelem tudata egy zászló alá hozza a proletárforradalom minden ellenségét: „Világ királyai egyesüljetek — a nemzetközi forradalom ellen" — ez a csatakiáltás hozza Szibériától a Volgáig a cseh-tót bandákat mozgásba, ennek a zászlaja alatt készülődnek fel a japánok, jönnek az északi Jeges-tengerről az angolok.

Ez a jelszava az Ukrajnába, Dél-oroszországba betelepedett rablóknak is. Megfojtani az első győztes proletárforradalmat, támogatni annak minden ellenségét, pénzelni, felfegyverezni, segíteni, rejtegetni, felbujtani, becsempészni, nemcsak az orosz határon túli lépéseit meggátolni, hanem idejében megfojtani, még mielőtt túlléphetne, — ezek azok a feladatok, amelyekre „a királyoknak (uralkodóknak és uralkodó osztályoknak) össze kell fogniuk".

És így van ez helyesen. Így, ahogy Károly császár őszinte órájában meg-mondotta. A királyoknak össze kell fogni. De a királyokkal szemben össze kell fogni azoknak is, akik ellen a hatalmukat féltő hatalmasok szövetkeztek. Azoknak, akik nemcsak nem félik, hanem igenis kívánják a bolsevizmus elterjedését, akik a nemzetközi forradalmat akarják. A világ proletárjainak és parasztjainak felszabadulását. Ezek diktatúráját a burzsoázia fölött. A harc, az éles összecsapás a két csoport között elkerülhetetlen. Csak helyes, ha ebben a harcban elhatároltan, világosan áll egymással szemben a két tábor. Az egyikben a világ királyai és szolgáik, bérenceik, kitartottaik, a másikban a világ proletárjai.

Nincs benne kétség, hogy ez a harc csak a proletárok javára üthet ki, bár véres, nehéz, hosszantartó és szenvedésekkel teli lesz.

Ám éppen ez a félős, aggódó együvé-kovácsolás, amellyel a világ királyai erősítgetik megbomlóban levő elnyomóeszközeiket: a tőkésállamokat, ez az együttes roham, amellyel szent szövetségben jönnek északról-délről, keletről-nyugatról az orosz proletárállamra, ez teszi még teljesebbé, erősebbé, a reá nehezedő súlytól összeforrottabbá a világ proletárjait. Ma az első forradalmi tűzhely: az orosz tanácsköztársaság védelmében, holnap a láng továbbvitelében, a világ egyesült királyainak sorra elpusztításában.

Maglód, 2018.03.16 Salánki László

A Németek megszállták a Horthy Magyarországot 1944. március 19.-én

A második világháborúban Magyarország őszveszteség: 830–950 000, Katonaveszteség: 340–360 000. Szovjetunióban a magyarok által elkövetett gyilkosságok elérik a 100 000 főt. 1944-ben összesen hozzávetőleg 500 ezer magyar illetőségű zsidót deportáltak, közülük 360 ezer a gázkamrák és a kényszermunka áldozata lett. Az 1941. évi első galíciai deportálás, az újvidéki razzia, a munkaszolgálat és a nyilas vérengzés következtében további 50–100 ezer fő vesztette életét. A magyar zsidó áldozatok száma 410–460 ezer fő.

A magyarok így 1 000 000 áldozatot köszönhetnek Horthy háborús bűnös népirtónak.

1945. január 23-án hosszú szerelvény futott ki a Fertőbozi vasútállomásról. Az osztrák határ felé tartó vonat a Magyar Nemzeti Bank csaknem 30 tonna aranykészletén kívül a nyilas kormány kezére került nagy összegű magyar devizatartalékot, becses közgyűjteményi értékeket, így többek között Mátyás király korvináit, továbbá a magyar zsidóktól elrekvirált értékeket vitt a Harmadik Birodalom területére, Szálasi Ferenc, a hatalmát ekkor már csak alig néhány dunántúli megyére kiterjesztő hungarista rezsim „nemzetvezetőjének" utasítására.

A második világháborúban a nemzeti vagyont ért károk összességében 1944–1945-ben mintegy 22 milliárd (1938-as vásárlóerejű) pengő tettek ki, ez az 1938. évi nemzeti jövedelem több mint ötszöröse, a nemzeti vagyon kb. 40%-a.

A veszteségek nagyjából negyedét 1944 végén az országból elmenekülő nyilasok és németek okozták, amikor a használhatónak tűnő gyárakat leszerelték, és egyéb értékek társaságában elvitték vagy megrongálták.

A magyar ipar jelentős részben már megszállás előtt is Németországnak termelt, amiért a magyar állam lényegében nem kapott ellenszolgáltatást Németországtól, így a Német Birodalom rendezetlen tartozása Magyarország irányába 1944 elején már elérte az egymilliárd birodalmi márkát, vagyis kétmilliárd pengőt.

1944 áprilisától a magyar állam teljes havi kiadásának több mint a felét a németek kapták meg, ami formálisan a megszálló csapatok kiadásaira ment el. A magyar állam március és október között összesen 1,2 milliárd pengőt fizetett ki Németországnak, a továbbra sem kifizetett áruszállítás révén pedig a németek adóssága megduplázódott, 4 milliárd pengőre emelkedett októberre. A magyar állam a tervek szerint a megnövekedett kiadások finanszírozását az elkobzott zsidó vagyonból kívánta finanszírozni, ami becslések szerint a nemzeti vagyon 20-25 százalékát, vagyis mintegy 20-25 milliárd pengőt tett ki. További forrást jelentett a bankjegyforgalom és az államadósság emelése, ami 1944 második felére az infláció növekedéséhez vezetett.

A nyilas rendvédelem speciális testülete, a Nemzeti Számonkérő Szervezet elsősorban a politikai foglyokkal, ellenállókkal foglalkozott. A Budapesti rendőr-főkapitányság Hain Péter vezette Politikai Rendészeti Osztálya (az ún. „magyar Gestapo" utódszervezete) katonaszökevényekre, bujkáló zsidókra vadászott és százakat hurcolt svábhegyi főhadiszállására. A legtöbb embert mégis az ún. nyilas pártszolgálat és a fegyveres nemzetszolgálat területi alapon felállított csoportjai kínozták és gyilkolták meg. Legénységük túlnyomórészt a nyilasokhoz 1944-ben csatlakozott kisegzisztenciákból, munkásokból, kispolgárokból verbuválódott.

Töredék - Radnóti Miklós

Oly korban éltem én e földön,
mikor az ember úgy elaljasult,
hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra,
s míg balhitekben hitt s tajtékzott téveteg,
befonták életét vad kényszerképzetek.

Az elkövetők túlnyomó része nem egy népirtó, világnézeti háború katonájaként húzta fel a nyilas karszalagot, hanem a rablás, a mások feletti korlátlan hatalom igézetében csatlakozott a milíciákhoz. Addig a társadalom peremén vagy a Horthy-világ félfeudális, merev rendszerének alsó rétegeiben, a kitörés esélye nélkül éltek. Szálasi hatalomátvételével hirtelen ledőltek az addigi korlátok: fegyvert, hatalmat kaptak, élet és halál urai lettek. A brutális hatalomgyakorlás és az elfojtott, torz vágyak kiélésének tipikus példája a tömeges nemi erőszak.

A fővárosi nyilas terror zsidó áldozatainak száma 5 és 8 ezer közé tehető.

Hazánk **1944 március 19**-én, a második világháború egyik legpusztítóbb évében német megszállás alá került, szuverenitását elveszítve. Az esemény megváltoztatta az addigi magyar politikát, felborította a Horthy Miklós neve által fémjelzett korábbi törekvéseket.

De hogyan is zajlott, milyen előzmények után ez a bizonyos fordulat?

Magyarország 1941 június 27 -én lépett a második világháborúba, amikor a náci Németország már lerohanta és meghódította Lengyelországot, Dániát, Norvégiát, Hollandiát, Belgiumot, Luxemburgot, Franciaországot illetve Görögországot és javában harcolt a Szovjetunió ellen is. Hadba lépésünket élénk vita előzte meg a parlamentben: egyik oldalon **Bárdossy László** miniszterelnök hívei álltak, akik az **1940 november 20-án általunk aláírt Háromhatalmi Egyezményre** hivatkoztak (és az ebből eredő szövetségesi kötelezettségeinkre), illetve a románokra, akik már eldöntötték két komplett hadseregük kiküldését is a keleti frontra. A másik oldalon a fegyveres semlegességet pártoló képviselők érveltek a harcoktól való távolmaradás mellett. Végül a háborús párt győzött, amiben jelentős szerepe volt annak, hogy 1941 június 26-án, német gépek lebombázták Kassát.

Magyar katonai részvétel a háborúban

Hazánk a Kárpát-csoport 40 ezres haderejét, mintegy 5 dandárt küldött 1941 nyarán a szovjet frontra, **Szombathelyi Ferenc** tábornok vezetésével. Közben 1941 végén a németek nagy vereséget szenvedtek Moszkva alatt és Horthy Miklós kormányzóban felmerült, hogy a németek esetleg el is veszíthetik a háborút. Óvatosabb „*német-barátságának*" volt jele, hogy **1942 március 7-én** a köztudottan nyugatbarát és náci ellenes **Kállay Miklóst nevezte ki miniszterelnöknek**.

Az új kormányfő persze azonnal titkos tárgyalásokat is kezdett a szövetségesekkel (nyilván Horthy tudtával és támogatásával.) A titkos diplomáciai megbeszélések semleges országokban, Svájcban, Törökországban és Svédországban zajlottak. (Ezt a furcsa, kettős politikát nevezték később „Kállay-féle hintapolitikának", vagy „Kállay-kettősnek".) Közben a mit sem sejtő Hitler, Joachim von Ribbentrop és Wilhelm Keitel tábornagy Budapestre küldésével arra kérte a magyar hadsereget, hogy nagy erőkkel – egy kibővített, komplett hadsereggel – vegyen részt az **1942 nyarán induló Kék hadműveletben** (Fall Blau), melynek legfőbb célja a Volga-partvonalának, Sztálingrád városának és a Kaukázus vidékének megszerzése volt.

A magyarok vállalták a Kék hadműveletben való katonai részvételt és a szovjet hadszíntérre küldték Jány Gusztáv vezetésével a II. magyar hadsereget. A 200 ezres sereg azonban hiányos felszereléssel volt kénytelen biztosítani a Don folyó 200 km –es (számunkra túl hosszú) partvonalát, a mélységi védekezés lehetősége nélkül. Amikor a románok megfutamodása miatt átszakadt Sztálingrád felett és alatt a front és novemberben megkezdődött a város bekerítése, a magyar csapatok még mindig nem kaptak megfelelő utánpótlást és páncéltörő fegyvereket. Végül a szovjet ellentámadás elsöpörte a németeket, felmorzsolta a sztálingrádi erőket és **1943 január 12-én szabályosan legázolta a magyar erőket** Voronyezs alatt. A 2. magyar hadsereg szinte megsemmisült, 120 ezer emberét vesztette el a doni katasztrófában.

A német megszállás előzményei

A vereség újabb lendületet adott a nyugattal már 1943 márciusa óta titkon tárgyalásokat folytató Kállay-kormánynak a megbeszélések felgyorsításához. Ugyanakkor 1943 őszén két nagyon fontos változás is történt a világpolitikában, melyek alapjaiban írták át a magyar kormány átállási lehetőségeit. Egyrészt 1943. szeptember 8-án a Pietro Badoglio vezette olasz kormány Mussolinit megkerülve bejelentette, hogy **Olaszország leteszi a fegyvert,** másrészt 1943 novemberében a **teheráni konferencia** (Churchill, Roosevelt és Sztálin részvételével) eldöntötte, hogy a megnyitandó második front Észak-Franciaországban lesz (nem pedig a Balkánon, mint az első világháborúban). Mindkét esemény súlyos következményekkel járt ránk nézve. Először is **az olasz átállási kísérlet** (mely egyébként meghiúsult) a többi németszövetségesre irányította Hitler figyelmét (nehogy azok is átállásra készüljenek). Az Abwehr utódjaként működő RSHA hírszerző osztálya pedig kiderítette, hogy a magyar kormány igenis éppen erre készül, azaz az olaszokhoz hasonlóan az átállását készíti elő. A Führer ekkor határozta el, hogy ezt mindenképpen meg kell akadályoznia. Ehhez pedig a leghatásosabb eszköz Magyarország mielőbbi katonai megszállás volt.

A **teheráni konferencia** szintén lényeges változásokat hozott a magyarokra nézve: az angol-amerikai kormányzat ugyanis a tárgyalásokat követően közölte Kállay diplomatáival, hogy a továbbiakban már Sztálinnal kell tárgyalniuk az esetleges magyar átállásról (hiszen Kelet-Európát a szovjet csapatok hadműveleti területének nyilvánították). Ezen a ponton a Kállay-diplomácia megtorpant és bizonytalanná vált a folytatást illetően.

A német katonai vezetés 1943 szeptember 30-án dolgozta ki, **Margarethe hadművelet** néven Magyarország katonai megszállásának haditervét. A konkrét végrehajtásra azonban csak 5 hónappal később, 1944 március 19-én került sor.

A megszállás (1944 március 19.)

A német bevonulás előtt a III. Birodalom titokban előkészítette a hatalomváltást Budapesten: hazánkba utazott például a későbbi helytartónak kinevezett **Edmund Veesenmayer** SS vezérőrnagy és tárgyalni kezdett ellenzéki, szélsőjobbos politikusokkal (nyilasokkal). Ugyancsak a német megszállás előkészítését szolgálta, hogy Dietrich von Jagow budapesti német követ 1944 március 15-én az ausztriai **Klessheimbe invitálta Horthyt** egy

Hitlerrel való találkozóra. (Ez volt egyébként kettejük között az ötödik személyes megbeszélés.) A magyar kormányzó március 18-án érkezett a Salzburg közelében fekvő kastélyba. Meghívása arra utal, hogy **a Führer tartott Horthy esetleges ellenkezésétől** a német megszállást illetően, ami jelentősen megnehezítette volna a hadművelet végrehajtását. (Egy németeket feltartóztatni akaró magyar hadsereg, mely akár fegyveresen is szembeszáll a Wehrmachttal, többszörös katonai haderő bevetését igényelte volna. Ám a németek nem akartak erre a célra értékes csapatokat elvonni a frontvonalakról.) Horthy kiérkezésekor azonnal szembesült, hogy míg ő Klessheimben tartózkodik, hazáját megszállják a németek.

A megszállás, mint katonai akció négy irányból indult, Maximilian von Weichs és Friedrich Foertsch tábornokok vezetésével. Mintegy **50 ezer német katonát vetettek be,** (ami a feladathoz képest csekély erőnek számított), mégpedig baráti vagy legalábbis közömbös fogadtatásra számítva. A magyar hadsereg pedig valóban tétlen maradt (egy-két későn értesített alakulatot leszámítva), mivel Szombathelyi tábornok erre adott utasítást a teljes magyar honvédség számára. Közben Horthy aznap, március 19-én koronatanácsi ülést hívott össze, melyen tisztázta a magyar vezetéssel a kialakult helyzetet és kijelentette: ha Magyarország ellenállt volna, akkor az az ország elpusztítását jelentette volna. (Félő volt, hogy a szomszédos országok területi követeléseik érvényesítésére is fel tudták volna használni a megszállást).

Horthy tehát helyén maradt, Kállayt leváltották és egy **teljesen új ország-vezetés állt fel**, Sztójay Döme és Edmund Veesenmayer részvételével. A német haderő megszállta a stratégiai fontosságú helyeket, például repülőtereket, hidakat, fontos közlekedési csomópontokat. A magyar hadsereg élére német főtisztet neveztek ki, illetve német összekötő tisztek kerültek minden magyar egységhez.

A megszállást követően **az SS, a Gestapo és az RSHA megkezdte a maga tevékenységét**, például az ellenzékiek, kommunisták, gyanúsak, zsidó származásúak számbavételét, letartóztatását, összegyűjtését. Megindult a magyar holokauszt kiteljesedése, közel fél millió zsidó lakos elpusztítását eredményezve.

Horthy Miklós 7 hónappal később, 1944 októberében elégelte meg a németek túlkapásait és elhatározta hazánk kiléptetését a háborúból. **Kiugrást kísérlete azonban még aznap elbukott.** A kormányzót az SS azonnal letartóztatta és Németországba vitette, hazánk pedig maradéktalanul ki lett szolgáltatva a nyilasok és a nácik önkényének illetve rombolásának.

Oly korban éltem én e földön,
mikor besúgni érdem volt s a gyilkos,
az áruló, a rabló volt a hős,
s ki néma volt netán s csak lelkesedni rest,
már azt is gyűlölték, akár a pestisest.

Oly korban éltem én e földön,
mikor ki szót emelt, az bujhatott,
s rághatta szégyenében ökleit,
az ország megvadult s egy rémes végzeten
vigyorgott vértől és mocsoktól részegen.

Oly korban éltem én e földön,
mikor gyermeknek átok volt az anyja,
s az asszony boldog volt, ha elvetélt,
az élő írigylé a férges síri holtat,
míg habzott asztalán a sűrü méregoldat.

.....
Oly korban éltem én e földön,
mikor a költő is csak hallgatott,
és várta, hogy talán megszólal ujra,
mert méltó átkot is úgysem mondhatna más,
a rettentő szavak tudósa, Ésaiás.

.....

1944. május 19.

Maglód, 2018.03.16 Salánki László

A Tanácsköztársaság felé vezető út és a proletárok harca

Az első világháború imperialista népirtás volt

Magyarország veszteségei az első világháborúban: összes veszteség 2 138496, ebből halott: 380 774, sebesült: 743 359, eltűntek: 399 555, hadifogoly: 614 808. Ezek túlnyomó többsége dolgozó munkások és parasztok, vagyis proletárok voltak.

1917 februárjában az orosz nép megdöntötte a cárizmus zsarnok uralmát, s kikiáltotta a köztársaságot. Az oroszországi burzsoá demokratikus forradalom nagy visszhangot váltott ki a Monarchia elnyomott népeiben és osztályaiban. A munkások, parasztok és a radikális polgári körök, a Népszava, de a polgári sajtó is lelkes cikkekben köszöntötte az orosz népet. A Népszava a forradalmi ideálok megvalósulását üdvözölte, a polgári sajtó pedig a zsarnokság megdöntésének példájával vélt nyomást gyakorolni a Monarchia vezetőköreire, s egyben örültek a nagy ellenfél, a központi hatalmak ellen háborút folytató orosz cárizmus megdöntésének. A fronton harcoló magyar és orosz munkások és parasztok felismerték közös érdeküket, egymás legyilkolása helyett barátkozni kezdtek, amint az egyik röplap írta: „barát barátra nem tüzel - ne féljetek, mert mi is olyanok vagyunk, mint ti". Az országon belül újra megélénkültek a sztrájkmozgalmak, különösen a közlekedési, vasipari, lőszergyári munkások és a bányászok között. Ismét százezrek ünnepük május elsejét. A szakszervezetek létszáma az 1914. évinek négyszeresére emelkedett. „Az általános elégedetlenség folytán már olyan tömegek is kezdtek szervezkedni az osztályharc alapján, amelyek ezelőtt legjobb támaszai voltak a polgári társadalomnak" - jegyezte fel a kor egyik krónikása.

AZ OSZTÁLYHARC ÚTJÁN — A TANÁCSKÖZTÁRSASÁG FELÉ

A KOMMUNISTÁK MAGYARORSZÁGI PÁRTJA SZERVEZI A SZOCIALISTA FORRADALMATA

MAGYAR OKTÓBERI FORRADALOMBAN A KOMMUNISTÁK MUTATTÁK A HELYES UTAT

A magyar októberi forradalom minden osztályt készületlenül ért. Az összeomlással egyik napról a másikra jelentkeztek és azonnali megoldást követeltek az ország legkülönbözőbb, eddig háttérbe szorított kérdései: a középkori feudális nagybirtok felosztása, az elnyomott nemzetiségek szabadságvágya, a jogtalan ipari munkásság követelései, a háborúból a békébe való átmenés problémái. Mindenki tanácstalan volt, elvesztette a fejét.

Az októberi forradalom zűrzavarában rajtunk, magyar kommunistákon kívül senki sem volt, aki világos, érthető és megvalósítható tanácsokat tudott volna adni.

Mint az éjben a világítótorony, mutatta ekkor Pártunk a jó utat. A magyar kommunisták az orosz forradalom tapasztalatai alapján helyesen követelték, hogy adják át a nagybirtokosok földjét annak, aki ezer éve verejtékével öntözte: a parasztnak, — a gyárat a dolgozók államának. A nemzetiségi kérdésben a Szovjetunió teljes nemzeti önrendelkezést biztosító példájára hivatkoztak s a nemzetközi kérdésekben, főleg a béke kérdésében rámutattak arra, hogy az osztrák iga alól felszabadult magyar nép a nyugati imperialistáktól semmi megértést nem várhat s csak a szovjet forradalomra támaszkodhat. Ezeket a nézeteket a fiatal magyar kommunisták a lelkesedésnek és a belső meggyőződésnek olyan hevével képviselték, melynek szinte lehetetlen volt ellenállni s melynek tüzét frissen táplálta az orosz forradalom éltető lángja és lelkesedése.

A magyar dolgozók e követelésekre azonnal és igenlően válaszoltak.

Rövid néhány hét alatt a magyar kommunista mozgalom hatalmas, országos politikai erővé fejlődött.

Egymásután csatlakoztak hozzá az ipari munkások, — az ifjak, kiket megkapott a kommunista lelkesedés, — a parasztok, akik megértették, hogy eljött a történelmi alkalom évszázados jogos követeléseik teljesítésére, a földosztásra, — a hadsereg, melynek katonái az imperialista háború vértengerén keresztül jutottak el a kommunista igazságok belátásáig. Kommunista befolyás alá került hamarosan a Szociáldemokrata Párt balszárnya is, melynek legjobbjai, Landler elvtárssal az élükön, nemsokára a Kommunista Párt élvonalbeli vezetőivé fejlődtek. Felénk vett irányt a magyar demokratikus polgárság egy része is, mely kezdte megérteni, hogy a magyarság jogos nemzeti érdekeit csak a dolgozó népre és a Kommunista Pártra támaszkodva lehet megvédeni. Mikor 1919 februárjában a magyar ellenforradalom a jobboldali szociáldemokraták segítségével fegyveresen akarta letörni a kommunista mozgalmat, s börtönbe vetette vezetőit, már késő volt. A kommunista gyökerek mélységben és szélességben annyira elterjedtek, hogy ez a kísérlet az ellenkezőjébe csapott át, s nem

meglassította, de meggyorsította az események menetét. Egy hónappal később, 1919 március 21-én, a magyar dolgozók nagy lelkesedése közepette létrejött a Tanácsköztársaság.

(Részlet Rákosi Mátyás beszédéből. Nagybudapesti pártfunkcionáriusok ünnepi értekezlete. 1948 nov. 20.)

Maglód, 2018.03.14 Salánki László

A Magyar Tanácsköztársaság kikiáltása

Előzmények:

1919. március 20. Vix alezredes átadja a magyar kormánynak az antant jegyzékét. Miskolcon a munkástanács veszi át a hatalmat. Általános nyomdászsztrájk. Lemond a Berinkey-kormány.

1919. március 20—21. Tárgyalások a letartóztatott kommunisták és a szociáldemokraták között a fogházban.

1919. március 21. A szociáldemokrata pártvezetőségi ülésén elhatározzák a Kommunisták Magyarországi Pártjával való megegyezést. A Kommunisták Magyarországi Pártja és a Magyarországi Szociáldemokrata Párt egyesülése. A Budapesti Munkástanács határozatot hoz a hatalom átvételéről.

A Tanácsköztársaság kikiáltása. -1919. március 21 -

1919. március 22. A Forradalmi Kormányzótanács és a Magyarországi Szocialista Párt „Mindenkihez!" című kiáltványában közzéteszi a Tanácsköztársaság alapelveit. Az Oroszországi Kommunista (bolsevik) Párt VIII. kongresszusa üdvözli a Tanácsköztársaságot. A Forradalmi Kormányzótanács rendelete a statáriumról, a fegyverviselési tilalomról és a szesztilalomról. Kun Béla bejelenti a két munkáspárt egyesülését.

1919. március 23. A Forradalmi Kormányzótanács felhívása a világ dolgozóihoz a Magyar Tanácsköztársaság támogatására. Lenin az Oroszországi Kommunista (bolsevik) Párt VIII. kongresszusán méltatja a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltását.

Az első világháború imperialista népirtás volt

PROLETÁROK!

(Vörös Újság 1919 márc. 22)

Nem a szavak, a tettek ideje következett el. Magyarország proletariátusa kezébe vette sorsának intézését. Ez a forradalmi cselekedete meghozta a proletáregységet nemcsak Magyarországra vonatkozóan, de nemzetközileg is. A politikai hatalom megragadásával belekapcsolódott a magyar proletariátus a világforradalom előhadába. Győz a nemzetközi forradalom. A magyar proletariátus megkezdte történelmi hivatásának teljesítését. Az ő küzdelmeire szegeződik e pillanattól kezdve teljes szolidaritással az egész Balkán, és a volt osztrák-magyar monarchia romjain alakult burzsoá-köztársaságok minden proletárjainak szeme.

Magyarország ma a proletariátusé lett. A politikai hatalom kézbevételével éppúgy a nemzetközi proletariátus szent földje, mint a Szovjet-Oroszország. A mával megkezdjük a kapitalizmus kizsákmányoló rendjének kisajátítását, a mával megszakít minden együttműködést Magyarország proletariátusa teljes egészében a burzsoáziával.

Kézbe veszi a hatalmat, lefegyverzi a burzsoáziát, és a felfegyverzett proletárságot állítja őrül a szocializmust teremtő forradalom mellé. A munkások, a katonák és földműves-szegények tanácsaiban, a tanácsköztársaság minden szervezetében igazi önkormányzathoz jut a dolgozó tömeg, (menten) megszabadul a burzsoá-állam bürokráciájának átkos terhétől.

A föld, a gyár, a bánya: minden a dolgozóké. Bontakozik az új rend, amikor csak az eszik, aki dolgozik.

Ez volt az alap, amit hirdettünk, terjesztettünk minden akadályon keresztül, s amelyre ráállott ma egyöntetűen Budapest egész proletariátusa kivétel nélkül. Ez teremtette meg a szervezett egységet is, s mától kezdve minden forradalmi proletár egy csatasorban küzd a szocializmusért, a kommunizmusért.

De ez az az időpont is, amikor aki nincs velünk, az ellenünk van. És jaj annak, aki a proletariátus uralma ellen fölemeli a kezét. Szabadság csak arra van mától kezdve, hogy a kizsákmányolást rombolhassuk, és a kommunizmus termelő és társadalmi rendjét kiépíthessük. Aki a kizsákmányolást akarja megőrizni, aki a kapitalizmust akarja visszacsinálni, annak számára a proletárok földjén nem terem szabadság.

Ez *a proletariátus forradalmi diktatúrája*, és jaj annak, ezerszer jaj annak, aki ellene felemeli kezét. Akárki legyen is az, külső vagy belső ellenség, egyaránt pusztul az útból, mert a proletariátus most veszíti el láncait, és felszabadult fegyveres kezeivel pokolra küldi ellenségeit.

Nem állunk egyedül, mellettünk a Szovjet-Oroszország, mellettünk az egész világ proletariátusa, melyet a szükségszerűség törvénye hajt a forradalomba.

Éljen a nemzetközi szociális forradalom! Éljen a proletárdiktatúra! Éljen a munkások, katonák és földműves-szegények tanácsainak köztársasága!

Vörös Újság - Mindenkihez

MINDENKIHEZ!

(Vörös Újság 1919 március 22)

Magyarország proletársága a mai nappal a maga kezébe vesz minden hatalmat.

A polgári világ teljes összeomlása, a koalíciós kormányzás csődje kényszeríti rá Magyarország munkásságát és parasztságát erre a döntő lépésre. A kapitalista termelés összeomlott, a munkásság nem hajlandó többé a nagytőkések és nagybirtokosok igájába hajtani a fejét. Az országot az összeomlás anarchiájától csak a szocializmus, a kommunizmus megteremtése mentheti meg.

Ugyanakkor külpolitikailag is teljes katasztrófa előtt áll a magyar forradalom. A párizsi békekonferencia úgy döntött, hogy Magyarországnak csaknem egész területét katonailag megszállja, a megszállás vonalait végleges politikai határnak tekinti, és ezzel a forradalmi Magyarországnak élelmezését és szénellátását végképpen lehetetlenné teszi.

Ebben a helyzetben egyetlen eszköze maradt a magyar forradalomnak a maga megmentésére: a proletárság diktatúrája, a munkások és a földműves-szegények uralma.

A proletárság diktatúrájának döntő alapfeltétele a proletárság teljes egysége. Éppen ezért, a történelmi szükség parancsára, teljes egyesülését mondotta ki a Magyarországi Szociáldemokrata Párt és a Kommunisták Magyarországi Pártja.

E két párt helyett egyetlen proletárpárt fogadja magába ezután az ország minden dolgozó férfiát és asszonyát: a Magyarországi Szocialista Párt.

A kormányhatalmat a párt megbízásából Forradalmi Kormányzótanács veszi át. E tanács kötelessége lesz a Munkás-, Paraszt- és Katonatanácsok országos kiépítése. A törvényhozói, végrehajtói és bíráskodó hatalmat a Munkás-, Paraszt- és Katonatanácsok diktatúrája gyakorolja.

Magyarország Tanácsköztársasággá alakul. A forradalmi kormányzótanács haladéktalanul megkezdi a nagy alkotások sorozatát a szocializmus, a kommunizmus előkészítésére és megvalósítására.

Kimondja a nagybirtokok, a bányák, nagyüzemek, a bankok és a közlekedési vállalatok szocializálását. A földreformot nem törpebirtokokat teremtő földosztással, hanem szocialista termelő szövetkezetekkel hajtja végre.

Az árdrágítókat, az élelmiszeruzsorásokat, a tömegek éhségének és rongyosságának spekulációs haszonélvezőit irgalmatlan kíméletlenséggel üldözi.

Vasfegyelmet követel. Halállal sújt le az ellenforradalom banditáira, csakúgy, mint a fosztogatás brigantijaira.

Hatalmas proletár-hadsereget szervez, amellyel a munkásság és parasztság diktatúráját érvényre juttatja a magyar kapitalistákkal és nagybirtokosokkal szemben csakúgy, mint a román bojárokkal és a cseh burzsoákkal szemben.

Kijelenti *teljes eszmei és lelki közösségét az orosz-szovjet kormánnyal*, fegyveres szövetséget ajánl Oroszország proletárjainak. Testvéri üdvözletét küldi Anglia, Franciaország, Olaszország és Amerika munkásságának, egyben pedig felszólítja őket, hogy ne tűrjék egy pillanatig sem kapitalista kormányaik gaz rabló-hadjáratát a Magyar Tanácsköztársaság ellen. Fegyveres szövetségre hívja fel Csehország, Románia és Szerbia, meg Horvátország munkásait és földműveseit a burzsoák, a bojárok, a nagybirtokosok és a dinasztiák ellen. Fölszólítja Német-Ausztria és Németország munkásait, hogy kövessék a magyar munkásság példáját, szakítsanak végleg Párizzsal, szövetkezzenek Moszkvával, állítsák föl a Tanácsköztársaságot, és fegyverrel a kezükben szálljanak szembe a hódító imperialistákkal.

A Magyarországi Szocialista Párt és a Forradalmi Kormányzótanács fölismeri, mennyi nehézséggel és áldozattal kell megküzdenie a magyar munkásságnak, ha elindul ezen a bátor és nagyszerű úton. Háborút kell viselnünk élelmünk és bányáink felszabadításáért, harcot kell vívnunk proletártestvéreink szabadságáért és a magunk létéért. Nélkülözések, nyomorgás, szenvedés várakozik ránk ezen az úton. És mégis rá kell lépnünk, és mégis rá merünk lépni, mert bízunk a magyar proletárság hősiességében és áldozatkészségében. Rá kell lépnünk, mert csakis így vihetjük győzelemre a szocializmus világot megváltó ügyét.

Minden munkást és földművest felszólítunk, hogy dolgozzon, termeljen, vagy álljon be a proletár-hadseregbe, verejtékével vagy vérével áldozzon az eszme diadaláért.

Bármi várjon ránk, a szocializmus ügyének győznie kell! Éljen a proletárdiktatúra! Éljen a Magyar Tanácsköztársaság!

Magyarországi Szocialista Párt.

Forradalmi Kormányzótanács.

MINDENKIHEZ!

(Vörös Újság 1919 március 23)

A Magyar Tanácsköztársaság népbiztosainak tanácsa ma délben német, angol, francia, román és cseh nyelven a következő szikratáviratot adta fel:

Mindenkihez! Jelentjük a világ munkásainak, hogy Magyarországon a szociáldemokrata párt és a kommunista párt szocialista párttá egyesültek, és az egész munkásság, katonaság és parasztság nevében megteremtették a proletárdiktatúrát, amely egyetlen csepp vér kiontása nélkül átvette az államhatalmat. Az államhatalmat ideiglenesen a népbiztosok tanácsa gyakorolja mindaddig, amíg a paraszt-, munkás- és katonatanácsok kongresszusa véglegesen meg nem határozza a magyar tanácsköztársaság alkotmányát.

Az egész magyar proletárság egységes elhatározással sorakozik a proletárság diktatúrájának, a szociális világforradalomnak lobogója alá, és *együttesen akarja megvívni az imperializmus ellen való küzdelmet az orosz szovjetköztársasággal*, és a világ mindazon proletárjával, akik felismerték, hogy a nemzetközi imperializmus erőit legyőzni, és a szocializmust megvalósítani nincs más út, mint a munkásság, katonaság és parasztság együttes forradalmi cselekvése.

A magyar proletárforradalmat két erő teremtette meg. Az egyik a munkásoknak, a földműves-szegényeknek és katonáknak az az elhatározása, hogy nem akarják tovább hordozni a tőke igáját. A másik az antant imperializmusa, amely Magyarországot területének megcsonkításával minden élelmiszerétől, ipari nyersanyagától, megélhetésének összes feltételeitől meg akarta és meg akarja fosztani. Az entente ultimátumára a proletárdiktatúra megteremtése a magyar nép válasza.

A cseh-tót és román burzsoá hódítók fegyveres erővel akarják leverni a magyar munkás forradalmat. A cseh-tót és román katonasághoz fordulunk, tagadjátok meg az engedelmességet, lázadjatok fel, és fordítsátok fegyvereiteket saját elnyomóitok ellen, és ne legyetek magyar munkás- és katonatestvéreitek hóhérai. A cseh-tót és román munkásokhoz és parasztokhoz fordulunk. Rázzák le elnyomóik igáját, akik azért, hogy saját hatalmukat öregbítsék, és zsebüket tömjék, háborúba hajszolják őket testvéreik ellen.

Az egész világ proletárjaihoz, az angol, francia, olasz és német munkásokhoz fordulunk, és követeljük tőlük, hogy minden erejükkel szálljanak szembe országukban a kapitalistákkal, akik az éhség kötelékével akarják megfojtani a magyar proletárforradalmat. A magyar proletárforradalmat a nemzetközi szocializmus védelme alá helyezzük, de el vagyunk szánva arra, hogy a Magyar Tanácsköztársaságot mindenki ellen megvédelmezzük, egyúttal kifejezzük azt a készségünket és akaratunkat, hogy mielőbb olyan békét kössünk, amely a dolgozó osztályok életfeltételeit biztosítja, és a világ valamennyi népével, elsősorban szomszédjainkkal való békés együttélésünket lehetővé teszi. Világ proletárjai egyesüljetek! Éljen a szociális világforradalom! Éljen a munkások, katonák és parasztok forradalmi internacionáléja!

A Magyar Tanácsköztársaság Népbiztosainak Tanácsa.

A Magyar Tanácsköztársaság létrejöttekor a külpolitikai helyzet még súlyosabb volt, mint a polgári kormányzat idején. Az események alakulását jelentősen befolyásolta a Vix-jegyzék, mely március 20-án került átadásra. Ez a jegyzék a párizsi békekonferencián a katonai szakértők és külügyminiszterek által február 26-án hozott határozat volt, amelynek értelmében további jelentős magyarlakta területek kiürítésére és egy francia ellenőrzés alatti semleges zóna létrehozására kötelezték Magyarországot. A semleges zóna határai közé került volna Vásárosnamény, Debrecen, Békéscsaba, Orosháza és a franciák által már megszállt Szeged is – ez azzal járt volna, hogy a magyar csapatoknak a Tiszántúlon több mint 100 km széles fronton átlag 50–80 km-t kellett volna visszavonulniuk. A jegyzék elutasításával egyidejűleg lemondó polgári kormányzat helyére lépő Forradalmi Kormányzótanács megalakulása után az elsők között alkotta meg a hadsereg felállításáról szóló rendeletét, hiszen az új állam számára létkérdés volt egy ütőképes hadsereg létrehozása. Március 21-én ugyanis az egyetlen igazán hadra fogható magyar alakulat a Székely Hadosztály volt, amely Erdélyben már 1918 késő ősze óta harcban állt a románokkal. Az ország vezetői úgy vélték, hogy 3-4 hónap alatt lehetséges egy körülbelül 200 ezer fős hadsereg létrehozása. Ennyi időt tartottak szükségesnek a katonai szakemberek, hogy kitöltsék a szervezeti kereteket, feltöltsék a hiányzó felszerelési, fegyverzeti és élelmiszerkészleteket.

Március 25-én jelent meg a **Vörös Hadsereg** fölállításáról szóló rendelet. A toborzottak összlétszáma április 3-án 26 449, április 5-én 32 832, április 10-én 29 743 fő, április 15-én 53 524 fő. A Hadügyi Népbiztosság széles körű toborzó munkát fejtett ki a Magyarországon tartózkodó – elsősorban orosz – hadifoglyok körében is. Az orosz katonák mellett más nemzetek fiai is jelentkeztek a Vörös Hadseregbe, belőlük alakult a két nemzetközi ezred.

LENIN BEJELENTI A MAGYAR TANÁCSKÖZTÁRSASÁG MEGALAKULÁSÁT

(Az Oroszországi Kommunista (bolsevik) Párt VIII. kongresszusán, 1919 március 23-án mondott zárszóból)

Meggyőződésünk, hogy ez lesz *az utolsó nehéz fél-esztendő*. Ebben a meggyőződésben különösen megerősít bennünket az a hír, amelyet a napokban közöltünk a kongresszussal — a magyarországi proletárforradalom győzelméről szóló hír. Eddig a szovjethatalom csak országunkon belül győzött, a volt orosz birodalomhoz tartozó népek között. Eddig azok a rövidlátó emberek, akiknek különösen nehéz megválniuk a régi, szokványos gondolkodásmódtól (még ha a szocialisták táborához tartoznak is), azt gondolhatták, hogy csakis Oroszország sajátos körülményei idézhették elő ezt a váratlan fordulatot a proletár szovjet demokrácia felé, hogy ennek a demokráciának a sajátosságaiban talán, mint valami görbe tükörben, a cári Oroszország sajátosságai tükröződnek. Most aztán ezt a véleményt teljesen szétzúzták.

Elvtársak! A ma kapott hírekből kirajzolódik a magyarországi forradalom képe. A mai tudósításokból megtudjuk, hogy az entente hatalmak egy veszettül vad ultimátumban követelték Magyarországtól a csapataik átengedését. A burzsoá-kormány, látván, hogy az entente-hatalmak csapataikat Magyarországon keresztül akarják átvonultatni, látva, hogy Magyarországot megint egy új háború rettenetes súlya fenyegeti, — a burzsoákból és megalkuvókból álló kormány maga lemondott, maga kezdett tárgyalásokat a kommunistákkal, a börtönben lévő magyar elvtársainkkal és maga elismerte, hogy nincs más kivezető út, mint a hatalom átadása a dolgozó népnek...

Ha eddig azt beszélték rólunk, hogy bitorlók vagyunk, ha 1917 végén és 1918 elején a burzsoázia és az ő csatlósai közül sokan csak úgy beszéltek a mi forradalmunkról, mint erőszakról és bitorlásról, ha még most is lehet hallani, aminek ostobaságát mi már nem egyszer bebizonyítottuk, hogy a bolsevikok hatalma erőszakkal tartja fenn magát, ha ezelőtt lehetett ilyen badarságot ismételgetni — ma Magyarország példája elhallgattatja az ilyen beszédeket. Még a burzsoázia is belátta, hogy lehetetten más hatalom, mint a Szovjetek hatalma. Egy magasabb kultúrájú ország burzsoáziája világosabban látta, mint a mi burzsoáziánk október a 5-ike előtt, hogy az ország pusztulófélben van, hogy a népre egyre nehezebb és nehezebb megpróbáltatások nehezednek — ennélfogva a Szovjeteknek kell kezükbe venni a hatalmat, ennélfogva Magyarország munkásainak és parasztjainak, az új proletár szovjetdemokráciának kell az országot megmenteni.

Elvtársak! A magyar forradalom előtt óriási nehézségek állnak. Ezt az Oroszországhoz hasonlítva kicsiny országot sokkal könnyebben tudják megfojtani az imperialisták. De bármilyenek legyenek is a Magyarország elé tornyosuló nehézségek, mi itt a szovjethatalom győzelmén kívül erkölcsi győzelmet is arattunk. A legradikálisabb, a legdemokratikusabb, legmegalkuvóbb burzsoázia beismerte, hogy a legnagyobb válság pillanatában, amikor a háborúban kimerült országot új háború fenyegeti, a Tanácshatalom történelmi szükségszerűség, beismerte, hogy az ilyen országban nem lehet más hatalom, mint a Tanácshatalom, mint a proletariátus diktatúrája.

Elvtársak! A forradalmárok egész serege áll már mögöttünk, akik életüket áldozták Oroszország felszabadításáért. A forradalmárok nagy részének súlyos sors jutott osztályrészül. Ők végigszenvedték a cárizmus üldözéseit, de nem részesültek abban a szerencsében, hogy tanúi lehessenek a győzelmes forradalomnak. Mi azonban nemcsak azt értük meg, minket még ennél is nagyobb szerencse ért. Mi nemcsak a mi forradalmunk győzelmét láttuk, nemcsak azt értük meg, hogy forradalmunk hallatlan nehézségek közepette megerősödött és új hatalmi rendszert alkotott, mely az egész világ rokonszenvét felénk vonja, hanem azt is látjuk, hogy az a mag, melyet az orosz forradalom elvetett, kikél Európában. Ez azt a tökéletes rendíthetetlen meggyőződést oltja belénk, hogy bármilyen nehezek legyenek is a még ránk váró megpróbáltatások, bármilyen nagyok legyenek is azok az ártalmak, melyeket a nemzetközi imperializmus döglődő fenevadja még ránk hozhat, — ez a fenevad elpusztul, és a szocializmus győzedelmeskedik az egész világon.

(A Moszkvai Szovjet rendkívüli teljes ülésén 1918 április 3-án mondott előadói beszédből)

A régi burzsoá-parlament helyébe a világ szovjethatalma lép, amely már meghódította minden munkás rokonszenvét, mert ez a dolgozók hatalma, a millióké, akik maguk uralkodnak, maguk kormányoznak. Lehet,

hogy rosszul kormányoznak, miként mi Oroszországban, de mi képtelenül nehéz viszonyok között vagyunk... Mi még nehezebb utat is meg fogunk még tenni. Hadd jusson Oroszországra több áldozat, mint más országokra. Ez nem meglepő, amikor ránk csak egy ócska romhalmaz maradt örökségül. Más országok más, emberibb úton mennek át és jutnak el ugyanahhoz — a szovjethatalomhoz, íme ezért van Magyarország példájának döntő jelentősége.

Az emberek tapasztalat útján tanulnak. A szovjethatalom helyességét szavakkal bebizonyítani nem lehet. Egyedül Oroszország példája még nem volt érthető az egész világ munkásságának... Magyarország példája döntő a proletárság számára, az európai proletariátus és a dolgozó parasztság számára, mert nehéz pillanatokban a szovjethatalmon kívül senki más nem tudja kormányozni az országot.

Öreg emberek mondogatják: „Felnőttek a gyerekek, emberré lettek, most már meghalhatunk." Mi nem készülünk meghalni, mi haladunk a győzelem felé, de amikor olyan gyermekeket látunk, mint Szovjetmagyarország, akkor azt mondjuk, hogy mi már megtettük a magunkét nemcsak orosz, hanem nemzetközi méretekben is, és hogy mi kiállunk minden kétségbeejtő nehézséget, hogy teljes győzelmet arassunk, hogy az orosz és magyar Szovjetköztársasághoz csatlakozzék — és meglátjuk, fog is csatlakozni - a Nemzetközi Szovjetköztársaság.

Maglód, 2018.03.19 Salánki László

Tanácsköztársaság - az első szabad május elseje – az alkotmány

MÁJUS ELSEJE: ÜNNEP ÉS KRÍZIS

Május 1-éré a Tanácsköztársaság katasztrofális helyzetbe került: területe a Dunántúlra és a Duna—Tisza közére korlátozódott, de ebből is kiesett a jugoszlávok által megszállt baranyai—bajai sáv, a csehszlovák hadsereg Salgótarjánon át a forradalom fővárosát fenyegette; a román hadsereg bármikor átkelhetett a csaknem védtelen Tiszán, hogy Budapest alatt találkozzon szövetségeseivel.

A forradalom helyzete soha ilyen ellentmondásos nem volt. A városok és a falvak lelkesen, a világforradalomba vetett hittel ünnepelték az első szabad május elsejét, a magyar proletárdiktatúra sorsa pedig egy hajszálon függött. Budapest munkássága évtizedekre emlékezetes, példátlanul impozáns felvonulásával tett hitet a szocializmus mellett: az egész város vörösbe öltözött. Szónokok buzdítottak kitartásra, ígérték, hogy a múlt nem térhet vissza. Münchenben azonban ezen a napon verték le a Tanácsköztársaság egyetlen nyugati szövetségesét, a Bajor Tanácsköztársaságot.

Budapesten felvonultak a munkászászlóaljak, s eközben elesett a szolnoki hídfő, és olyan — téves — hírek érkeztek, hogy az ellenség átkelt a Tiszán, és elfoglalta Szolnokot. Május elsején kiürítették Miskolcot, Diósgyőrt és Ózdot; ha a román hadsereg átkel a Tiszán, a Zagyvától keletre elhelyezett, Egert védő csapatokat az elvágás veszélye fenyegeti.

Salgótarjánt 2500 katona védte. Az üzemek főbizalmijai április végén felkeresték Kun Bélát, és fegyvert kértek. Április 29-én Kun Béla utasítására három vagon új katonai felszerelés érkezett, és másnap megalakult a salgótarjáni munkásezred. A bányászok és a fiatal munkások harcolni akartak, viszont az idősebb acélgyári „hadviselt munkások ülést tartottak, amelyen elhatározták, hogy fegyvert nem fognak”, mert a küzdelem kilátástalan. Május elsején Hevesi népbiztos beszélt a salgótarjáni gyűlésen. Kemény szavai, a felszólalók őszinte vitája nyomán a bányászok és a gyáriak a katonákkal együtt sorakoztak fel a front védelmére.

Kun Béla és Szántó Béla a Hadügyi Népbiztosság nevében a következő utasítást adta május elsején a hadsereg-parancsnokságnak: „Feladata hadműveleti körzetében a románoknak a Tiszán át való átkelését megakadályozni, a cseheknek előnyomulását a Duna és a Tisza között feltartóztatni és a harcvonalból jelenleg visszavont erőket mielőbb harckész állapotba helyezni, abból a célból, hogy ezekkel az erőkkel egységes ellentámadást intézhessen az ellenségnek ama részei ellen, amelyek a Tanácsköztársaság központját, Budapestet, a leghathatósabban veszélyeztetik vagy amelyek ellen az ellentámadásnak a legtöbb sikerre van kilátása.”

Május elsején Budapestre érkezett az addig külföldi támogatást kereső József főherceg, és lakosztályt nyittatott a Ritz-szállóban. Késő este, míg a tűzijáték fényei gyönyörködtették az ünneplő népet, a jobboldali szakszervezeti vezetők küldöttsége lemondásra szólította fel a kormányzótanácsot, követelve, hogy a hatalmat egyelőre adják át az általuk alakítandó 12 tagú direktóriumnak. Döntés nem született: másnapra hívták össze a kormányzótanácsot, a munkástanácsot, a fővárosi munkásezredek képviselőit, a vasasszakszervezet bizalmi testületét. Megvitatták a katonai helyzetet. A centristák meginogtak a válságos pillanatban, és a kapitulánsokat támogatták. Böhm felajánlotta — Landler emlékezése szerint—, hogy, „parlamentereket küld a románokhoz a rögtön megkötendő fegyverszünet megtárgyalására. Az ajánlat helyeslésre talált. De az ülésen részt vevő kommunisták azt ajánlották, hogy **azonnal forduljunk a felfegyverzett proletariátushoz**, avval a felhívással, hogy haladéktalanul menjen a frontra, a diktatúra megvédésére. A szociáldemokrata főparancsnok, Böhm Vilmos, határozottan visszautasította ezt a »forradalmi romanticizmust«.”

Böhm az ülés eredményét a maga módján értelmezte: május 2-án reggel elrendelte a hadműveletek leállítását, majd parancsot adott egy-egy tisztnek, hogy Miskolcon, Baján és Szolnoknál tegyen fegyverszüneti ajánlatot a három szomszéd állam hadseregének. Kun Béla viszont parancsot adott a szolnoki vasúti híd felrobbantására. A nap folyamán a csapatoktól a valóságosnál is rosszabb hírek érkeztek, s ezekből a teljes bomlás képe rajzolódott ki. A Hadügyi Népbiztosság intézkedett, hogy a harcképtelen egységeket megállás nélkül szállítsák Budapesten át rendeltetési helyükre, nehogy a fővárosban pánikot keltsenek vagy fosztogassanak. Estefele azonban jobb híreket is kapott a kormányzótanács: kiderült, hogy a román hadsereg egyelőre nem kezdte meg az átkelést a Tiszán, a csehszlovák hadseregheez küldött parlamenter észrevette, hogy a vele tárgyaló olasz ezredes meglepődött ajánlatán, s 4-ére ígért választ azzal, hogy 3-án nem folytatják az előnyomulást. Miután a déli fronton sem történt semmi, a Vörös Hadsereg egy-két napos lélegzetvételnyi szünetre számíthatott.

Május 2-án délben ült össze a kormányzótanács, a „jól értesültek” szerint azért, hogy lemondjon. Meghívták a párttitkárság tagjait, a szakszervezetek vezetőit — akik nevében a jobboldali Peyer Károly és Miákits Ferenc vitték a szót —, hiányoztak viszont a csapatoknál tartózkodó népbiztosok. Az ülés hangulatát azonban Kun Béla váratlan fellépése határozta meg. Akik előző nap látták, egy megtört, könnyező, depresszióba süllyedt beteg

emberre emlékeztek. Reggelre összeszedte magát, biztosította a forradalommal rokonszenvező katonai vezetők támogatását, és magához ragadta az események irányítását. Miután a déli ülésen szépítés nélkül ismertette a helyzetet és az esti ülést, meglepetésszerűen bejelentette: „intézkedést tett a hadműveleteknek további folytatása iránt".

Kun határozott állásfoglalását a diktatúra fenntartása és a harc folytatása mellett támogatta a baloldal és egy-két reformista szociáldemokrata is, félve a lemondás várható következményeitől. A centrum nevében felszólaló Kunfi, valamint Bokányi és Weltner hitet tettek március 21-e mellett, de nem láttak reális lehetőséget a harc folytatására. Kunfi javasolta, hogy adják át a hatalmat a szakszervezeteknek, mert az antant a kormányzótanáccsal nem áll szóba; a megalakítandó direktórium ragaszkodjon a Tanácsköztársaság szociális vívmányaihoz, de számolja fel a diktatúrát, és kérje meg az osztrák kormányt az antanttal való közvetítésre. Peyerék fellépéséből viszont kitűnt, hogy a szakszervezeti kormány ennél — logikusan — továbbmenne: olyan polgári demokratikus koalíció felállítását javasolták, amely alkalmas az antanttal való megegyezésre. Arra hivatkoztak, hogy a Tanácsköztársaság nem kapott közvetlen segítséget a külföldi proletároktól, Szovjet-Oroszországtól, elmaradt a várt világforradalom, az imperialista hatalmak pedig nem fognak belenyugodni a proletárdiktatúra létébe Európa szívében, és így a további vérontás hiábavaló.

A baloldal hívei nem voltak hajlandók belátni, hogy ezekben az érvekben volt realitás, azt viszont tisztán látták, hogy nem lehetséges a „visszatérés októberhez", a kapituláció nemcsak a proletárforradalom, hanem a polgári demokratikus forradalom politikai és szociális vívmányairól való lemondást is elkerülhetetlenül maga után vonná. Kun és a baloldal határozottsága végül eredménnyel járt, az ülés határozata kimondta, hogy a kormányzótanács a helyén marad, „kellő időben gondoskodik a város védelméről". Egyben Böhm kívánságára, ha nem is politikai hatalommal rendelkező diktátorrá, de az összes budapesti fegyveres erő parancsnokává nevezték ki Haubrich Józsefet. Haubrich személye, mint egy az együttműködés záloga volt a szakszervezeti vezetés és a kormányzótanács között: a vasöntőből lett szakszervezeti tisztviselő, aki tűzmesterként végigharcolta a világháborút, a közhangulatot mozgékonyan követő, gyakorlatias politikus volt, korábbi meggyőződése ellenére fenntartások nélkül vett részt a Tanácsköztársaság létrehozásában, s számítani lehetett rá, amíg a munkásság többsége kitart.

A főváros és környékének vasas bizalmi-értekezletén az ezernél is több résztvevő egységesen a harc mellett szavazott. A gyári munkásezredek bizalmijainak állásfoglalása nem volt ilyen egyöntetű, de Budapest védelmére mindenesetre hajlandónak mutatkoztak. Az összkép tehát már nem volt reménytelen, és a Munkástanács esti ülésén Kun egyértelműben foglalhatott állást, mint a kormányzótanácsban; drámai erejű szónoklata végén már nem annak eldöntését kérte, hogy folytassák-e a harcot vagy sem, hanem úgy tette fel a kérdést: hogyan védhető meg Budapest? A beszéd lendülete magával ragadta a Munkástanácsot, a kapitulánsok alig jutottak szóhoz, a tennivalók mikéntjéről elmélkedő szónokokat is türelmetlenül lehurrogták. A szocialista nőmozgalom képviselője felszólította a férfiakat: vonuljanak az ellenség elé, a fővárosban a munkásnők megfékezik az ellenforradalmat.

A Munkástanács ülése este fél tízkor ért véget, utána folytatták a kormányzótanács ülését. A vita nélkül elfogadott határozat az egész proletariátus talpra állítását tűzte ki célul. A népbiztosok hajnali háromkor búcsúztak el egymástól, egy-két órás pihenés után valamennyien a gyárakba siettek, hogy fegyverbe szólítsák a munkásokat. Még együtt volt a kormányzótanács, mikor utasítására éjfél előtt Tombor parancsot adott az összes elérhető parancsnokságnak: „A Kormányzótanács az összes frontok részére a legerélyesebb ellenállás kifejtését rendeli el. Budapest összes munkásai kiküldetnek a frontra, hogy a csapatokat megerősítsék. A csapatok frontról való visszaszállítása haladéktalanul beszüntetendő, és a már esetleg visszairányított csapatok is azonnal a frontra rendelendők vissza."

Reggel az üzemek munkásai, a kerületi tanácsok, majd a vidéki munkástanácsok is lelkesen csatlakoztak a Budapesti Munkástanácshoz. **A kommunisták optimizmusa ezúttal helyesnek bizonyult**.

Tanácsköztársaság alkotmánya

A Tanácsköztársaság azt a feladatot, amelyet a történelem eléje szabott: a kapitalizmus szétzúzását, az ország védelmét, a nemzetközi munkásmozgalom világméretű harcának vállalását a magyarországi proletárdiktatúra amennyire erejéből tellett, becsülettel teljesíteni kívánta.

A Tanácsköztársaság kormánya, a Forradalmi Kormányzótanács államosította a 20-nál több munkást foglalkoztató üzemeket, a bankokat, a nagykereskedelmet, a bérházakat, a 100 holdon felüli földbirtokokat. Szociálpolitikai téren erélyes intézkedéseket hozott a tűrhetetlen lakásviszonyok megjavítására, kiterjesztette a társadalombiztosítást, és a különleges intézkedések egész sorával védte a fiatal anyák, a csecsemők, a gyermekek érdekeit. Kulturális téren végrehajtotta az iskolák államosítását, és messzemenő reformterveket dolgozott ki a

közoktatás kiterjesztése, az új, haladó eszmék elterjedése érdekében. A később kultúraellenesnek beállított Tanácsköztársaság az írókról, a művészekről és a tudósokról messzemenően gondoskodott.

A Tanácsköztársaság alkotmánya leszögezte: „A Tanácsköztársaság nem ismer faji vagy nemzeti különbségeket. Nem tűri a nemzeti kisebbségek bármilyen elnyomását és nyelvük használatának bárminő korlátozását." Az alkotmány a nem összefüggő területen élő nemzetek számára kultúrautonómiát, a nagyobb, összefüggő területen többséget alkotó nemzetek számára területi autonómiát biztosított, és lehetővé tette, hogy az arra képes nemzetek - amennyiben kívánják - élhessenek az önálló államalkotás jogával.

A proletárdiktatúra vezetői a Magyarországi Tanácsköztársaságot kezdettől fogva föderatív alapon - „szabad népek szabad szövetségeként" - kívánták létrehozni. E szándékról tanúskodott a Tanácsköztársaság hivatalos elnevezése: „Magyarországi Szocialista Szövetséges Tanácsköztársaság."

A MAGYARORSZÁGI SZOCIALISTA SZÖVETSÉGES TANÁCSKÖZTÁRSASÁG ALKOTMÁNYA

(Elfogadta a szövetséges tanácsok országos gyűlése 1919 június 23-án)

A Magyarországi Szocialista Szövetséges Tanácsköztársaság alkotmányának alapelvei.

1. §. A Tanácsköztársaságban a proletárság minden szabadságot, jogot és hatalmat kezébe vett, abból a célból, hogy megszüntesse a kapitalista rendet és a burzsoázia uralmát s ennek helyébe a szocialista termelési és társadalmi rendet tegye. A proletariátus diktatúrája azonban csupán eszköz mindennemű kizsákmányolás és mindenfajta osztályuralom megszüntetésére és előkészítése annak a társadalmi rendnek, amely nem ismer osztályokat, és amelyben megszűnik az osztályuralom legfőbb eszköze, az állam hatalma is.

2. §. A Tanácsköztársaság a munkások, katonák és földmívesek tanácsainak köztársasága.

   A Tanácsköztársaság a kizsákmányolóknak semmiféle tanácsban helyet nem ad.

   A munkások, katonák és földmívesek tanácsaiban a dolgozó nép hozza a törvényeket, hajtja azokat végre és bíráskodik azok megszegői fölött.

   A proletárság a tanácsokban gyakorol minden központi és helyi hatalmat.

3. §. A Tanácsköztársaság szabad népek szabad szövetsége.

   A Tanácsköztársaság külpolitikája a világforradalom segítségével el akarja érni a dolgozók világának békéjét. Békét akar minden hódítás és hadikárpótlás nélkül, a dolgozók önrendelkezési joga alapján.

   A világháborút előidéző imperializmus helyett a Tanácsköztársaság a világ proletárjainak egyesülését, szövetségét, a dolgozók nemzetközi tanácsköztársaságát akarja. Ezért ellensége a kizsákmányoló háborúnak, a népek minden elnyomásának és leigázásának. Az osztályállam külpolitikájának eszközeit, különösen a titkos diplomáciát elveti.

   A dolgozók jogai és kötelességei a Magyarországi Szocialista Szövetséges Tanácsköztársaságban.

4. §. A Tanácsköztársaság arra törekszik, hogy a dolgozók társadalmának tulajdonába jusson minden termelőeszköz a kizsákmányolás megszüntetése s a termelés szervezése és fokozása érdekében. Ezért köztulajdonba vesz a kisüzem kereteit meghaladó minden mezőgazdasági, ipari, bánya- és közlekedési üzemet.

5. §. A finánctőke uralma azzal szűnik meg a Tanácsköztársaságban, hogy köztulajdonba mennek át a pénzintézetek és a biztosító-intézetek.

6. §. A Tanácsköztársaságban csak annak van helye, aki dolgozik. A Tanácsköztársaság elrendeli az általános munkakényszert, ezzel szemben megállapítja a munkára való jogot. A munkaképteleneket, valamint azokat, akik dolgozni akarnak, de akiknek az állam munkát juttatni nem tud, az állam tartja el.

7. §. A dolgozó tömegek hatalmának biztosítása, a kizsákmányolok hatalma visszaállításának meggátlása érdekében a Tanácsköztársaság felfegyverzi a dolgozókat és lefegyverzi a kizsákmányolókat. A Vörös Hadsereg a proletárság osztályhadserege.

8. §. A Tanácsköztársaságban a dolgozók véleményüket írásban és szóban szabadon nyilváníthatják, de megszűnt a tőkének az a hatalma, amellyel a sajtót a kapitalista gondolkodásmód terjesztésének és a proletáröntudat elhomályosításának eszközévé alacsonyította. Megszűnt a sajtónak a tőkétől való függése is.

Minden nyomtatvány kiadásának joga a munkásságé és a Tanácsköztársaság gondoskodik arról, hogy a szocialista eszme az egész országban szabadon terjedjen.

9. §. A Tanácsköztársaságban a munkásság gyülekezési szabadsága teljes. Minden proletárnak jogában áll, hogy szabadon gyülekezhessen és fölvonulásokat rendezhessen. A burzsoázia uralmának megtörésével elhárult a munkások szabad egyesülési joga útjából minden gát és a Tanácsköztársaság nemcsak megadja a munkásoknak és földmíveseknek a legteljesebb egyesülési és szervezkedési szabadságot, hanem egyesülési szabadságuk kifejlesztése és biztosítása céljából minden anyagi és szellemi támogatásban részesíti őket.
10. §. A Tanácsköztársaság megszünteti a burzsoázia műveltségi kiváltságát és megnyitja a dolgozók előtt a műveltség tényleges megszerzésének lehetőségét. Ezért a munkások és földmívesek számára ingyenes és a műveltség magas fokát nyújtó tanítást biztosít.
11. §. A dolgozók igazi lelkiismeret-szabadságát azzal védi a Tanácsköztársaság, hogy elválasztja teljesen az egyházat az államtól, az iskolát az egyháztól. Vallását mindenki szabadon gyakorolhatja.
12. §. A Tanácsköztársaság a világ proletárjai egyesülésének a gondolatát hirdeti és ezért minden külföldi proletárnak megadja mindazokat a jogokat, amelyek a magyar proletárt megilletik és fölhatalmaz minden helyi tanácsot, hogy a külföldi munkásokat kérelmükre magyar honosoknak nyilváníthassa.
13. §. A Tanácsköztársaságban minden külföldi forradalmárnak menedékjoga van.
14. §. A Tanácsköztársaság nem ismer faji vagy nemzeti különbséget. Nem tűri a nemzeti kisebbségek bármilyen elnyomását és nyelvük használatának bárminő korlátozását. Mindenki szabadon használhatja anyanyelvét és minden hatóság köteles a Magyarországon használatos nyelvek bármelyikén kiállított hozzátartozó beadványt elfogadni s mindenkit saját anyanyelvén meghallgatni és vele tárgyalni.

Maglód, 2018.03.21 Salánki László

A Magyar Tanácsköztársaság Honvédő harca

A Vörös Hadsereg

A román csapatok május 1-jéig elérték a Tisza vonalát, elesett a szolnoki hídfő is. Az északi arcvonalon a francia és olasz tábornokok vezette cseh csapatok április 30-ra elfoglalták Munkácsot, május 2-án pedig Miskolcot és veszélybe került a borsodi iparvidék, valamint Salgótarján térsége is. Aznap este a Budapesti Központi Forradalmi Munkás- és Katonatanács ülésén jelenlévők egyhangúan a harc mellett döntöttek, elfogadván Kun Béla indítványát: A Hadügyi Népbiztosság a legerélyesebb ellenállásra utasította a fronton álló csapatokat és hozzákezdtek a hadsereg átszervezéséhez.

A Forradalmi Kormányzótanács május 3-án kiadta a munkásosztály általános mozgósításáról, május 5-én pedig a Vörös hadsereg újjászervezéséről szóló rendeletét. Ennek értelmében szétválasztották a működő hadsereg és a hátországi katonai ügyek irányítását. A hátországi intézetek, alakulatok felett a Hadügyi Népbizottság rendelkezett, amely ezen kívül a hadsereg utánpótlását is szervezte. A hadműveletek egységes irányítása érdekében a Keleti hadsereg-parancsnokságból megalakult Vörös Hadsereg Parancsnoksága. Főparancsnoka Böhm Vilmos, vezérkari főnöke Stromfeld Aurél lett.

Forradalmi Kormányzótanács felhívását követően napokon belül tízezrek jelentkeztek a hadseregbe. Zömmel azok, akik végigharcolták a világháborút, csakúgy a legénység, mint a hivatásos tisztek. Cselekedetüket nem annyira a proletárdiktatúra iránt érzett szimpátiájuk, mint inkább a haza megvédése motiválta. A munkások tömeges jelentkezése lehetővé tette egy nem túl nagy, de a korábbinál megbízhatóbb és ütőképesebb fegyveres erő felállítását. A szervezés irányítása Stromfeld feladata volt, aki céltudatos, kemény munkával két hét alatt olyan harcoló hadsereget hozott létre, amely készen állt az ellentámadás megkezdésére.

Az újjászervezés fontos eredménye volt, hogy a budapesti gyári munkásezredeknek a harcoló munkásezredek utánpótlását kellett biztosítaniuk. Május 15-ig 9 munkásezred és 1 önálló munkászászlóalj alakult a Vörös Hadsereg kötelékében, többségük a III. hadtesthez tartozott.

Május 12-én a létszámösszesítésben már 101 258 fő, 13-án 107 005, 14-én pedig 109 772 fő szerepelt.

Az északi arcvonalon különösen kritikus volt a helyzet Salgótarján környékén. Május 2-án – Miskolc elfoglalásával egy időben – a II. csehszlovák dandár támadást intézett Salgótarján térségében és megközelítette a várost. A Vörös Hadsereg gyenge erőt képviselő egységei a május 2-től május 9-ig tartó időszakban érzékeny veszteséget szenvedtek, és az ellenség északról körülzárta a várost. A hadsereg-parancsnokság a védelmi vonal megerősítésére a 6. hadosztályt rendelte Salgótarján térségébe. A hadosztály május 10–12-i ellentámadása felmentette Salgótarjánt, a hadosztály előrenyomult Fülek–Feled irányába.

A további előrenyomulás azonban megakadt a hadosztály visszarendelése miatt. (Egy váratlan – és később valótlannak bizonyult – hír miatt egy készülő francia támadás visszaverésére összpontosították a haderőt a Duna–Tisza közére.) A május 18-án megindult újabb, kétirányú, átkaroló cseh támadás még kritikusabb helyzetbe hozta a várost. A Salgótarjánban állomásozó 80. dandár csapatai és a térségbe küldött 3. hadosztály egységei nehéz harcok árán május 21-én ismét felmentették a várost és az ezt követő előnyomulás során május 26-ig az Ipoly–Rima–Sajó vonalától délre eső területeket megtisztították az ellenségtől.

A **Miskolc visszafoglalásáért** indított harc május 20-án reggel 7 órakor kezdődött a III. hadtest 1. hadosztálya részvételével. A több irányból megindított támadás heves összecsapásokat hozott, és estére a város északi térségébe szorították az ellenséget, amely az éj folyamán megkezdte a visszavonulást és reggelre kiürítette a várost. Nem nyugodván azonban bele a vereségbe, jelentős erőket összpontosítva és a román csapatok támogatásával május 23-án koncentrikus ellentámadást indítottak Miskolc elfoglalásáért, de kifulladtak, mielőtt céljukat elérték volna s végül május 24-én megkezdték a visszavonulást – nyomukban az üldöző magyar csapatokkal.

Az **északi hadjárat** május 30-án hajnalban mintegy 250 km széles arcvonalon tüzérségi és légi előkészítés után, páncélvonatok támogatásával, fő erőkkel Miskolctól északkeleti irányban megindult. Már aznap a 3. hadosztály csapatai elfoglalták Losoncot. A III. hadtestnek különösen nehéz viszonyok között kellett támadnia: a Szikszótól délre levő magaslatokon a cseh, a Hernád mögött pedig a román csapatok rendezkedtek be tartós védelemre. Ennek ellenére június 1-jén mégis a következőket jelenthette a Hadsereg parancsnokság: „A III. hadtest ma reggel a Hernádtól keletre álló román erőket megverte, melyek teljes felbomlásban és pánikszerűen vonulnak vissza keleti irányban… Sajó völgyében csapataink észak felé szintén tért nyertek.”

Ezt követően gyors ütemben nyomultak előre a magyar csapatok mind a bal-, mind a jobb szárnyon és a 6. hadosztály egységei június 5-re megközelítették Kassát. A csehszlovák katonai vezetés, élén az addigi kudarcok miatt leváltott olaszok helyett, francia tábornokokkal tartalékokat is felvonultatott a város védelmére. A III. hadtestparancsnokság jelentős erőket összpontosított Kassa felszabadításához. Az elkeseredett küzdelemben a

magyar katonák győzedelmeskedtek: június 6-án este 7 órakor a 6. hadosztály bevonult Kassára, a 4. hadosztály 4. dandára pedig Sátoraljaújhelyt vette vissza.

A Vörös Hadsereg sikerei új eszközök bevezetésére késztették az antant hatalmak vezetőit: diplomáciai lépéseket tettek a csehszlovák hadsereg megmentésére. Június 7-én Clemenceau francia miniszterelnök a párizsi békekonferencia nevében jegyzéket intézett a Forradalmi Kormányzótanácshoz, amelyben a hadműveletek beszüntetését követelte és ellenértékként felajánlotta azt, amit Károlyi óta kért Magyarország: hogy meghívják a párizsi béketárgyalásokra. Ugyanakkor az antant a jegyzék elküldésével egy időben utasította a csehszlovák és román intervenciósokat, hogy ellentéteiket félretéve, egymást segítve, együttes erővel folytassák a harcot Magyarország ellen. Kun Béla válaszában kifejezte, hogy a Magyar Tanácsköztársaság jogos önvédelmet folytat – és az egész frontvonalon folytatódott a harci tevékenység. Különösen heves harcok dúltak a balszárnyon, ahol a túlerőben lévő ellenség június 7-én dandárnyi erővel ellenlökést hajtott végre Léva, egy másik csoportjával pedig Érsekújvár térségében. Egyelőre azonban a Vörös Hadsereg harca járt sikerrel, június 9-én visszafoglalták Tőketerebest, Nagymihályit, Eperjest, Tornát, Rozsnyót, 10-én pedig az 1. hadosztály – 150 km mélységben behatolva a csehszlovák front területére – elérte és felszabadította Bártfát. A csehszlovák haderő június 13-án megindult ellenoffenzívája – bár elért bizonyos eredményeket, de fő célját nem: Eperjest nem tudták elfoglalni és nem tudták általánosan visszaszorítani a magyar csapatokat, sőt a június 23-ig folytatott hadműveletek során kezdeti eredményeiket is elvesztették.

Az antant sietett megint a csehszlovák hadsereg megsegítésére. Június 13-án Clemenceau újabb, ultimátum jellegű jegyzéket intézett a Forradalmi Kormányzótanácshoz. Ebben megjelölte a párizsi békekonferencia által véglegesként kijelölt határokat, és követelte, hogy a magyar csapatok négy napon belül vonuljanak e határok mögé és ígéretet tett, hogy a visszavonulás után a román csapatok haladéktalanul kiürítik a Tiszántúlt.

A BÁNYÁSZOK HARCA SALGÓTARJÁNÉRT

(Vörös Újság 1919 máj. 18)

Az észak-magyarországi bányavidéken helyreállott a normális termelés. — Négyszáz vagon a napi széntermelés

Északi front, május 17.

... Ezek a katonák, akik hosszú idő óta szinte pihenés nélkül, fáradságot nem ismerve, harcban állottak a Tanácsköztársaság életére törő ellenséggel, olyan jelét adták a proletáröntudatnak és fegyelemnek, amely kell, hogy a hadsereg minden katonáját áthassa. Május elején ők mentették meg Salgótarjánt; ők tették lehetővé, hogy Salgótarjánban ma már a széntermelés normális mederben folyik; ők voltak azok, akik a salgótarjáni bányászokat egy heti nehéz védőharcok után, sietve felváltották. Salgótarján védelméről csak keveset tudtunk eddig. Május elsején kapták a salgótarjániak azt a hírt, hogy a csehek már a Salgótarjánhoz legközelebb fekvő községet, Somost elfoglalták és csapataikkal közelednek.

Délben a salgótarjáni bányákban megállt a munka. Mindössze néhány munkás maradt lenn, hogy a bányafenntartáshoz szükséges munkákat folytassa. A többiek fegyvert fogtak, és úgy, ahogy voltak, kormosan, piszkosan, Salgótarjántól északra rajvonalba fejlődtek, így várták az ellenséget. Velük együtt fegyverbe állott a salgótarjáni acélgyár, az üveggyár és a Hirsch és Frank-féle gyár munkássága. Egy teljes hétig védték Salgótarjánt. Ez idő alatt a Salgóbányai bányák teljesen a tűzvonalban voltak, az egercsehi bánya pedig a csehek kezén volt. Amikor azután a bányászok segítségére megérkezett a 6. hadosztály, amely a cseheket Füleken túl kergette, Salgótarjánban újra megindult a munka. Most már a munkásságnak csak fele van fegyverben, másik fele a bányákban teljesít szolgálatot.

Beszéltem Bata elvtárssal, a bányászszövetség itteni kiküldöttjével, aki a széntermelés ügyét Salgótarjánban vezeti, és a munkát ellenőrzi. Bata elvtárs a következőket mondotta:

Bányászaink egy hétig valóban kemény munkát végeztek. Ez idő alatt a bánya szünetelt. Május 8-án azonban teljes apparátussal ismét megindult a munka, úgyhogy 9-én már 162 vagon szenet tudtunk termelni. Tegnap ez a szám 265-re emelkedett, és naponta fokozódik, úgyhogy remélem, rövidesen eléri a 280 vagonos maximumot. A salgótarjáni bányák, amelyek sokáig a tűzvonalban voltak, most már szintén megkezdték a munkát, és normális fokot érnek el a termelésben. Az észak-magyarországi bányaterületre eső bányák szintén dolgoznak már, és napi 100 vagon szenet termelnek, úgyhogy most már naponta körülbelül 400—450 vagon szén kerül az itteni bányákból Budapestre. Az egercsehi kőszénbánya, melyet a mi katonáink szabadítottak fel a cseh megszállás alól, már szintén üzemben van.

MISKOLC VISSZAVÉTELE

(Vörös Újság 1919 máj. 22)

Különvonat, május 21.

(A Vörös Újság kiküldött munkatársától.)

A Tanácsköztársaság védelmében fegyverbe sorakozott proletárkatonák első nagyszerű sikerüket vívták ki azzal a győzelemmel, amelynek eredménye Miskolc bevétele, és a csehek visszaszorítása volt az északi fronton. Az öntudatos proletár-hadsereg ezzel az első győzelmével megdönthetetlen bizonyságot tett vasfegyelmezettségéről, harci-készségéről és arról az elszánt akaratról, hogy a Tanácsköztársaságot minden ellenségével szemben megvédi, és mindazok számára, akik örvendezve szeretnék látni a Tanácsköztársaság összeomlását, komoly intőjel a magyar proletár-hadsereg ez első nagyszerű győzelme.

A diadalmas harc, amelynek eredménye a csehek által kétségbeesetten védelmezett Miskolc elfoglalásával nagyszámú fogoly, és több mint 35 gépfegyver volt, kedden hajnalban indult meg. A Miskolctól mintegy 15 kilométerre délre fekvő város Harsány, illetve Aranyos irányában a támadást Landler elvtárs parancsnoksága alatt álló harmadik hadtest lelkes és nagyszerű fegyelmezettségű proletárkatonái vezették. A legelső vonalban az északi főműhely proletárjaival ott voltak mellettük a MÁV gépgyáriak, a Ganz és Istvántelkiek, a vasmunkások, postások, festőmunkások, a MÉMOSz gárdája, a diósgyőriek, a pincérek és a 32-esek.

A csehek mindjárt a támadás első ellenállhatatlan erejű lendületétől meginogtak állásaikban, majd, amikor a mieink rohamra indultak, rendetlenül és fejvesztetten hagyták ott fedezékeiket és vonultak vissza Miskolc előtt előre elkészített, erősen kiépített állásaikba. Az északi főműhelybeliek már ennél az első sikeres támadásnál több mint egy félszázad csehet ejtettek foglyul.

A mieink nyomon követték a visszavonuló cseheket, és közvetlenül Miskolc alatt megkezdették az elszánt, erős harcot a város birtokáért. Ekkor már jött a jelentés a MÁV gépgyáriaktól, hogy egy és negyedórányira állnak Diósgyőrtől.

A harcban, amely elkeseredetten folyt kedden egész nap, szerda hajnalig, a hadtest munkászászlóaljai egymással vetélkedtek a győzelem biztosításában. Ennek kivívásában eredményes része volt a nagyszerű tüzérségnek, amely kiváló működésével szinte döntően befolyásolta a harcok menetét. Ott volt a páncélvonat, amelynek bátor vezetője már délelőtt negyedtizenegykor befutott Miskolcra, hogy vakmerő bravúrjával tájékozódást szerezzen a cseh csapatokról, és jelentésével visszatérve, délután újból előrenyomulva, nagyszerű párbajt vívott a cseh tüzérséggel, csapatainkról egészen magára irányította az ellenséges tüzérség működését. Amint a hadtest minden seregrésze a legteljesebb együttműködésben vívta a harcot, a mi repülőgépeink bátor magatartással keringtek a harc színhelye fölött, és túl azon a cseh csapatok fölött, hogy kikémleljék őket, és jelentéseiket nyomban leadják a hadtest vezérkarának.

A csehek, hogy a támadás nagy erejét ellensúlyozzák, más frontszakaszokon ellentámadásba mentek át, de az ott-lévő csapatok nemcsak hogy visszaverték őket, hanem több, mint egy századot elfogtak közülük. Ugyancsak ellentámadást kezdtek a csehek Pétervásárnál, ahol azonban még súlyosabb veszteséget szenvedtek úgy emberekben, mint gépfegyverekben. A diadalmas harc első nagyjelentőségű eredménye az után az volt, hogy csapataink szerdán hajnalban teljesen megverték a Miskolcot még kétségbeesetten védő cseh sereget, amely fejvesztetten hagyta el a várost, és kezdte meg visszavonulását a városon túl. A proletár-hadsereg ezután diadalmasan bevonult Miskolcra, amelynek proletársága határtalan lelkesedéssel fogadta őket. A bevonuló sereggel együtt ment a hadtestparancsnok, Landler elvtárs, aki a harc egész tartama alatt ott volt katonái közt, személyes jelenlétével buzdította őket, és akit a harcoló proletárok mindenütt a legnagyobb szeretettel és lelkes éljenzéssel üdvözöltek.

AZ OROSZORSZÁGI TANÁCSKÖZTÁRSASÁG VÖRÖS HADSEREGÉNEK ELSŐ SZÖVETSÉGESE

(Münnich Ferenc cikke — Sarló és Kalapács 1931 márc.—ápr.)

Amikor az oroszországi szocialista tanácsköztársaság minden oldalról ellenforradalmi hadseregekkel volt körülvéve, amikor keletről Kolcsak, délről Denikin, nyugatról Petljura, északról az antant intervenciós hadseregei nyomultak előre a proletárforradalom központja felé, ebben a nehéz időben, 1919 március 21-én ragadta a kezébe a hatalmat Európa közepén Magyarország forradalmi proletariátusa. Budapest házaira felrepültek a vörös zászlók, s a magyarországi tanácskormány a hatalom átvételéről szóló rádióértesítésében közölte, hogy *Tanácsmagyarország az Oroszországi Szocialista Tanácsköztársaság szövetségesének tekinti magát* s felveszi a harcot a nemzetközi ellenforradalom ellen.

A nemzetközi burzsoázia vezető hatalmainak lakájai, a román és jugoszláv királyságok, s a szociáldemokraták vezetése alatt álló csehszlovák köztársasági kormány hadseregei felvonultak Tanácsmagyarország ellen. Megerősítésükre az antant Magyarország ellen indította balkáni haderejét Franchet d'Esperay tábornok parancsnoksága alatt, amely hadseregnek — mint Franchet d'Esperay nemrég megjelent memoárjaiban megírta — a román bojárok hadseregével együtt 1919 március végén Ukrajnán keresztül az oroszországi tanácsköztársaság ellen kellett volna vonulnia.

A magyarországi proletariátusnak harcok közben kellett megteremtenie a maga Vörös Hadseregét.

A magyarországi szovjetkormánynak az ellenforradalmi seregek gyors támadása folytán azokat a csapatokat kellett frontra dobnia, melyeket még Károlyi polgári-demokrata kormánya szervezett, s amelyeknek egy része már a hatalom megragadása alkalmával a proletariátus oldalára állott. Ezekben a csapatokban a parancsnoklás a volt tisztek kezében maradt, akik mellé a tanácskormány politikai biztosokat nevezett ki.

Egyidejűleg megindult a Vörös Hadsereg új csapatainak a szervezése az ország dolgozóiból, amelyek már részben proletárparancsnokok vezetésével mentek ki a frontra. A csapatok eleinte egységes vezetés nélkül, önállóan harcoltak a velük szembenálló román és csehszlovák hadseregekkel, aminek következtében az egységes vezetés alatt álló ellenforradalmi hadseregeknek sikerült őket visszavetniük. 1919 május 1-én, amikor Budapest munkásai az első győzelmes május 1-ét ünnepelték, a keleti fronton harcoló csapatok a Tisza-folyó vonaláig vonultak vissza.

Úgy látszott, hogy nincs semmi kilátás az ellenforradalmi erők feltartóztatására. Az egyesült párt szociáldemokrata része már felvetette a fegyverletétel kérdését és készült a kapitulációra.

A tanácskormány kommunista része Budapest munkástömegeihez fordult. Felhívásában rámutatott arra, hogy a proletariátus diktatúrája veszélyben van, s csak a munkástömegek áldozatkész hősiessége tudja megmenteni. Felhívta a munkásokat, hogy siessenek a fronton harcoló hadsereg megerősítésére. A munkásság tömegesen jelentkezett a felvevőhelyeken, s a május 2-iki szemlén már 16 újonnan felszerelt, harcra-kész munkásezred vonult fel Budapest utcáin.

A fronton harcoló csapatokat is átszervezték, beosztották őket brigádokba, hadosztályokba, hadtestekbe, s megszervezték az egységes vezetést biztosító parancsnokságot. A frontra kiment munkásezredek óriási hatással voltak a harcban kifáradt csapatok hangulatára és hősies példaadásuk új lendületet, új támadó szellemet vitt be a Vörös Hadseregbe.

Megkezdődött a Vörös Hadsereg támadása a csehszlovák hadsereg balszárnya és a román hadseregnek azzal érintkező jobbszárnya ellen. Az ellenforradalmi csapatok, amelyek már a vörös Budapestre való bevonulásra gondoltak, fejvesztetten vonultak vissza a Vörös Hadsereg csapásai következtében. Egy hónap alatt a csehszlovák hadsereg egészen a Kárpátok északkeleti gerincéig vonult vissza, s a román jobbszárny is csak az Erdős-Kárpátok nyugati lejtőinél tudott megállani.

Ekkor Clemenceau francia miniszterelnök az antant nevében ultimátummal fordult a magyarországi tanácskormányhoz, amelyben követelte a Vörös Hadsereg visszavonulását arra a vonalra, amelyet, mint Magyarország határát, még a Károlyi-kormány idején Vyx francia ezredes jegyzékében közöltek és kijelentette, hogy az ultimátum teljesítése esetén kötelezi a román hadsereget a Tiszától a Vyx-vonalra való visszavonulásra.

A Vörös Hadsereg soraiban már akkor mutatkoztak a bomlás nyomai. A tisztek a túlnyomóan paraszt-ezredekben ellenforradalmi agitációjukra felhasználták a szovjetkormány hibás földpolitikáját, amely nem engedte meg azt, hogy a szegény- és középparasztság elfoglalja a birtokosok földjeit, hanem azonnal termelő-kooperációkat szervezett a nagybirtokból, melyek élére a helyi szervezetek gyengesége, sokszor pedig ellenforradalmi elemek befolyása alatt, termelő-biztosnak a volt birtokost vagy az uradalmi intézőt nevezték ki.

A munkásokból álló, főleg Budapestről és környékéről toborzott ezredekben felülkerekedett a szociáldemokrata befolyás, amely az egész harcot hiábavalónak és kilátástalannak tartotta és kihasználta ellenforradalmi agitációjára a beállott élelmezési nehézségeket és a szovjetapparátus hibáit.

Egyre sűrűbben fordultak elő az önkéntes front-otthagyások és a hadsereg züllésére mutató más hasonló jelenségek, amelyek hatása alatt a szovjetkormány 1919 jún. első napjaiban elhatározta és végre is hajtotta a visszavonulást.

A Vörös Hadsereg átcsoportosult a keleti frontra a román hadsereg ellen, amely Clemenceau ígérete dacára megmaradt a Tisza vonalán. Július 21-én váratlan támadással sikerült a románokat visszaszorítani 50 kilométerre keletre a Tiszától. A további előnyomulást lehetetlenné tette a hadseregtörzsnél dolgozó tisztek árulása, akik a támadási tervet a románok kezébe juttatták, a vörös csapatokat úgy irányították, hogy a románoknak sikerült megszakítani az egyes csapatrészek közötti összeköttetést. A szociáldemokrata árulók munkája is meghozta a maga eredményét, s a román ellentámadás első sikereire a vörös csapatok rendetlenül vonultak vissza Budapest

felé. Május 2-át nem sikerült megismételni. Hiába volt egyes kommunisták vezette csapatok minden hősiessége, hiába igyekeztek a kommunisták egyéni bátorságukkal és fellépésükkel megállítani a visszaözönlőket és betömni a réseket, a szociáldemokraták aknamunkája, a fehér tisztek árulása túl-mélyre hatolt már, a csapatokat visszafordítani nem sikerült. A tanácskormány augusztus 1-én lemondott és 4-én a románok bevonultak Budapestre.

A szovjetkormány helyét elfoglalta a tiszta szociáldemokrata kormány, amely a polgári demokrácia álláspontjára helyezkedett. A vörös csapatokat lefegyverezték s a diktatúra kommunista vezetői közül azokat, akiknek nem sikerült külföldre menekülniük, börtönbe vetették, megkínozták és kivégezték.

A magyarországi Vörös Hadseregben kifejezésre jutottak mindazok a hibák, amelyeket a Kommunisták Magyarországi Pártja a szociáldemokratákkal való egyesülésével elkövetett. Az egyesült párt a vezetést a hadseregben nagyrészt a szociáldemokraták kezébe adta, akiknek a befolyása lehetetlenné tette a fegyelem megteremtésére irányuló forradalmi politikát és a vöröskatonák rendszeres forradalmi nevelését. Kimélyítette ezeket a hibákat a földkérdés helytelen elintézése.

Mégis a magyarországi Vörös Hadsereg történetének sok hősies lapja van. *Magyarországi munkások és szegényparasztok életüket adták a proletariátus nemzetközi szolidaritásáért.* A magyarországi Vörös Hadsereg magára vonta a románok támadását és a balkáni antant hadsereg figyelmét, és megkönnyítette szövetségesének, az oroszországi szocialista tanácsköztársaságnak, hogy végezhessen Kolcsakkal és Denikinnel.

Maglód, 2018.03.21 Salánki László

A NATO népirtása az USA vezetésével Jugoszláviában

A NATO felelős a jugoszláv nép szenvedéseiért

Március 24-én lesz 19 éve annak, hogy a NATO háborút indított Jugoszlávia ellen. 1150 amerikai, francia és más repülőgép 78 nap alatt 22 ezer tonnányi bombát dobott le az országra. A polgári lakosság pusztítására 37 ezer kazettás bombát is bevetettek, amit a genfi konvenció határozottan tilt. Az áldozatok száma több ezer. A bombázások következtében megduplázódott a rákos megbetegedések száma. Százezrek szenvednek a háború lélektani következményeitől. (http://www.novosti.rs)

A NATO az USA vezetésével békés úton döntötte meg a szocializmust a kelet-európai országokban. Jugoszlávia ellenállt. A NATO ezért egymásnak uszította Jugoszlávia népeit, és amikor ez is kevés volt, háborút indított ellene. A NATO vezetői háborús bűnösök. A NATO semmit sem változott. Ma is elnyomja a népek ellenállását, küzdelmüket függetlenségük megőrzésére.

Munkáspárt

A légitámadások által okozott anyagi kár nagyságát akkor körülbelül 100 milliárd dollárra becsülték. A NATO háborús veszteségeit azóta sem hozták nyilvánosságra. A JSZK elleni támadásról szóló döntést – az ENSZ fennállása óta először – a világszervezet Biztonsági Tanácsának az előzetes jóváhagyása nélkül hozták meg, és a támadás megindításáról szóló parancsot Javier Solana, a NATO akkori főtitkára adta ki Wesley A. Clark amerikai tábornoknak, a szövetséges erők parancsnokának. Clark tábornok a Modern hadviselés című könyvében utóbb megírta, hogy a Jugoszlávia elleni légitámadások „hadműveleti tervének a kidolgozása 1998 júniusának derekán már javában tartott, és ugyanazon év augusztusának végén fejeződött be”.

A NATO 1999 márciusában azzal az ürüggyel kezdte meg a támadást, hogy Jugoszláviát terheli a felelősség a Rambouillet-ban és Párizsban megrendezett tárgyalások kudarcáért, amelyen Koszovó jövőbeni státusáról kellett volna dönteni. Miután a szerb képviselőház határozatban mondta ki, hogy nem ért egyet idegen csapatok Koszovóba küldésével, hanem ehelyett az ENSZ-erők odavezénylését javasolta, 1999. március 24-én este háromnegyed nyolckor megkezdődtek a NATO légicsapásai a szerbiai és montenegrói célpontok ellen. A 19 szövetséges ország hadereje az Adriai-tengeren állomásozó hajókról és négy olaszországi légitámaszpontról indította el támadásait, amelyeket a légi harcálláspontként működő AWACS légtérellenőrző repülőgépekről irányítottak. A támadások elsődleges célpontjai hivatalosan a jugoszláv katonaság laktanyái és légvédelmi egységei voltak. Azonban a támadásokban körülbelül 25 ezer lakóépület semmisült, illetve rongálódott meg, 470 kilométernyi közút és 595 kilométer vasútvonal vált használhatatlanná, 14 repülőtér, 19 kórház, 69 iskola, 44 híd rongálódott meg, vagy dőlt romba. A NATO összesen 2300 bevetést hajtott végre 995 létesítmény ellen, és az 1150 harci gép körülbelül 420 ezer robbanószert dobott le, amelyeknek összsúlya 22000 tonna volt. Az indítóállásokról 1300 manőverező robotrepülőgépet vetettek be és 37000 kazettás bombát dobtak le, gyengített uránt tartalmazó lövedékeket zúdítottak a célpontokra. Bombatalálatok érték a pancsovai és az újvidéki

olajfinomítókat, és először vetettek be grafitbombákat az elektromosenergia-szolgáltató rendszerek megbénítására. A Jugoszlávia elleni légitámadások 1999. június 9-én a kumanovói megállapodás aláírásával értek véget.

444.hu 2014. március 24.: 1999. március 24-én kezdte meg a NATO Szerbia bombázását. A transzatlanti szervezet történetének második legösszefogottabb akciója, az Irgalmas Angyal 78 napig tartott. Mintegy 2300 légicsapás alatt 4000 bombát dobtak le, ezek 1002 katona, és szerb források szerint 2500 civil halálát okozták, tízezren sérültek meg. Kiemelt célpontok voltak gazdasági, katonai és közlekedési objektumok mellett az áramellátó, vízellátó és tévéadó cégek épületei is.

Beperelnék hazánkat a szerbek az 1999-es NATO-légibombázásért

Magyar Nemzet 2017. június 28.: Tizennyolc évvel a Kis-Jugoszlávia ellen indított légiháború után egy speciális csapat pert indítana az áldozatok nevében a NATO akkori 19 tagországa ellen. A nemzetközi jogász szerint nem ez az első kísérlet, hogy perbe fogják a Milosevic-rezsimet meghátrálásra kényszerítő hatalmakat. A felperesek számára előnyös ítélet esélye azonban erősen kétséges.

Szabad Magyar Szó 2017. március 24.: A 78 hadműveleti nap alatt a NATO 37 ezer bevetést indított, ezeknek harmada volt kimondottan csapásmérő. Szerbia komoly veszteségeket szenvedett: az olajfinomítók majdnem teljesen megsemmisültek, de a légierő és a rakétaállomások 80 százaléka is elveszett. A légiháború mintegy ezer katonai áldozatot követelt, és több mint kétezer civil vesztette életét, tízezren pedig megsérültek. A NATO egy embert sem vesztett.

A Dunán csak két híd maradt meg, a gazdaságot ért károkat 30 milliárd dollárra becsülik, 25 évvel vetették vissza a támadások. A NATO-nak sikerült „véletlenül" lebombáznia Kína belgrádi nagykövetségét, ami kínos diplomáciai helyzetet teremtett, az Egyesült Államok később bocsánatot kért és téves adatokra hivatkozott meg arra, hogy fedezéknek vélték az épületet. Mint azóta kiderült, az is volt: ott bújkált a szerb hírszerzés egy része.

A NATO június 10-én fejezte be a támadásokat, amikor a szerb „diktátor" végre kapitulált. Milošević beleegyezett, hogy kivonja még meglévő fegyveres erőit Koszovó területéről és hozzájárult, hogy nemzetközi békefenntartó csapatok érkezzenek oda. A fegyvernyugvás hírét érdekes módon éppen Göncz Árpád Magyar köztársasági elnök jelenthette be, amikor június 8-án Bill Clinton amerikai elnökkel találkozott a Fehér Házban.

MagyarTudat Nemzeti Hírportál: (2016.02.13) Clintonné újra bombázná Szerbiát Hillary Clinton: "Nem bántam meg Szerbia bombázását és újra bombáznám őket." Azt is mondta, hogy "nem meglepő, hogy Trump bocsánatot kért tőlük, de én sohasem tennék ilyet!" Valamint kifejtette egy tévéműsorban, hogy nagyobb bombákkal szórná meg Szerbiát és, hogy utálja a szerbeket és oroszokat, mert olyanok, mint a "büdös pálinka és a hagyma", írja Ziccer. erről a cikk.

Maglód, 2018.03.22 Salánki László

Az ellenforradalom a Tanácsköztársaság idején

AZ ELLENFORRADALOM SZERVEZKEDÉSE.

AZ ARADI ÉS A SZEGEDI ELLENKORMÁNY

Bár május első napjaiban a frontok közti egész területen sikerült helyreállítani a proletárhatalmat, az ellenforradalmi szervezkedések és a spontán lázadások napról napra kiújultak, főleg a Dunántúlon: Devecserben, Ligetfalván, Szombathelyen, Körmend környékén, Csornán. Többé-kevésbé folyamatossá vált a fővárosi rendőr- és katonatisztek, dzsentrik, Tisza-párti ügyvédek és főtisztviselők ellenforradalmi konspirációja, bár Korvin Ottó belügyi nyomozóosztálya szinte hétről hétre újabb összeesküvő központokat leplezett le.

A dunántúli ellenforradalomban lényeges szerepet játszott a klerikális befolyás, a gazdagparasztok és polgárosuló, állattenyésztő középparasztok magántulajdon-féltése, a néppárti és kisgazdapárti szervezetek titkos működése. Itt a hivatalnokréteg, a tisztikar sem vesztette el annyira befolyását, mint az Alföldön. Erre számított a bécsi emigráció Szmrecsányi-féle szélsőséges csoportja, mikor május 6-án Brucknál megkísérelte az átkelést a Lajtán. Az akcióban csupán 50 tiszt vett részt, ezeket a Vörös őrség már a hídról visszakergette. A brucki puccs némi feszültséget teremtett a bécsi ellenforradalmi emigráció táborában: miután tisztázódott, hogy a régi pártok „nagynevű" vezetőit, Apponyit, Andrássyt, Vázsonyit az antant mellőzi, a szélsőséges reakciós csoportok befolyása növekedett. Az antantmissziók Batthyány Tivadar vezetésével szerettek volna emigráns kormányt felállítani, Batthyány és Garami azonban inkább a politikai passzivitást választották, semhogy szövetkezzenek az említett szélsőséges reakciós csoportokkal. Az idő Bethlennek dolgozott: miután megértette, hogy az antantnak olyan kormány kell, amely vita nélkül teljesíti parancsait, csak ki kellett várnia, amíg a missziók a finnyás demokratáktól a készséges tisztek felé fordulnak.

A bécsi emigrációnál jelentéktelenebb volt az aradi kormány. Április végén, mikor a francia parancsnokságok még az egyesített intervenció terveit szőtték, de Lobit tábornok felszólította az Arad környéki nagybirtokosokat, hogy alakítsanak ellenkormányt, amely követi az előrenyomuló francia hadsereget. Miniszterelnöknek először Návay Lajost jelölték, majd az ő agyonlövetése után Károlyi Gyula gróf Arad megyei nagybirtokost, volt főispánt. Károlyi eddig nem játszott jelentősebb politikai szerepet, de rangja tekintélyt kölcsönzött neki; konzervatív gondolkodása mellett már az 1918. novemberi parasztforradalom a régi rend visszaállításának mindenre kész hívévé tette. A kormányt — amennyire a helyi adottságok engedték — igyekeztek úgy összeállítani, hogy a különböző polgári pártok képviselve legyenek benne. Radikális szabadkőművesek, függetlenségi párti politikusok, Tisza-párti megyei birtokosok mellett az előkelőséget Bornemisza Gyula volt főkonzul, külügyminiszter képviselte, a zsidó polgárságot Pálmai közjegyző, a franciákat pedig ügynökeik, Varjassy Lajos és a büntetett előéletű Bartha Ábel lókereskedő.

Bár a francia támadás elmaradt, az aradi kormány május 5-én megalakult. Bécsben nem vették komolyan, Budapesten még kevésbé, a románok pedig előnyösebbnek tartották, ha nincs olyan magyar kormány, amelyet meghívhatnak Párizsba asszisztálni a békeszerződés elkészítéséhez. A kormány ezért sietve Szegedre indult, de a román parancsnokság útközben letartóztatta, és vagy 2 hétig fogva tartotta a miniszterek egy részét. Mikor végül eljutottak Szegedre, egy ideig még személyi torzsalkodással voltak elfoglalva, de május 31-i proklamációjukkal megváltozott összetételben, mint szegedi kormány léptek a nyilvánosság elé.

A román parancsnokság a Böhm által kiküldött parlamenternek átnyújtotta a fegyverszüneti feltételeket, melyek szerint megállnak a Tisza vonalán, ha 9 hídfőt létesíthetnek a nyugati parton, ha a Vörös Hadsereget feloszlatják, átadják a teljes fegyverzetet és hadianyagot, nagy mennyiségű polgári járművet, vonatot stb., tehát a Tanácsköztársaság rovására pótolják a bukaresti béke alapján Vilmos császár és IV. Károly seregei által elrabolt román javakat. A feltételek elfogadhatatlanok voltak, Brownnal, aki közvetítés céljából még május 3-án Szolnokra utazott, a románok egyszerűen nem álltak szóba. Így a kapituláció felé hajlók kénytelenek voltak belátni, hogy érdemleges tárgyalásra tisztességes alapon nincs lehetőség.

Brown távozása után, május 12-én érkezett Budapestre az olasz misszió vezetőjének kinevezett Romanelli alezredes, és ettől kezdve mindvégig ő számított az antant budapesti fő képviselőjének, noha ilyesfajta megbízást sohasem kapott. Romanelli feladata főleg az volt, hogy hosszú távra kiépítse a magyarországi olasz befolyást, olyan külpolitikai meggondolások alapján, amelyek a 20-as években is érvényben voltak. A Tanácsköztársaságot átmeneti jellegűnek tartotta ugyan, de a májusi helyzetben egyedüli reális tárgyalópartnernek is.

Lenin-fiúk (1919)

Budapesten több ütőképes, forradalmi szellemű munkáskülönítményt állítottak fel. A legnevezetesebb a kommunista pártőrségből, matrózokból és tengerészekből alakult, mintegy 200 tagú Cserny-különítmény volt, a „Lenin-fiúk", akik ellenforradalmi megmozdulások esetén rendszerint a karhatalmat szolgáltatták. A bőrruhás „terroristák" kétségkívül többet tettek az ellenforradalom megfékezésére, mint a Vörös Őrség, s ebben részük volt a tetteikről terjesztett rémhíreknek is. A valóságban bírói ítélet nélkül 12 embert végeztek ki összesen, köztük 3 ellenforradalmi szervezkedésben részt vevő csendőrtisztet, továbbá a román támadás kezdetén, amikor a burzsoázia soraiból túszokat szedtek, 3 ismert politikust — a két Hollán államtitkárt és Návay Lajos volt képviselőházi elnököt.

A KÜLSŐ ÉS BELSŐ ELLENFORRADALOM

ANTANT IMPERIALISTÁK, EMIGRÁNS GRÓFOK, JOBBOLDALI SZOCIÁLDEMOKRATÁK - A MAGYAR NÉP ELLEN

(Rákosi Mátyás védőbeszédéből 1935)

… Az ellenünk folytatott harc központja természetesen Bécs volt. A bécsi komité tagjai között 13 alapító tag volt. Felolvasom.

Elnök: Nem tartozik a vádhoz.

Rákosi: Tudniillik be akarom mutatni a szituációt és ebbe beállítani a vádpontokat. Csak azt akarom igazolni, hogy a magyar burzsoáziának, Bécsnek vagy Szegednek egy része rendkívül éles harcot kezdett ellenünk folytatni. Amint a hadjáratok folyamán az antant ellenállása fokozódott, úgy fokozódott ezeknek a Bécsben és Szegeden lévő magyar polgári politikusoknak ellenállása is, és április második felében a román támadással egyidejűleg már Bécsből leküldték Belgrádba Pallavicini őrgrófot és Gömbös vezérkari századost, hogy Franchet D'Esperayvel tárgyaljon a magyar köztársaság elleni közreműködésről. Itt természetesen Franchet D'Esperay igen szívélyesen fogadta őket. Ő volt akkor az egyesült szerb-cseh és román hadak vezére. A komité célja velünk szemben a bolsevizmus megdöntése Magyarországon, a „*rend*", „*béke*" és „*nyugalom*" helyreállítása. Ezt a célt elsősorban az antantra támaszkodva, annak katonai segítségével kívánta elérni. A megszálló csapatokat francia katonákból szerették volna, azzal az indokolással, hogy a románok, csehek igen nagy árat követeltek és csak nehezen lehetett volna őket az ország kiürítésére bírni. Amint rájöttek, hogy francia csapatokat nem kaphatnak, megelégedtek cseh és román csapatokkal is. Ez a gondolat sem ment simán, mert voltak, akik a románokkal szemben nagy averzióval viseltettek.

Ez az álláspont azonban hamar megváltozott, ahogy belátták, hogy a proletárdiktatúra tartós, és polgári erőkkel sem belföldről, sem külföldről nem tudják megdönteni. Akkor lemondtak erről az álláspontról és minden néven nevezendő eszközt felhasználtak ellenünk, többek között természetesen az ellenforradalmak szervezését is. Úgy, hogy amikor mi május 30-án megindítottuk a csehek ellen az általános offenzívát, akkor június 1-én kitört a déli vasutasok sztrájkja. Ezeket a sztrájkokat, mint általában a vád tárgyává tett dunántúli ellenforradalmakat Bécsben egy bizottság szervezte. Lehár ezredes, Szmrecsányi, Sigray gr. és Beniczky Ödön néha igen könnyelműen is szerveztek ellenforradalmakat, mert egy helyen azt látjuk, hogy Bethlen és Gratz Gusztáv még időszerűtlennek tartották a fegyveres felkelést, ámbár a Dunántúlon megszervezték már az ellenforradalmat, a technikai előkészületek hiányosak voltak. Szóval ezeket az ellenforradalmakat, amelyek ellen nekünk harcolni kellett, a bécsi ellenforradalmi komité szervezte. De nemcsak az ellenforradalmakat szervezték, hanem, mint leírja Gratz, összeköttetésbe léptek a vörös hadsereg egyes hazaáruló vezetőivel és a mindjobban kialakult fehér kémszervezet minden fontosabb parancs, térkép stb. másolatát megküldte a komáénak.

Ezeket a parancsokat, térképeket és egyéb fontos katonai titkokat a komité, minden további nélkül átküldötte azután a szerbeknek, franciáknak és cseheknek. Erről a következőket olvassuk egy helyen: „Pallavicini Alfonz július 16-án találkozott Bethlennel egy magánlakásban s közölte vele a szegedi Károlyi Gyula kormányának összes megbízásait." A bécsi komité egy tagja a magyar vörös hadsereg haditervét átadta Pallavicininak, aki kérté, hogy pecsételjék le, nehogy a szerbek elvegyék tőle, azt több fontos okmánnyal együtt egy angol kurir lepecsételte és Pallavicini, mint angol kurir kapott megbízást arra, hogy megérkezése után megmutassa az egész haditervet az angol tábornagynak. Megérkezve Szegedre, a vörös hadsereg haditervét az angol parancsnoknak bemutatta. Szóval két nappal a támadás előtt elvitték a haditervet az angoloknak, akik természetesen továbbadták a szerbeknek, románoknak.

Tisztán látható, hogy az ellenforradalmak, valamint a vörös hadsereget ért vereségek közvetlen összefüggésben állanak ezekkel az ellenforradalmi dolgokkal. A szegedi kormány minisztertanácsi jegyzőkönyve szakadatlanul foglalkozik ezekkel, hogy hol csináltak ellenforradalmat, ki szervezte, képviselőik voltak a románoknál, cseheknél, akik mind azt a munkát végezték, hogy a proletárdiktatúra hadseregének előrenyomulását meggátolják.

... Mozgósították azonkívül a magyar szoc.-dem. pártot is a proletárdiktatúra ellen, és ez a magyar proletárdiktatúrának egyik legszomorúbb fejezete. Aki átnézte azokat a vallomásokat, amelyeket a szoc.-dem. népbiztosok saját működésükről, a népbiztosi per. folyamán adtak, csak pirulhat.

Elnök: Figyelmeztetem utoljára, hogy ne ezekről a dolgokról beszéljen, hanem ami a vád tárgyává van téve.

Rákosi: Azt akarom megmutatni, elnök úr, hogy mi a szituáció és ebbe beleágyazom a magam működését.

Elnök: Tessék csak a vádhoz szólni.

Rákosi: Röviden csak azt akarom mondani, hogy maga a szoc.-dem. párt is azon törte a fejét, hogy likvidálja a proletárdiktatúrát. Május 2-ra már rámutattam. Böhm könyvében két ízben fordul elő az, hogy összehívta a szociáldemokrata vezetőséget annak megtárgyalására, hogy hogyan lehetne a proletárdiktatúrát, illetve a kommunistákat fegyveresen eltávolítani. Szóval nemcsak az antant, nemcsak a bécsi komité és a szegedi kormány, hanem a magyar szoc.-dem. párt is ezen törte a fejét. Természetes, hogy ilyen szituáció mellett nem lehetett erélyesen folytatni a háborút, mert a blokád is éreztette a hatását, közben jöttek az ellenforradalmak és mindezeknek hatása alatt a csehek elleni hadjárat megtorpant, nem tudtuk eléggé folytatni.

Maglód, 2018.01.24 Salánki László

A Tanácsköztársaság bukása – A fasiszta Horthy rendszer kezdete

DÖNTŐ ÓRA

(Vörös Újság 1919 aug. 2)

Veszélyben a proletárhaza, a proletariátus diktatúrája. A proletárforradalom újra veszélyes szakaszon kell, hogy keresztülvergődjék. Nem a hatalmas antant hadsereg nyomása az, amely a proletariátus uralmát fenyegeti, hanem a proletariátus elenyésző kisebbsége, kishitű salakja.

Tudja a proletariátus, hogy mit cselekszik, ha nem tiporja el ezeket a saját kebelében életére törő gyilkosait? Tudja-e a budapesti munkásság, mi vár rá, ha az utolsó percben újra neki nem lendül, és ki nem veri a Tiszántúlra azt a pár rablót, aki a proletárhazába betolakodott? A fehérterrorral párosult román bojárterror egyesült erővel ülne majd a munkásság nyakára. Az élelmiszerínséget a botbüntetés fogja enyhíteni, a termelőmunkát azzal fogják megkönnyíteni, hogy elviszik a gépeinket, leszerelik a gyárainkat, kifosztják csekély raktárainkat s a munkás bőréről még azt a maradék gúnyát is leráncigálják, amit az ötéves háború még rajtahagyott. A munkásság legjobbjai, mindenki, aki ebben a proletárdiktatúrában csak egyszer is szavát hallatta a proletariátus mellett, a bojáruralom katonáinak puskatusa és szuronycsapásai alatt fog ezért meglakolni. „Igazi demokrácia" lesz Magyarországon, mert mindenki, akinek szava volna, a sír némaságában lesz egyenlő, a többi pedig a bojár csizma egyenjogúságát fogja élvezni.

Évtizedekre megszűnnék az élet itt, csak a burzsoázia és a bojárok terpeszkednének. Megszűnik a vita a pártról és a szakszervezetről, mert nagyon sokáig nem lesz se munkáspárt, se szakszervezet; megszűnik a vita a diktatúra enyhe vagy erős kezeléséről, mert a burzsoázia s a bojárok már eldöntötték, hogyan kezeljék a diktatúrát: az akasztófák százai fogják hirdetni, hogy a vita a proletariátus gyöngeségéből a burzsoázia javára hogyan dőlt el.

Ezt nem akarhatja a magyar proletariátus! Ezért nem vállalhatja a világtörténelmi felelősséget! A kapitalizmus, ha visszatér, nem az építőmunkához fog hozzáfogni, hiszen arra már képtelen, csak rombolni fog, de a munkásság akkor nem fog kiabálhatni. A bojár csizma alól nem hallik a jajszó! S kihez sóhajthat majd a proletariátus? Testvéreihez, Európa többi proletariátusához? Az oroszokhoz, kiket így cserbenhagyott? A nyugati proletariátushoz, melynek erjedő forradalmát ezzel megakasztaná, s akiknek az ébredező öntudatát így elhomályosítaná, hogy éledő forradalmi hite lelohadjon? Vagy Wilson és Clemenceau fog a magyar munkásság segítségére sietni, saját szövetségesei, a bojárok ellen?

Itt a döntő perc! Találja meg magát a magyar proletariátus, tegye félre panaszait, összeszedve minden erejét, hajtsa ki a román rablókat, mert különben nem a proletariátus uralma, de maga a magyar proletariátus kerül veszendőbe, ő lesz az első munkásosztály a világon, mely önmaga ássa a saját maga sírját!

Fehérterror:

Az antantnak olyan erőre volt szüksége, amely képesnek látszik az ellenforradalmi rendet fenntartani. Egyetlen reális fegyveres erő pedig a Horthy fővezérsége alatt magát a hivatalos kormánytól függetlenítő, mintegy huszonötezer főre duzzadt, Lehár ezredes nyugat-magyarországi csapatainak alávetése után fél százezernyi főt számláló „nemzeti hadsereg" volt.

A főváros lakossága a „nemzeti hadsereget" néma gyűlölettel fogadta. Még két nappal később, amikor maga a vezér: Horthy látványos külsőségek között, fehér lovon bevonult, akkor is kirendelt köztisztviselők, zárt üzletek, lehúzott redőnyök, csend és némaság fogadta.

November 16-án Horthynak és a „nemzeti hadseregnek" a hírét már ismerte, s megtanulta rettegni az ország népe. Ez a csatában soha részt nem vett hadsereg a kommunisták, békés munkás- és parasztemberek és védtelen zsidók legyilkolásával bizonyította hősiességét. Először a dunántúli kegyetlenkedések sorozata, Marcali, Siófok, Tapolca, s ki tudná felsorolni hány városból és faluból érkező döbbenetes hírek adtak számot.

1919-ben a Horthy-rendszer nemcsak vérben, hanem egyenesen valóságos vérfürdőben született; a Szegedről elinduló különítményes tiszti századok kegyetlen módon álltak bosszút mindazokon, akik a két forradalom, de különösen a Tanácsköztársaság idején részt vállaltak a néphatalom megteremtésében és fenntartásában. Ennek a hosszú hónapokig tartó hadjáratnak a célja azonban nemcsak a bosszú volt, hanem a megfélemlítés is, a rettegés atmoszférájának a kialakítása, amelyben a hatalmat - a kormányzói tisztség formájában - szinte ellenkezés nélkül ragadhatta magához Horthy Miklós, a Monarchia volt tengerésztisztje; hol vezetője, hol bábja a szegedi gyülevész társaságnak, amely a dzsentri hordalékát, az állás nélküli kalandor katonatiszteket, félbemaradt közhivatalnokokat és a gazdag parasztok háborúban elvadult fiait egyesítette abban a reményben, hogy sikerül a politikai és gazdasági hatalomnak legalább egy részét megkaparintani - szolgálatai jutalmául - a nagybirtok és nagytőke kezéből.

A Prónay-különítmény és más alakulatok (például Héjjas Iván egysége) 1919 kora augusztusától szisztematikusan járták a dunántúli helységeket és több száz embert kivégeztek. Arra mindig gondosan ügyeltek, nehogy összetalálkozzanak a román egységekkel. Akkor ugyanis valódi harcra kerülhetett volna a sor, a különítményesek pedig leginkább fegyveretlen civileket szerettek ölni. Sok áldozat valóban a tanácsköztársaság tisztviselője vagy vörös katona volt, másokat csupán zsidóságuk miatt gyilkoltak meg.

1919 novemberében már a Duna-Tisza közére is átterjedt a gyilkos fehérterror. Héjjas Iván, Francia Kiss Mihály és társaik garázdálkodásáról szörnyű hírek érkeztek. Csupán Kecskeméten 60 embert mészároltak le.

A fehérterrornak esett áldozatul Korvin Ottó és László Jenő, a Tanácsköztársaság két vezéregyénisége is, 1920-ban pedig Somogyi Bélát és Bacsó Bélát, a Népszava két szerkesztőjét orvul meggyilkolták.

A Dunántúlon megkezdett vérengzést Budapesten folytatták. A Britannia Szálló neve rémületessé vált a pincéjébe hurcolt és borzalmasan megkínzott emberek halálsikolyától. A különítményes vérengzések kiegészültek az intézményesített terrorral. Néhány hónap alatt mintegy 5000 embert öltek meg, 70 000-et zártak börtönbe és hurcoltak a felállított internáló táborok embertelen körülményei közé. Haladó gondolkodású emberek nagy tömegeit kényszerítették az ország elhagyására. A rettegés, az esztelen bosszú lett úrrá az országon.

A Horthy fasizmus kezdete

A magyarországi ellenforradalom a XX. századi fasiszta típusú ellenforradalmak sorozatát nyitotta meg. Nem olyan még, mint a későbbi hitlerizmus vagy akár az olasz fasizmus, itt a diktatúra fasiszta jellegét valamennyire igyekeznek eltakarni a „demokrácia”, a konzervativizmus, a „jogfolytonosság”, az „alkotmányosság” leplével.

Az új állam magvát, legfontosabb testületek a rendőrség, csendőrség és az úgynevezett nemzeti hadsereg képezte. Ezekre az erőszakot megtestesítő intézményekre már alakulásukkor rányomta bélyegét a forradalom leverése, az a tény, hogy ellenforradalmi rendszerben jöttek létre. Az ellenforradalom győzelme nemcsak testületük jellegét, stílusát és módszerét szabta meg, hanem egész tevékenységük osztálytartalmát is. Az a szükséglet, amely életre hívta az erőszakszerveket, áthatotta az intézményeit is. A rendszer urai, hogy hatalmukat tartóssá s a rendszer pilléreit erőssé tegyék, a számukra legmegbízhatóbbakból építették ki ezeket az intézményeket.

Nem múlt el nyomtalanul az első világháború, a nyomorba süllyedt országban az elesett százezrek emléke kísértett. A vesztett háború s az azt követő forradalom megváltoztatta a lakosság jelentős részének gondolkozását. Az egyszer már hatalmon volt munkásosztálynak kitágult a látóköre. A proletariátus nem volt a régi többé, gazdag tapasztalatokat szerzett az osztályharcban. A Horthy-rendszer negyedszázada háborgó, nyugtalan tengerhez hasonlítható. A régi eszközök elégtelenné váltak, olyan módszerekre volt szükség, amelyekkel sakkban tudják tartani a megváltozott munkás- és szegényparaszti rétegeket. A nyílt terror mellett nem mellőzhették a politikai játékot sem, támogattak, illetve létrehoztak olyan mozgalmakat is, amelyek segítették az ellenforradalom stabilizációját.

A Tanácsköztársaság - mint ismeretes - viszonylag békés úton valósult meg, ennek ellenére brutális megtorlás követte. A felelősségre vonásnak 1919 végén miniszterelnöki rendelet kísérelt meg valamiféle látszólagos jogi alapot kreálni. A 4039/1919. ME rendelet kimondta: „aki hatósági jogkört bitorolva vagy színlelve a büntető törvénykönyvbe ütköző cselekményt követ el, azokat gyorsított eljárással felelősségre kell vonni". Bűncselekménynek minősítették a Tanácsköztársaság államhatalmi intézményeinek minden tevékenységét, sőt a rendelet szerint bűnrészessé váltak azok is, akik a Tanácsköztársaság intézkedéseit támogatták. A proletárdiktatúra állama permanens lázadás volt, állapították meg, s ezért felelősségre vontak mindenkit, aki bármilyen minőségben részt vett benne.

Éveken keresztül országszerte folyt a brutális, minden törvényes látszatot mellőző „felelősségre vonás". Ezreket, tízezreket tartóztattak le, helyeztek vád alá, ítéltek el, küldtek internáló táborokba. A belügyminiszter 1920 márciusában elrendelte, hogy a kommunistákat büntetésük letöltése után internálni kell.

Az uralkodó osztály 1921-ben elérkezettnek látta az időt, hogy új törvényt hozzon az állami és társadalmi rend védelmére. Ez a törvény (az 1921. évi III. te.) több mint két évtizeden át - a Horthy-rendszer egész időszakában - jogi alapot jelentett a kommunista és haladó mozgalmak ellen.

A törvény második paragrafusa kimondja: „Aki az állam és a társadalom törvényes rendjének erőszakos felforgatására vagy megsemmisítésére, különösen valamely társadalmi osztály kizárólagos uralmának erőszakos létesítésére irányuló mozgalommal vagy szervezkedéssel összefüggően és annak céljára bűntettet vagy vétséget követ el, annak büntetése:

1. halál, ha a bűntettre a törvény halálbüntetést állapít meg;
2. életfogytig tartó fegyház, ha a bűntettre a törvény 10 évet meghaladó szabadságvesztést állapít meg;
3. tíztől tizenöt évig terjedhető fegyház, ha a bűntettre a törvény 10 évnél enyhébb, vagy legfeljebb 10 évi szabadságvesztés büntetést állapít meg;
4. tíz évig terjedhető fegyház, ha a cselekmény a törvény szerint vétség.

1919 augusztusától kezdve „a törvényesség alapján" szerves részei voltak a **nyílt fehérterror**nak.1921-ben zavargások, üzemi sztrájkok, munkabeszüntetések, utcai csoportosulások, tüntetések, külvárosi megmozdulások, hatósági közeg elleni csoportos fellépés folytán 11 687 esetben került sor rendőrségi beavatkozásra Budapest területén. A példátlanul nagymértékű rendőri terror egyben azt is bizonyítja, hogy az ellenforradalom még korántsem volt teljesen ura a helyzetnek.

Horthy fehér lovon történő bevonulása Budapestre

November 16. Horthy Miklós Budapestre történő 1919 –es bevonulásának évfordulója. Az említett nap jelentős változásokat hozott hazánk történelmébe. Új korszak kezdődött, mely egészen új berendezkedést, hatalmi struktúrát, külpolitikai orientációt és társadalmi viszonyokat teremtett hazánkban. Ez volt a „Horthy-korszak" mely egészen 1944 őszéig tartott.

De hogyan is kezdődött az egész?

Az első világháború lezárulása után, a tanácsköztársaság leverése során, 1919 augusztusában **a román hadsereg** – antant engedéllyel - **bevonult Magyarországra** és elfoglalta területeinek több mint kétharmadát. 1919 őszén román csapatok állomásoztak az Alföldön, a Duna-Tisza közén, az Észak Dunántúlon és persze Budapesten is. A megszállás kiterjesztése közben a románok vasúti vagonok százaiban szállították Romániába a magyar javakat, az új termést, az állatállományt, az ipar és a közlekedés gépparkját és egyéb értékeinket. Az országban anarchikus állapotok uralkodtak.

A névleges magyar kormány – Friedrich István vezetésével - tehetetlenül és valós befolyás nélkül „működött". Magyarország vezető nélkül, kiszolgáltatottan és kifosztva „állt" magányosan története egyik legnehezebb időszakában. Az elkeserítő helyzetben a Monarchia egykori tengernagya – és flottájának utolsó parancsnoka – **Horthy Miklós** vette kezébe a kezdeményezést. A hajdani admirális **1919 június 6-án Szegeden tette közzé azon felhívását, melyben egy Nemzeti Hadsereg azonnali felállítását hirdette meg.** A proklamáció nyomán a románoktól elszenvedett katonai vereségek miatt

széthullott és elkeseredett seregtestek szétszéledő katonái tömegével kezdtek csatlakozni Horthy nemzeti seregéhez. A fegyveres csapatok létszáma 1919 augusztusára már elérte a tízezres létszámot.

Horthy Miklós 1919 augusztusában minden hatalmi tényezőtől – így a Friedrich-kormánytól is – **független, teljesen önálló hatalmi centrumot hozott létre a Dunántúlon. Ez volt a „fővezérség".** Az új szervezetet 1919 augusztus 9 –én még Szegeden jött létre, de később a román megszállástól mentes **Dél-Dunántúlon „állt fel" ténylegesen**. A sajátos terület siófoki központtal „működött", Horthy közvetlen irányítása alatt. A fővezérség katonai ereje augusztus végén már 30 ezer katonát tett ki. Területén öt kerületi parancsnokság működött, melyek kezükben tartották a közigazgatást.

A fővezérség kialakulásával Magyarország helyzete is módosult némileg. Létezett már ugyanis területén egy olyan „hatalmi pólus" mely ütőképes, független és erős akaratot hordozott, kiindulópontjaként a későbbi országos megerősödésnek. Ugyanakkor az új formáció nem működött tökéletesen. Erősen jobboldali, nemzeti és konzervatív értékek mentén szerveződve, de alapvetően katonai irányítással komoly üldöztetéseket hajtott végre. A fegyveres akciók egy része szabadcsapatok más része pedig a nemzeti hadsereg részvételével volt kommunisták felkutatására és kivégzésére irányult. **Ez jelentette a „fehérterror" időszakának kezdetét.** A fehérterrort 1919 augusztus 10 után a budapesti **Friedrich-kormány is támogatta**. Pontos kezdetének és végének meghatározás elég nehéz feladat, mivel indulását és lezárulását nem konkrét események jelezték. Kezdeteként talán a Tanácsköztársaság bukásának dátumát (1919 augusztus 1) lehetne elfogadni, hiszen innentől érvényesült a központi hatalom nélküli anarchia hazánkban. A fehérterror végét meghatározni még nehezebb. Horthy bevonulása Budapestre ugyan lezárta a fehérterror első - legvéresebbnek tekinthető - 106 napját (1919 augusztus 1 - november 16), de a félkatonai különítmények (Prónay, Héjjas, Ostenburg különítmények) még két évig, egészen 1921 végéig működhettek Magyarországon. (Annak dacára, hogy Teleki Pál még 1920-ban elrendelte betagolásukat a reguláris magyar haderőbe.)

A fehérterror első időszakában a fővezérség területén (Dél-Dunántúl) a Tanácsköztársaság volt katonái, illetve zsidó polgárok ellen valóságos hajtóvadászat folyt, melynek során lincselésekre és akasztásokra került sor. **Az áldozatok száma meghaladta az ötszázat** (más vélekedések szerint elérte az ezret) A bosszú és megtorló hadjárat legvéresebb tetteit a volt huszárszázados Prónay Pál irányítása alatt működő tiszti különítmény, valamint Héjjas Iván Kecskemét környékét még 1920 –ban is rettegésben tartó bandája hajtotta végre. A fővezérség kötelékében **újraéledt** az 1918 november 15 –én megalakult, majd 1919 február 11 –én feloszlatott **Magyar Országos Véderő Egylet (MOVE)**, melynek Prónay is tagja volt, illetve az **Ébredő Magyarok Egyesülete (ÉME**). Mindkét szervezet félkatonai egységeket is fenntartott és tevékenységük gyakran a zsidók és kommunisták felkutatására, illetve elfogására, megölésére irányult.

Horthy Miklós kézbe veszi a vezetést

Magyarország 1919 augusztusában egy szétesett, anarchikus, és valós központi irányítás nélküli országgá vált. A kaotikus helyzet 1919 őszén már az antant országokat is zavarta, ráadásul nem volt olyan politikai vezetés sem, mely elküldhette volna képviselőit Párizsba az első világháborút lezáró békediktátum aláírására. **Ezért a békekonferencia 1919 október 23 -án egy brit diplomatát küldött Budapestre**, hogy az anarchikus állapotok megszüntetésével, a román csapatok kivonásának megszervezésével és az antant szemében tárgyalóképes magyar kormány megalakításával stabilizálja az országot. A diplomata, akit sir George Clerknek hívtak, hamar rájött arra, hogy az országban három hatalmi tényező alakult ki, melyek közül egyedül a nemzeti sereget kezében tartó Horthy jöhet szóba tárgyalópartnerként. Clerk és Horthy október végén ültek először tárgyalóasztalhoz. A brit diplomata ekkor adta elő **az antant három követelését:**

1. **a pártok hozzanak létre egy koncentrációs kormányt,**
2. **amint lehetséges tartsanak választásokat**, és ennek eredménye alapján hozzanak létre egy parlamentet,
3. **az új parlament és kormány küldjön békedelegációt Párizsba** és írják alá a békediktátumot.

Horthy ígéretet tett arra, hogy amennyiben megfelelő hatalmat kap, vagyis az ország és a hadsereg vezetője lehet – illetve az antant kiutasítja Magyarországról a románokat, úgy mindenben segíteni fogja a követelések teljesítését. A megállapodás után néhány nappal, 1919 november 5 –én Horthy

összehívta a pártok vezetőit, ahol az egybegyűltek megállapodtak az elkövetkező hónapok feladatairól. **Ekkor született döntés arról, hogy a románok távozása után Horthy csapatai élén bevonulhat Budapestre**, de ígéretet kell tennie arra, hogy nem alakít ki katonai diktatúrát és elismeri a pártok vezetőiből megalakuló új kormányt. A megbeszélésen arról is megállapodtak, hogy amint lehet választásokat írnak ki, és elküldik megbízottaikat a párizsi békekonferenciára.

Bevonulás fehér lovon

A Clerkkal, majd a pártokkal megszületett egyezség első része **1919 november 16 –án** valósult meg, amikor a román csapatok távozása után **Horthy Miklós darutollas és Bocskai-sapkás hadserege élén, fehér lovon bevonult Budapestre**. (A románok november 14-16 közt távoztak Budapestről és az ország nagy részéről, ám a Tiszántúlt még 3 hónapig megszállva tartották. Végső kivonulásuk 1920 február 24 –én történt meg.) Horthy kezdetben a Gellért szállóban lakott, csak kormányzóvá választása után – 1920 április 1 –én - költözött be a Várba, a Királyi Palota egyik szárnyába, majd később a Sándor palotába.

A korábban megbeszélt „forgatókönyv" második fejezetét az új végrehajtó hatalom felállítása jelentette: **1919 november 24 –én megalakult a Huszár Károly vezette új kormány**. (4 hónapig működött, 1920 március 15 –ig.) A minisztertanács 12 tagja közül öt, az 1919 október 24 –én megalakult – Friedrich István vezette – Keresztény Nemzeti Egyesülés Pártja (KNEP) tagjaiból került ki, 3 tárcát a konzervatív Keresztény Földmíves Párt kapott, 4 tárca pedig a liberális és baloldali pártok kezébe került. (liberálisok, szociáldemokraták, és paraszt-demokraták, élükön Nagyatádi Szabó Istvánnal) **A békekonferencia Clerk javaslatára azonnal elismerte a Huszár-kormányt**, és egyúttal felszólította arra, hogy haladéktalanul küldje el képviselőit az első világháborút lezáró párizsi békekonferenciára. A kormány megalakulása után 6 héttel kijelölte a békeküldöttség tagjait, a legtekintélyesebb politikusokat választva. **Apponyi Albert, Bethlen István és Teleki Pál 1920 január 7-én elindult Párizsba**. Kilenc nappal később, január 16 –án gróf Apponyi Albert 3 nyelven (angol, francia, olasz) előadta híres beszédét, melyben méltányos és arányos elbírálást kért a határokról meghozandó döntésnél. A békekonferencia meghallgatta Apponyit, ám a legvégső döntést 4 hónappal később, május 5 –én hozta meg, és adta át a magyar küldöttségnek.

A huszár kormány második teendője a választások kiírása volt. A parlamenti választásokat az 1919 november 17 –én megalkotott 5985/1919 számú miniszterelnöki rendelet alapján tartották, így titkos választással a népesség 40% –a szavazhatott. (Minden 24 év feletti hazánkban született és 6 éve itt élő lakhellyel rendelkező férfi, és írni-olvasni tudó nő választhatott.) **A választásokon 1920 január 25 –én a KNEP és a Kisgazda párt elsöprő győzelmet aratott**. (A KNEP 79, míg a kisgazdák 72 mandátumot szereztek.) A nagyarányú győzelemben annak is szerepe volt, hogy az ÉME és Horthy különítményesei a szociáldemokrata szavazók és képviselők százait, ezreit félemlítették meg, így végül az SZDP nem is indult a választásokon.

Az új parlament első és legfontosabb feladata az államforma megállapítása és az államfői hatalom gyakorlásának rendezése **volt**. Az államforma kérdésében valamennyi parlamenti párt véleménye megegyezett. A köztársasági államformát, amely elválaszthatatlanul egybekapcsolódott a forradalmakkal, mindegyik elvetette, s a királyság fenntartásának, illetőleg visszaállításának híve volt szinte mindenki. Azonban ennek részleteit illetően már megoszlottak a vélemények. A magyar politikai élet 1920 elejére két nagy táborra szakadt. Az úgynevezett **legitimisták,** akik a jogfolytonosság alapján álltak, ragaszkodtak IV. Károly személyéhez, s visszatéréséig valamelyik Habsburg főherceget szerették volna nádorrá vagy kormányzóvá választani. Az úgynevezett **szabad királyválasztók** ezzel szemben úgy vélték, hogy a Monarchia felbomlásával és IV. Károly 1918 novemberi nyilatkozatával a Habsburg-ház trónörökletességi joga elvesztette érvényességét. Ők tehát nem ismerték el Károly jogát Magyarország trónjára, s az ideiglenes államfőt sem a Habsburgok közül akarták választani. A legitimista-szabad királyválasztó ellentét a királyhű tábornokok és a Horthy mögé sorakozó ambiciózus fiatal tisztek között egyre markánsabban mutatkozott meg.

Mivel az antant küldöttek és a józanész is magyar – és nem Habsburg – kormányzó megválasztását diktálta, az országgyűlés alkalmas jelölteket kezdett keresni. Első helyen Horthy Miklós neve merült fel, mivel ő volt az egyetlen, aki élvezte a győztesek, mindenekelőtt Anglia bizalmát, nem tartozott egyik párthoz sem, és rendelkezett az ország fegyveres ereje felett. Horthy ekkor még elvileg elismerte

IV. Károly trónra való jogosultságát, és megelégedett az ideiglenes államfői tisztséggel. A nemzetgyűlés 1920 február 16 –án ünnepélyes külsőségek közepette ült össze, és hozta meg 1920 február 27 –én **a kormányzói jogkörről szóló 1920/I. törvénycikket.** A jogszabály a trón betöltésének kérdését függőben hagyta a békekötésig, s az államfői teendők ellátását ideiglenesen a nemzetgyűlés által titkos szavazással megválasztott kormányzóra bízta**. Az államforma király nélküli alkotmányos királyság lett**, élén a kormányzóval. A törvény szerint a kormányzó nemzetközi szerződéseket köthetett, követeket küldhetett és fogadhatott, a törvényeket egy ízben visszaküldhette újra megfontolásra, és a hadsereg vezérlete, irányítása korlátlanul megillette. Viszont a törvényekhez nem volt szükség a leendő kormányzó szentesítésére, hadüzenet és békekötés kérdésében csak a nemzetgyűléssel közösen dönthetett, és nem adományozhatott nemességet.

Horthy Miklós kormányzó lesz

Horthy azonnal jelezte, hogy a törvényben leírt jogosultságok nem elegendőek számára, és kijelentette, csak akkor vállalja a kormányzói megbízatást, ha ígéretet kap arra, hogy a későbbiekben a kormányzó jogkörét jelentősen bővíteni fogják. Miután az ígéreteket megkapta, elvállalta a jelölést, így **a nemzetgyűlés 1920 március 1 –én** – 131 szavazattal a leadott 141 –ből – **Magyarország kormányzójává választotta Horthy Miklóst**. **A választáson 9 szavazat az egyetlen ellenjelöltet gróf Apponyi Albertet támogatta**, egy szavazat pedig érvénytelen volt. Némi árnyékot vetett a voksolás tisztaságára, hogy a szavazás napján katonaság szállta meg a Parlament előtti teret, s hogy néhány tisztjével Prónay Pál az Országházba is követte Horthyt.

Alig fél évvel a kormányzóválasztást követően, 1920 augusztus 19 –én, Teleki Pál miniszterelnöki korszakában a nemzetgyűlés elfogadta a kormányzói jogkör kibővítéséről szóló 1920/XVII. törvénycikkelyt. (Ezt megelőzően Horthy beleegyezését adta az ÉME működésének felfüggesztéséhez, és ahhoz, hogy a tiszti különítményeket betagolják a reguláris hadseregbe.) **A kibővített kormányzói jogkör** már lehetővé tette a nemzetgyűlés feloszlatásának, és a hadsereg külföldre vezénylésének jogát is. (Utóbbit a nemzetgyűlés utólagos jóváhagyásával.)

Az 1918-1919 –es forradalmi és ellenforradalmi időszak váratlan fordulatai és kaotikus közállapotai után, melyeket alapvetően a háború elvesztése idézett elő, az 1920 –as nemzetgyűlési választások és Horthy kormányzóvá választása az első lépeseket jelentették a konszolidáltabb belső viszonyok kialakítása terén. Kezdetét vette a „Horthy-kor”.

Maglód, 2018.03.22 Salánki László

Ki felelős a trianoni békeszerződésért?

Az első világháború imperialista népirtás volt

Elsősorban az imperialisták felelősek. Trianont azonban a magyar reakció tette lehetővé. Nemcsak azért, mert a magyar reakció vitte Magyarországot abba a háborúba, amely Trianonnál végződött. Azért is, mert a reakció egyezett bele a trianoni békeszerződésbe, hogy megmenthesse és biztosíthassa osztályuralmát. Az uralkodó úri-osztályok, mint oly sokszor történelmünk során, osztályérdeküket a haza érdekei fölé helyezték. Ez a trianoni példán igen jól kimutatható.

Miért kötötték meg a trianoni békeszerződést a Versaillesi és Saint Germain-i békeszerződés után? Azért, mert a magyar proletárforradalom és a Magyar Tanácsköztársaság megakadályozta a trianoni békeszerződés megkötését 1919-ben, amikor a többi békeszerződést aláírták. A Versaillesi békeszerződést 1919-ben, a Saint Germaini békeszerződést szintén 1919-ben írták alá. A trianoni békeszerződést azonban csak a Tanács- köztársaság bukása után és a reakciós Horthy-rendszer uralomra jutása után, 1920. június 4-én tudták aláírni. Aláírták az Egyesült Államok, Anglia, Franciaország, Olaszország, Japán, továbbá Belgium, Kína, Kuba, Görögország, Nicaragua, Panama, Lengyelország, Portugália, Románia, Szerb-Horvát-Szlovén állam (Jugoszlávia), Sziám, Csehszlovákia és a másik részről Magyarország. A Szovjetunió nem írta alá. A Szovjetunió, a Kommunista Internacionálé. a KMP és a többi kommunista párt nem ismerte el és megbélyegezte a trianoni békeszerződést. Érvénybe 1921. július 26-án lépett.

Történelmi okmányok bizonyítják, hogy a magyar reakció tudatosan szervezte annak az egyetlen erőnek a megsemmisítését, amely síkraszállt a szabadságért és a magyar függetlenségért. A Magyar Tanácsköztársaság teremtette meg napok alatt a Vörös Hadsereget és vetette be a nemzetközi intervenció ellen. A Magyar Vörös Hadsereg verte vissza győzelmes harcokban a betolakodókat és lendült sikeres ellentámadásba. A Magyar Vörös Hadsereg győzelmei azzal fenyegették az imperialistákat, hogy felborítják összes magyarországi terveiket. Az akkori okmányokból láthatjuk, hogy a magyar urak nemcsak arra voltak készek, hogy mindent megtegyenek, amit az intervenciósok Magyarország ellen terveztek. A magyar urak kezdeményezői és szervezői is voltak a magyar függetlenség elleni harcnak. Ők hívták be az intervenciósokat az országba. Ők kívánták Budapest megszállását is. Hazánk fővárosába ők hívták be a román intervenciós csapatokat. Előkészítették, szervezték és megvalósították az ország megszállását. Hajlandók voltak bárkinek odavetni hazánk bármelyik területét. Ellenszolgáltatásul csak egyért könyörögtek: a magyar reakció újra uralomra kerülhessen.

Dr. Szabó László „A bolsevizmus Magyarországon" c. 1919-ben megjelent könyvében írja: „A történelemben alig volt még példa ilyesmire: Magyarország, amelyet egy szomszédállam hadserege megszállott, ezt a megszállást valóságos megváltásnak tekintette. Holott — folytatja dr. Szabó — mindenki tudta, hogy a megszállásnak politikai és gazdasági következményei rettenetesek".

Gróf Andrássy Gyula „A tanácskormány külpolitikája" c. 1921-ben megjelent könyvében ezt olvassuk: „Amint a bolsevizmus győzelmének hírét vettem, azonnal kísérletet tettem arra, hogy az ántántot erélyes akcióra hívjam. Március 27-én a párisi négyes tanács elé juttattam azt a javaslatot, hogy lépjen fel az ántánt saját katonai erejével" — Magyarország ellen.

Vörnle János „A bécsi magyar komité" c. 1921-ben megjelent könyvében ezt írja: „Pallavicini György őrgróf és Gömbös Gyula vezérkari százados leküldettek Belgrádba. (A bécsi ellenforradalmi magyar komité küldte) A szükséges operációkat (Magyarország ellen) nem a nyugati népek, hanem a románok, szerbek és csehek hadseregeivel kívánták végrehajtani. Április 16-án a románok meg is indultak".

Így „védelmezte" 1919-ben a magyar reakció Magyarország függetlenségét.

A trianoni szerződés elfogadásával a magyar kormány, tehát a Horthy-kormányzat lemondott az ismert területekről, amelyek azelőtt Magyarországhoz tartozlak és miként Németország a versaillesi szerződésben és Ausztria a Saint Germain-i szerződésben, Magyarország a trianoni szerződésben vállalta a felelősséget is az 1914—1918. évi háborúért.

A szerződés reakciós jellegét bizonyítja szovjetellenes éle. Magyarország (értsd a Horthy kormányzatot) többek között kötelezte magát, hogy teljes mértékben elismeri azokat a szerződéseket, vagy megegyezéseket, amelyeket az Antant-hatalmak azokkal az államokkal kötnek, vagy köthetnek, amelyek azelőtt az orosz birodalom részei voltak. Vagyis: a Horthy-kormányzat eleve elismerte azokat a szerződéseket, amelyeket az Antant-hatalmak a szovjet-országtól esetleg elszakadó, régebben Oroszországhoz tartozó területek bábkormányaival köt. Ezzel eleve kinyilatkoztatta és aláírásával megerősítette, hogy a szovjet-ország ellenségeinek táborához akar tartozni. Tehát kezdettől a magvar nép érdekeivel és akaratával szöges ellentétben vállalta a Szovjetunió ellenségeihez való tartozás minden következményét.

A trianoni szerződés reakciós szándékát mutatja az is, hogy a szerződés szövegében Magyarország nem köztársaság. Ezzel a magyar reakció lehetőséget kapott a monarchiához való visszatérésre.

1919—20-ban a magyar reakció csak azt tette, amit az uralkodó úri osztályok történelmük során mindig is tettek.

Maglód, 2018.03.14 Salánki László

Harc az ország felszabadításáért

- Közeleg április 4.-e hazánk felszabadulásának ünnepe! -

A Németek megszállták a Horthy Magyarországot 1944. március 19.-én

Horthy Miklós 1944 októberében elégelte meg a németek túlkapásait és elhatározta hazánk kiléptetését a háborúból. **Kiugrást kísérlete azonban még aznap elbukott.** A kormányzót az SS azonnal letartóztatta és Németországba vitette, hazánk pedig maradéktalanul ki lett szolgáltatva a nyilasok és a nácik önkényének illetve rombolásának. A háborús frontok, a 2., 3. és 4. ukrán front fél év alatt vonult át az országon, a német fasiszták és Szálasi nyilasai értelmetlen ellenállása miatt romhalmazzá változtatva mindent.

A MAGYAR NEMZETI FELKELÉS FELSZABADÍTÓ BIZOTTSÁGA

A Kommunista Párt vezetősége október 15-e után legfontosabb feladatának a szétszórt antifasiszta erők egyesítését és a tömegek mozgósítását tekintette. Október 28-án a magyar néphez intézett röpiratban, az ún. Nyílt Levélben leszögezte: „Legdöntőbb, legnagyobb és legfontosabb feladatunk a munkásság és honvédség közös harci frontjának kiépítése. . . a honvédség és munkásság együttműködése alapján a fegyveres nemzeti ellenállás, partizáncsapataink megszervezése.” A nyilas puccs után a különböző náci- és nyilasellenes, sok esetben Horthy-barát politikai csoportok kapcsolatot kerestek az egyetlen politikai erőként jelentkező **Magyar Fronttal**, hogy együttműködjenek vele a nemzeti ellenállás szervezésében. November elején létrejött a Magyar Nemzeti Felkelés Felszabadító Bizottsága (MNFFB), amelynek elnöke a börtönből október 15-én szabadult és azóta bujdosó **Bajcsy-Zsilinszky Endre** lett. A bizottságban a Magyar Front pártjainak képviselőin kívül ott voltak az illegális polgári és katonai csoportok és egy-két horthysta szervezet küldöttei is. Az MNFFB megalakulása után felhívásban tudatta az ország népével, hogy legfőbb célja a fegyveres szabadságharc kibontakoztatása, és e harc támogatására, aktív részvételre szólította fel a társadalom minden rétegét. A bizottság egy olyan katonai vezérkar felállítását határozta el — **Kiss János** altábornagy vezetése alatt —, amely a bizottságnak alárendelten dolgozik, és annak politikai elgondolásait katonai vonalon hajtja végre.

E katonai irányító szerv létre is jött, és vállalta, hogy az ellenállásra megnyerhető magyar katonai alakulatok és felfegyverzett munkásalakulatok részvételével felkelést szervez. A terv az volt, hogy miközben Budapest legnagyobb értékeit a nácik rombolásától védik, a déli körzetben utat nyitnak a főváros felé törő szovjet csapatok előtt, és velük együttműködve meggyorsítják Budapest felszabadítását. A továbbiakban pedig részben a Szovjetunióban levő hadifoglyokból és az átállt hadseregből, partizánokból, munkáscsapatokból új hadsereget szerveznek, amely a Szovjetunió oldalán folytatja a harcot a náci Németország ellen.

A terv azonban nem valósult meg. A nyilas Számonkérő Szék pribékjei november végén rajtaütéssel elfogták a tanácskozásra gyülekező katonai vezetőket, és letartóztatták Bajcsy-Zsilinszky Endrét is. A nyilasok brutálisan megkínozták az elfogott ellenállókat, majd hűtlenségi pert indítottak ellenük. A per során Bajcsy-Zsilinszky és társai bátran vállalták tettüket: az országot és a nemzetet a pusztulástól kívánták megmenteni. A nyilasok természetesen a legsúlyosabb ítéleteket hozták. Bajcsy-Zsilinszkyt Sopronkőhidán, a katonai szervezkedésben fő szerepet játszó három tisztet — Kiss Jánost, Nagy Jenőt, Tartsay Vilmost — pedig a fővárosban, a Margit körúti fegyházban kivégezték. Az MNFFB ezzel szétesett, a központi irányítás megszűnt, antifasiszta politikai csoportokat szélesebben magába foglaló fegyveres harc megszervezésére már nem került sor.

A partizánharc

1944. október 15-én Horthy Miklós nevezetes rádióbeszédét követően Szálasi Ferenc államcsínye, majd a nyilasok hatalomátvételét követő időszak, a háborús események, és a polgári lakosságot, mindenekelőtt a zsidókat sújtó terror különösen Budapesten okozott szenvedést a magyar népnek.

Budapest ostroma és a nyilas terror legvérengzőbb időszaka az 1944. december 24-e és 1945. február 13-a közötti napokra esett.

A *Szabadság* 1945. április 6-i számában, a címlapon jelent meg: **Megtalálták Budán a magyar Auschwitzot.** Benzinnel öntötték le és égették el áldozataikat a nyilasok. A vizsgálat során szenzációs felfedezésre jutottak: kiderült, hogy a nyilasoknak Budán halotthamvasztó kemencéjük volt s az áldozatokat itt semmisítették meg. Ha „kényelmetlen” volt a Duna-partra „kisétáltatni” az áldozatokat, akkor a helyszínen lőtték agyon a szerencsétleneket, majd leöntötték és úgy égették el.

Az ellenállás

Október 15-e után viszont tovább szélesedett a Kommunista Párt, majd a Kommunista Ifjúsági Szövetség fegyveres akciógárdáinak tevékenysége a főváros területén. Ezek továbbra is kis létszámú, könnyen mozgó operatív egységek voltak. Tevékenységük két irányban bontakozott ki: egyrészt német gépkocsikat és lövegeket robbantottak fel, katonai hírközlő vonalakat rongáltak meg, másrészt demonstratív jellegű akciókat hajtottak végre nyilas és német székházak, szállodák ellen; szétkergették az egyetlen fővárosi nyilas nagygyűlést a Városi Színházban. A peremvárosokban és a külső kerületekben — Újpesten, Kőbányán, Kispesten, Pesterzsébeten, Rákoshegyen, Zuglóban, Rákospalotán, Óbudán, Angyalföldön — már nagyobb létszámú — 30-40, esetenként 100 tagú — kommunista partizáncsoportok, fegyveres védelmi egységek alakultak. Harcaik során kapcsolatot teremtettek több magyar katonai egység náciellenes tisztjeivel, akiknek segítségével felszerelést, lőszert és egyenruhát is kaptak; a csoportok egy részét különféle katonai alakulatoknak álcázták. Főleg az angyalföldi és zuglói KISKA (kisegítő karhatalom)-alakulatokban szerveződtek náciellenes csoportok, amelyek a partizánok segítése mellett maguk is részt vettek a fegyveres harcokban. A zuglói KISKA-alakulatban álcázva dolgozott a kommunista és szocialista fiatalokat tömörítő Vörös Brigád. A peremkerületi csoportok közül a legjelentősebb a Földes László vezette újpesti és a Kiss Károly és Horváth István szervezte kőbányai-kispesti partizánok tevékenysége volt. Az újpestiek legismertebb akciója a nyilasok által aláaknázott újpesti víztorony megmentése, az újpesti nyilasház felrobbantása és 48 politikai fogoly kiszabadítása volt.

Szökött katonákból és szociáldemokrata ifjúmunkásokból szerveződött a Magyar Szabadság Mozgalom elnevezésű partizáncsoport, amely az illegális röpiratokat és újságokat kibocsátó Légrády-nyomdát védte. A nyilasokkal vívott harcban 22 hősi halottjuk volt. Egyetemistákból és orvosokból szerveződött a Táncsics-zászlóalj, amely a rákoshegyi partizánokkal teremtett kapcsolatot, és így vett részt a fasiszták elleni küzdelemben. A Magyar Diákok Szabadságfrontja és náciellenes katonai vezetők kölcsönös egymásra találása tette lehetővé az ugyancsak egyetemistákból, ifjúmunkásokból, katonaszökevényekből szerveződött Görgey-zászlóalj létrejöttét. Az egység először a fővárosban, majd az Ipoly és Garam közé áttelepülve fejtett ki partizántevékenységet. Az utóbbi térségben szoros együttműködés alakult ki a zászlóalj és a szovjet hadsereg egységei között.

Fegyveres ellenállási csoportok más vidékeken is működtek. A legjelentősebb a Magyarországi Kommunisták Antináci Komitéja (MOKAN Komité) volt, amely Miskolc, Diósgyőr körzetében harcolt, és segítséget nyújtott a város felszabadításához. Fegyveres csoportok harcoltak Karcagon, Sárisápon, a Mecsek, valamint a Börzsöny vidékén. Ezek erejükhöz mérten zavarták a németek hadműveleteit, különösen fontos szerepet töltöttek be az evakuálások, a nyugatra telepítés szabotálásában, a nácik által pusztulásra ítélt üzemek megmentésében.

Katonailag jelentősebb volt azoknak a partizáncsoportoknak a tevékenysége, amelyek a Szovjetunióban élő kommunista emigránsok közreműködésével és vezetésével alakultak meg. Az ezekben részt vevő partizánok nagy része már a Szovjetunió területén is harcolt partizánegységekben.

A Szovjetunió területén kiképzést nyert magyar partizánok — 1944. augusztus, szeptember, október folyamán — 11 szervezőosztagban érkeztek repülőn, illetve ejtőernyőn magyar vagy Magyarországgal határos területekre. Ezek közül egyesek, mint pl. Szőnyi Márton csoportja, a fasisztákkal vívott egyenlőtlen küzdelemben elvéreztek, míg mások kedvezőbb körülmények közé kerülve, sikeresen oldották meg partizánküldetésüket. Kárpát-Ukrajnában harcolt a mintegy 200 főt számláló Rákóczi-egység, melynek parancsnoka Úszta Gyula és Priscsepa szovjet partizán volt.

Hasonlóan eredményesen működött Dél-Szlovákiában a közel 300 főt számláló, Fábry József vezette Petőfi-egység. A salgótarjáni szénmedencében rendezkedett be a közel 100 partizánt tömörítő, Nógrádi Sándor vezette csoport.

E partizáncsoportok bizonytalanná tették a megszállók helyzetét, rombolták a német és magyar fasiszták utánpótlási útvonalait, kisebb-nagyobb, nemegyszer zászlóalj erejű ellenséges alakulatokkal is megütköztek, és megsemmisítették azokat. Felderítést végeztek a szovjet hadsereg számára, és rendkívül értékes felvilágosító munkát folytattak a lakosság körében. E csoportok összlétszáma a felszabadulás idejére elérte az 1000—1500 főt. Magyarországon hozzávetőleges adatok szerint 2000—2500 ember vett részt hosszabb-rövidebb ideig a fegyveres partizánharcokban.

Maglód, 2018.03.27 Salánki László

A szovjet csapatok felszabadító hadműveletei

- Közeleg április 4-e a felszabadulás ünnepe! -

Malinovszkij marsall október 12-én Horthy kérésére leállította délkeletről előrenyomuló csapatait. Az újabb nagy támadás megindítására csak október 27-én, már Szálasi uralma idején került sor. A támadástól Sztálin Budapest elfoglalását várta, s az első napok nagy katonai sikerei, a gyors előrenyomulás igazolni látszott a várakozást. A szovjet csapatok Kecskemét körzetében előretörve, november 2-án már erősen megközelítették a fővárost. Azonban hamarosan bebizonyosodott, hogy igaza volt Malinovszkijnak, aki a támadást néhány nappal később, nagyobb előkészületek és csapatösszevonások után akarta csak elkezdeni, nem látva lehetőséget Budapest menetből való elfoglalására. A német és magyar csapatoknak sikerült némileg visszaszorítaniuk a frontális támadást nem is túlságosan erőltető szovjet egységeket.

A Malinovszkij vezette 2. Ukrán Front inkább északról és délről indította el Budapest bekerítésére irányuló támadó akcióit. A szovjet seregek balszárnya a Duna bal partját tisztította meg Bajától egészen Pestig (csupán Dunaföldvárnál maradt egy kisebb hídfő), a jobbszárny viszont a Bükk, a Mátra vidékét egészen a Miskolc—Gyöngyös—Hatvan vonalig. Rövid időn belül mindhárom várost elfoglalták, amit Miskolc esetében megkönnyített, hogy az ottani munkásság nemcsak szabotálta a német és nyilas kiürítési parancsot, hanem olyan fenyegetően lépett fel a német katonasággal szemben, hogy azok nem merték megkockáztatni a város védelmét. A kommunista irányítású MOKAN Komité még a szovjet csapatok bevonulása előtt ténylegesen a város urává lett. A volt 3. magyar hadsereg — részben a szökések miatt — teljesen felmorzsolódott, s így a további harcokban csak az 1. magyar hadsereg vett részt, amely ezután a 4. Ukrán Front egységei ellen harcolva Szlovákia irányában vonult vissza, valamint a 2. magyar hadsereg, mely a Dunántúlra s Pestre szorult. Ezek körében is egyre tömegesebbé vált az átállás. Most már nem egyenként szökve, hanem sok esetben zárt — század, zászlóalj erejű — kötelékben álltak át a magyar katonák, ennek következtében a németek oldalán harcoló magyar hadsereg több tízezer fős veszteséget szenvedett. Katasztrofálissá tette a német csapatok helyzetét, hogy november végén a 3. Ukrán Front is támadásba lendült. Átkelve a Dunán és a Dráván, Mohácsot, Baját, majd Pécset és mintegy 300 kisebb helységet foglalt el, s előrenyomult egészen a Balaton vonaláig, a németek által kiépített ún. Margit-vonal itteni szakaszáig. A 3. Ukrán Front csapatainak egy része ugyanakkor a Duna jobb partján észak felé, Budapest irányában tört előre. Míg az előbbi a féltve őrzött zalai olajvidéket, az utóbbi a főváros közelében kiépített állásokat veszélyeztette.

A főváros bekerítése és ostroma tehát november végén előreláthatóvá vált. A Szálasi-kormánynak döntenie kellett: kiteszi-e Budapestet a súlyos harcoknak, vagy pedig megkíméli a fővárost, s közel egymillió lakóját a súlyos megpróbáltatásoktól. A döntés természetesen nem Szálasi, hanem Hitler kezében volt, s úgy tűnt, december 4-én, midőn Szálasi ismételt sürgetésére Hitler hajlandó volt a „nemzetvezetőt” fogadni, ezt a kérdést is megbeszélhetik.

SZÁLASI TALÁLKOZÓJA HITLERREL

Valóban, Szálasi és Hitler találkozója során Budapest védelme volt az egyetlen kérdés, amiről érdemben szó esett. A németek, az egész látogatást kötelező formalitásnak tekintve, egyetlen katonai vagy politikai kérdést sem voltak hajlandók magyar csatlósukkal megtárgyalni. (Szálasi ugyan élete legnagyobb élményének nevezte a Führerrel való tárgyalást, kíséretének tagjai azonban bizalmas feljegyzésekben szóvá tették, hogy a német vezetés minden lényeges politikai és katonai kérdés megvitatása elől kitért.)

Budapest kérdésében azonban a németek álláspontja egyértelmű és világos volt; megígérve, hogy a „csodafegyver” és csapatok segítségével, tavasszal az egész országot visszafoglalják, kijelentették: nem lehet szó a főváros harc nélküli feladásáról. Ellenkezőleg, Budapest védelmét az egész háború menete szempontjából különlegesen fontosnak nyilvánították. A német utasítások Friessner vezérezredestől, a Magyarországon harcoló Heeresgruppe Süd parancsnokától már november végén eljutottak a harcoló egységekhez. Ezek szerint a magyar fővárost erődítménynek tekintik, melyet tekintet nélkül a következményekre, házról házra védeni kell. Az utasítás előírta, hogy ha a budapesti lakosság ez ellen fellépne, esetleg felkelést szervezne, úgy azt erőszakkal le kell verni. December 1-én Ottó Winkelmann SS-tábomokot, aki március 19-e óta a Magyarországon állomásozó SS rendőri erők főparancsnoka volt, nevezték ki „Budapest-erőd” főparancsnokának, majd tőle december 5-én Pfeffer von Wildenbruch SS-tábomok vette át ezt a feladatot.

Budapest ostroma

A Budapest körüli gyűrű december közepére kezdett bezárulni. December 9-én a szovjet csapatok áttörték a német állásokat, és elfoglalták Vácot. Az áttörésnek különös jelentőséget adott a németek korábbi hivatkozása arra, hogy a tervezett Margit-vonalra vonulnak vissza; Vác elfoglalása viszont már ezen a védvonalon vágott rést. Igaz, hogy a Bécs felé irányuló gyors szovjet előrenyomulást az Ipoly vonalán sikerült megállítaniuk,

közben azonban a Dunántúlon a németek számára katasztrofálissá vált a helyzet. December 22-én a Tolbuhin vezette 3. Ukrán Front délről, a Balaton és a Duna között, a 2. Ukrán Front északról indított támadást. A következő napokban kemény harcokban elfoglalták Székesfehérvárt és Bicskét. Karácsony előestéjén a szovjet csapatok elérték Buda elővárosait. 25-én ugyan még Esztergom és Szentendre felé két út nyitva állt, de másnapra Esztergom elfoglalásával a kör bezárult. A főváros, mintegy 800 ezer itt maradt lakosával s közel 100 ezer német és magyar katonával, be volt kerítve. Megkezdődött Budapest ostroma.

A nyilasok maximális segítséget kívántak nyújtani Hitlernek, aki Bécset Budapestnél kívánta védeni; már december 10-én kihirdették a fővárosban a hadiállapotot. A minisztériumok, közhivatalok sürgősen áttelepültek az ország nyugati részébe. Vajna belügyminiszter utolsó gondja azon utcák nevének megváltoztatása volt, amelyek zsidókról voltak elnevezve. Egyes intézményeket, mint például az egyetemeket, kényszerítették a távozásra. A gyárak berendezésének jó részét szerették volna elhurcolni, de a munkások — elsősorban a csepeliek — ezt megakadályozták. A városban a közállapotok és életviszonyok egyre súlyosabbá váltak. A napi kenyérfejadag 15 dekára csökkent; húst, zsírt és tejet nem lehetett kapni, a feketepiaci árak csillagászati számokban voltak csak kifejezhetők. Gázszolgáltatás már nem volt, és a villany is csak 2-3 órán át égett.

A lakosságban egyre fokozódott a félelem és az elkeseredés Budapest sorsa felett. A nyilasok tömegesen rendelték ki az embereket a város határába a tankok feltartóztatására árkot ásni. A katonai szolgálatot egyre újabb és újabb évjáratokra terjesztették ki. Egy december 10-i rendelet 14 és 70 év között mindenkit hadkötelesnek nyilvánított, férfiakat és nőket egyaránt, de fontolgatták, hogy munkaszolgálatra 12 évtől hívnak be mindenkit. De hiába fenyegettek a rögtönítélő bíróságokkal, amelyek a szökevényeket, a szabotálókat azonnal halálra ítélték; hiába fenyegettek — német mintára — azzal, hogy a szökevények családjait is rögtönítélő bíróság elé állítják, ez sem javított a harci morálon. Nem segített a föld, a ház — a Rózsadombon ígértek háztelkeket —, az új nemesség teremtésének ígérete sem, a harcoló csapatok létszáma egyre fogyott. Egyenként vagy kisebb csoportokban szöktek meg, dobták el a fegyvert, vetették le az uniformist, s egyre több volt a csoportos, olykor zárt egységekben történő átállás a szovjet csapatokhoz. A behívásoknak az emberek nem tettek eleget. Budapesten például egy napon 1862 katonai szolgálatra behívott közül mindössze 29 vonult be. A nyilasok terve 4 ún. hungarista hadosztály létesítésére — melyek Kossuth, Petőfi, Klapka és Görgey nevét viselték volna — nem valósult meg. Világossá vált, hogy Budapest védelmében, ha a lakosság ellenállásával nem is, aktív támogatásával sem számolhatnak. „Budapest - erőd" védelme tehát a IX. német hegyi hadtestre és az I. magyar hadtestre maradt, melyet legfeljebb néhány ezer nyilas rohamosztagos egészíthetett ki. (A nyilas egységek többsége azonban csak az üldözöttek kirablásában s gyilkolásában jeleskedett.) Az ostromgyűrűbe zárt német hadsereg 5 rendkívül megfogyatkozott létszámú hadosztályból s néhány kisebb egységből állt, amit 3 ugyancsak kis létszámú magyar hadosztály s néhány ezred egészített ki.

Bár a körülzárt egységek aknamezőkkel, különböző műszaki zárakkal stb. igyekeztek az ostromot megnehezíteni, a szovjet csapatok számbeli s anyagi túlereje a csata kimenetelét nem tette kétségessé. December 29-én a szovjet főparancsnokság ultimátumban szólította fel a bekerített csapatokat a megadásra, hangsúlyozva, hogy „**a harc céltalan folytatása csak a csapatok teljes megsemmisüléséhez, a békés polgári lakosság lelketlen feláldozásához és a főváros teljes elpusztulásához vezetne**". A német és magyar parancsnokok azonban nemcsak visszautasították a fegyverletételt, hanem csapataik a jegyzéket átnyújtó parlamentereket is — **Steinmetz és Osztapenko kapitányokat** — meggyilkolták. Hitler és Szálasi ígéretekkel igyekezett kitartásra bírni a budapesti erők katonáit. A szovjet csapatok, nehéz harcokban nyomulva előre, már elfoglalták Pest külvárosait, amikor január 1-én a Heeresgruppe Süd új parancsnoka, Wöhler tábornok, támadást indított az ostromgyűrű áttörésére Komáromtól délkeletre. A német támadás 4-én és 5-én a Lengyelországból ideirányított új egységekkel bizonyos sikereket ért el: elfoglalták Esztergomot, s mintegy 20-30 km-t nyomultak előre Bicske—Dorog irányában. A szovjet ellenállás azonban erősödött, s 6-án a német támadást egyelőre megállították, a Duna északi partján pedig a 2. Ukrán Front csapatai támadásba mentek át. Pillanatnyilag azonban a szovjet támadás is csak csekély eredményeket hozott.

A német parancsnokság január 9-én újabb kísérletet tett, most már déli irányból, az ostromgyűrű áttörésére. 12-én Pilisszentkereszt elfoglalásával az északon újból támadásba lendült szárny 21 km-re megközelítette Budapestet, délen pedig 20-án elérték Dunapentelét, s a 3. Ukrán Frontot kettészakítással fenyegették. Ezek a napok azonban a fordulópontot jelentették a budapesti gyűrű széttöréséért vívott harcokban. A szovjet csapatok újból kisebb támadó hadműveleteket kezdtek, s jóllehet a német egységek Tordas felől mintegy 18 km-re megközelítették Budapestet, támadásaikat nem tudták tovább folytatni. Január 26-án a szovjet ellentámadás teljes erővel kibontakozott, a német csapatok súlyos veszteségeket szenvedtek, s hamarosan visszavonultak: az ostromgyűrű áttörésére irányuló kísérletük véglegesen meghiúsult.

A fővárosért folyó küzdelem ereje a dunántúli harcok idején nem csökkent. A városban borzalmas állapotok uralkodtak. A lakosság a pincékben húzódott meg, híjával volt fűtőanyagnak, élelemnek; az utolsó napokban már víznek is. Hindy városparancsnok január elején már a **csüggedőket is felkoncolással fenyegette**. A fegyveres

nyilas csoportok garázdálkodása tovább folyt; válogatás nélkül üldözték a zsidókat, az elfogott baloldaliakat és a katonaszökevényeket.

Az előrenyomuló szovjet csapatok január első napjaiban elfoglalták az elővárosokat, majd 10-től Pesten törték meg az ellenállást a város belső kerületeiben. Január 15-én érték el a Nagykörút vonalát, majd18-án jutottak ki a Dunáig. Pest felszabadult, de Budáért még tovább folyt a harc; a **Dunán már csak a németek által felrobbantott hidak csonkjai meredtek az ég felé.**

Buda ostroma katonailag még nehezebb feladatot jelentett. A hegyes-dombos városrész, középpontjában a Várral, nagy előnyöket biztosított a védőknek, akiknek erejét a szovjet gyalogság, tüzérség és légierő támadásai csak fokozatosan törték meg. A magyar csapatok egy része, látva, miként pusztítják el a németek az ország fővárosát, átállt a szovjet csapatok oldalára, s **Budai önkéntes Ezred** néven aktívan kivette részét a főváros felszabadításából. Február 10-e körül már csak a Vár és a Gellérthegy volt a németek ellenőrzése alatt. Midőn kétségtelenné vált, hogy a küzdelem már nem tarthat soká, a még harcoló mintegy 30 ezer főnyi német és magyar egységek február 11-én kitörési kísérlet mellett döntöttek. A csapatok az Olasz fasorban, a parancsnokok a Vár föld alatti folyosóin az Ördögárok irányában próbáltak menekülni, de kísérletük kudarcot vallott.

Február 13-án több mint 6 hetes küzdelem után Budapest felszabadult. 35 674 lakóházából 29 987 megsérült, 461 280 lakószobából 25 795 teljesen megsemmisült, 8 849 pedig használhatatlan volt. Mindenütt rom és pusztulás, kiégett vagy még lángoló házak, leszakadt villanyvezetékek, felrobbantott hidak. A főváros szabad volt, de az új életet rendkívül nehéz körülmények között kellett megkezdeni.

Maglód, 2018.03.27 Salánki László

Az ország teljes felszabadítása

- Közeleg április 4-e a felszabadulás ünnepe -

De előtte még:

Nyilas államhatalom a Dunántúlon

Szálasi — jóllehet „birodalma” mindössze néhány dunántúli megyére zsugorodott — a főváros eleste után sem mérlegelte azokat a felszólításokat, melyeket az ország legkülönbözőbb tényezőitől — ideértve a dunántúli püspököket is — kapott a reménytelen harc feladására, az ország lakossága és anyagi javai megkímélésére. Ha nem lett volna mindez olyan véresen tragikus, azt mondhatnánk, Szálasi még eljátszotta élete megálmodott nagy szerepét, a „nemzetvezetőt”. De ehhez a játékhoz passzívan az ország még fel nem szabadított részének egész lakossága, aktívan a 2. hadsereg közel negyedmillió katonája statisztált. (Az 1. hadsereg szlovák területen harcolt, a Szálasi-kormány formálisan sem rendelkezett vele.) Míg Budapesten folytak a harcok, Szálasi kidolgozta az ország egészére vonatkozó új közigazgatási beosztást: az ország területét kormányszékekre, s azokon belül kisebb egységekre, megyeszékekre, faluszékekre és községszékekre osztotta. Bár az államhatalom sohasem volt ténylegesen a kezében, hiszen a németek juttatták hatalomra, s így az ő fegyveres erejük támasztotta azt alá, Szálasi mégis megkísérelte ennek az árnyékhatalomnak új jogi formákba öntését, kidolgozta az állam új felépítésének rendjét, s foglalkoztatta azt a mintegy 30 ezer tisztviselőt, akik nyugat-magyarországi városokban várták a „szebb jövendőt”. Az új állam törvényhozó szerve két házból állott volna; az egyik a politikai pártok képviselőit tömörítette volna, a másik, a Dolgozó Nemzet Háza, szakmai képviselőkből állt volna, az olasz korporációs rendszer valamiféle változataként. A végrehajtó hatalom a kormányzó-tanács és a nádor (azaz Szálasi) kezében összpontosult volna.

Az új államszervezetben természetesen különleges helyzetet kívántak biztosítani a Nyilaskeresztes Pártnak, ezért minden hatósági szervhez, de üzemhez és vállalathoz is nyilas pártmegbízottat neveztek ki. Jóllehet a nyilas megbízottak és a közigazgatási vezetők között nem egy esetben ellentét keletkezett, a pártmegbízotti rendszert tovább erősítették. Különösen 1945 márciusában, midőn a nyilasok és a Nemzeti Szövetségben tömörült egyéb jobboldali erők között gyakoribbá váltak az összeütközések, Szálasi nemzetpolitikai irodák egész sorát — köztük a Számonkérő Irodát hozta létre azzal a céllal, hogy a hungarista célokat biztosítsák, illetve az ellenük vétőket felelősségre vonják. 1945 februárjában külön törvényben örökíttette meg a Nyilaskeresztes Párt és más szélső-jobboldali pártok és szervezetek „történelmi érdemeit”, szabályozta a koronatanácsok formaságait (a miniszteréknek állva kellett várniuk a nemzetvezetőre, 15 perces jelentést kellett tenniük), új címert bocsátott ki; „véglegesen” rendezte a zsidó- és a cigánykérdést; kidolgozta külpolitikai koncepcióját, melynek lényegét — saját szavait idézve a következőkben látta: „Integrálom a mennyiséget és differenciálom a minőséget. Ez a nemzeti szocializmus elve, ami különösen külügyi vonatkozásban lesz jelentős.” Szálasi szerint Délkelet-Európában a magyar külpolitikát illeti a vezető és kezdeményező szerep, s a rövidesen megteremtődő közvetlen Berlin—Tokió kapcsolatban Magyarországnak, mint közvetítőnek igen nagy szerepe lesz.

Márciusban azonban ez a fantaszta, katonai bürokratikus, tragikus államosdi játék is alábbhagyott. Ettől kezdve már csupán néha ment el - kedvenc kifejezésével élve - „országjárásra”, idejének nagy részét 6 kötetre tervezett, a Hitler-féle „Mein Kampf” „jelentőségével vetekedő művének” szentelte. Ezen dolgozott egészen március 29-ig, midőn a német csapatokkal együtt elmenekült az országból.

Míg a Szálasi-féle rendeletek, tervek inkább csak jogi kuriózumot jelentettek, semmint reális valóságot, a nyilas és német uralom a Dunántúl jelentős részében még, mint nagyon is reális valóság éreztette hatását. A terror újabb és újabb rétegekre terjedt ki. Letartóztattak több főpapot, akik a nyilas parancsok végrehajtását valamilyen formában megtagadták (Szálasi ezzel kapcsolatban kijelentette, hogy „áprilisban levelet óhajtok írni a Pápa úrnak, melyben . . . kifejezésre akarom juttatni a hungarista mozgalom és hungarista világnézet viszonyát az Egyházhoz”); őrizetbe vettek katonatiszteket, akik nem akarták végrehajtani az esztelen parancsokat. Razziák, bebörtönzések, statáriális ítéletek, kivégzések még a szervezettség látszatát is megszüntették. A Dunántúlon a helyzet katasztrofálissá vált; semmiféle szervezett gazdasági életről nem lehetett szó; az üzemekben termelés vagy nem, vagy alig folyt; a készletek vagy Németországba áramlottak, vagy a nyilasok hordták szét. A közellátás nem működött, pedig volt olyan időszak, amikor több mint egymillió menekült tartózkodott a Dunántúlon. A német csapatok, a nyilasok s az átvonuló ukrán nacionalista egységek is korlátlanul raboltak, fosztogattak. S a szervezetlen rablás mellett tovább folyt a szervezett rablás is: a németek most már a kiürítést jobban megszervezték, mint azt korábban tehették. A nyilasokkal nem volt nehéz újabb parancsot kibocsáttatni, mely szerint el lehet rendelni a Németországba való kitelepítést, és kérni annak kényszer útján történő foganatosítását. Nem pontos adatok szerint több mint 100 ezer katonát hurcoltak ki Németországba, és a kitelepülök száma megközelítette a félmilliót.

Németországból jöttek a hírek, hogy a kitelepített javakat a németek széthordták, a személyeket pedig nemegyszer internálták. Ezek a hírek nyilván nem erősítették az amúgy is gyenge harci szellemet. A magyar csapatok létszáma — ütközetek nélkül is — napról napra csökkent, a hadsereg szinte a szó szoros értelmében elolvadt. S bár nap nap után beszéltek új hadsereg létesítéséről, ehhez hiányzott a megfelelő fegyverzet, sőt a ruházat is: a halott katonákról húzták le az uniformist és a bakancsot. A források nemcsak a katonaszökevények magas számáról beszélnek, de a tisztek lehetetlen viselkedéséről, erőszakoskodásáról, visszaéléseiről. Ez a felszerelésben gyenge, szellemében megtört hadsereg a német egységek közé beékelve sorakozott fel 1945 tavaszán, hogy ellenálljon a szovjet csapatok további előrenyomulásának, sőt ellentámadásba menjen át. Hitler ugyanis ekkoriban elhatározta, hogy még egy utolsó kísérletet tesz a keleti hadszíntér valamelyik szakaszán a kezdeményezés visszaszerzésére. Katonai és gazdasági okok (mindenekelőtt a zalai olajmezők biztosítása) arra a döntésre késztették, hogy utolsó offenzíváját éppen a Dunántúlon kísérelje meg. Egyik legjobb alakulatát, a 6. SS páncélos hadsereget a Dunántúlra küldte, hogy megerősítse az ottani egységeket. 1945. március elején összesen 30 hadosztállyal megindította a második világháború utolsó német offenzíváját, melynek első állomása a szovjet csapatoknak a Duna bal partjára való visszaszorítása lett volna.

Március 6-án indult meg a német támadás a Dráván való átkeléssel; ezt követte a Balaton és a Velencei-tó közötti áttörési kísérlet. Rendkívül heves harc bontakozott ki, melyben a német csapatok március 9-re némi területnyereségre tettek szert. A legnagyobb előrenyomulást március 15-én érték el, kijutva a Sárvíz folyóig, s elfoglalva a Velencei-tó keleti partját. Ennél tovább azonban nem jutottak. A veszteségek túl súlyosak voltak, a kedvezőtlen terepen indított offenzívában a 6. SS páncélos hadsereg elvesztette páncélosainak 2/3-át. A szovjet erők keményen védekeztek, s közben megérkeztek erősítéseik a pár nappal későbbre tervezett nagy szovjet offenzívához is. Ennek célja az ország teljes szabadítása és Bécs elfoglalása volt. A szovjet támadás Várpalota — Veszprém, illetve Győr irányában bontakozott ki. Már március 17-én Szár és Bánhida között áttörték a frontot, és ha a németeknek és a magyar egységeknek taktikai visszavonulással néhány napig még sikerült is betömniük az arcvonalban támadt réseket, a helyzet egyre kilátástalanabbá vált számukra. Március 19-én a szovjet erők ismét benyomultak a többször gazdát cserélt — Székesfehérvárra. Az áttörés akkor már 35 km széles és 15 km mély volt, de további 3 napos kemény harcra volt szükség, míg a város végleges elfoglalásával az egész német frontot visszanyomták, és a Margit-vonalat teljesen felszámolták. Hiába volt a parancs: kitartani az utolsó emberig, most már a legmegbízhatóbb SS-csapatok sem voltak hajlandók a szovjet hadsereg ellen küzdeni. Egész egységek hagyták el parancs nélkül a csatateret. Ami a magyar csapatokat illeti, ezek zárt egységekben álltak át a szovjet hadsereg oldalára. A németek látván, hogy a magyar egységek teljesen megbízhatatlanokká váltak számukra, március 23-án elrendelték teljes lefegyverzésüket. Ugyanaznap azonban felismerték azt is, hogy képtelenek bármiféle egységes front kiépítésére és tartására Magyarországon.

Az addig elsősorban a Balaton és a Duna között folyó támadást március 28-án a Balatontól északra és délre is kibontakozó szovjet offenzíva egészítette ki. A szovjet hadijelentésekben sorra tűntek fel ekkor a Dunántúl ismert városai. Március 28-án Komárom és Győr szabadult fel, 29-én Szombathely és Kőszeg. A rendkívül céltudatosan vezetett szovjet egységek jól használták fel a német front visszavonulását; volt olyan nap, amikor 70 km-t nyomultak előre. Március 31-én elfoglalták Sopront, s elérték az országhatárt. Ezzel az északnyugati területek megtisztítása a német és nyilas csapatoktól nagyjából befejeződött. De ezzel tarthatatlanná vált a déli front helyzete is. Április 2-án felszabadult Nagykanizsa s a féltve őrzött zalai olajvidék, s **április 4-én az utolsó magyar helységből is kiverték a náci csapatokat**.

Az ország felszabadítása a német megszállás alól véget ért.

- 1945. április 4-e a felszabadulás ünnepe -

Maglód, 2018.03.28. Salánki László

Választás 2018.04.08

A baloldaliság alapgondolata a „**Szabadság, Egyenlőség, Testvériség**”! Reális megvalósítása csak a szocializmus keretei között lehetséges, ami a **Népi Demokrácia**! A „polgári demokrácia” a gazdag kapitalista vállalkozóknak demokrácia, a dolgozóknak azonban szolgaság.

A dolgozó nép képviselőit a parlamentbe!

A kapitalisták képviselői által hozott törvények a gazdagok érdekeit szolgálják!

A dolgozó nép képviselői által hozott törvények a dolgozók érdekeit szolgálják!

Válassz közülük!

Te dolgozó vagy?

Akkor te és családod, a dolgozótársaid és családjuk érdekében szavazz az egyedüli baloldalt képviselő

Munkáspártra!!

A Munkáspárt 2018. évi választási programja

Ha Ön milliárdos, szupergazdag, ne olvassa tovább! Ez a program

nem Önnek szól!

Ha Ön a munkájából él, ha tudja, milyen nehéz ma a fizetésből kijönni, milyen nehéz gyereket nevelni, az idősekről gondoskodni, ne tegye le, mert

ÖNNEK SZÓL!

A Munkáspárt a parlamentbe akar jutni. A parlamentbe olyan embereket kell beszavazni, akik dolgozói ésszel gondolkodnak, és képesek a gazdag tolvajok kezére csapni.

ÖNTŐL FÜGG!

Mi az Ön hangja leszünk. Az Ön érdekeit fogjuk képviselni, az Ön boldogulásáért fogunk dolgozni.

ÖNTŐL FÜGG!

Félelem és rendetlenség helyett biztonságot és rendet akarunk. Értelmetlen hadakozás helyett alkotó munkát kívánunk. Egymás ócsárlása helyett közmegegyezést!

A dolgozóknak a jogokból többet, a terhekből kevesebbet! A milliárdosoknak a jogokból kevesebbet, a terhekből többet!

EZT AKARJUK MI!

Ha megbízik a Munkáspártban, ha esélyt ad nekünk, akkor Ön is esélyt kap a változásra.

Tegyük meg együtt az első lépést egy jobb világ felé!

- 200 ezer forint adómentes minimálbért!
- Biztos jelent, kiszámítható jövőt a fiataloknak!
  Az első munkahely lehetőségét garantálja az állam!
- 35 órás munkahetet!
- Bérplafont!
  Senkinek a jövedelme ne lehessen több a minimálbér tízszeresénél!
- Egyszeri 45%-os vagyonadót a milliárdosokra, a szupergazdagokra!
  Progresszív adórendszert!
  A gazdag fizessen több adót!
- Jövedelemarányos családi pótlék bevezetését!
  A kis jövedelemmel rendelkező családokban több támogatásra van szükség.
  ÁFA-csökkentést!
  A legmagasabb általános forgalmi adó ne legyen több, mint 20 százalék!
- Mindenki számára alanyi jogon biztosítani a lakhatás lehetőségét!
  Legalább 20 ezer állami bérlakást építeni évente!
- Senkinek ne lehessen a fizetéséből adósságainak törlesztésére 20%-nál többet levonni!
- Megbízható, ingyenes, várólista nélküli orvosi ellátást akarunk!
  A mainál kétszer többet költsünk egészségügyre! Ingyenes fogorvosi ellátást!
- Vizsgáljuk felül a szociális ellátásokat!!
  Magyarországon ne legyen jövedelem nélküli, ellátatlan állampolgár. 65 év felett a gyógyszer mindenki számára legyen ingyenes!
- 100 ezer forint adómentes minimálnyugdíjat!
- Minden dolgozónak joga legyen bírálni, tiltakozni, sztrájkolni!
  El kell törölni a korlátozásokat!
- Az EU-s pénzekből mindenkinek jusson!
  Szigorú társadalmi ellenőrzést az EU-pénzek felett!
- Támogatjuk Paks-2 felépítését és új, megújuló energiaforrások alkalmazását is.

- Magyar mezőgazdaságot!
  Itthon megtermelni mindent, amit csak lehet!
- 200 ezer új munkahelyet vidéken!
  Bölcsődéket, óvodákat, járható utakat, szabad internethozzáférést, több kulturális lehetőséget, iskolákat!
- Senki ne birtokolhasson 300 hektárnál nagyobb földterületet!
  A magyar föld semmilyen formában se kerülhessen külföldi kezébe, még EU-polgáréba sem!
  A földdel való visszaélést, a spekulációt, a törvény megsértését szigorúan büntetni kell.
  Minősüljön hazaárulásnak!
- Az elöregedett lakótelepek állami támogatású felújítását szorgalmazzuk.
  Az állam hozzon létre 1000 milliárd forintos fejlesztési alapot a panellakások felújítására, a következő stadionépítés helyett!
- A vonat- és buszjegyek árának jelentős csökkentését akarjuk.
- Ne telepítsenek migránsokat az országba!
  Védjük meg a magyar embert, a magyar kultúrát, a magyar létet!
- Nem akarunk háborút Európában! Szankciók helyett együttműködést!

Mi készek vagyunk együttműködni másokkal.

A dolgozókért, a népért mindenkivel!

A dolgozók, a nép ellen senkivel!

Ezért szavazzon Ön is a Munkáspártra!

Maglód, 2018.04.01 Salánki László

Miért és kinek felszabadulás 1945. április 4-e

A „***Szabadság, Egyenlőség, Testvériség***” az emberiség számára haladó gondolatai a polgárságnak a feudalizmus önkényuralmi viszonyaiból való megszabadulásának nagyszerű jelszava volt. Azonban megvalósítani csak minimálisan, a polgári jogok bevezetésével sikerült. Így a kapitalizmus keretei között megmaradt a szolgaság és a feudális uralkodó osztályhoz hasonlóan a tőkésosztály elnyomása, kizsákmányolása, élősködése a nép felett. „… **királyok, hercegek, grófok naplopók és burzsoák** …”

A **Horthy rendszer** fejletlen kapitalista, a feudális földesurak hercegek, grófok népelnyomó, a polgárosodás alapvető jogait sem megvalósító, **keresztény feudális önkényuralmi úri fasizmus volt**.

A Horthy rendszer a fasizmus tulajdonságaival rendelkezett, úgymint: a felsőbbrendűség, a kapitalizmus fő céljával a kizsákmányolással és élősködéssel, embertelenséggel, az alapvető emberi jogokat megsértve a szolgasággal, leplezetlen totális nyílt diktatúrával, népirtással, a polgári jogok hiányával, a nép keresztény-fasiszta szellemű nevelésével, a fajüldözéssel, a túlzott nemzeti – nacionalista - nézetekkel más nemzetek fölé helyezésével, a dolgozó osztályok elnyomásával. A hazaárulás csak a hab a tortán, aminek egyik következménye volt Trianon. Mussolini fasizmusa, Hitler Nemzeti Szocializmusa valamint Horthy szövetségesek voltak, tulajdonságaik alapján fasizmus volt mindegyik.

A második világháborúban a **Horthy fasiszta** magyar hadsereg ***népirtásban, a nők megerőszakolásában, városok falvak lerombolásában vett részt***, miközben az urak a magyar dolgozó népet is kizsákmányolták. A magyarok vesztesége, a Horthy fasizmus bűnei miatt 1 millió körüli. A magyar katonák 100 ezer szovjet civilt, partizánt gyilkoltak meg a hazájukban.

A szovjet hadsereg a dolgozó magyar népet megszabadította, **felszabadította** a Horthy fasizmus és a feudális viszonyokkal bőven rendelkező fejletlen kapitalizmustól. A magyar dolgozó nép világnézetét a **Horthy fasiszta** rendszer nevelése, terrorja eldeformálta, ami még most is bőven érezteti hatását. Így nehéz volt a népi demokrácia megvalósítása a fasiszta szellemű, a háborúban lerombolt Magyarországon.

Magyarország felszabadítása (1944 október—1945 április 4)

A Szovjet Hadsereg győzelmesen előrenyomuló csapatai 1944 őszén, Magyarország területén mérték a fasiszta német hadseregre a sztálini kilencedik csapást, melynek következtében hazánk felszabadult Hitler-Németország elnyomása alól és egyben a régi reakciós állam is pozdorjává tört.

A 3. ukrán hadseregcsoport csapatai Tolbuhin marsall vezetésével Szeged (október 11) felszabadítása után tovább törnek előre nyugat felé. Mohács alatt átkelnek a Dunán; ennek eredményeképpen Pécs (november 29), Dél-Dunántúl a Balatonig felszabadul. Északnyugati irányba tovább törve előre, a 3. ukrán hadsereg csapatai december 24-én elérték Párkányt, a Garam-folyó torkolatát, és egyesültek a Hatvan felől előrenyomuló, az Ipolyt, majd a Garamot elérő Malinovszki marsall vezetése alatt álló 2. ukrán hadsereg csapataival.

A győzelmes előrenyomulás után körülzárták a Budapest térségében álló fasiszta német és nyilas bandákat. A Szovjet Hadsereg mindent elkövetett, hogy hazánk fővárosát az ostrom borzalmaitól megkímélje. Parlamentereket küldtek a város békés átadása feltételeinek megbeszélésére, de a fasiszták orvul legyilkolták a fehér zászlóval érkező két szovjet katonát. Hitler Budapestet feltétlenül fel akarta áldozni, hogy ezzel pár nappal késleltesse a Szovjet Hadsereg előrenyomulását Bécs felé.

A bekerített fasiszta hadsereget a szovjet csapatoknak szinte utcáról utcára kellett kiverni a fővárosból. *Sztálin utasítást adott ki, hogy a Szovjet Hadsereg nehéz tüzérséggel ne lője a fővárost, hogy ezzel is megkíméljék az amúgyis sokat szenvedett Budapest népét és hazánk legnagyobb, legszebb városát.*

Ugyanakkor a fasiszta hordák és nyilas segédeik szörnyű vandalizmussal, tehetetlen dühvel pusztították, felégették, kirabolták Budapestet. Gyönyörű, világhírű dunai hidainkat barbár módra levegőbe röpítették. Kegyetlenül gyilkolták a főváros lakosságát, a munkásmozgalom, az ellenállási mozgalom kipróbált harcosait. Szökött katonák, leventék ezreit végezték ki. Zsidók tömegeit ölték meg a Duna partján, vadállatiasságuk nem ismert határt. De kegyetlenül gyilkolták a kényszermunkára beosztott román, ukrán és szerb dolgozókat is.

De végül is a Szovjet Hadsereg csapatai 1945. február 13-án teljesen felszabadították fővárosunkat a fasiszták rémuralmától és visszaadták népünknek Budapestet. A magyar nép soha el nem múló hálával és szeretettel gondol a hős szovjet katonákra, akik, ha kellett, életük feláldozásával is, nemcsak hogy **megszabadították népünket a német fasiszták és nyilasok uralma alól, de egyben leverték kezünkről az évszázados elnyomás bilincseit** és szétzúzták a népelnyomó reakciós nagybirtokos és nagytőkés államhatalmat.

A hős szovjet csapatok Budapest felszabadítása után gyors ütemben megtisztították hazánkat a német és nyilas fasiszta hordáktól és *1945. április 4-én Magyarország teljesen felszabadult.*

Ez a nap népünk legnagyobb nemzeti ünnepévé vált. *Április 4 az örök szovjet-magyar barátság ünnepe*. Ezen a napon Magyarország dolgozói még fokozottabban fordulnak a hős szovjet nép és annak nagy vezetője, Sztálin felé.

Népünk ünnepli ezen a napon a nagy felszabadító Szovjetuniót és bölcs vezérét, a nagy Sztálint, akinek szabadságát, függetlenségét és társadalmi újjászületését köszönheti.

A Szovjetunió gigantikus erőfeszítései, áldozatkészsége, a fasizmus teljes leverése, a szabadságszerető népek felszabadítása érdekében Hitler-Németország teljes katonai, politikai, gazdasági vereségét idézte elő.

A kelet európai népek felszabadulása után a Szovjet Hadsereg csapatai a fasiszta fenevadat saját otthonában semmisítették meg és 1945. május 7-én kitűzték Berlinben a **vörös lobogót**.

A szovjet nép önfeláldozó harcával megmentette a világot a fasiszta barbárságtól, visszaadta az elnyomott népek millióinak a szabadságot. A szovjet nép győzelme a szovjet rendszer, a szocializmus fölényét, magasabbrendűségét bizonyította be.

A **Nagy Honvédő Háború** a Szovjetunió jelentőségét, tekintélyét rendkívüli mértékben megnövelte. A Szovjetunió volt a fasiszta Németország és Japán megsemmisítésének vezető ereje. A Szovjetunió körül tömörültek az egész világ haladó erői. A szocialista állam kiállta a háború legnagyobb megpróbáltatásait és győztesen került ki a legerősebb ellenséggel vívott hatalmas viaskodásból.

Maglód, 2018.04.02 Salánki László

A fasizmus veresége, a népi demokrácia kezdete 1945. április 4-e után

Mit akarnak a kommunisták?

- Demokráciát a dolgozó népnek,
- A parlamentben csak a dolgozó nép képviselője lehet,
- A szolgaság eltörlését,
- A kizsákmányolás, élősködés megszüntetését,
- A társadalom megosztottságának megszüntetését,
- Osztálynélküli társadalmat,
- Aki nem dolgozik, az ne is egyék,
- A munkaképtelenek, gyerekek, anyák, betegek, idősek segítését, emberi méltóságuk megbecsülését,
- Ingyenes oktatást,
- Ingyenes egészségügyet,
- Mindenkinek kötelessége dolgozni,
- Mindenkinek, aki munkaképes legyen munkája,
- A tisztességes munkából a dolgozó és családja a kor színvonalán és a nemzet lehetőségei szerint meg tudjon élni,
- A munkakerülőket rákényszeríteni a munkára,
- A polgári jogok betartását,
- Az emberi jogok betartását,
- A jogállamnak a népi demokrácia törvényei szerinti berendezkedését,
- A dolgozó népek barátságát, internacionalizmust,
- A nemzeti értékek megbecsülését,
- A haza nem eladó,
- A hazaárulók, népárulók megvetését,
- Békét a világ népeinek.

A romba dőlt ország

Magyarországon „minden változásért és újért kiáltott". De az örökség, amit kaptunk, iszonyatos volt. Romba dőlt ország, háború pusztította, elcsigázott, kétségbeesett nép, ínség volt az az alap, amelyről elindultunk.

A gazdasági kár mindent összevetve mintegy 22 milliárd aranypengő volt. Ez azt jelenti, hogy a háború előtti nemzeti vagyonúnknak 40 százaléka semmivé lett. Az évi nemzeti jövedelem a háború előtt 4,5—5,5 milliárd pengő volt. A háború okozta anyagi veszteség tehát minden magyar dolgozó 4—5 esztendei munkájának eredményét megsemmisítette.

S hogy azoknak is érzékelhetővé tegyük ezt a hatalmas összeget, akik nem ismerték a pengőt, megjegyezhetjük, (*hogy ez 1965-ben*): becsült számítások szerint a 22 milliárd pengő 250 milliárd forintnak felel meg. Ez kb. 50 százalékkal nagyobb összeg, mint a mai (*1965*), iparilag fejlett Magyarország egy évi nemzeti jövedelme. Beruházásaink színvonalát számítva legalább öt év beruházási programját fedezni tudnánk ennyi pénzből.

A legnagyobb kárt az ország ipara szenvedte. Megközelítő becslések szerint az ipari üzemek kapacitásuknak csaknem a felét elvesztették. Az 1943 végén működő gyári jellegű ipari üzemek 80 százaléka háborús károsodást szenvedett, több mint 12 százaléka nem működött, illetve teljesen megsemmisült.

A mezőgazdaságot is jelentős kár érte. Különösen érzékenyen érintette az országot az állatállomány vesztesége. Elhurcoltak vagy elpusztítottak 1,3 millió szarvasmarhát, 1,4 millió juhot, 3,5 millió sertést, félmillió lovat — állatállományunknak mintegy a felét.

Az 1945. évi termés a legtöbb növényből csak töredékét tette ki a háború előttinek.

Szinte teljesen megbénult a közlekedés. Elpusztítottak csaknem minden Duna- és Tisza-hidat. Az utak megrongálódtak. A gépkocsik, autóbuszok mintegy 90 százaléka tönkrement. A villamosoknak több mint a fele elpusztult vagy megsérült, a polgári légiközlekedés úgyszólván teljesen megsemmisült.

A vasút vágányhálózatának csak 66, járműállományának 10—20 százaléka maradt épségben.

Az országban lakhatatlanná vált, illetve teljesen elpusztult 120 ezer lakóház, az összes lakóépületek 7 százaléka. Budapest lakóépületeinek több mint egynegyede vált lakhatatlanná, illetve pusztult el. De a fővárosban a lakóépületeknek 74 százaléka kisebb-nagyobb sérülést is szenvedett. A budapesti lakások 481 ezer lakószobája közül 26 ezer teljesen megsemmisült, 88 ezer pedig használhatatlanná vált.

A budapesti lakáskárok nagyságára jellemző, hogy azok helyreállítása a háború előtti építkezések üteme szerint csaknem másfél évtizedet vett volna igénybe.

Mit mondtak a magyar kommunisták, amikor széjjelnéztek az elpusztult országban? 1944. november 30-án, amikor még ideiglenes demokratikus kormánya sem volt az országnak, Debrecenben közzétették „***Magyarország újjáépítésének és felemelkedésének programját***". E program immár történelmi szavai ezt hirdették:

„*Mohács óta nem volt ilyen súlyos helyzetben az ország. Mindennek ellenére a Kommunista Párt azt hirdeti: lesz magyar újjászületés! Össze kell fogni minden igazán nemzeti, német-ellenes erőt! Fegyvert kell ragadni a németek és nyilas bérenceik ellen, szabadságunk és függetlenségünk kivívására! Ha a nemzet kíméletlenül leszámol az országvesztőkkel, ha minden becsületes magyar összefog a Magyar Nemzeti Függetlenségi Frontban az új, életerős, demokratikus Magyarország felépítésére, ha a nép veszi kezébe az ország vezetését, akkor Magyarország nem volt, hanem lesz! Ha a magyar nép maga veszi kezébe sorsának intézését, akkor Magyarország megmenekülhet és újjászülethet. A magyar hazafiak harcos összefogását, Magyarország demokratikus újjáépítését és felemelkedését szolgálja a* ***Magyar Kommunista Párt programja****."*

A helyzetet, a tömegek hangulatát nagyon jól jellemzi a Magyar Kommunista Párt egyik budapesti kerületi szervezetének röpirata, amely páratlan tömörséggel és minden sallangot nélkülöző tárgyilagossággal foglalta össze a legközvetlenebb teendőket. Csupa mindennapi dologról szól, mégis most, két évtized múltán is 1965-ben csak úgy sugárzik belőle a felszabadulás utáni első órák nagy, csodákat teremtő nekigyürkőzése.

„Munkások! Polgárok!

Kerületünk felszabadult a németek és nyilasok terrorja alól.

Ébredjetek fel! Hagyjátok ott odúitokat! A hiányzó ablakokat pótoljátok! Hozzátok rendbe lakásotokat! Takarítsatok! A romokat hordjátok el!

Ha most nem vállaljuk a harcot egészségünkért, járványok tizedelik meg sorainkat. Tisztálkodással, munkával akadályozhatjuk meg a betegségek elterjedését.

A **Magyar Kommunista Párt**
V. ker. szervezete"

A magyar kommunisták az újjátépítés tervének megvalósítására mozgósítani tudták azokat a haladó, a **Nemzeti Függetlenségi Frontban** újjászervezett hazafias erőket, amelyekkel szövetségben már a felszabadulás előtt mindent megtettek, hogy feltartóztassák az ország szakadék felé rohanó szekerét. Ez a szövetség — amelyet a fasiszta elnyomók ellen kiontott közös vér pecsételt meg — meggyőződést, lendületet sugárzott és magával ragadta a széles tömegeket.

Az áldozatkészségben, a szinte elháríthatatlannak látszó nehézségek leküzdésében a munkásosztály haladt az élen. Nem írói fordulat, de a kortársak által bizonyítható valóság, hogy a magyar munkások a két kezükkel ásták ki a gépeket a romok alól — tulajdonképpen semmiért, hiszen a pénz értéke egyre kevesebb lett, élelemből is alig-alig jutott a dolgozóknak.

Amilyen céltudatos, gyakorlatias és példamutató volt a **Magyar Kommunista Párt** és az általa vezetett munkásosztály az első órák feladatainak megoldásában, ugyanilyen szívósan harcolt a továbbiakban is az éppen soron-levő feladatok megvalósításáért. A Dunántúlon még folyt a harc, amikor a felszabadult országrészeken megalakultak a nemzeti bizottságok, a demokratikus erőket tömörítő népi szervezetek és a Kommunista Párt kezdeményezésére megindították az életet, hozzákezdtek az újjáépítés és az új élet tervezésének munkájához. Sokan hitték, nem kevesen pedig igyekeztek is elhitetni, hogy ötven év sem lesz elegendő mindannak pótlásához, amit a háború és a fasizmus elpusztított és elrabolt. A kommunisták hittel hirdették, hogy lesz élet ebben az országban — és igazuk volt. Nemcsak hirdették azonban a jövőt, hanem gyakorlati javaslatokat is tettek, kezdeményeztek is, és dolgoztak maguk is — a munkásokkal, a parasztokkal együtt. Az élet megindításával, a közlekedés újjászervezésével, a hídcsatákkal, a tőkés szabotázs megakadályozásával, a széncsatával, majd az infláció őrült rohamának megfékezésével és az új forint megteremtésével a munkásság és szövetségesei nemzeti és nemzetközi kötelességeiket teljesítették. Választ adtak a hazai reakciónak is, amely arra számított, hogy meghiúsulnak az új, demokratikus rendszernek az élet megindítására és az ország talpra állítására tett erőfeszítései.

Az első sikerek és eredmények újabb erőt és még nagyobb élni akarást öntöttek a dolgozókba, segítettek a további nehézségek leküzdésében, az ország előtt álló hatalmas feladatok megoldásában.

A föld azé, aki megműveli

A kommunisták meghirdetett programjának — a magyar nép maga vegye kezébe sorsának intézését —, a demokratikus erőknek első nagy csatája a földosztás volt. A nagybirtokok felosztása, a dolgozó parasztság földéhségének kielégítése nem „üzemgazdasági" probléma volt. Nem azt kellett eldönteni, hogy milyen birtoknagyság a legéletképesebb, leggazdaságosabb. Ezeket a „meggondolásokat" csak azok a népellenes körök hangoztatták, amelyek görcsösen ragaszkodtak a múlthoz és újra el akarták odázni a már olyannyira megérett agrárforradalmat.

A nagybirtokosok gazdasági és társadalmi erejének megtörése, a parasztság igényeinek kielégítése egyet jelentett a hatalomért, az új Magyarország berendezkedéséért folytatott harccal — 1945 tavaszán, amikor a mezsgyekarók leverésével a falu népe megindult az új honfoglalásra.

Móricz Zsigmond „Kivilágos-kivirradtig" című regényében megkapó érzékletességgel ábrázolta, mit is jelentett ennek az országnak a nagybirtok, az egész félfeudális társadalmi berendezkedés: „*Sohase volt ebben az országban semmi biztos, csak a grófi uradalmaknak a sorsa. Nem volt biztos még az uralkodóház dolga sem. Mert azzal mindig szemben állott az egész nemzetnek rebellis lázadása. De az uradalmak, az valami nagyszerű és biztos dolog volt. Azt még a török is respektálta, még a császár is respektálta, a kisnemesség is respektálta. És utóvégre ők voltak a nemzet...*"

Ezt a „valami nagyszerű és biztos dolgot" kellett megrendíteni, szétzúzni, hogy a magyar nép válhasson nemzetté! Ennek a történelmi tettnek a végrehajtását segítette elő a földosztás.

Az 1935-ös statisztikai összeírás szerint 2390 gazdaságnak volt 500 kat. holdnál nagyobb területe, s ebből 982 volt az 1—10 ezer és 84 a tízezer holdnál nagyobb birtokosok száma. Az ezer kat. holdnál nagyobb gazdaságok az összes gazdaságoknak 0,1 százalékát tették ki, de tulajdonosaiké volt a mezőgazdaság összes területének majdnem egyharmada.

Hogy milyen körülmények között élt az a közmondásos hárommillió koldus (ide csak a gazdasági cselédeket, a mezőgazdasági proletárokat és családtagjaikat számították, pedig csak egy hajszállal álltak fölöttük az 5 holdon aluli „birtokosok" családtagjaikkal mintegy kétmilliót kitevő hadserege), azt a harmincas évek falukutató szociográfiai irodalma megrázóan leplezte le.

Illyés Gyula írta a „Puszták népe" című könyvében: „*Arculcsapásban a pusztai 30—35 éves koráig részesül. Azután rendszerint csak hátulról kap a tarkóra vagy a nyakba, de leginkább csak egyet. ...Az öregekkel szemben az ember lehetőleg módjával folyamodik a közvetlen fegyelmezéshez. Hatvan éven túl legtöbb már a kézemelésre elsírja magát. Nem az ijedtségtől, hanem, a megaláztatás miatt. Akkorára érik meg ugyanis bennük az emberi méltóság tudata."*

1944. december 22-én jelent meg az ideiglenes nemzeti kormány nyilatkozata, amely meghirdette az úri és egyházi nagybirtokok felosztását. A földosztási törvény elfogadására — az úri osztályok kétségbeesett ellenállása miatt — csak1945 márciusában került sor. De a felszabadított területeken országszerte már januárban megalakultak a Kommunista párt által kezdeményezett, s a szegényparasztok által támogatott földigénylő bizottságok. Az agrárforradalom véghezvitelét a legbiztosabb kezekbe, a nincstelenek és szegényparasztok kezébe adták, s ezzel biztosították, hogy azt a nép követelései szerint, a hatalmi viszonyokban végbeviendő változások értelmében hajtsák végre.

A kormányrendelet alapján az ezer holdnál nagyobb földbirtokokat maradéktalanul kisajátították. Az ezer holdnál kisebb birtokokból, ha a tulajdonost nem terhelte hazaárulás, háborús és népellenes bűncselekmény, akkor 100 hold a birtokában maradhatott. A földreform nem érintette a 200 holdnál nem nagyobb paraszti birtokokat. A félfeudális nagybirtokos osztály benne a katolikus egyház is —, mint osztály megsemmisült, birtokainak csak töredéke maradt meg.

A földosztás során 75 ezer földbirtokot, 5,6 millió kat. hold területet sajátítottunk ki, vagyis az ország területének 34,6 százalékát. Az igénybevett területből 642 ezren kaptak földet, köztük110 ezer gazdasági cseléd, 261 ezer mezőgazdasági munkás és 214 ezer törpebirtokos. Családtagokkal együtt kétmillió azoknak a száma, akiknek igazságot tett az agrárforradalom.

A földosztás eredményeként a 100 kat. holdon felüli birtokok szántóterülete az összes egyéni birtokok 3,1 százalékára csökkent. Az 5 kat. holdon aluli birtokok száma 114 ezerrel, szántóterületük több mint 600 ezer kat. holddal gyarapodott és ezáltal átlagos területük is nagyobb lett. Megnövekedett az 5—20 kat. holdas parasztgazdaságok súlya: birtokaik száma 350 ezerrel, szántóterületük pedig majdnem, kétmillió kat. holddal nőtt.

Az igénybevett terület egy részén — az állami tulajdonba jutott földeken —, a felszabadulás előtt is meglevő állami birtokok mellé, állami gazdaságokat szerveztek.

A föld azé lett, aki megműveli! E történelmi tett jelentőségét lehet tudományosan, gazdasági kihatásában tárgyilagosan elemezni. Megtették ezt azóta sokfajta formában. De egész emberi nagyságában, a földet sarkából kifordító mivoltában csak az tudta igazán felfogni, aki részese, szemtanúja, ujjongó hirdetője volt 1945 tavasza történelmi igazságtevésének.

A szemtanú, *Illyés Gyula*, aki igazán jól ismerte a puszták kisemmizett népének életét, így látta 1945-ben a nagy pillanatot: „*Állunk a fennsík országútján, széles körben. Feslő, halszájú csizmaorrok, patkóit vén sarkok huzigálják a porba, hogy hol legyen a falusiak új telepe, hol a pusztaiaké. Az út itt menjen: de nem, amott. Ez itt megmarad legelőnek, oda jó volna egy kút.*

A valóság — a legvilágrengetőbb, a legtörténelmibb is — mindig egyszerű. Állok a körben, s arra gondolok, ilyen természetesen, ilyen keresetlen szavakkal — s tán ilyen keresetlen eszközökkel — folyt az az alpári földosztás is, Árpádoké, amelyből végül is Magyarország lett. A művészetből tudom: ami nagy, az mindig magától értetődik.

Meleg van, a kucsmák és elnyűtt micisapkák a tarkóra tolódnak.
Az volna a hamis, ha ezeket a bajuszokat tudatára ébreszteném annak, mit végeznek.
De megálljunk. A kastély?
A nagy kaszavivő felel:
- Abból valami oskolát csinálnak.
Milyet?
Valami gyerek-oskolát ... affélét.”

Nem a tőkéseknek - a népnek építjük az országot

A nép hatalmának kivívásáért folytatott harc másik frontja az ipar volt. A tőke uralmát kellett megtörni, a tőkések gazdasági, társadalmi, politikai befolyását kellett felszámolni, hogy végigvihessük a forradalmat.

A fejlett kapitalista államokhoz viszonyítva hazánk elmaradott iparral és mezőgazdasággal rendelkező ország volt. A nemzeti jövedelem egy főre eső része tekintetében Európa 26 országa között a 16. helyen álltunk. De a finánctőke rendkívül koncentrált volt, és a nagytőkének a nagybirtokosokkal azonos, sőt olykor még azoknál nagyobb befolyása volt az ország sorsának alakulására.

Részlet: Két évtized 1945-1965 című könyvből

Maglód, 2018.04.03 Salánki László

Dolgozó! – Válaszd a Munkáspártot a dolgozók pártját!

Stabilitás, biztonság, nyugalom és fejlődés, ezeket ígéri a Munkáspárt

A párt országosan 57 jelöltet állított az április 8-i választásokra.

A Munkáspárt csütörtöki sajtótájékoztatóján elhangzott (2018.03.29): a multinacionális cégek helyett a kis és középvállalkozásokat kell támogatni. A magyar gazdaságot meg kell védeni, amit meg lehet termelni az országban, abból ne legyen import behozatal. A migránskérdéssel kapcsolatban azt vallják, hogy az országot meg kell védeni, nincs helye a bevándorlóknak az országban.

A párt többek között stabil béreket és 65 év felett ingyenes gyógyszerellátást ígér.

Ezt többek között a milliárdosok egyszeri 45 százalékos vagyonadójából fedeznék. A rendezvényen azt is bejelentették, hogy az Elégedett Magyarországért Mozgalom országszerte visszalépteti az összes képviselő-jelöltjét a Munkáspárt javára.

- Adjunk 200 ezer forintos minimálbért mindenkinek, adómentesen. A nyugdíjasoknak biztosítsunk 100 ezer forintos minimál nyugdíjat. Az első munkahelyet teremtsük meg a fiataloknak. A lakhatás ne csak jog legyen, hanem lehetőség is, építsünk szociális lakásokat. 65 év felett járjon ingyen a gyógyszer - mondta Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke.

Munkáspárt: magyar gazdaságot, magyar termékeket!

A Magyarországon lévő német autógyárak nem magyarok, hanem németek, a bevásárló központok többsége nem magyar, hanem külföldi. Nem szabad csak erre alapozni a magyar gazdaságot. A magyar vállalkozókat, a magyar gazdaságot kell támogatni.

A dolgozó nép képviselőit a parlamentbe!

A kapitalisták képviselői által hozott törvények a gazdagok érdekeit szolgálják!

A dolgozó nép képviselői által hozott törvények a dolgozók érdekeit szolgálják!

Válassz közülük!

Te dolgozó vagy?

Akkor te és családod, a dolgozótársaid és családjuk érdekében szavazz az egyedüli baloldalt képviselő

Munkáspártra!!

A Munkáspárt 2018. évi választási programja

Ha Ön milliárdos, szupergazdag, ne olvassa tovább! Ez a program

nem Önnek szól!

Ha Ön a munkájából él, ha tudja, milyen nehéz ma a fizetésből kijönni, milyen nehéz gyereket nevelni, az idősekről gondoskodni, ne tegye le, mert

ÖNNEK SZÓL!

A Munkáspárt a parlamentbe akar jutni. A parlamentbe olyan embereket kell beszavazni, akik dolgozói ésszel gondolkodnak, és képesek a gazdag tolvajok kezére csapni.

ÖNTŐL FÜGG!

Mi az Ön hangja leszünk. Az Ön érdekeit fogjuk képviselni, az Ön boldogulásáért fogunk dolgozni.

ÖNTŐL FÜGG!

Félelem és rendetlenség helyett biztonságot és rendet akarunk. Értelmetlen hadakozás helyett alkotó munkát kívánunk. Egymás ócsárlása helyett közmegegyezést!

A dolgozóknak a jogokból többet, a terhekből kevesebbet! A milliárdosoknak a jogokból kevesebbet, a terhekből többet!

EZT AKARJUK MI!

Ha megbízik a Munkáspártban, ha esélyt ad nekünk, akkor Ön is esélyt kap a változásra.

Tegyük meg együtt az első lépést egy jobb világ felé!

- 200 ezer forint adómentes minimálbért!
- Biztos jelent, kiszámítható jövőt a fiataloknak!
  Az első munkahely lehetőségét garantálja az állam!
- 35 órás munkahetet!
- Bérplafont!
  Senkinek a jövedelme ne lehessen több a minimálbér tízszeresénél!
- Egyszeri 45%-os vagyonadót a milliárdosokra, a szupergazdagokra!
  Progresszív adórendszert!
  A gazdag fizessen több adót!

- Jövedelemarányos családi pótlék bevezetését!
  A kis jövedelemmel rendelkező családokban több támogatásra van szükség.
  ÁFA-csökkentést!
  A legmagasabb általános forgalmi adó ne legyen több, mint 20 százalék!
- Mindenki számára alanyi jogon biztosítani a lakhatás lehetőségét!
  Legalább 20 ezer állami bérlakást építeni évente!
- Senkinek ne lehessen a fizetéséből adósságainak törlesztésére 20%-nál többet levonni!
- Megbízható, ingyenes, várólista nélküli orvosi ellátást akarunk!
  A mainál kétszer többet költsünk egészségügyre! Ingyenes fogorvosi ellátást!
- Vizsgáljuk felül a szociális ellátásokat!!
  Magyarországon ne legyen jövedelem nélküli, ellátatlan állampolgár. 65 év felett a gyógyszer mindenki számára legyen ingyenes!
- 100 ezer forint adómentes minimálnyugdíjat!
- Minden dolgozónak joga legyen bírálni, tiltakozni, sztrájkolni!
  El kell törölni a korlátozásokat!
- Az EU-s pénzekből mindenkinek jusson!
  Szigorú társadalmi ellenőrzést az EU-pénzek felett!
- Támogatjuk Paks-2 felépítését és új, megújuló energiaforrások alkalmazását is.
- Magyar mezőgazdaságot!
  Itthon megtermelni mindent, amit csak lehet!
- 200 ezer új munkahelyet vidéken!
  Bölcsődéket, óvodákat, járható utakat, szabad internethozzáférést, több kulturális lehetőséget, iskolákat!
- Senki ne birtokolhasson 300 hektárnál nagyobb földterületet!
  A magyar föld semmilyen formában se kerülhessen külföldi kezébe, még EU-polgáréba sem!
  A földdel való visszaélést, a spekulációt, a törvény megsértését szigorúan büntetni kell.
  Minősüljön hazaárulásnak!
- Az elöregedett lakótelepek állami támogatású felújítását szorgalmazzuk.
  Az állam hozzon létre 1000 milliárd forintos fejlesztési alapot a panellakások felújítására, a következő stadionépítés helyett!
- A vonat- és buszjegyek árának jelentős csökkentését akarjuk.
- Ne telepítsenek migránsokat az országba!
  Védjük meg a magyar embert, a magyar kultúrát, a magyar létet!
- Nem akarunk háborút Európában! Szankciók helyett együttműködést!

Mi készek vagyunk együttműködni másokkal.

A dolgozókért, a népért mindenkivel!

A dolgozók, a nép ellen senkivel!

Ezért szavazzon Ön is a Munkáspártra!

Maglód, 2018.04.01 Salánki László

Harc a népi demokráciáért

Kik a kommunisták?

A kommunisták a dolgozó nép képviselői, vezetői. A kommunisták is dolgozók, de rendelkeznek a társadalom fejlődésének tudományos ismereteivel, a marxizmus-leninizmus tudományával és érdekük a dolgozók felszabadítása a tőke uralma alól.

Miért csak a kommunisták vezethetik a dolgozó népet a tőke uralmának megtörésében?

A kommunisták ellenzik a kizsákmányolást, az élősködést, a szolgaságot. A dolgozó népek barátságára, az internacionalizmus megvalósítására törekszenek. A kommunisták következetesek a tőke uralmának megtörésében. Demokráciát, emberi jogokat akarnak a világ dolgozó népeinek, ami csak a népi demokrácia keretében lehetséges.

A polgári demokrácia a kapitalizmus társadalmi rendszerét valósítja meg, a tőkések uralmát a proletárok felett, ami egyfajta diktatúra a dolgozók elnyomására. Tehát így a polgári demokráciában tőrvényes a proletárok kizsákmányolása a kapitalisták által és a dolgozó nép szolgasága.

A kommunisták a polgári demokrácia helyett a népi demokráciát akarják megvalósítani, ahol csak a dolgozó embereknek és a rászorulóknak van társadalmi megbecsülése, az élősködés bűn, a szolgaság megszűnik.

Tiéd az ország — magadnak építed

1945—1948 közötti évek a népi demokratikus forradalom szocialista forradalommá növésének, a **proletárdiktatúrában megtestesülő néphatalom** megteremtésének időszaka volt Ezekben az években a koalíciós kormányon belül és a tömegek által támogatott parlamenten és kormányon kívül folyó harcokban fokról fokra **sikerült kiszorítani a nép ellenségeit** a politikai hatalomból. E küzdelemben, amelynek élén a kommunisták álltak, a fiatal demokrácia hadállásainak megvédésében, erősítésében, a forradalmi fejlődés meggyorsításában szövetségeseik voltak a társadalmi haladás mellett álló, de velük egyes kérdésekben egyet nem értő vagy a kommunistákat még mindenben meg nem értő politikai erők is.

A két munkáspárt egyesülésével létrejött a munkásság egységes marxista — leninista pártja. A proletárdiktatúra kivívása azt jelentette, hogy a munkásosztály a burzsoáziát a hatalomból teljesen kiszorítva, a hatalom kizárólagos birtokosa lett. Így jobban be tudta vonni a hatalom gyakorlásába a vele szövetséges dolgozó parasztságot, valamint a szocialista építésben részt vállaló értelmiséget.

A néphatalom megszilárdításának, a reakciós erők visszaszorításának és korlátozásának, de az egész nép szellemi fejlődésének jelentős lépése volt 1948 nyarán az egyházi iskolák államosítása.1949 tavaszán a parlamenti választások a Magyar Függetlenségi Népfront győzelmét hozták. A reakciót megfosztották parlamenti pozícióitól és **az országgyűlés a néphatalom kifejezője lett**. 1949. augusztus 20-án az országgyűlés elfogadta a **Magyar Népköztársaság Alkotmányát**, az új társadalmi viszonyok alaptörvényét, amelynek vezérlő gondolata: „**A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népé**.” 1950 őszén tanácsválasztások voltak. A tanácsrendszer megteremtése sokkal többet jelentett, mint a múltból örökölt, elavult, az új helyzet követelményeinek már nem megfelelő magyar közigazgatás átszervezését. A helyi tanácsok, mint államhatalmi és végrehajtó szervek a társadalmi önigazgatás eszközei és a szocialista demokrácia kibontakozásának erős fegyverei lettek.

A két munkáspárt egyesülési kongresszusán elfogadott irányvonal alapján, a párt vezetésével, a kommunista és pártonkívüli tömegek áldozatos munkája nyomán valósult meg a népi demokrácia minden politikai és gazdasági vívmánya. Lendületes építő munka indult meg az országban. A szocialista iparosítás eredményeként változni kezdett népgazdaságunk elmaradott szerkezete, növekedett a lakosság foglalkoztatottsága. A pártban azonban a hatalom meghódítása után nem sokkal súlyos hibák jelentkeztek, eluralkodott a személyi kultusz és a vele párosult szektásság és dogmatizmus. A pártdemokrácia és a szocialista demokrácia korlátozásának következtében durván megsértették a szocialista törvényességet. Falun a szövetkezetek erőszakos szervezése, a beszolgáltatási rendszer túlzásai lazították a munkás-paraszt szövetséget. Mindehhez járult az első

ötéves terv céljainak túlzott felemelése, ami 1951—1952-ben a beígért emelkedés helyett az életszínvonal csökkenéséhez vezetett. S bár az elkövetett hibák nem homályosíthatják el, hogy hazánkban proletárdiktatúra, szocialista tervgazdálkodás jött létre, és ezekben az években is ennek volt köszönhető országunk fejlődése — az említett torzulások egyre inkább gátolták a szocialista termelési viszonyokban rejlő hatalmas erőforrások kiaknázását, gyengítették a munkásosztály hatalmát, veszélyeztették a kivívott eredmények megtartását és továbbfejlesztését.

1953 júniusában az MDP Központi Vezetőségének ülése feltárta az akkori pártvezetés legfőbb hibáit. A helyes elképzelések következetes megvalósítását azonban két irányból, szektás-dogmatikus és revizionista oldalról is akadályozták. A pártegység megbomlása, a szektás-dogmatikus politika, valamint a revizionizmus aknamunkája megkönnyítette a belső reakció és az imperialisták tevékenységét. Mindez együtt vezetett az 1956-os ellenforradalomhoz.

Ebben a súlyos helyzetben, amikor a szocialista forradalom minden vívmánya veszélyben forgott, a forradalmi ellentámadás gyors megszervezése és megindítása az egész magyar nép létfontosságú kérdésévé vált. Ezt az ellentámadást vitte diadalra a Magyar Szocialista Munkáspárt vezetésével, a Szovjetunió, a szovjet hadsereg testvéri segítségével a magyar nép. Az ellenforradalom leverésében népünk harcát a szocialista tábor országai egyöntetűen, testvérien támogatták.

Az ellenforradalom fegyveres erőinek megsemmisítése, a Magyar Népköztársaság törvényes rendjének helyreállítása után a népi demokratikus állam politikai és gazdasági konszolidációja került előtérbe. E stabilizációs folyamat rendkívül gyorsan ment végbe, jeléül annak, hogy a dolgozó tömegek ragaszkodtak szocialista vívmányaikhoz. A párt és a kormány helyes politikája, az 1956 előtti gazdasági, politikai hibák felszámolása, a tömegek kívánságait és igényeit kifejező reális célkitűzések nemcsak bizalmat ébresztettek, de kiváltották a dolgozók egyre növekvő aktivitását is. A szocialista demokrácia kivirágzása, annak az elvnek érvényesítése, hogy nálunk mindenkit a munkája, mai tettei és nem múltbeli helyzete alapján ítélnek meg, a párt és a tömegek szoros kapcsolata, az alkotó munka nyugodt légköre, az emberek személyes boldogulásának korlátlan lehetőségei, a gazdasági sikerek és ezzel párhuzamosan az életkörülmények javulása olyan erőssé tették szocialista hatalmunkat, amilyen az még sohasem volt.

Ilyen körülmények között nagyobb lépést tehettünk előre hazánk szocialista átalakulásának útján. Az 1959—1961-es esztendőkben befejeződött a mezőgazdaság szocialista átalakulása, a dolgozó parasztság önként, meggyőződésből a nagyüzemet, a szövetkezetet választotta. Mindezek alapján az MSZMP VIII. kongresszusa 1962 novemberében megállapíthatta, hogy *befejeztük a szocializmus alapjainak lerakását hazánkban.*

A népi hatalom éveiben a munkásosztály, a leghaladóbb forradalmi erő vezetésével, a tulajdonviszonyokban bekövetkezett változás alapján átalakult társadalmunk osztályszerkezete.

A munkás és alkalmazotti népesség száma családtagokkal együtt jelenleg (1965) hétmillióra tehető, ami az ország népességének körülbelül 70 százaléka. Számuk 1949-ben mintegy négymillió volt.

Mi vezetett a munkás és alkalmazotti népesség hárommillió főnyi növekedéséhez, milyen hatalmas változás kifejezője ez?

A mezőgazdasági népesség száma (1965) az utóbbi másfél évtized alatt mintegy másfél millióval csökkent. Ez a jelenség a fejlődés irányát mutatja, azt jelenti, hogy az ország iparosodott, a mezőgazdaság fejlődött, kevesebb ember szükséges ahhoz, hogy megtermeljék az ország „kenyerét", a mezőgazdasági jellegű ipari nyersanyagokat és a külkereskedelemben értékesítendő agrártermékeket.

Mintegy félmillióval növelték a munkás és alkalmazott népesség sorait az önálló kisiparosok, kiskereskedők, és ugyanennyire tehető a megszűnt tőkésosztály is (természetesen családtagokkal együtt). Az említett osztályok, rétegek tagjai a szocialista szektor dolgozóivá váltak, ha tisztességgel végzik munkájukat, betartják a népköztársaság törvényeit, éppen olyan megbecsülést élveznek, mint akármelyik más magyar állampolgár. Beilleszkedésüket, különösen az utóbbi években, nagymértékben gyorsította, segítette a párt helyes politikája, s hozzájárultak olyan intézkedések is, mint a származás szerinti megkülönböztetés megszüntetése a fiatalok továbbtanulásában.

Végül a munkások és alkalmazottak számának növekedéséhez hozzájárult a nők fokozottabb munkavállalása is. A kereső nők száma 1949-hez viszonyítva mintegy 600 ezerrel nőtt. Ennek társadalmi, valamint a nők helyzetére való hatása felbecsülhetetlen jelentőségű.

Társadalmunk vezetője a munkásosztály (1965). A fordulat éve óta a munkásosztály tagjainak száma megkétszereződött, ugyanezen időszakban az összes keresőhöz viszonyított arányszáma 24 százalékról 42 százalékra nőtt, ami szintén hozzájárult társadalmi súlyuk növekedéséhez. Számításba véve azokat is, akik a munkásosztály soraiból vezető posztokra kerültek vagy időközben nyugdíjba mentek — figyelembe véve a családtagokat is — ma az ország népességének mintegy fele a munkásosztályhoz sorolható.

A felszabadulás óta jelentősen emelkedett a munkások szakképzettsége és általános műveltsége. A szakmunkások aránya az 1938. évi 34 százalékról 40 százalékra nőtt.

A gyáripari munkásság számszerű növekedése a leggyorsabb a nehéziparban, a gép-, a villamos energia- és a vegyiparban. 1938-ban a gyáriparban 332 ezer munkás dolgozott, 1964-ben viszont már egy millió.

Az iparosítás eredményeként a munkásság mindinkább a nagyüzemekbe tömörült. A második világháború előtt az 500-nál több munkást foglalkoztató üzemekben a gyáripari munkásoknak 43 százaléka dolgozott. Napjainkban (1965) az állami ipar munkásainak kétharmada 500-nál több munkást foglalkoztató üzemekben dolgozik.

A munkásosztály számszerű növekedése összetételében is változást okozott. De a munkásosztály átformálja, átalakítja a soraiba beáramlott rétegeket, miközben — az iskolázás és az általános műveltség fejlődésének eredményeként — az egész osztály szocialista öntudata és szervezettsége is növekszik.

Ennek az átalakulásnak iránya leginkább a szocialista brigádmozgalomban fejeződik ki. E mozgalomban együtt, egymást kiegészítve érvényesülnek a gazdasági, anyagi és az erkölcsi ösztönzők. A versenynek ebben a formájában a dolgozók egyre öntudatosabbá válnak és példamutatásukkal terjesztik, erősítik a szocialista morált.

A szocialista brigádmozgalom a tömegek igazi népmozgalma, amely igényeiknek és elképzeléseiknek megfelelően fejlődött. A szocialista brigádvezetők első országos tanácskozása — 1961 — óta a szocialista brigádmozgalom a munkaverseny legnépszerűbb formájává vált. Az összes munkabrigádoknak mintegy 54 százaléka — 570 ezer ember — vesz részt benne, s a brigádok közül 19 ezer nyerte el e megtisztelő címet.

Az elvtársi segítségnyújtás, a szocialista emberség, a közügyek iránti fokozott érdeklődés, a munkaerkölcs legszebb példáit szolgáltatják a szocialista brigádok. Kifejezésre juttatják azokat a jellemvonásokat, amelyek az egész munkásosztály, az egész dolgozó nép sajátjai lesznek majd a teljesen felépült szocializmus magas fokán!

A körülbelül három és félmilliós mezőgazdasági népesség legnagyobb rétege *a termelőszövetkezeti parasztság*. A másik nagy réteg az állami gazdaságokban, erdőgazdaságokban, gépállomásokon foglalkoztatott mintegy 290 ezer dolgozó, családtagokkal együtt több mint félmillió ember, a mezőgazdasági népességnek mintegy 17—18 százaléka.

A termelőszövetkezeti tagok száma 1963 közepén 1 214 300 volt. Családtagokkal, termelőszövetkezeti nyugdíjasokkal ez körülbelül két és félmillió ember, vagyis a mezőgazdasági népességnek mintegy háromnegyede.

A dolgozó parasztság szövetkezetbe tömörülése megalapozta az egységes paraszti osztály kialakulását. A szocializmus alapjain megerősödött, magasabb színvonalra emelkedett a munkás-paraszt szövetség, amelynek tartalma és célja — a népi hatalom védelme mellett — a szocializmus teljes felépítése lett.

A felszabadulás utáni fejlődés és a magyarországi társadalmi viszonyok gyökeres megváltozásának kifejezője az értelmiség számának és jelentőségének növekedése. Ez a folyamat tovább folytatódik. E két évtizedben a magyar értelmiség teljesen megújult, felfrissült, gondolkodása megváltozott. A mai

értelmiségnek mintegy fele a felszabadulás után szerezte képesítését és ezeknek nagyobb része munkás-paraszt szülők gyermeke.

A szellemi dolgozóknak csaknem egynegyede egyetemet vagy főiskolát végzett. Ez összetételének minőségi javulását mutatja.

A legtöbb Szellemi dolgozó az iparban tevékenykedik, második helyen a közoktatás munkásai állnak. Viszonylag alacsony a mezőgazdaságban foglalkoztatott szellemi dolgozók száma. A szocialista átszervezéssel azonban növekszik falun is az értelmiségiek aránya.

A végbement változások legfontosabb eredménye, hogy **társadalmunkból végleg eltűntek a kizsákmányoló osztályok** és megszűnt a tőkés rend visszaállításának minden társadalmi forrása. A volt kizsákmányoló osztályok tagjainak és még inkább családtagjainak vagy leszármazottainak túlnyomó többsége beilleszkedett az új viszonyokba és munkával keresi meg kenyerét. Ma (1965) Magyarországon mindenkit végzett munkája és mai magatartása alapján ítélünk meg.

Éppen ez a mérték, a munka tette társadalmunkat nemcsak igazságossá, hanem egységessé is. Valaha így panaszkodott József Attila:

Retteg a szegénytől a gazdag
s a gazdagtól fél a szegény.
Fortélyos félelem igazgat
minket s nem csalóka remény.

A nemzet végzetes megoszlása két részre, azokra, akiknek vagyoni jogon minden kiváltságuk megvolt és azokra, akiknek a szegénység átkán kívül nem volt egyebük, csak jogtalanságuk — megszűnt. A nemzetet nem marcangolják többé kibékíthetetlen ellentétek. A közös munkában és a szocialista demokráciában megvalósuló nemzeti egység felszabadítja a nép legtermékenyebb alkotó erőit közös ügyünk felvirágoztatására.

Részlet: Két évtized 1945-1965 című könyvből

Maglód, 2018.04.05 Salánki László

A milliárdosoktól elvenni, a népnek adni!

Választás 2018

A Munkáspárt elnöke, Thürmer Gyula a napokban (2018.04.02) Debrecenben járt kampányolni, ahol elmondta, a Magyar Munkáspárt a kétszázezer forintos minimálbérért és százezerforintos minimálnyugdíjért fog küzdeni. (http://civishir.hu)

Adni kell az embereknek! Fizessenek a gazdagok! Ez a két mondat megkülönbözteti a Munkáspártot minden más párttól. Több fizetést, több nyugdíjat, jobb egészségügyet kell adni. Ehhez fejlődnie kell a magyar gazdaságnak, de a terheket is másként kell elosztani. **A terhekből jusson több a gazdagoknak**!

A dolgozó nép képviselőit a parlamentbe!

A kapitalisták képviselői által hozott törvények a gazdagok érdekeit szolgálják!

A dolgozó nép képviselői által hozott törvények a dolgozók érdekeit szolgálják!

Válassz közülük!

Te dolgozó vagy?

Akkor te és családod, a dolgozótársaid és családjuk érdekében szavazz az egyedüli baloldalt képviselő

Munkáspártra!!

A Munkáspárt 2018. évi választási programja

Ha Ön milliárdos, szupergazdag, ne olvassa tovább! Ez a program nem Önnek szól!

Ha Ön a munkájából él, ha tudja, milyen nehéz ma a fizetésből kijönni, milyen nehéz gyereket nevelni, az idősekről gondoskodni, ne tegye le, mert

ÖNNEK SZÓL!

A Munkáspárt a parlamentbe akar jutni. A parlamentbe olyan embereket kell beszavazni, akik dolgozói ésszel gondolkodnak, és képesek a gazdag tolvajok kezére csapni.

ÖNTŐL FÜGG!

Mi az Ön hangja leszünk. Az Ön érdekeit fogjuk képviselni, az Ön boldogulásáért fogunk dolgozni.

ÖNTŐL FÜGG!

Félelem és rendetlenség helyett biztonságot és rendet akarunk. Értelmetlen hadakozás helyett alkotó munkát kívánunk. Egymás ócsárlása helyett közmegegyezést!

A dolgozóknak a jogokból többet, a terhekből kevesebbet! A milliárdosoknak a jogokból kevesebbet, a terhekből többet!

EZT AKARJUK MI!

Ha megbízik a Munkáspártban, ha esélyt ad nekünk, akkor Ön is esélyt kap a változásra.

Tegyük meg együtt az első lépést egy jobb világ felé!

- 200 ezer forint adómentes minimálbért!
- Biztos jelent, kiszámítható jövőt a fiataloknak!
  Az első munkahely lehetőségét garantálja az állam!
- 35 órás munkahetet!
- Bérplafont!
  Senkinek a jövedelme ne lehessen több a minimálbér tízszeresénél!
- Egyszeri 45%-os vagyonadót a milliárdosokra, a szupergazdagokra!
  Progresszív adórendszert!
  A gazdag fizessen több adót!
- Jövedelemarányos családi pótlék bevezetését!
  A kis jövedelemmel rendelkező családokban több támogatásra van szükség.
  ÁFA-csökkentést!
  A legmagasabb általános forgalmi adó ne legyen több, mint 20 százalék!
- Mindenki számára alanyi jogon biztosítani a lakhatás lehetőségét!
  Legalább 20 ezer állami bérlakást építeni évente!
- Senkinek ne lehessen a fizetéséből adósságainak törlesztésére 20%-nál többet levonni!
- Megbízható, ingyenes, várólista nélküli orvosi ellátást akarunk!
  A mainál kétszer többet költsünk egészségügyre! Ingyenes fogorvosi ellátást!
- Vizsgáljuk felül a szociális ellátásokat!!
  Magyarországon ne legyen jövedelem nélküli, ellátatlan állampolgár. 65 év felett a gyógyszer mindenki számára legyen ingyenes!
- 100 ezer forint adómentes minimálnyugdíjat!
- Minden dolgozónak joga legyen bírálni, tiltakozni, sztrájkolni!
  El kell törölni a korlátozásokat!
- Az EU-s pénzekből mindenkinek jusson!
  Szigorú társadalmi ellenőrzést az EU-pénzek felett!

- Támogatjuk Paks-2 felépítését és új, megújuló energiaforrások alkalmazását is.
- Magyar mezőgazdaságot!
  Itthon megtermelni mindent, amit csak lehet!
- 200 ezer új munkahelyet vidéken!
  Bölcsődéket, óvodákat, járható utakat, szabad internethozzáférést, több kulturális lehetőséget, iskolákat!
- Senki ne birtokolhasson 300 hektárnál nagyobb földterületet!
  A magyar föld semmilyen formában se kerülhessen külföldi kezébe, még EU-polgáréba sem!
  A földdel való visszaélést, a spekulációt, a törvény megsértését szigorúan büntetni kell. Minősüljön hazaárulásnak!
- Az elöregedett lakótelepek állami támogatású felújítását szorgalmazzuk.
  Az állam hozzon létre 1000 milliárd forintos fejlesztési alapot a panellakások felújítására, a következő stadionépítés helyett!
- A vonat- és buszjegyek árának jelentős csökkentését akarjuk.
- Ne telepítsenek migránsokat az országba!
  Védjük meg a magyar embert, a magyar kultúrát, a magyar létet!
- Nem akarunk háborút Európában! Szankciók helyett együttműködést!

Mi készek vagyunk együttműködni másokkal.

A dolgozókért, a népért mindenkivel!

A dolgozók, a nép ellen senkivel!

Ezért szavazzon Ön is a Munkáspártra!

Maglód, 2018.04.04 Salánki László

Milyen a kapitalista termelés működési modellje?

A polgári demokrácia keretében működő kapitalista gazdaságban úgyszólván minden érték pénzel mérhető. Ez a feudális hűbéresi modellhez képest sokkal nagyobb termelési képességet valósít meg. A pénzel mérhető értékek, termékek előállítása, termelése nagy általánosságban a munkavégzéssel történik. A munkával előállított termékek valóságos értéke a befektetett munkával azonos, árát a kereslet, kínálat módosíthatja. A kapitalizmusban a termeléshez szükséges minden tényező, a munkaerő is pénzért megvásárolható, ettől tőkés társadalom. A munkaerő értéke, kiképzése szintén pénzbe kerül, ami a proletár bérében is megjelenik. A pénzért megvásárolható munkaerőt a proletár ember testesíti meg, akinek csak eladható munkaereje van. A munkaerő jelenleg túlnyomóan emberi formában létezik. A munkaerővel létrehozott értékek, termékek azonban nem azoké, akik ezt létrehozzák, hanem a termelőeszközök tulajdonosaié, a kapitalistáké, akiknek a munkája elenyésző a termék előállításában. Tehát, ha az érték, termék termelése munkával történik, akkor a termelőeszköz tulajdonosa a kapitalista értéket nem hoz létre, a termelés folyamatában szerepe elhanyagolható, mellőzhető. A kapitalista a tőkés vállalkozó, működéshez szükséges tőke –pénz- befektető a termelésben, ami ebben a modellben meghatározó ezért az előállított termék, érték is az övé, valamint a termék értékesítése után a nyereség, a profit is. A pénzért megvásárolt munkaerő ember a termelésben így csak pénzért vásárolt bérrabszolga, ha élni akar, akkor kénytelen eladnia a munkaerejét. A bérrabszolgák által termelt értékek fogyasztói elsősorban a bérrabszolgák, a proletárok. Vajon mi szükség van így a tőkésekre, ha a munkájuknak nincs értéke és a termelési folyamatban elenyésző a szerepük? A termelés minden munkafázisához csak munkaerő szükséges, a tőkés pedig nem munkaerő, így jövedelme nem a munkája, hanem a vállalkozásba befektetett tőkéje szerint, a profit. Ez a leegyszerűsített modell a kapitalizmus embertelen élősködő jellegét mutatja be a termelés oldaláról.

Miért kizsákmányoló és élősködő a kapitalista termelési modell?

Mivel a kapitalista a termelésben nem hoz létre értéket, ellenben a munkával termelt értékek tulajdonosa és a bérrabszolgák ura, nagyon embertelen, megalázó viszonyokat teremt, a modern rabszolgaságot. Súlyosan megsérti az emberi jogokat, a saját hasznáért szolgarendszert üzemeltet. Nem is tehet mást, a modell így működik.

A profit keletkezése a polgári demokráciában a törvényes kizsákmányolással, a bérrabszolgáktól elvont nyereség, miáltal a tőkés élősködővé válik. Emberséges társadalomban a nyereségből a munkaerő embereknek, a munkájával termelt értékeknek megfelelően kellene részesedniük. De mivel proletárok, a termelési tényezőkből csak a munkaerejükkel rendelkeznek, ezért a bérükért megvásárolt szolgák, bérrabszolgák, a tőkés kizsákmányolás alanyai. A tőkés, mivel munkája a termelésben elenyésző, de a proletárok által termelt érték, termék, és a profit a tőkéseké, így a tőkés élősködő. A tőkés a kizsákmányolással élősködik a proletárok felett.

Mivel a tőkés és a proletár közötti gazdasági, politikai, emberi viszony alárendelt a tőkések javára, így a kapitalizmusban a proletárok alsóbbrendű helyzetben vannak, hasonlóan a feudális földesúr-jobbágy viszonyhoz. **A polgári demokrácia nem demokrácia a proletároknak**. A tőkés és a proletár érdekei nem egyeztethetők össze.

A népi demokrácia a szocializmus termelési gazdasági modelljével ezt a termelési modellt váltja fel, kihagyja a termelésben felesleges, csak élősködő szerepet betöltőket. **A népi demokrácia a dolgozó nép demokráciája**.

Kiket szolgált a magyar nemzetgazdaság a Horthy rendszerben?

„Ipar nélkül félkarú óriás a nemzet” — mondotta **Kossuth Lajos**. Közben egy évszázad telt el, mégis a második világháború előtt Magyarország még mindig elmaradott agrár-ipari ország volt. 1938-ban a nemzeti jövedelemnek csak 37 százaléka származott az iparból, melynek termelése körülbelül negyedével volt több, mint 1913-ban. Ha figyelembe vesszük, hogy közben - mint az előbbi adat, ez is azonos területre számítva — az ország lakosságának száma is mintegy 15 százalékkal nőtt, joggal elmondhatjuk, hogy a Horthy-rendszer éveiben a magyar ipar fejlődése alig haladta meg a

lakosság szaporodásának ütemét. És még ez a fejlődés sem volt egyenletes, hiszen az 1929—1932-es gazdasági válság éveiben meredeken zuhant a termelés és a foglalkoztatottság görbéje, és csak a győri háborús program, a Szovjetunió elleni rablóháborúra való felkészülés ösztökélte ismét gyorsabb ütemre a magyar ipart.

S mert a félfeudális agrárviszonyok gúzsba kötötték a mezőgazdaságot, az még inkább egyhelyben topogott, mint az ipar. Míg az ipari termelés 1925—1926 és 1937—1938 között — elsősorban az 1935-től kezdődő konjunktúra eredményeként — évi átlagban 3,8 százalékkal növekedett, a mezőgazdasági termelés évi átlagos gyarapodása ugyanezekben az években csak 0,5 százalék volt. Így azután e tizenkét esztendőben az egy főre jutó nemzeti jövedelem is csak mintegy egy százalékkal, az egy főre jutó fogyasztás pedig csak 0,6 százalékkal növekedett.

Ezek a számok félrevezethetnek bennünket. Értékelésükkor sohase felejtsük el, hogy a kapitalista Magyarországról van szó, ahol a nemzeti jövedelem növekedése a tőkések és földesurak hasznát duzzasztotta, ahol az egy főre jutó átlagos fogyasztás növekedése nagyon is megfért a dolgozók átlagos fogyasztásának csökkenésével. Ezt bizonyítja, hogy miközben a nemzeti jövedelem emelkedett, az ipari munkások reálbére 1937-ben 9,4 százalékkal, a mezőgazdasági lakosság reáljövedelme 20,6 százalékkal volt alacsonyabb, mint 1929-ben.

Kit szolgált akkor a magyar nemzetgazdaság? A tőkéseket, a földesurakat. A lakosságnak nem egészen egy tizede az összes egyéni jövedelmeknek majdnem kétötödét vágta zsebre, s az ipari munkások évi átlagos 681 pengős, a mezőgazdasági munkások 372 pengős jövedelmével szemben a nagytőkések és nagybirtokosok átlagos évi jövedelme 126 ezer pengő volt.

A magyar ipar zöme lényegében 50, egymással szorosan összefonódott nagytőkés család kezében volt. Az öt legnagyobb magyar bank fiókintézetein, leányvállalatain, érdekeltségein keresztül lényegében az egész magyar ipar felett parancsnokolt. A Pesti Magyar Kereskedelmi Bank például 56 nagy ipari és bányavállalatot irányított. Igazgatói és főrészvényesei között ott volt Weiss Manfréd, a csepeli iparbáró; sógora, Chorin Ferenc, a Salgótarjáni Kőszénbánya tulajdonosa; Biró Pál, a Rimamurányi—Salgótarjáni Rt. vezérigazgatója; Aschner Lipót, az Egyesült Izzó vezérigazgatója; a Heinrich-család, az ország legnagyobb vaskereskedői (e család rokonságába tartozott a háborús bűnös Imrédy miniszterelnök is); a Dreher—Haggenmacher-család, a sör-, keksz- és csokoládégyárak tulajdonosa, a Goldberger textilgyáros család stb. A nagytőkések bevonták a bankok vezetésébe a nagybirtokos arisztokrácia néhány képviselőjét, az Esterházy hercegeket, a Hadik, a Somssich, Széchenyi és Zichy grófokat.

S hogy kinek termett a magyar föld kincse, azt jól mutatják a földbirtok megoszlásának adatai.

A felszabadulás előtt körülbelül 4,5 millió ember, az ország lakosságának majdnem a fele élt a mezőgazdaságiból. De a szántóterületnek több mint a fele a gazdaságok 2 százalékának birtokában volt.

A magyar tőkések és földbirtokosok nem törték magukat különösebben a nemzetgazdaság fejlesztéséért, hiszen monopolhelyzetük és az őket szolgáló, velejéig korrupt államgépezet segítségével enélkül is busás hasznot vágtak zsebre. Miközben Lillafüreden és másutt kastélyok, nyaralók épültek a felső tízezer számára, az ország adósságának évi növekedése körülbelül olyan mértékű volt, mint az évente beruházásokra fordított összeg. 1938 végén a külföldi adósságok meghaladták az egymilliárd pengőt. A külföldi tőke közvetlen behatolása is jelentős volt. 1932-ben az ipari érdekeltségeknek mintegy negyede volt külföldi. Az egyre növekvő hitelek kamatai és a profit fejében a magyar munkások és parasztok munkájának egyre nagyobb része most már nemcsak a hazai, de a külföldi tőkések páncélszekrényeit is duzzasztotta.

Az elmaradott gazdasági viszonyok, a pusztító gazdasági válság, majd a nemzetvesztő háború minden terhe a magyar dolgozók vállára nehezedett. Az állandó és tömeges munkanélküliség, amely a konjunktúra éveiben is elérte a 2—300 ezret, a válság idején 7—800 ezerre nőtt, és tovább súlyosbította a munkásság helyzetét. Kiáltó társadalmi igazságtalanságok, embertelen munkakörülmények, éhbér, teljes létbizonytalanság, kényszerű tudatlanság, nyomortanyák és kivándorlás — ezt jelentette a kapitalizmus az ország lakossága nagy többségének.

Részlet: Két évtized 1945-1965 című könyvből

Maglód, 2018.04.07 Salánki László

Mi a népi demokrácia lényege?

A népi demokrácia a dolgozó nép demokratikus hatalma, népuralom, a dolgozóknak a saját érdekükben való hatalomgyakorlásának megvalósulása. Ez feltételezi a társadalmi gazdasági rendszer átalakítását, a szocializmus megvalósítását. A népi demokráciában a dolgozók képviselői hozzák a törvényeket a parlamentben, a szocialista állam a jogállamiság módszerével működik.

Amíg a külső kapitalista nyomás és a belső ellenforradalom hatása veszélyes a népi demokráciára, addig a proletárdiktatúra szükségessége miatt a kommunista párt erőteljes és következetes vezetése elkerülhetetlen a szocialista államhatalomban. A szocialista forradalom a proletárdiktatúrával védi a népi demokráciát az ellenforradalmi erőktől.

Hétmérföldes léptekkel – a Népi Demokráciában

A húsz év előtti felszabadulás (1945. április 4.) hazánk gazdasága gyökeres átalakulásának forrásává vált. A hazája gazdájává lett dolgozó nép alkotóereje történelmünkben soha nem ismert hétmérföldes léptekkel vitte előre országunkat a gazdasági fejlődés útján. **Urak országából a nép hazája lett Magyarország**, s a néphatalom Európa egyik legelmaradottabb országát két évtized alatt az ipari országok sorába emelte. Ady látnoki szavai megvalósultak:

Ez az ország a mi országunk
Itt most már a mi kezünk épít
Tobzódtatok, tobzódtatok
Éppen elég volt ezer évig.

Az ország nemzeti jövedelme, amely a legátfogóbban tükrözi a gazdasági fejlődést, 1964-ben 3,2-szerese volt az 1938. évinek és 2,8-szerese az 1949-esnek. A fejlődés meggyorsult tempóját jól mutatja, hogy míg 1923—1938 között tizenöt év átlagában a nemzeti jövedelem emelkedése nem érte el az évi 2 százalékot, 1949—1963 között átlagosan 7 százalékkal nőtt évente.

Gazdaságunk belső szerkezetének változását az mutatja a legjobban, hogy míg 1938-ban a nemzeti jövedelemnek csak 37 százaléka származott az iparból, addig 1964-ben már a nemzeti jövedelemnek 63 százalékát termelte (az építőiparral együtt arányuk 39, illetve 74 százalék). Ez idő alatt az ország keresőnépességéből 18-ról 27 százalékra nőtt az iparban foglalkoztatottak aránya.

A gyors ütemben növekvő nemzeti jövedelemből több jutott a lakosság fogyasztására és jelentős beruházásokat lehetett megvalósítani. 1949—1964 között a lakosság fogyasztása 2,3-szeresére, az állóalapok — épületek, gépek, berendezések - növelésére évente fordított összeg pedig 4,3-szeresére emelkedett. Míg a háború előtt Magyarországon a nemzeti jövedelemnek csak mintegy 3—4 százaléka jutott beruházásokra, jelenleg a gyors ütemben növekvő nemzeti jövedelemből a beruházások aránya megközelíti a 20 százalékot, a forgóalapok növekedésével együttesen pedig a felhalmozás aránya 1963-ban 28 százalék volt.

Másfél évtized alatt csaknem 450 milliárd forintot fordítottunk beruházásokra. Ennek az óriási összegnek körülbelül háromnegyed része a népgazdaság különböző ágainak fejlesztését szolgálta, egynegyede pedig közvetlenül a lakosság egészségügyi, kulturális és lakáshelyzetét javította.

A beruházások eredményeként az ország nemzeti vagyona 1949—1964 között 307 milliárd forintról 695 milliárd forintra, tehát több mint a kétszeresére növekedett.

Az ország régi térképei elavultak. A kis Duna menti falu mellett, a pentelei fennsíkon új, szocialista iparváros, a ma már 31 ezer lakosú Dunaújváros nőtt ki. Az első szocialista várost továbbiak követték: a 25 ezer lakosú Komló, a 15 ezer lakosú Kazincbarcika stb. A legújabb ipari településeket, Tiszaszederkényt, Százhalombattát még öt évvel ezelőtt is csak kis falvakként jelezték a térképen. Megváltozott a régi iparvárosok, mezővárosok és községek arculata is. Új lakótelepek, villasorok, gyárak, egészségügyi intézmények és egyetemek sorát rajzolta fel az alkotó munka országunk térképére. 1964. január elsején az ország összes termelő állóalapjának több mint a fele új, azaz olyan beruházás eredménye volt, amelyet 1950—1964 között helyeztünk üzembe.

Két évtizedről adunk számot (1945-1965), s már az eddig elmondottak is bizonyítják: e húsz esztendő alatt többet fejlődött az ország gazdasága, mint előtte évszázadok során. De még inkább ez a

kép, ha közelebbről is megnézzük a népgazdaság egyes ágainak fejlődését, a lakosság életszínvonalának alakulását.

Részlet: Két évtized 1945-1965 című könyvből.

Maglód, 2018.04.07 Salánki László

A föld tolvaj, rabló, fasiszta nemzetei

USA, Anglia, Franciaország, Németország, Belgium, Hollandia, Olaszország, Spanyolország, Portugália, Ausztria, Japán, a cári Oroszország, a kínai császárság, Törökország, az ókori Róma, stb.

Ezek a népek a nyugati - „Európai" - értékek megteremtői!

Közös jellemzőik: Idegen népek, nemzetek meghódítása, leigázása, kifosztása, gyarmatosítása. A gyarmatosított népek emberi jogainak korlátozása. A hódítók felsőbbrendű jogainak gyakorlása. A gyarmatosítók érdekeinek megfelelően, akár népirtás. A gyarmatosított népek szolgasága, rabszolgasága. Lopás, rablás, gyilkosságok, embertelenségek. Szélsőséges formáiban totális diktatúra a gyarmatokon. Ezek a nemzetek gyarmatosítás során a Hitleri fasisztákkal versenyezhetnek embertelenségben.

A jelenlegi „civilizált" kapitalista hatalmak ezen az áron gazdagodnak, gazdagodtak. Nem mentség gaztetteikre, hogy műveltek, nagy tudással rendelkeznek, ezek a gyarmatosítók így is csak okos állatok lehetnek csupán. Az emberré válás alacsony közbenső fokán a tudásukat csak arra használják, mint az állat az agyarát, amely így a gyarmati népek kifosztására és is alkalmas.

Egyedül a népi demokráciák a Szovjetunió vezetésével küzdöttek a gyarmatosítás felszámolásáért eredményesen. A világméretű népi demokrácia a dolgozó nemzetek összefogása az internacionalizmus megvalósítása, a gyarmatosítás megszüntetése. Ez az emberiség számára az elérendő cél.

A gyarmatosítás fogalma, jellemzői:

Gyarmatosításnak nevezzük az újkor történetében azt a folyamatot, amely során a vezető nagyhatalmak gazdasági és politikai függőség alá vonják a világ fejletlenebb (nem iparosodott) területeit.

A gyarmatosítás formáit, illetve fokozatai:

- Katonailag megszállni az adott területet, s ott kiépíteni az anyaország közigazgatási rendszerét,
- Ellenőrzés (protektorátus) alatt tartani az adott területet,
- Tisztán gazdasági eszközökkel (koncessziókkal, egyoldalúan előnyös szerződésekkel) félgyarmati sorba tartani egy országot.

A gyarmatosítás célja:

- A terület stratégiai biztosítása,
- A gyarmaton lévő természeti kincsek kiaknázása,
- Olcsó munkaerő kihasználása,
- Újabb piacszerzési lehetőség.

A gyarmatosítás ideológiája:

Az elmaradott népek civilizálása (ez igencsak ellentmondásosan valósult meg, bár számos telepes, misszionárius valóban megpróbált segíteni).

A kolonializmus gyakorlat és világnézet is. Gyakorlatként magában foglalja egy társadalom leigázását egy másik társadalom telepesei által. Világnézetként a gyarmatosítás egy valóban globális geopolitikai, gazdasági és kulturális doktrína, amely a nyugat európai kapitalizmus világméretű terjeszkedésében gyökerezik. E doktrína jócskán túlélte a legtöbb gyarmatbirodalom összeomlását. A szigorú értelemben vett "települések" azaz kolóniák már jóval a globális kapitalizmus beköszönte előtt is léteztek. Az angol colony azaz gyarmat szó az ősi latin colonia-ból ered, amelynek a jelentése: előőrs vagy település. Azonban a gyarmatosítás, mint a birodalmi kormányzás elve, és a kapitalista terjeszkedés hatékony stratégiája, egy a 15. századot követően megjelent, par excellence modern nyugat európai találmány. A gyarmatosítás magába foglalja más társadalmak, a világ régióinak és e régiók erőforrásainak tartós, erőszakos kisajátítását, amit konkrét ideológiával támasztottak alá.

„Sulinet Tudásbázis: Nagy-Britannia a 16–17. században a világtenger ura lett, majd a történelem legnagyobb gyarmatbirodalmát építhette ki. Ez a birodalom fénykorában a Föld területének 1/5-ére terjedt ki! A 20. században ez a birodalom felbomlott, és az egyes területek sorra önállósodtak, ami gazdasági nehézségeket okozott az Egyesült Királyság számára. Az ország ugyanakkor a mai napig gazdasági és politikai kapcsolatban áll az egykori gyarmatokkal.

A gyarmati múlt

Gyarmatainak köszönhetően Nagy-Britannia rendelkezett a Föld valaha volt legnagyobb kiterjedésű birodalmával, ami óriási gazdasági előnyt jelentett számára. A gyarmatok rengeteg olcsó nyersanyaggal látták el a brit ipart, amelynek termékeit ráadásul könnyen el tudta adni a gyarmatbirodalom külső vetélytársaktól vámokkal védett piacán. Azaz egyszerre jelentettek erőforrást és piacot a gyarmati területek. A 20. század elején több mint 450 millió lakosa volt a Brit Birodalomnak, területe pedig több mint 36 millió négyzetkilométer volt, de ezek mellett névleg független országokra (pl. Kína) erős befolyással rendelkezett. 1870-ben a világ ipari termékeinek 30%-át állította elő! Mint a „világ műhelye", Nagy-Britannia olyan mennyiségben, és olyan alacsony áron volt képes készterméket előállítani, hogy gazdaságosabb volt az ő termékeit megvásárolni, mint a hazai piacon termelni. A Birodalom egyik kulcsszereplője a Brit Kelet-indiai Társaság volt, amely a kereskedelem nagy részét bonyolította. A Birodalom hanyatlása az észak-amerikai gyarmatok kiválásával, és az Egyesült Államok létrejöttével indult meg – ezzel ugyanis létrejött egy erős vetélytárs. A II. világháború meggyorsította a felbomlási folyamatot, ugyanis a gyarmatok nem szívesen viselték a hadviselés terheit, és egyre többen törekedtek az önállóvá válásra.

A gyarmati rendszer felszámolása

A 20. század közepe világszerte elindította a gyarmati rendszer felbomlását. A legsúlyosabb csapás talán India (amelyet a „brit korona ékköveként" emlegettek) elvesztése volt 1947-ben. A háborúban meggyengült Egyesült Királyság sem gazdaságilag sem katonailag nem volt olyan erős, hogy a függetlenségi mozgalmak útjába álljon. A gyarmatbirodalom felbomlása – amely az 1960-as évek közepére nagyjából be is fejeződött – hirtelen felszínre hozta és súlyosbította a brit gazdaság problémáit. Nagy-Britannia csak 14 terület fölött tartotta meg ellenőrzési hatalmát, ezeket egységesen ma tengerentúli területeknek nevezik. Az utolsó gyarmat, amely kivált Nagy-Britannia fennhatósága alól, Hongkong volt, amely 1997-ben visszakerült Kínához.

Nemzetközi kapcsolatok

A Birodalom azonban nem tűnt el nyomtalanul: az egykori Brit Birodalomhoz tartozó országok 1948-ben hozták létre a Nemzetközösséget, amelynek az elődje a hasonló nevű Brit Nemzetközösség volt. A Nemzetközösség feje a mindenkori brit uralkodó, azaz jelenleg II. Erzsébet, de a vezetői cím nem jár semmilyen hatalommal a tagállamokban. A csoporton belül ugyanakkor 16 állam, a Nemzetközösségi Királyságok II. Erzsébetet ismeri el uralkodójának és ezzel államfőjének Jelenleg 53 tagja van a szervezetnek, amely célja, hogy segítse a tagállamok gazdasági fejlődését, a demokrácia megerősítését. A Nemzetközösség tagjai négyévente megrendezik a Nemzetközösségi Játékokat, amely az Olimpia után a második legnagyobb sporteseményének számít a résztvevő sportolók számát tekintve."

„17 afrikai ország 50 éve szabadult fel a gyarmati sorból

ATV **(2010)**

Közülük nyolcan augusztusban ünneplik függetlenségük 50. évfordulóját. Az 1950-től 60-ig tartó afrikai függetlenedési hullám Anglia, Franciaország, Belgium, Spanyolország, Portugália és az I. világháborúig Németország 75 éves gyarmati uralmának vetett véget. Richard Dowdwen, az angol Királyi Afrika Társaság igazgatója szerint 1880 előtt az európai hatalmak csak néhány erőddel és helyi kereskedelmi képviselettel rendelkeztek, főleg a partok mentén. A betegségek és az utazási nehézségek miatt a kontinens belseje jórészt hozzáférhetetlen maradt az európaiak számára. „Aztán az

újra egyesült Németország elkezdte feszítgetni a muszkliját" – magyarázta Dowden a CCN munkatársának. „Látta, hogy Anglia és Franciaország uralja a világot, és ebből ő sem akart kimaradni. Felfedezőivel egyre mélyebben kezdett behatolni a kontinensbe" – tette hozzá.

„A kis Belgium nagyot markolt"

Mikor Henry Morton Stanley, aki akkor már megmentette David Livingstone-t, újabb felfedező útra indult, Leopold belga király megkérte, hogy szerezzen területeket Belgium számára a Kongó folyó mentén. „Ezzel a kis Belgium nagyot markolt, ami felbőszítette Angliát és Franciaországot" – fejtette ki Dowden. „Anglia már gyarmatosította Indiát, és nem igazán akarta még Afrikát is, de úgy érezte, hogy ha mindenki ott van, neki is ott kell lennie" – tette hozzá.

„Civilizációt a vadembereknek"

1884-85-ben a Berlini Konferencia célja az volt, hogy Afrikát felosszák Anglia, Franciaország, Belgium, Spanyolország, Portugália és Németország között. „Azért nem akartak egymással harcolni, hogy az afrikaiak rá ne jöjjenek arra, hogy a fehér embert is meg lehet ölni" – magyarázta Dowden. „Ehelyett a térképen húzott vonalakkal jelölték ki a gyarmatok határait, ahol még nem is jártak, a meglévő királyságokra, földrajzi adottságokra és az ott lakókra való tekintet nélkül. „Azt hitték, hogy elhozzák a civilizációt a vadembereknek. Bevezették a kereszténységet, a kereskedelmet, az oktatást, az igazságszolgáltatást, a fosztogatást és a kényszermunkát" – sorolta Dowden.

Óriási katonai fölény – kevés ellenállás

Kezdtek rádöbbenni, hogy Afrikában rengeteg kiaknázásra váró természeti kincs van. Az európai hatalmak azzal igazolták meg tettüket, hogy „felszabadítják" az afrikaiakat az arab rabszolga-kereskedők elnyomása alól, akik azután is folytatták tevékenységüket, miután Európában, már megszűnt a rabszolgatartás. Az európaiak – részben az akkoriban kifejlesztett gépfegyvereknek köszönhető óriási katonai fölényük miatt – kevés ellenállással találkoztak Afrikában. Dowden elmondta, hogy a Szudánért vívott csata egyetlen napján 10 800 szudáni halt meg, szemben a 48 angol katonával.

Mindenki a saját szája íze szerint…

Az elkövetkező évtizedek során minden gyarmatosító hatalom a saját szája íze szerint uralkodott. Dr. Gareth Austin a Londoni Gazdasági Főiskola történésze rámutatott, hogy a gyarmatosítás célja a brit és francia adófizetők terheinek csökkentése volt, és sok esetben több adót szedtek be a gyarmatokról, mint amennyit azok költöttek.

„Az angol doktrína az volt, hogy minden gyarmatnak gazdaságilag önellátónak kell lennie, ezért a gyarmati kormányzat növekedését magasabb kormányzati bevételekből kell biztosítani" – írta dr. Gareth az „Afrika gazdasági fejlődése és a gyarmati örökségek" című cikkében. Hozzátette, hogy a Nyugat-Afrikai földművesek által termelt többletet visszatartották az angol kormány kötvényei számára, hogy segítse a brit gazdaság háború utáni talpra állását. Dowden elmondta, hogy Franciaország Afrika „elfranciásításában" hitt, és saját nyelvének és kultúrájának terjesztésébe fektetett be.

Afrikai vezetők gyarmati országaikat képviselték a francia kormányban. „Ez Angliában elképzelhetetlen lett volna, mivel ők nem akartak közös társaságba tartozni afrikaiakkal" – magyarázta Dowden. „Anglia a törzsek vezetői által közvetett hatalmat gyakorolt az afrikai emberek fölött. Kíméletlenül elfojtottak minden lázadást" –tette hozzá. Dr. Austin szerint a meglévő különbségek ellenére a gyarmati uralom gyakorlásának módjában több volt a hasonlóság, mint a különbözőség. Az I. világháború után Németország gyarmatai fel lettek osztva Anglia és Franciaország között, hogy a Nemzetek Ligája érdekei szerint gyakorolják hatalmukat.

A gyarmati rendszer vége

A gyarmati rendszer végét az jelentette, hogy India Angliától függetlenné vált. „Mivel India kivívta függetlenségét, Afrika is harcolni akart” – mondta Dowden. „Anglia teljesen tönkrement a II. világháború után, és már nem tudott gyarmataiba invesztálni, ezért jobbnak látta lemondani róluk, mint háborúzni Afrika-szerte a megtartásukért” – tette hozzá.

„A gyarmatosítás kezdetével ellentétben a függetlenedés néhány kivételtől eltekintve békésen valósult meg” – folytatta Dowden. „A maga módján Franciaország is függetlenséget biztosított gyarmatai számára, de még sok évig hátrahagyta csapatait, és helyi kormányzóit” – fejtette ki az Afrika-kutató. „Portugália megtagadta a függetlenséget gyarmataitól, és még hosszabb ideig megtartotta őket” – zárta mondandóját Dowden.

atv.hu / CNN”

Maglód, 2018.04.15 Salánki László

USA hazugságai – Vietnámi háború

Az USA vietnámi háborúja a polgári demokrácia és a népi demokrácia küzdelme volt és ekkor még a fejlettebb társadalmi formát képviselő Szovjetunió, a szocializmus aratott győzelmet.

Tudni illik, hogy a népi demokrácia a dolgozó nép, a polgári demokrácia a kapitalista élősködők, bérrabszolga tartók hatalma. A népi demokráciát a szocializmus, a polgári demokráciát a kapitalizmus valósítja meg, ezért fejlettebb társadalmi forma a szocializmus.

Az emberiség fejlődésében megszokott a társadalmi visszarendeződés. A rabszolgalázadásokat a parasztfelkeléseket, a proletár forradalmakat rendszeresen leverték és megtorolták az urak, de mégis ez vitte előbbre a társadalom fejlődését. A termelőeszközök fejlődése megköveteli a társadalmi gazdasági rendszer változását. A következő fejlettebb társadalmi forma a kapitalizmus után a szocializmus, jelenlegi veresége csak időleges. A társadalmi gazdasági rendszerek ellentmondásai vezetnek harcokon, küzdelmeken keresztül a fejlettebb, emberibb szintre. Az emberiség érdeke az emberibb társadalmi forma megteremtése, de harc nélkül ez nem megy. A kapitalizmus kibékíthetetlen ellentmondása a termelés társadalmi jellege és az elosztás magánjellege, a dolgozó nép kifosztása, a termelőeszközök fejlődésével társadalmi katasztrófához vezet. Ez megköveteli a társadalmi gazdasági rendszer változását.

„Hamis híreken alapult a vietnami háború 2005. november 7. múlt-kor Történelmi Magazin:

Alaptalanul indította meg az Egyesült Államok a katonai támadást 1964 augusztusában Vietnam ellen, illetve a casus belliként értelmezhető jelentéseket továbbító Nemzetbiztonsági Hivatal munkatársai tisztában voltak azok hamis tartalmával.

1964. augusztus 4-én, két nappal az első akciót követően, újabb támadás érte a Tonkini-öbölben állomásozó amerikai hadihajókat. Lyndon Johnson, az Egyesült Államok akkori elnöke és nemzetbiztonsági tanácsadója, Robert MacNamara azonnal kiadták a parancsot a légierőnek a megtorló hadműveletekre. Három nap múlva a Kongresszus is hitelesnek értékelte az amerikai Nemzetbiztonsági Hivatal (NSA) jelentéseit mindkét támadásról. A döntés felhatalmazást és egyben igazolást jelentett az elnök számára a térségben való katonai jelenlét erőteljes növelésére.

A két NSA-jelentés tartalma a következő volt: augusztus 2-án három észak-vietnámi üzemanyagszállító hajó megtámadott egy amerikai felségjelzésű rombolót; (komolyabb sérülés, látványos kár nem keletkezett.) két nappal később, augusztus 4-én, egy ködös éjszakán több amerikai hajó jelentette, hogy valószínűleg észak-vietnámi hajók tüzeltek rájuk, bár mindez nem biztos, mivel semmilyen látható bizonyítékuk nincs, amivel alátámaszthatnák az állításukat.

Annak ellenére, hogy a második jelentés gyakorlatilag egyetlen bizonyítható állítást sem tartalmazott, az NSA mégis kijelentette: a támadás megtörtént, Hanoi másodjára alkalmazott szándékos agressziót Amerika ellen. A szervezet továbbította a jelentéseket Washingtonba, a Pentagonnak és a Fehér Háznak. Az elnök reakciója és a háború további alakulása ismeretes.

Matthew Aid, a hírszerzési ügyek elismert, független szakértője most azt állítja: az NSA hivatalnokai tökéletesen tisztában voltak az általuk továbbított második jelentés hamis tartalmával, azaz pontosan tudták, hogy a kulcsfontosságú bizonyítékként kezelt augusztus 4-i támadás soha nem történt meg. ….”

– Milyen érdekes? Szíria bombázása (2017-2018) is hamis, nem bizonyított (kitalált, hazudott) információk miatt történt. Ezt a fasiszta USA rendszeresen megteszi –

„A napalm sem tudta megtörni a vietnamiakat Múlt-kor történelmi magazin 2015

1975. április 30-án ért véget a vietnami háború. A háborúban az Egyesült Államok 58 ezer katonát vesztett, a vietnami katonai és polgári áldozatok száma több millióra tehető. A vietnami háború volt az Egyesült Államok történelmének első katonai veresége, a traumát az amerikaiak máig nem tudták teljesen feldolgozni. Bill Clinton amerikai elnök 1995-ben, a háború befejezése után 22 évvel jelentette be a kétoldalú diplomáciai kapcsolatok teljes körű normalizálását. …”

„Hazugságra alapozott támadás a vietnámi háborúban? National Geographic 2010. 10. 28.

Robert J. Hanyok amerikai történész olyan dokumentumokat talált, amelyből kiderül, hogy a vietnámi háború idején a titkosszolgálatok a lehallgatott üzeneteket meghamisították.

1964. augusztus 2-án erőtlen támadást indítottak az észak-vietnámi csapatok a térségben tartózkodó néhány amerikai hadihajó ellen. Az ütközetnek nem nevezhető incidenst követően mindkét fél inkább higgadtan próbálta kezelni a helyzetet, ám két nappal később az amerikai elnök a titkosszolgálatok jelentése alapján mégis offenzívába kezdett.

Az Amerikai Nemzetbiztonsági Hivatalból ugyanis olyan információk kerültek az elnökhöz, melyekből egy újabb, és immár súlyosabb vietnámi támadás képe rajzolódott ki. A titkosszolgálatok által lehallgatott vietnámi üzenetváltásból azt olvasták ki a kódfejtők, hogy az észak-vietnámi hadsereg augusztus 4-én ismét megtámad két amerikai hadihajót, a Tonkin-öbölben tartózkodó USS Maddox és a USS C. Turner Joy cirkálókat.

Halakra lövöldöztek

A katonai vezetés azonnal tűzparancsot adott ki, csakhogy mint utólag kiderült a hadihajók semmilyen célpontot nem találtak a közelben. Az eredménytelenség persze nem a rosszul célzott lövéseknek vagy a szerencsétlenül megválasztott taktikának volt köszönhető: a hadihajók közelében egészen egyszerűen nem tartózkodtak ezen a napon észak-vietnámi erők. A vélt vietnámi támadás két forráson nyugodott. Az egyik a titkosszolgálatok által lefülelt titkos távirat, a másik pedig a Maddox cirkáló szonográfusa által észlelni vélt ellenséges hadihajó motorcsavar hangja.

Ez utóbbiról ugyan hamar kiderült, hogy mindösssze a Maddox saját motorcsavarjának hangjáról van szó, a megfejtett titkos távirat azonban hosszabb „karriert" futott be. Az amerikai kongresszusban Robert S. McNamara védelmi miniszter többször is hivatkozott rá, mint az észak-vietnámi agresszió bizonyítékára, noha helyettese a New York Times cikke szerint már nem sokkal a támadást követően azt mondta: „A pokolba is! Ezek a hülye tengerészek repülő halakra lövöldöztek!

Gerge W. Ball mondata arra utal, hogy a védelmi minisztériumban is sejthették már augusztus 5-én is, hogy valójában a két hadihajót senki sem támadta meg. Mindezek ellenére a Tonkin-öbölben lezajlott állítólagos konfliktus jó alapot adott Johnson elnöknek arra, hogy a kongresszust jogkörének kiszélesítésére és a vietnámi szerepvállalás jelentős megnövelésére bírja. A vietnámi háború gyakorlatilag ezután az eset után eszkalálódott jelentős mértékben, hogy aztán közel ötvenezer amerikai és hozzávetőleg egymillió vietnámi életébe kerüljön a szándékosan félremagyarázott titkos távirat és a meg nem történt Tonkin-öböl támadás. …"

Vietnam a II. világháború előtt francia gyarmat volt, amíg Európában a nácik el nem foglalták Franciaország egy jelentős részét, távol-keleti szövetségeseik, a japánok pedig a francia gyarmatokra tették rá a kezüket. Vietnamban ellenük alakult meg a Viet Minh nevű fegyveres függetlenségi mozgalom, ami egyszerre volt nacionalista és kommunista, és a japánok kapitulációja után azt sem nézték jó szemmel, hogy a háború után a franciák visszaszereznék korábbi érdekeltségeiket.

Wikipédia: „ A szárazföldi hadműveletek nagyobbrészt Dél-Vietnámban, továbbá Kambodzsa és Laosz határ menti területein folytak. Kezdetben az amerikai katonai tanácsadók által kiképzett Dél-vietnámi Hadsereg csapatai próbálták felszámolni a délen az esőerdőkben és a kiterjedt föld alatti alagútrendszerekben bujkáló és a vidéki falvakat uraló ellenállók és gerillák csapatait. A délen uralkodó politikai elnyomás és káosz miatt az ellenállók száma az évek során nem csökkent, sőt emelkedett. Az amerikai politika és hadvezetés az 1960-as évek közepén úgy döntött, a tanácsadók és kiképzők mellé harcoló amerikai katonákat is küld a térségbe. A gerillák mellett az északi hadsereg katonái is gyakran harcoltak délen, sőt többször is megkísérelték a déli országrész teljes katonai megszállását, amit csak az amerikai tűzerő révén sikerült visszaverni.

Észak-Vietnám felett ugyanekkor légiháború dúlt. Az amerikai bombázók a teljes észak-vietnámi ipart lerombolták, bár a szovjet és kínai gazdasági és katonai támogatás miatt ez nem rengette meg az országot.

A becslések 800 ezer és 3 millió közé teszik a vietnámi áldozatok számát. A háborúban valamivel több, mint 58 000 amerikai vesztette életét."

- Milyen ismerős? A fasiszta USA ismérve a népirtás -

Történelmi cikkek: A vietnámi háború tekinthető az emberiség történetében **a harmadik legpusztítóbb katonai konfliktus**nak (a két világháború után) hiszen teljes időtartama alatt, 1955 és 1975 között összesen 5 millió áldozatot követelt. A vietnámi háború az USA történetének is fontos része, egy teljes generáció életének meghatározója, mivel 1960 és 1973 között összesen 2,5 millió amerikai fordult meg a vietnámi összecsapásokban.

A vietnami háború (1955-1975) alapvetően az első indokínai háború folytatásának tekinthető. Ezt a háborút a gyarmatosító Franciaország vívta Indokína visszaszerzéséért a Ho Si Minh vezette, Viet Minh (vagy Vietkong) nevű függetlenségi mozgalom csapatai ellen. Míg a Vietkong a kommunista országok támogatását élvezte, addig a franciák a Truman-doktrína alapján az Egyesült Államoktól kaptak mind nagyobb pénzügyi és logisztikai segítséget, hogy a kommunizmus további térnyerésének elejét vegyék. A háború utolsó éveiben a költségek túlnyomó részét már az USA viselte. Ennek ellenére **a francia gyarmati hadsereg** képtelen volt úrrá lenni a helyzeten, s **1954. május 7-én Dien Bien Phu alatt döntő vereséget szenvedett.** 1954. június 22-én megbukott a francia kormány és a háborút ellenző Pierre Mendès-France került hatalomra. Ígéretet tett a francia nemzetgyűlésnek, hogy 30 napon belül rendezi az indokínai kérdést, ellenkező esetben lemond.

A vietnami háború az Egyesült Államok leghosszabb fegyveres konfliktusa volt egész történelme során.

A dzsungelben nagyon nehéz volt felvenni a harcot a bunkerekben, alagútrendszerekben bujkáló észak-vietnamiakkal. A viet cong katonáit sokszor meg se lehetett különböztetni a rizsföldeken dolgozó emberektől, így voltak olyan területek, amit free fire zone-nak nyilvánítottak, bárkire lehetett lőni, gyakorlatilag a civil lakosságra is ellenségként tekintettek. Úgyhogy csak meneteltek a dzsungelben, falvakat gyújtottak fel, helikopterekről lőtték az erdőt. Kicsit olyan volt, mintha az amerikaiak a dzsungellel hadakoznának: a Da Nang-i légi bázisról kiindulva bombákkal, napalmmal szórták meg az erdőt, valamint a hordók színe alapján az Agent Orange-nek nevezett növényvédő szerrel, amitől lehullottak a fák levelei.

A háború megítélése egy idő után nagyon rossz lett a hátországban, békemozgalmak alakultak, a tengerészgyalogosok által elkövetett háborús bűnök (a My Lai-i mészárlásként elhíresült esetben 1968. március 16-án az amerikaiak egy egész falut kiirtottak, gyerek, sőt csecsemők is voltak az áldozatok között), és a visszatérő sebesültek látványa és az általuk mesélt történetek elborzasztották Amerikát.

– Ez bizony fasizmus a javából. -

„Pentagon-iratok: 7000 fénymásolt oldal, ami megváltoztatta a világot 2018.02.25 444.hu

- 1971. június 13-án a világ legbefolyásosabb lapja, a New York Times címlapján valami olyasmi jelent meg, amitől mindenkiben megállt az ütő.
- A Pentagon egyik vezető szakértője 43 kötetnyi szigorúan titkos elemzést és kormányzati dokumentumot adott át a sajtónak, amelyek az egymást követő amerikai elnökök addig elképzelhetetlen mennyiségű és minőségű hazugságát leplezték le.
- És azt is, hogy egy megnyerhetetlen háborúban vesztette életét több millió vietnami civil és több tízezer amerikai katona.
- Ami a publikálást követő napokban történt, az alapvetően határozta meg, ahogy a szólásszabadságról, média és hatalom viszonyáról, a szivárogtatásokról, a demokráciáról, a háborúról és úgy általában a politikáról gondolkodunk. …”

Maglód, 2018.04.17 Salánki László

USA hazugságai – Szíriai háború

Az amerikai, francia, angol fasizmus terrorbombázása a szokásos hazugságokon alapult. E dicső „civilizált” nagyhatalmak, a nyugati - Európai „értékek” szerinti cselekedtek. Ezen országok múltja és jelene a gyarmatosítók barbársága. Gazdagodásuk jelentős tényezője a világ népeinek kifosztása, megalázása, gyarmatosítása. Ezekre a „civilizált” népekre jellemző a lopás, rablás, fasizmus. Nem tanácsos hátat fordítani nekik, megbízhatatlan emberek lakják ezen országokat.

Ezek a barbár országok akarnak utat mutatni a világnak?

Dr. Bashar Al Jaafari nagykövet úr beszéde az ENSZ-ben a támadás után

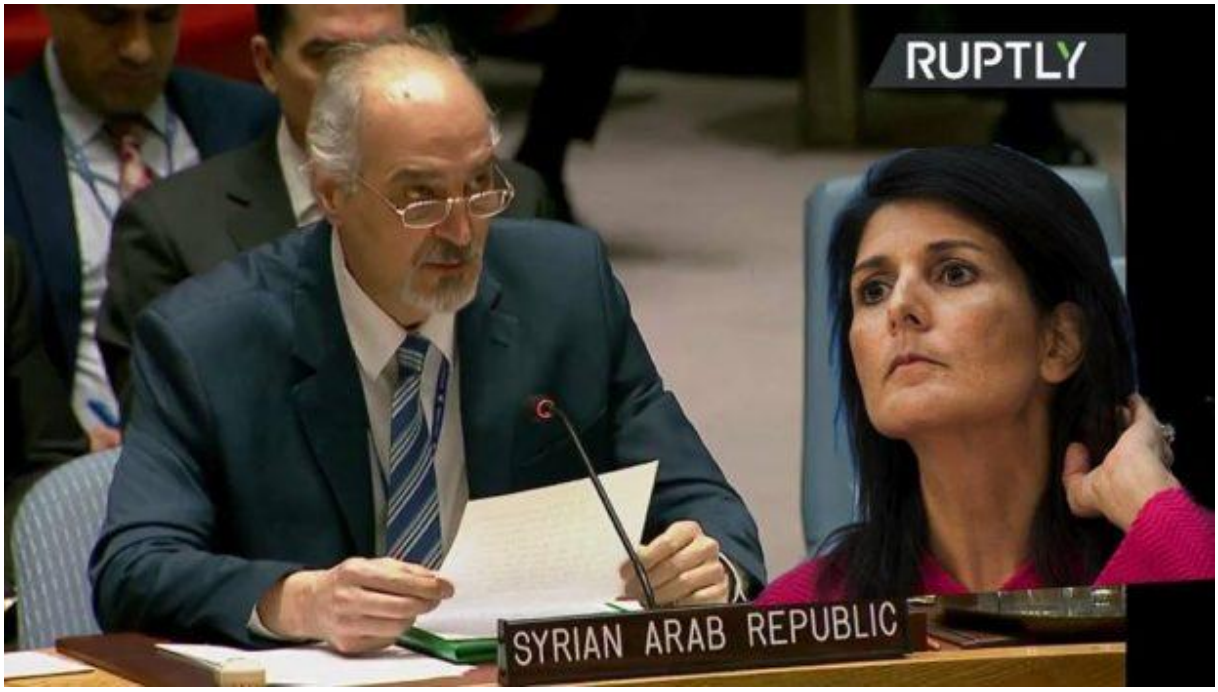

2018. 04. 18.

Dr. Bashar Al Jaafari nagykövet úr
A Szíriai Arab Köztársaság állandó ENSZ nagykövete
“A helyzet a Közel-Keleten”
New York
14/4/2018

Elnök úr,

Nagyon örvendek, hogy a főtitkár úr ma velünk van ezekben a rendkívül fontos pillanatokban, mind az ENSZ munkájának, mind a történelme szempontjából. A főtitkár úr tegnapi beszédében figyelmeztetett, hogy visszatért a hidegháború. Ez igaz, és mindannyian egyetértünk ennek a mondatnak a tartalmával. Ebből az alkalomból meg kell emlékeznünk arról, hogy ki fogalmazta meg a hidegháború filozófiájának visszatérését. Mindannyian emlékszünk arra, hogy a Szovjetunió összeomlása után, megjelentek azok a filozófiai könyvek ezekben az országokban, amiket Francis Fokuyama írt a “Történelem Vége” címet adva művének, majd követte egy másik amerikai gondolkodó, akit Sámuel Hantingtonnak hívnak, a “Civilizációk Harca” nevű művével. Ez a kettő könyv alapozta meg a hidegháború visszatérését, mert ennek a két könyvnek a fő mondanivalója az volt, hogy: “Világ nemzetei, vagy követitek az amerikai utat, vagy meg fogunk támadni titeket”. Vagy ahogyan azt Amerikában szokás mondani: “My way Or the highway”-t. Így tért vissza a hidegháborús filozófia hangulata. A hazugság uraim semmiben sem segített, a tulajdonosát segíti ki egyszer, de ha az a hazugság ismétlődik, akkor az nyílt titok lesz, és lerántja a leplet az tulajdonosáról.

A francia kollégám az imént említette, hogy Angliával és az Amerikai Egyesült Államokkal együtt hajtottak végre támadást a nemzetközi közösség nevében az én hazám ellen. Ő ezt mondta. Én érdeklődni szeretnék, hogy miféle nemzetközi közösségről beszél a francia nagykövet kollégám? Ő vajon egy tényleg létező nemzetközi

közösségről beszél?! A nemzetközi közösség, amit maguk képviselnek, engedélyezte vajon a három ország kormányát, hogy megtámadja a hazámat? Ez a három ország kapott felhatalmazást az ENSZ gyűléstől, hogy végre hajtsa ezt a támadást a hazám ellen?

A három nagykövet kollegám azt állította, hogy vegyi fegyver gyártó központokat támadtak Szíriában. Ők ezt mondták.

Ha ennek a három országnak a kormánya tudja, hogy merre találhatók ezek a központok – amikről azt állítják, hogy lebombázták – akkor miért nem osztották meg ezeket az információkat a Vegyi Fegyver Tilalmi Szervezettel? Miért nem osztották meg ezeket az információkat a Damaszkuszban tartózkodó kutató csapattal, mielőtt megtámadnák az én hazámat? Ez egy kérdés.

Ebből az alkalomból biztosítani szeretnék mindenkinek, hogy szerencsésen megérkezett ma délben a tényeket felderítő kutató csapat, ami a vegyi fegyver tilalmi szervezethez tartozik. Persze ismeretlen okokból késleltették a kutató csapat megérkezését Bejrútból Damaszkuszba egy egész napig, míg meg nem történt a támadás. Mintha valaki tudata volna a csapattal, hogy ne menjenek Damaszkuszba, amíg meg nem történik a támadás. A lényeg az, hogy a kutató csapat ma délben érkezett meg Damaszkuszba és az ő kívánsága szerint egy közös megbeszélést fog tartani ma este hét órakor damaszkuszi időszámítás szerint a szíriai oldallal. A hazám kormánya minden kellő segítséget meg fog adni ennek a delegációnak, hogy sikerrel fejezze be a feladatát.

A tudományos kutatóintézetet Barzében – amit lebombázott a három ország a támadás során, azt kétszer is átvizsgálta egy csapat a vegyi fegyver tilalmi szervezettől. Adtak nekünk róla egy hivatalos bizonyítványt, hogy ebben a kutatóintézetben semmiféle vegyi tevékenység nincsen. Rendben, ha egyszer a vegyi fegyver tilalmi szervezet kutatói benyújtottak tavaly egy hivatalos bizonyítványt, hogy ebben a központban semmiféle vegyi tevékenység nem található, ami nem egyezne a mi kötelezettségeiknek a vegyi fegyver tilalmi szervezet tagjaként, akkor az hogyan egyezne azokkal vádakkal, miszerint a támadások vegyi fegyvert gyártó üzemet céloztak meg?

Az amerikai kolléganő azt mondta, hogy: “a beszéd ideje véget ért tegnap”. De akkor mi itt miért ülünk és élünk, mint diplomaták és nagykövetek az ENSZ gyűlésben? A mi feladatunk az, hogy beszéljünk, a feladatunk az, hogy fényt derítsünk egymásnak arról, ami történik, hogy a nem világos és eltitkolt dolgokra derítsünk fényt. A feladatunk nem az, hogy az ENSZ-hez azért forduljunk, hogy megindokoljunk egy támadást egy vagy két ország ellen, hogyan érhetne véget a beszélgetésnek az ideje?! A beszéd ideje nem fogyhat el a diplomaták számára az ENSZ gyűlésen amennyiben a cél az, hogy az agressziót megakadályozzuk, amennyiben az ENSZ célja a nemzetközi jog szabályzatának és alapjainak betartása.
A francia és a brit kollégák beszéltek egy munkatervről, felhívták az ENSZ államtitkár urat ennek a végrehajtásához mielőtt az ENSZ gyűlés megegyezne ennek kapcsán a szíriai kormánnyal. Én most a kormányom nevében szeretnék egy ellen munkatervet javasolni, amire köteles ma a három agresszor ország válaszolni.

1- Olvassák el az ENSZ egyezményt és fogja fel ésszel ez a három ország a kötelességét a nemzetközi béke és biztonság betartásában, ne fenyegesse, és ne ássa alá a nemzetközi békét és biztonságot.

2- Azonnal állítsa le ez a három ország a támogatását a terrorista szervezeteknek hazabán.

3- Hagyja abba a hazudozást és a tények manipulálását, hogy megmagyarázzák ennek a három országnak a folyamatos agresszióját a hazám, Szíria ellen.

4- Fel kell fognia ennek a három országnak, hogy hét év Szíriára kiszabott terrorista háború után, amit ennek a három országnak a kormánya vív a regionális eszközeivel együtt, az összes rakétájuk, hadflottájuk és repülőjük nem fog minket leállítani arról, hogy a terrorizmusotokkal végezzünk, és nem fogja ezt az akaratot elhatározást megtörni. A szíriai népet nem fogják megakadályozni, hogy a saját politikai jövőjét saját maga írja meg, semmiféle beavatkozás nélkül, bárki által is legyen az. Ígértem önöknek tegnap, hogy nem fogunk kötött kézzel állni bármilyen támadással szemben és a szíriai kormány betartotta ígéretét. El fogom magyarázni önöknek, hogyan tartotta be a szíriai kormány az ígéretét.

Itt engedjék meg, hogy a beszédemet a nemzetközi legitimitáshoz ragaszkodó tagoknak mondjam, azt, hogy a Szíriai Arab Köztársaság a szövetségeseivel és barátaival együtt – akik sokan vannak, válaszolni fognak a jogtalan támadásra, ami ma reggel érte hazámat. Amit viszont én kérek önöktől ma az az, hogy mint diplomaták, mint nagykövetek, önök, akik tartják magukat a nemzetközi legitimitásoz és szabályzathoz, hívják fel az Egyesült Államokat, Angliát és Franciaországot, hogy olvassák el a bizottság rendeleteit, amik az államok szuverenitását, tiszteletben tartását tartalmazzák, és az agresszió alkalmazásának használatát ellenzik a nemzetközi kapcsolatok pályáján. Hátha felfogja ennek a három országnak a kormánya, még ha csak egyszer is azt, hogy a feladata ezen a gyűlésen belül a nemzetközi béke és biztonság megóvása és nem pedig az aláásása. Ahogyan én azt az előbb is mondtam, három példányom van ebből a szabályzatból. Megkérem a bizottságot,

hogy adják át ezeknek a delegációknak, hogy okuljanak a törvényeiből a tudatlanság és zsarnokságuk erdeje mélyén.

Elnök úr,

A nemzetközi jog és ENSZ szabályzat törvényeit erőszakosan megsértve, a mai nap hajnalán szombaton 2018, Április 14-én, 3 óra 55 perckor, az Amerikai Egyesült Államok, Anglia és Franciaország végre hajtott egy agresszor és álnok támadást a Szíriai Arab Köztársaság ellen. A támadás abban nyilvánult meg, hogy 110 rakétát lőttek ki a Szíriai Arab Köztársaság területe irányába, Damaszkuszba, és más szír városokban.

Erre a hatalmas támadásra válaszolva, a Szíriai Arab Köztársaság legitim jogát használta az ENSZ 51-ik anyag alapján az önvédelem és az agresszió megfékezésében. A szíriai légvédelem ellenállt a hármas támadás rakétáinak. Ennek ellenére néhány rakétának sikerült eltalálni az egyik kutatóintézet épületét Damaszkuszban, Barze környéken és Damaszkusz területén kívül is. Ebben a központban oktató intézet található és tudományos laboratóriumok. Szerencsére kizárólag anyagi károk adódtak. A kedves, okos és modern rakéták el lettek térítve az útvonalukról, melyek egy katonai bázist céloztak meg Homs város közelében. Az egyik felrobbanása során 3 civil sérült meg.

Ezeknek az országoknak a kormányai agresszor kijelentések kibocsátásával alapoztak erre a támadásra, magas pozíciókat betöltő politikusaik által. Azt mondják, hogy az egyetlen kifogásuk a Szíriai Arab Hadsereg előrehaladása ellen a terrorista csoportokkal szemben a vegyi fegyver használata. Állításuk szerint. Ezért ezek a terrorista csoportok megrendeztek egy színdarabot, ami szerint vegyi fegyvereket vetettek be Doumában. Hamis tanúkat hívtak és megrendezték az állítólagos tett színhelyét, mint ahogyan azt előzőleg is tettek. Elkészítették az ürügyet, hogy ezt a jogtalan támadást végrehajthassák. Ezt a támadást másképp nem lehet megmagyarázni, mint hogy az eredeti támadó, avagy az USA, Anglia és Franciaország döntött a beavatkozásról, megbosszulva a terrorista karjainak a veszteségét Ghoutában. Megragadom az alkalmat és elmondom azt is, hogy le lettek tartóztatva azok, akik megrendezték a vegyi fegyveres színjátékot Ghoutában. A bűnösök be is vallották, hogy az egész filmet megrendezték az elejétől a végéig. A filmet oda tudjuk adni, amennyiben az elnökség szeretné.

Fel szeretném hívni a figyelmüket arra, tisztelt nemzetközi legitimitást és szabályzatot betartó kollégák, hogy a jogtalan támadás új üzenetet továbbított a terroristáknak, ami arra utal, hogy használjanak bátran vegyi fegyvert a jövővbe, nemcsak a szíriai civilek ellen, hanem a további bűntetteikben is, amik más országokat fognak elérni. 146 levélben figyelmeztettük önöket, hogy terveik vannak a terrorista csoportoknak, ami alapján vegyi fegyvert fognak bevetni Szíriában.146 levél a kezükben és a Főtitkárság hozzáférése alatt. Ma néhányan megint próbálják feltalálni a kereket és megtudni az angyalok nemét.

Nagyon jól tudják uraim azt, hogy ez a támadás, összhangban volt a vegyi fegyver tilalmi szervezet kutatócsoportjának érkezésével Szíriába, hazám kormányának kérésére, hogy kiderítsék mi volt ez az állítólagos vegyi fegyver Doumában. Természetes eredményeként, amit a támadók üzentek az önök és az egész világ számára az az, hogy semmibe sem veszik az önök ENSZ tagságát és nem is akarnak egy átlátható és szakmai vizsgálatot, hanem azon dolgoznak inkább, hogy a küldöttség munkáját megakadályozzák. Pont úgy, ahogyan történt hat évvel ezelőtt 2013-ban Dr. Selestrommal, amikor útján volt Damaszkuszból Khan Al-Asal-ba, mint ahogyan azt egy előző nyilatkozatomban elmagyaráztam.

A támadás, ami történt ma, nem csak a hazám Szíria ellen szólt, hanem egy támadás volt az ENSZ, az Egyezmény ellen. Támadás a nemzetközi törvény ellen. Támadás 193 tagállam ellen itt a gyűlésben. Washington, London és Párizs törekvése, hogy megbuktassa a nemzetközi kutató delegációk munkáját, egy jellegzetes folyamatos irányzat, annak ellenére, hogy ezek mindig kihangsúlyozzák a támogatásukat minden hasonló kutató csapatnak, miközben politikai nyomást és zsarolást végez a zárt szobák falain belül, az ENSZ gyűlésen semmibe véve az alapelveket, amiért ezt a tanácsot megalapították. Emlékezzünk vissza azokra a kutatócsapatokra, amik foglalkoztak Líbiával, Irakkal, Jugoszláviával és Afrikával. Egyetlen egy felderítő csapat munkája sem sikerülhet, amíg politikai zsarolás és nyomás alá van téve. Nem sikerülhet.

A három támadó országnak mondom: ti vádlók, kétszínűnek vagytok és hazugok. Karrierként űzitek minden olyan nemzetközi munka megbuktatását, ami nem szolgálja az érdekeiteket. Folyamatosan – amióta csak ez a nemzetközi szervezet meg lett alapítva – kihasználjátok az összes nemzetközi kutató csapat munkáját vagy megbuktatjátok. A felderítő delegációk történelme Irakban, Jugoszláviában, Líbiában, Afrikában és Szíriában tanúsítja azt, hogy mást mondtok, mint amit tesztek. Ennek a gyűlésének az összes napirendjét kihasználtátok, hogy eltérítsétek a szerepétől a nemzetközi béke és biztonság megóvásától. A ti saját agresszor, gyarmatosító, beavatkozó politikátok szolgálatába alkalmaztátok.

A főcím tegnap este az amerikai és nyugati médiumokban a hazugság és csalás gyakorlása volt egy előre készített média kampányban, aminek a célja egy hamis győzelem dicsérete, amiről nagyon jól tudják, hogy hazugság, miközben ez a három kormány a támadását hajtotta éppen végre a hazám Szíria ellen, és miközben a hazám légvédelme ellenállt ezeknek a rakétáknak tiszteletre méltó módon. Miközben a légvédelmünk kilőtte

vagy eltérítette a rakétáikat a céljaik eléréséről, az amerikai hadügyminiszter és vele együtt az amerikai agresszor vezérkari vezetője a színpadon álltak egy bámulatos hazug és manipuláló színházi jelenetben – ahogyan azt önök mind látták – ott álltak képtelenül válaszolni olyan racionális kérdésekre, amikre a közvélemény választ várt. Én személyesen, több millió más emberrel együtt, őszinte szánalmat éreztem irántuk. Szántam őket, ahogyan ott álltak, mint két bukott diák ismételgetve olyan üres mondatokat, amik nem válaszolták meg az újságíró kérdéseit, aki jogosan kérdezte azt, hogy mi történt volna a sok civilekkel, ha megsemmisítenek egy állítólagos vegyi fegyver raktárat és a vegyi fegyver elszabadul a levegőben? Nincs válasz! Annak az újságírónőnek a kérdésére sem tudtak ketten válaszolni, idézem: "Tegnap még nem volt bizonyítékuk arról, hogy vegyi fegyvert használtak volna tényleg Doumában, hogyan tudták meg nehány óra alatt, és mi változott annyi idő alatt, hogyan változtatta meg így a véleményét?". A válasza az volt, hogy kapott egy megerősítést a titkosszolgálattól.

A Szíriai Arab Köztársaság elítéli teljes mértékben ezt a hármas amerikai, brit, francia támadást. Ez a támadás megint bizonyítja, hogy a három támadó ország semmibe veszi a nemzetek legitimitását, amiről hosszasan szokott beszélni irgalmatlan hazug módon. Ez bizonyítja a három támadó ország egyedüli hitét az dzsungel erőviszonyaiban, és az erő logikájában, mikor ők állandó tagok abban a szervezetben, ami törekedne a nemzetközi béke és biztonság megóvásában és tiltaná az agresszor támadások megtörténését az egyezmény szabályai és céljai szerint.

A Szíriai Arab Köztársaság undorát fejez ki a katari shejkség szánalmas álláspontja iránt, ami támogatta a nyugati hármas támadást Szíria ellen, miután engedték a támadó tüzeket kiindulni az amerikai Aidid támaszpontról Katarban. Nem meglepő a Katar shejkség fiúkáitól az ilyen álláspont. Ők azok, akik mindenféle támogatást nyújtottak a terrorista bandáknak a muszlim testvériségen belül és kívül, hogy a stabilizációt megrázza az arab világ országaiban, főleg Szíriában.

A Szíriai Arab Köztársaság felkéri a nemzetközi közösséget – ha létezik olyan, ma hallottunk egy új fogalmazást, hogy mi az a nemzetközi közösség – és az ENSZ biztonsági gyűlést, hogy szigorúan ítéljék el ezt a támadást, ami nem juttat másra, mint a feszültségek fokozása a régióban és a világban az égész nemzetközi békét és biztonságot fenyegetve.

Tisztelt nemzetközi legitimitáshoz ragaszkodó urak, felhívom önöket, hogy képzeljék el azt a képzeletbeli gyűlést, amin az Amerikai Nemzetbiztonsági Gyűlés döntött Szíria megtámadásáról tegnap. Én másképp nem bírom elképzelni őket, mint mondják egymásnak, hogy „ semmi jogi alapunk nincsen arra, hogy egy katonai csapást mérjünk Szíriára. Bizonyítékunk sincs rá, hogy vegyi támadás történt Douma városában, de felejtsük el mindezt, hisz nekünk sohasem kellett ilyen ürügy semelyik katonai akciónkhoz, hogy vissza forduljunk a nemzetközi legitimitáshoz, vagy bármi jogi ürügyhöz. Mondják továbbá egymásnak, ahogy azt én elképzelem:" Ez a katonai csapás kötelező számunka és a szövetségeseink számára, hogy elterelhessük a világ figyelmét a politikai elitünkről és azoknak a botrányaikról. A korrupció rendszere az Arab-Öbölben fizesse ki a számláját ennek a támadásnak, de az mindennél fontosabb, hogy védjük meg a terrorizmust, aminek a felügyeletén évek óta dolgoznunk Szíriában."

Köszönöm elnök úr,

Orientalista.hu – Siroi Isi, Szíriai Hírek

Maglód, 2018.04.19 Salánki László

USA hazugságai – Iraki háború

Mi cél vezette a nyugati hatalmakat? A gyarmatosítók „demokráciája”? Hazudtak az iraki vegyi-fegyverekről szokásos módon. Nem marad más magyarázat céljukra, mint az újragyarmatosítás, egészen Moszkváig, Pekingig, Ázsia gyarmatosítása. A gyarmatosító nyugati nagyhatalmak jól megszedték magukat Ázsia kifosztásából. De ráfaragtak és felszabadultak a gyarmati sorból Ázsia népei, hála a Szovjetunió segítségének. Most vissza akarják szerezni a jólétük forrásait, a gyarmatokat, de már megint útjukban áll Moszkva és Peking.

Az iraki háború valódi oka Ázsia gyarmatosítása.

Az iraki háború idején Moszkva, az ellenforradalom zavarában, még nem tudott ellenállni, de mára megváltozott a helyzet, így ma dühönghetnek a gyarmatosítók.

Megint felsorakoztak Ázsia határain a gyarmatosítók hadai. Európa felől előretolt hadállás Ukrajna, már dörögnek Donbasz földjén az ordas had fegyverei. Afganisztán Szíria, Irak, Korea, gyülekeznek az ordas gyarmatosítók, fasiszták hadállásai.

A fasizmus a kapitalizmus védelmében, a proletárdiktatúra pedig a szocializmus megvédésére fegyver. A polgári demokrácia diktatúrája a fasizmus, ami a demokrácia árnyékában nyíltan vagy a háttérben mindig jelen van a kapitalizmusban. A nyugati hatalmak gyakran barátkoznak és segítik a nyílt fasiszta diktatúrákat. A népi demokrácia a kapitalista tendenciák elnyomására használja a proletárdiktatúrát, ami egyben a fasizmus leghatékonyabb ellenszere.

Wolfowitz az iraki háború valódi okairól: Index 2003.05.29

Paul Wolfowitz amerikai védelmi miniszterhelyettes szerint a Bush-kormányzat "bürokratikus okokból" hangsúlyozta a tömegpusztító fegyverek fenyegetését az Irak elleni háború igazolására, de nem ez volt a konfliktus igazi oka.

Wolfowitz a Vanity Fair magazin legújabb számában megjelenő interjújában kijelentette, hogy az iraki inváziónak volt egy másik, "csaknem észrevétlen, mégis óriási jelentőségű" oka: Szaddám Huszein elnök megbuktatása lehetővé tette az Egyesült Államoknak, hogy visszavonja haderőit Szaúd-Arábiából, és ezzel levegyék a királyságról az al-Kaida terroristahálózat fenyegetésének terhét.

"Ez az egyszerű lépés önmagában megnyitja az ajtót egy békésebb Közel-Kelet előtt" - jelentette ki Wolfowitz, hangsúlyozva, hogy a tömegpusztító fegyverek kérdése sohasem volt a Szaddám Huszein megdöntésére indított megelőző háború fő oka az Egyesült Államok szemében. Ugyanakkor "bürokratikus okokból" Washington mégis ezt választotta, mert "ez volt az egyetlen ok, amelyben mindenki egyetérthetett".

Hét héttel az iraki háború befejezése után egyetlen tömegpusztító fegyvert sem találtak az országban, és semmilyen bizonyíték sem került napvilágra Szaddám Huszein rendszere és az al-Kaida kapcsolatairól, holott az Egyesült Államok és Nagy-Britannia éppen ezt a két okot hangoztatta a háború indoklásául.

"Wolfowitz kijelentései jól illusztrálják a Bush-kormányzat szándékát a tömegpusztító fegyverek kérdésének jelentéktelenné tételére, annak ellenére, hogy az ilyen fegyverek utáni kutatásról továbbra is úgy beszélnek, mint elsődleges céljukról" - írja az AFP francia hírügynökség. Donald Rumsfeld védelmi miniszter kedden lehetségesnek mondta, hogy az irakiak "úgy döntöttek, még a konfliktus előtt megsemmisítik" ezeket a fegyvereket.

Tudták, hogy az iraki háború oka hazugság : Origo 2016.01.27.

Új minőséget értek el az amerikaiak 2003-as iraki inváziója körüli csúsztatások. Most kiderült, hogy volt, aki számított arra, hogy egyetlen tömegpusztító fegyvert sem találnak Szaddám Huszein raktáraiban. De nem szólt erről annak, aki a fő döntéseket hozta.

Hazugságra építettek:

Az iraki háborúról tudjuk: Washington azzal az ürüggyel vágott bele 2003 tavaszán – ENSZ-felhatalmazás nélkül –, hogy megsemmisítse Szaddám Huszein vélelmezett tömegpusztító fegyverkészletét (WMD). Később

kiderült, ilyenek nincsenek: a tömegpusztító fegyvereket kereső csoport 2004-es zárójelentésében megállapította, hogy az iraki diktátor hosszú évekkel az invázió előtt felhagyott atom- és biológiaifegyver-programjával.

2011-ben az is kiderült, hogy a WMD-k létezésére apelláló titkosszolgálati jelentés téves volt, mert az informátor hazugságaira alapozták. Ez azonban nem akadályozta meg 2002 októberében George Bush amerikai elnököt, 2003 februárjában pedig külügyminiszterét, Colin Powellt, hogy arról győzködjék a világ közvéleményét: Szaddám Huszeint meg kell dönteni, mert biológiai fegyverei vannak, ilyeneket fejleszt, támogatja a nemzetközi terrorizmust, és atomfegyverprogramon dolgozik. Mindezt a vezető amerikai napilapok szekundálása mellett.

Fény derült Tony Blair felelősségére Nagy-Britannia iraki háborús szerepvállalása kapcsán 888.hu 2016

Nagy-Britannia úgy csatlakozott 2003-ban az iraki hadműveletekhez, hogy lett volna még lehetőség az akkori iraki rezsim fegyverzetének békés leszerelésére - állapította meg az iraki háború hátterének feltárására hét éve kezdődött hivatalos brit vizsgálat.

A bizottság megállapítása szerint "távolról sem kielégítő" az a mód, ahogy annak idején a brit kormány törvényesnek minősítette a brit katonai beavatkozást.

A jelentés szerint a vizsgálat egyértelműen feltárta, hogy Nagy-Britannia hibás hírszerzési adatok és értékelések alapján csatlakozott az iraki háborúhoz.

Blair 8 hónappal az invázió előtt tudta, hogy az iraki háború jogtalan: Index.hu 2009.11.29.

Megdöbbentő bizonyítékot tárt fel a Mail on Sunday az iraki brit szerepvállalást vizsgáló bizottság engedélyével Tony Blair egykori miniszterelnök meghallgatása előtt. A lap négy és fél éve már nyilvánosságra hozta a volt legfőbb ügyész, Lord Goldsmith két héttel a háború kezdete előtt írt levelét, amelyben arra figyelmeztette Blairt, hogy a háború "jogilag megalapozatlan lehet". A most nyilvánosságra hozott dokumentum szerint Goldsmith 2002 júliusában, nyolc hónappal a háború előtt kelt levelében teljes egészében illegálisnak minősítette a kormányfő háborús terveit.

Beismerés: hazugságon alapult az első öbölháború: 24.hu 2011. 08. 28.

Az informátor iraki titkosügynök a Szaddam-rendszer bukását akarta. Saját bevallása szerint nem akart háborút kirobbantani az az egykori iraki titkos ügynök, akinek hazugságai annak idején nagyban hozzájárultak az amerikai invázió 2003 márciusában történt megindításához.

Minderről a német szövetségi hírszerzésnek (BND) dolgozó, 44 esztendős iraki férfi először nyilatkozott egy német lapnak, beismerve, hogy hazudott. A Die Welt című napilap az általa szenzációsnak nevezett interjút vasárnapi számában közölte.

A volt iraki vegyészmérnök a többi között elmondta: a mozgatható iraki biológiai fegyverlaboratóriumokról szóló történetet csak azért találta ki, hogy ezzel is elősegítse Szaddám Huszein megdöntését.

Az ügynök megerősítetlen információit a BND továbbította az Egyesült Államoknak, amely aztán használta is ezeket a háború megindításának indoklásához.

A történet az egyik legnagyobb titkosszolgálati botrányként került bele az iraki háború krónikájába. Rafid Ahmed al-Dzsanabi a német hírszerzéstől annak idején a “Curveball” fedőnevet kapta, bár – mint az interjúban állította – sokáig azt sem tudta, hogy információival a BND-t látja el. Szavai szerint hosszú ideig azt gondolta, hogy az ENSZ-fegyverellenőrei faggatják őt. A “történelmi hazugságáról” elhíresült ügynök feleségével és két gyermekével együtt jelenleg Karlsruhében munkanélküli segélyből él.

Megdöbbentő jelentés az amerikai invázióról: magyarhirlap.hu 2015.04.01

Tízszer annyian haltak meg a "terrorellenes" küzdelemben, mint ahogy azt Washingtonban állították

Legalább 1,3 millió ember vesztette életét a Washington vezetésével több, mint egy évtizede indított terrorellenes háborúban, ami azt jelenti, hogy a veszteségmérleg nagyjából 10-szerese annak, mint amiről a média és a döntéshozók eddig tájékoztattak - derült ki egy jelentésből, amelyet három orvosi csoport készített az iraki invázió 12. évfordulója alkalmából.

Az iraki lakosság 5 százalékát kiírtották

Irakban az amerikai invázió 2003-as kezdete óta a terrorellenes háborúban közvetve vagy közvetlenül legalább egymillió embert öltek meg, vagyis a teljes lakosság 5 százalékát. Ebbe nem számolták bele azokat az irakiakat, akik menekülni kényszerültek és a veszélyes körülmények miatt vesztették életüket. A terrorellenes háború miatt 3 millióan kényszerültek otthonuk elhagyására az ázsiai országban.

Az utolsó amerikai katonák is elhagyták Irakot:Origo 2011.12.18

Nyolc évig és kilenc hónapig tartott az iraki háború, amely vasárnap reggel ért véget az utolsó amerikai csapatok távozásával. Az amerikai erők elköltöttek 3000 milliárd dollárt, és elvesztettek majdnem 4500 katonát, de tömegpusztító fegyvereket sehol sem találtak. A civil áldozatok száma az óvatos becslés szerint is meghaladja a százezret, és nehéz lesz elfelejteni Abu Graib kínzásait is.

Bocsánatot kért az iraki háború 179 brit áldozatától - az egymillió irakitól nem: Alfahír 2016.07.10

John Prescott volt brit miniszterelnök-helyettes szerint illegális volt a 2003-ban indított iraki háború, amelyben Nagy-Britannia is részt vett.

Prescott, aki Tony Blair egykori munkáspárti miniszterelnök helyettese volt az iraki háború kitörésének idején, a *Sunday Mirror* című vasárnapi baloldali brit lapban közölt cikkében azt írta: Kofi Annan volt ENSZ-főtitkár már 2004-ben megállapította, hogy az iraki háború illegális, mivel a beavatkozás elsődleges célja az iraki rendszerváltás volt.

"Mélységes sajnálkozással és indulattal ugyan, de most már úgy gondolom, hogy (Annannak) igaza volt" - áll Prescott cikkében.

MEA CULLPA APRÓ HIÁNYOSSÁGOKKAL

John Prescott - aki Lord Prescott néven jelenleg a felső parlamenti kamara, a Lordok Háza tagja - közölte: volt miniszterelnök-helyettesi minőségében **megköveti az iraki háborúban elesett 179 brit katona hozzátartozóit.**

A politikus ugyanakkor nagyvonalúan átsiklott a háború iraki áldozatai felett. Pedig ők egy kicsit többen voltak. A hadműveletek során óvatos becslések szerint 150 ezer iraki civil és 30 ezer iraki sorkatona vesztette életét. Ám nemzetközi orvos szervezetek tavalyi jelentése szerint 2015-ig az áldozatok száma **elérte az egymillió főt is.** A heveny lelkiismeret furdalással küzdő lord tőlük **elfelejtett bocsánatot kérni.**

Volt idő, amikor az Egyesült Államokat nem zavarta a vegyi fegyveres népirtás: 444.hu 2013.08.27.

A Foreign Policy, a világ egyik legbefolyásosabb külpolitikai szakfolyóirata szerint, hét, 1982-1985 között keletkezett dokumentumot bányászott ki a titkosítás alól nemrég feloldott CIA-akták közül, amelyekből egyértelműen kiderül, hogy Irak az 1980-88 közötti irak-iráni háborúban rendszeresen vetett be vegyi fegyvereket az iráni rohamok megakadályozására.

A lap munkatársai több akkori illetékessel is interjút készítettek, amelyek alapján még súlyosabb következtetésekre jutottak. Az Egyesült Államok nem szimplán elnézte Iraknak a vegyi fegyverek bevetését, de a háború sorsdöntő csatájában még műholdas felderítési adatokat megosztva stratégiai támogatást is nyújtott Szaddám Huszeinnek a tömegpusztító fegyverek bevetéséhez.

A CIA tudott az iraki vegyi fegyverkezés leállításáról: Origo 2005.02.01

Az amerikai Központi Hírszerző Ügynökség (CIA) belső jelentésben helyesbítette korábbi álláspontját és megállapította, hogy Szaddám Huszein volt iraki elnök már 1991-ben feladta vegyifegyver-programját.

Az amerikai kormány a térség és a világ biztonságát fenyegető iraki tömegpusztító fegyverekkel indokolta a katonai fellépés szükségét a bagdadi rezsim ellen. A CIA által irányított 1500 fős csapat tavaly decemberben (2004) csendben beszüntette a kutatást Irakban a háború igazolására annyit emlegetett tiltott fegyverek után, noha a szakértők korábbi vezetője, David Kay már egy évvel korábban elismerte, hogy a bagdadi rezsimnek a háború előtt már nem voltak tömegpusztító eszközei vagy fegyverprogramjai. A csoport várhatóan februárban terjeszti be zárójelentését kutatásairól.

Évtizedes háború miatt vitatkozhatnak a britek és az amerikaiak: Napi.hu 2017.11.05

Az egykori brit miniszterelnök, Gordon Brown szerint a 2003-ban indult iraki háború előtt az amerikai hírszerzésnek is komoly kétségei voltak Szaddám Huszein iraki diktátor tömegpusztítói fegyvereinek létezéséről. De ezt inkább elhallgatták és az Egyesült Királyságát is berángatták a háborúba - írja az MTI helyi források alapján.

Maglód, 2018.04.20 Salánki László

USA hazugságai – Afganisztáni háború

Az USA szokása szerint átverte az egész világot, hazudott. Természetesen ez a háború is a gyarmatosításért folyik már régóta.

Ázsia gyarmatosítása!

A nagy múltú, fejlett kultúrájú, méreteiben hatalmas államok (India, Perzsia, Kína stb.) meghódítása az afrikai területszerzésnél sokkal nehezebbnek bizonyult.

India belső megosztottságát kihasználva a 19. század közepére Anglia kiterjesztette hatalmát az egész országra. Ezzel megszerezte a „korona legékesebb gyémántját". 1857-ben az indiai katonák és parasztok felkelést robbantottak ki az angol uralom ellen (szipoly-felkelés). A felkelést leverték, és Viktória királynőt India császárnőjévé koronázták.

Indiában a megszilárduló angol uralom mellett százezrek haltak éhen.

Az 1850-es évek végén a franciák megjelentek és gyarmatosítottak Délkelet-Ázsiában (Indokína: Vietnám, Laosz, Kambodzsa)

Az ázsiai gyarmatosításba Oroszország is bekapcsolódott. Határait már a 16. században kitolta az Urálig. Ezután az oroszok fokozatosan birtokba vették a gyéren lakott Szibériát, s eljutottak a Csendes-óceánig. A 19. század közepén megindult az orosz hódítás Belső-Ázsiában (Kazahsztán, Kirgizisztán, Tádzsikisztán, Türkmenisztán, Üzbegisztán) és a Kaukázus vidékén (Azerbajdzsán, Grúzia, Örményország)

Terjeszkedésük során a Kaukázus vidékén Törökországgal, Belső-Ázsiában Angliával kerültek összeütközésbe, a távol-keleti hódítás Japánnal vezetett háborúhoz (1904. május).

Az ázsiai gyarmatosítás sajátossága volt a félgyarmati helyzet, amikor az egykori állam bizonyos látszatönállóságot megőrzött, a közigazgatást a helyi vezetők végezték, gazdaságilag viszont teljesen kiszolgáltatottá vált az ország. Ilyen félgyarmati sorba került Perzsia (ma Irán) és Kína. Míg Perzsiában angol és orosz érdekek érvényesültek, Kínában szinte minden nagyhatalom érdekelt volt. A század végére Kínát érdekeltségi övezetekre (érdekszférákra) osztották Anglia, Franciaország, Oroszország, Németország és Japán között. 1899-ben az USA meghirdette a „nyitott kapuk" elvét, ezzel minden ország számára egyenlő gazdasági befolyást teremtett Kínában.

Wikipédia: 2001. szeptember 11-én (a hivatalos vizsgálat szerint) az Oszáma bin Láden vezette al-Káida lerombolta a New York-i World Trade Centert, két eltérített utasszállító repülőgépet vezetve belé. Ezzel egyidejűleg egy másik gépet belevezettek a Pentagon épületébe, egy negyedik eltérített repülőgép pedig lezuhant Pennsylvania államban, miközben utasai megkísérelték visszafoglalni a terroristáktól. George W. Bush, az Egyesült Államok republikánus elnöke válaszcsapás-sorozatot indított. Az első lépés 2001. novemberében az Oszama bin Ládent és az al-Káida más vezetőit rejtegető, Omár molla vezette radikális iszlám állam, az Afgán Iszlám Emirátus megszállása volt.

13 évig tartott, de sikertelen volt az afganisztáni misszió: Alfahír 2014.12.28

Az Egyesült Államok és a NATO december 8-án vetett ünnepélyesen véget az afganisztáni harci küldetésnek, amely a 2001. szeptember 11-i, egyesült államokbeli terrortámadások után, a tálib szélsőségesek vezette kormány elmozdításának céljával indult. A misszió csúcspontján közel ötven ország mintegy 140 ezer katonája állomásozott az országban, s 2001 óta az ISAF vesztesége 3485 fő volt. Az áldozatok közül 2224-en amerikai állampolgárok voltak.

A háború ára Afganisztánban: euronews.com 2016.02.17

2001 óta mintegy 92 ezer ember halt meg az afganisztáni háborúban, közülük több mint 26 ezer civil 2015 januárjáig. Ugyanezen időszak alatt közel 100 ezren sebesültek meg. Ugyanakkor az afgán civilek nem csupán a kormányerők és a lázadók közti tűzharcok során vesztik életüket - rengetegen meghalnak öngyilkos merényletekben, légicsapásokban, valamint éjszakai rajtaütésekkor, amelyeket terroristagyanús elemek házaiban tartanak.

Minden brit családnak 700 ezer forintjába kerül az afganisztáni háború: hvg.hu 2013.05.30

Az afganisztáni háború összesen legalább 40 milliárd fontjába (14 ezer milliárd forint) fog kerülni Nagy-Britanniának, és a végszámla háztartásonként így várhatóan eléri a kétezer fontot (700 ezer forint), miközben a brit haderő által ellenőrzött afganisztáni térségek biztonsága mit sem javult - áll egy kiadás előtt álló könyvben.

Ezermilliárd dollárba került az afganisztáni háború: mno.hu 2014.12.15

Mintegy ezermilliárd dollár az az összeg, amelyet az Egyesült Államok az afganisztáni hadműveletekre költött.

A londoni Financial Times gazdasági napilap szerint az afganisztáni konfliktus költségeinek hozzávetőleg 80 százaléka Barack Obama amerikai elnök hivatali idejére esett, mivel Obama 2009-ben jelentősen kiszélesítette az amerikai katonai műveleteket Afganisztánban. Az amerikai kormány azonban még soha nem részletezte az Egyesült Államok eddigi leghosszabb, 13 éves katonai konfliktusának költségeit.

Ráadásul az iraki háború is 1700 milliárd dollárba került, és e két költség együtt fontos tényezője annak, hogy az amerikai közvélemény, sőt maga az Obama-kormányzat is immár vonakodik a hasonló katonai intervencióktól másutt a világban – áll a Financial Times értékelésében.

A Marshall-terv költségeinél is több

Az afganisztáni háborúra a 2001-ben indult hadműveletek kezdete óta közvetlenül 765 milliárd dollárt különített el az amerikai kormány, 125 milliárd dollár a háború finanszírozására felvett hitelek kamataira ment el, emellett 100 milliárd dollárba került az afganisztáni újjáépítés. Csak ez utóbbi kiadás – reálértéken számolva – nagyobb a második világháború utáni nyugat-európai újjáépítésre összeállított Marshall-terv költségeinél – mondta a brit napilapnak John Sopko, az afganisztáni újjáépítés amerikai kormányzati főellenőre. Sopko szerint ebből az összegből több milliárd dollárt vagy elloptak, vagy olyan programokra pazaroltak, amelyeknek az afganisztáni körülmények közepette „nem sok értelmük volt”.

A Financial Times számára a Harvard egyetem szakértői által elvégzett számítások szerint az iraki és az afganisztáni háború veteránjainak eddigi egészségügyi költségei elérik a 134 milliárd dollárt, és a következő évtizedekben a két konfliktus sérültjeinek kezelése, illetve az idősödő veteránok orvosi ellátása várhatóan további 836 milliárd dollárba kerül.

MINDVÉGIG ÁTVERTÉK A VILÁGOT? Nem a terrortámadás, hanem a közben felrobbantott Plutónium bomba okozta a New Yorki ikertornyok tragédiáját!: egyazegyben.com 2016.05.14

Az oroszok megoldották a World Trade Center 2001. szeptember 11-i tragédiájának rejtélyét, nyilvánosságra hozva a feltárt eredményeket és a bizonyítékokat is! A közvélemény számára tételesen feltárták a sokak által már ismert, de eddig kimondatlan titkot, hogy a World Trade Center ikertornyainak felrobbantását nem a repülőgépekkel becsapódó arab terroristák hajtották végre, hanem képzett és előre felkészített „szakemberek” 2 kilotonnás plutónium bombával. Ez lényegében egy 10 centis neutron bomba, ami az amerikai hadseregtől megszerzett tüzérségi eszköz.

A műveletet már jóval korábban előkészítették, a gépeltérítők pedig csak ürügyül szolgáltak. A pokoli erejű plutónium bomba az épület alatt robbant, aztán a hatalmas üregbe omlott az épület úgy, hogy a szupererős acélvázat a neutron fluxus gyakorlatilag porrá olvasztotta. Ezt kerozinnal, de még hagyományos bombával is lehetetlen lett volna elérni.

A robbanás a föld alatt történt - aminek a villanása igen rövid, és az is leginkább az infra tartományban van -, majd pillanatok alatt magmává olvasztotta a kőzetet. Ez magyarázza a torony tetején lévő magas antenna elfüstölését, de a hatalmas mennyiségű betonport is, aminek ráadásul 72 órán át radioaktív sugárzása van. Ezért halnak meg sokan azóta is rákos daganatoktól azok, akik ott voltak.

9-11 avagy a nagy átverés

Fájdalmas Megtévesztés - Painful Deceptions 9/11

Amerikai segítség nélkül összeomlana az afgán hadsereg: vs.hu 2018.01.15

Huszonegy terrorcsoport tevékenykedik Afganisztán területén - mondta Asraf Gáni afgán elnök, aki vasárnap a CBS amerikai televíziós csatornának nyilatkozott.

Ezek a csoportok több tucatnyi öngyilkos merénylőt vetettek be, szinte futószalagon képezik ki a merénylőket az elnök szerint. A kormányerők ostrom alatt állnak.

A tévétársaság adatai szerint tavaly az első négy hónapban több mint négyezer afgán kormánykatona és rendőr sebesült meg, 2,5 ezer pedig meghalt. Azóta Gáni nem volt hajlandó nyilvánosságra hozni a veszteségadatokat.

Újságírók kérdéseire válaszolva, hogy meddig tarthat ez a lehetetlen állapot, azt felelte, akár egy teljes emberöltőn át is.

Arra a kérdésre, igaz-e hogy az Egyesült Államok támogatása nélkül a kormány három nap alatt összeomlik, azt válaszolta, a források szempontjából ez helytálló vélekedés. „Nem lennénk képesek támogatni hadseregünket fél évnél tovább az amerikai segítség és potenciál hiányában” – mondta. Hozzátette, hogy ez azért van, mert nincs pénzük.

A CBS adatai szerint a az Egyesült Államok fedezi Afganisztán védelmi költségeinek 90 százalékát, 4 milliárd amerikai dolláros támogatás formájában. További 30 milliárd dollárt fordított Washington eddig az ország helyreállítására.

Még mindig dollármilliárdokat emészt fel a megnyerhetetlen háború: Napi.hu 2018.02.07.

Az afganisztáni háború 2018-ban 45 milliárd dollárjába kerül az Egyesült Államoknak - idézi az MTI a Pentagon helyettes államtitkára, Randall Schriver bejelentését.

A szenátus és a képviselőház külügyi bizottságaiban tartott meghallgatáson számolt be a tárca munkájáról, és az afganisztáni háború fejleményeiről. Ez volt az első szenátusi meghallgatás Afganisztánról azóta, hogy - mintegy fél évvel ezelőtt - Donald Trump elnök meghirdette az Egyesült Államok új afganisztáni stratégiáját.

A 45 milliárd dollár magába foglalja a hozzávetőlegesen 13 milliárd dolláros kiadást az afgán földön állomásozó amerikai haderőre, az afgán hadsereg támogatására szánt 5 milliárd dollárt, és a Kabulnak nyújtott 780 millió dolláros gazdasági és logisztikai segítséget is - mondta el Schriver, aki az ázsiai és csendes-óceáni biztonsági ügyekért felelős a Pentagonban.

A szenátorok eléggé kritikusan fogadták a beszámoló pénzügyi részleteit, és elsősorban az érdekelte őket, hogy vajon az amerikai kormányzat elképzelései tárgyalóasztalhoz kényszeríthetik-e az afgán tálibokat.

A képviselőház fegyveres erőkkel foglalkozó bizottságának meghallgatásán Schriver beszámolóját szintén bírálatokkal fogadták, az egyik észak-karolinai republikánus képviselő, Walter Jones például azt firtatta, hogy "meddig ontanak még vért az amerikaiak" Afganisztánban.

Donald Trump elnök januárban, amikor egy autóbomba Kabulban, az afgán fővárosban több mint száz ember életét oltotta ki, kategorikusan kijelentette, hogy a tálibokkal nincs tárgyalás.

"Nem akarunk szóba állni a tálibokkal, befejezzük azt, amit be kell fejeznünk" - fogalmazott akkor Trump.

Maglód, 2018.04.21 Salánki László

Közeledik május elseje a dolgozók ünnepe

Május 1-je, a munka ünnepe? Valóban a munka ünnepe a kapitalisták által kizsákmányolt, elnyomott munkások, dolgozók számára május elseje? A munkát ünneplik a dolgozók, miközben harcolnak emberi jogaikért?

A munkát ünnepeljék a henyélők, élősködők, kizsákmányolók, úgy sincs részük belőle!

A dolgozók ünnepeljék a tőke alóli felszabadulásért vívott harcként május elsejét, a dolgozók, a munkásosztály ünnepét.

Wikipédia: A **munka ünnepe** (korábban a **munkások ünnepe**) a nemzetközi munkásmozgalmak által kiharcolt ünnepnap, a legtöbb országban hivatalos állami szabadnap, amely a munkások által elért gazdasági és szociális vívmányokról hivatott megemlékezni. A legtöbb országban május elsején, az Amerikai Egyesült Államokban és Kanadában viszont szeptember első hétfőjén ünneplik.

Május 1-je hasonló tartalommal katolikus egyházi ünnep is, munkás Szent József, a munkások védőszentje (Jézus nevelőapja) tiszteletére. XII. Piusz pápa 1955-ben egy újonnan kreált ünneppel: a május elsejét „József, a munkás” ünneppé emelte.

Az ugyanerre a napra eső ősi európai pogány ünnepek, mint például a beltane, vagy a hagyományok, mint a májusfa állítása, más eredetűek és tartalmúak.

Mit ünneplünk május 1-jén? mult-kor.hu 2015.05.01

Százhuszonöt éve, 1890-ben ünnepelték először május 1-jét, amely egy évszázadon át volt a munkások nemzetközi ünnepe, az 1990-es évektől pedig a munkavállalók szolidaritási napja.

Az ünnep előzményei az ipari forradalomig nyúlnak vissza. Az utópista szocialista brit gyáros, Robert Owen 1817-ben javasolta a munkások addig 10-14 órás munkaidejének nyolc órára csökkentését. Tüntetések és sztrájkok sorozata után Nagy-Britanniában és gyarmatain 1847-ben napi tíz órában maximalizálták a nők és gyerekek munkaidejét, de a tízórás munkaidő csak az 1870-es évekre vált általánossá. Az ausztráliai Melbourne-ben 1856. április 21-én a kőművesek és építőmunkások a helyi parlament előtt követelték a nyolcórás munkaidő bevezetését, mégpedig sikerrel, a rövidebb munkaidő ellenére nem lett kevesebb a fizetésük. Az I. Internacionálé 1866-os első kongresszusa már úgy fogalmazott: a nyolcórás munkanap bevezetése az első lépés a munkásosztály felszabadulásának útján.

A 19. század második felében az Egyesült Államokban is egyre többen követelték a nyolcórás munkanap bevezetését, amit egyes államokban törvénybe is foglaltak. 1886. május 1-jén Chicagóban sztrájk kezdődött a nyolcórás munkaidő bevezetése érdekében. Május 3-án összecsaptak a munkások és a sztrájktörőket védő rendőrök, akik végül tüzet nyitottak, a sortűznek négy ember esett áldozatául. A másnapi tiltakozó nagygyűlés résztvevői közé vegyült anarchisták bombát hajítottak a rendőrökre, válaszul ismét sortűz dördült, a nap végére tucatnyinál is több halottat számoltak össze. A Haymarket téren történtek megtorlásaként nyolc anarchista vezetőt állítottak bíróság elé, közülük négyet ki is végeztek.

A világszerte hatalmas felháborodást keltő események emlékére a következő években május elsején emléktüntetéseket rendeztek. 1889-ben a II. Internacionálé alakuló kongresszusa úgy határozott, hogy 1890. május 1-jén a szakszervezetek és egyéb munkásszerveződések együtt vonuljanak fel a nyolcórás munkaidő bevezetése, illetve nemzetközi szolidaritásuk kifejezése érdekében. Magyarországon is 1890-ben tartottak először május 1-jei tömegdemonstrációt. A II. Internacionálé 1891-es második kongresszusán május elsejét hivatalosan is a "munkásosztály nemzetközi összefogásának harcos ünnepévé" nyilvánították.

Május 1. a múlt század folyamán a legnagyobb nemzetközi munkásünneppé vált, különösen a Szovjetunióban, majd a második világháború után létrejött kelet- és közép-európai szocialista országokban ünnepelték fényes külsőségek közepette. Hivatalos állami ünnep, munkaszüneti nap lett, amelyen nagyszabású, látványos felvonulásokkal - **a gazdasági és szociális vívmányokat** - ünnepelték. A múlt század kilencvenes éveitől, a kommunista rendszerek bukása után május elseje a munkavállalók szolidaritási napja lett, a külsőségek elhagyásával számos helyen majálisokat rendeznek ilyenkor. A világ nagyvárosaiban a szakszervezeti szövetségek szerveznek megmozdulásokat, amelyeken főként a munkavállalói jogok védelme, érvényesítése, méltó bér és nyugdíj, a munkahelyek megőrzése szerepel követelésként.

2014-ben ezen a napon több európai országban a megszorítások és a munkanélküliség ellen tüntettek, Moszkvában - ahol a Krím visszacsatolásának jegyében telt az ünnep - a Szovjetunió felbomlása óta első ízben tartották újra a Vörös téren a központi rendezvényt. Május 1-je, hasonló tartalommal, katolikus ünnep is Munkás Szent József, a munkások védőszentje tiszteletére. Az ünnepet XII. Pius pápa 1955. május 1-jén rendelte el Jézus ács nevelőatyjára emlékezve.

Május 1 a munka ünnepe - egy kis történelmi háttér :ma.hu 2003.05.01

Manapság május 1-e az emberekben kellemes emlékeket kelt (majális, napsütés, pihenés), de tudjuk-e, hogy a munka ünnepének eredete véres eseményekhez, politikai küzdelmekhez nyúlik vissza.

2003.05.01 10:40, Forrás: sulinet

Az eredendő problémát az jelentette, hogy a XIX. sz. elején a munkások napi 11-14 órát dolgoztak, s csak az 1830-as években vetődött fel először az a gondolat, hogy a munkaidőt csökkenteni kellene. A gondolat a reformok hazájában, Angliában fogant meg, s az értelmiség és a middle class tagjai mellett a gyártulajdonos Robert Owen is támogatta ezt a javaslatot.

Maga Owen bizonyította is, hogy 10-10,5 órás munkaidő mellett is nyereségesen képes működni egy üzem. Egyébként az is a munkaidő csökkentését siettette, hogy egyre bonyolultabb gépezeteket állítottak munkába, s ezekkel dolgozni, ezekre koncentrálni napi 12-14 órában egyre nehézkesebbé vált. Mindezek ellenére Angliában is csak 1847-ben látott napvilágot az a törvény, mely a 10 órás munkanap bevezetéséről intézkedett. Ez volt az első alkalom, hogy az állam beavatkozott a gazdaságba. Angliában azonban csak az 1870-es évekre vált általánossá a 10 órás munkaidő.

Idővel más államokban is meghonosodott az új munkarend, sőt 1868-ban az Egyesült Államok egész területén az állami alkalmazásban álló munkások munkaidejét már 8 órára csökkentették le. Európában ez sokkal nehézkesebben ment. 1866-ban az I. Internacionálé genfi kongresszusán ugyan az alábbi alapelvet fogadták el: "**A kongresszus a nyolcórás munkanap bevezetését az első lépésnek tekinti a munkásosztály felszabadulása felé**. ", a határozat továbbra is csak a kongresszusok témája maradt, a törvényhozást nem érintette.

Az 1873-as gazdasági válság hatására a munkanélküliség fokozódott, s ez is egyre inkább sürgette a munkaidő csökkentését. (Ugyanis a munkaidő csökkentésével többen juthatnának munkához, s a munkanélküliség csökkenésével a társadalmi feszültségek is enyhülnének.) Ennek hatására egyre gyakoribbá váltak világszerte, de főként az USA-ban a sztrájkok, melyeket gyakran karhatalmi erővel közömbösítettek (pl. Pittsburg, 1877.) 1881-ben megalakult az Amerikai Munkásszövetség is, melynek tagjai az 1882-es clevelandi kongresszuson az alábbi megállapításra jutottak: a nyolcórás munkaidő "több munkaalkalmat, megnövekedett béreket ... több örömöt és gazdagságot biztosít azoknak, akik ezt a gazdagságot létrehozzák.

Ez megteremtené a művelődés szükséges előfeltételeit és javítaná a tömegek kulturális helyzetét. Csökkentené a bűnözést és az iszákosságot. ... Növelné a termelést és növelné s tömegek fogyasztóképességét. is." **Az 1884. októberi kongresszuson már olyan határozat született, hogy a nyolcórás munkaidő követelésének alátámasztására 1886. május elsejére általános sztrájkot hirdetnek. Ezen a napon mintegy 350 ezer munkás lépett sztrájkba, de Millwaukee-ban a kivezényelt rendőrség a tömegbe lőtt, s kilenc holttest maradt a helyszínen.**

Chicagóban a sztrájk hatástalanításához sztrájktörőket alkalmaztak, s a munkások, valamint a sztrájktörőket védő rendőrök közti konfliktus május 3-án sortűzhöz vezetett, melynek 4 ember esett áldozatául. A helyi anarchista vezetők a Haymarket Square-re tiltakozó nagygyűlést hívtak össze, de itt váratlanul bomba robbant, mely egy rendőrtiszt halálát okozta. Megtorlásul 8 anarchista vezetőt állítottak bíróság elé, s koholt (bizonyítatlan) vádak alapján el is ítélték őket.

1887. november 11-én az elítéltek közül négyet ki is végeztek. Később, 1892-ben beigazolódott, hogy az ítélet hamis volt, s az életben maradottak kegyelmet is kaptak. 1888-ban az Amerikai Munkásszövetség St. Louis-i kongresszusán elhatározták, hogy május elsején emléktüntetéseket rendeznek, s a tüntetéseket nemzetközi szintre emelik. Az 1880-as évek végére Angliában, Franciaországban, Belgiumban szintén természetes igénnyé vált a nyolcórás munkaidő bevezetése.

1889. július 14-én pedig Párizsban megalakult a II. Internacionálé, ahol az alábbi határozatot fogadták el: "*Nagy nemzetközi tüntetést kell szervezni egy időpontban, oly módon, hogy a munkások egy meghatározott napon egyidejűleg valamennyi országban, minden nagyvárosban terjesszék a képviseleti szervek elé azt a követelést, hogy törvényesen csökkentsék a napi munkaidőt nyolc órára ... Figyelembe véve, hogy az American Federation of Labor St. Louis-ban 1888-ban rendezett évi kongresszusán már határozatot hozott hasonló tüntetés rendezésére 1890. május elsejére, ezt a dátumot kell elfogadni a nemzetközi tüntetés időpontjaként*."

Bár a konkrét kivitelezést illetően voltak még viták (általános sztrájkot hirdessenek, vagy ne, egységes legyen-e a megemlékezés, vagy vegyék figyelembe a helyi, országos viszonyokat stb.), ám az együttes megemlékezés és közös fellépés igénye általánossá vált.

Magyarországon május elsejéről először szintén 1890-ben emlékeztek meg. A 110 évvel ezelőtti tömegtüntetésről a korabeli sajtó így számolt be:

"A csapatok katonás rendben érkeztek. Zárt sorban a város minden részéből, a liget határán kibontják a zászlót, magasra emelik a jelszavakat hirdető táblákat, melyekről a párizsi kongresszus három nyolcasa sötétlik: 8 óra munka, 8 óra szórakozás, 8 óra alvás. De csak a szimbólum egyforma, az alakok, melyek a zászló mögött vonulnak, nagyon különbözők. A legérdekesebb munkástípusok merülnek fül a néző szemei előtt hosszú menetben. Jő egy csoport, komoly, meglett alakok, egyszerű vasárnapló munkásöltöny, nagy szakáll, csontos arc, vörös kokárda, német szó.

Kétségkívül valamely gyár munkásai. Aztán jő egy másik áradat. Elől büszkén lobog a trikolor, s a háromszín mögött néhány díszmagyar öltönyös kucsmás ember feszít. Ki ne találná ki, hogy ezek a csizmadiák. Díszmagyar és szocializmus! - ilyen is csak magyar földön terem. Új felhő jő. Néhány ezer nagy nemzeti színű kokárda... A derék asztalossegédek. A szabók óriási fehér selyemzászlóval. Ők már "előrehaladottabbak" elvekben. Mind fekete szalonkabátban. ... S mögöttük ott vonulnak a gyűrött gombakalapot, kopott vászonkitlit, nyűtt csizmát viselők, kisebb kültelki gyárak munkásai, akik talán "tényleg alig értik, hogy mi is történik, de bíznak valami csodában, ami helyzetükön segít."

Május 1. - Történelem és ideológia: liganet.hu 2010.05.01

Május elseje tényleg valami kommunista ünnep? Kötelező kivonulással és éljenzéssel?

Vagy május elseje valami katolikus ünnep, aminek még szentje is van?

Esetleg valami Ausztrál, vagy valami chicago-i, valami 8 óra munka, 8 óra pihenés, 8 óra szórakozás?

Május elején eleinte a természet megújulását ünnepelték. Erre a napra estek egyes kereszténység előtti pogány ünnepek, mint például az ír Beltane, amely az esztendő „napos" felének eljövetelét jelentette, és ekkor hajtották ki az állatokat a nyári legelőkre. A babona szerint a vándorlás kezdetekor a pásztorok a csordát két tűzrakás között terelték át, ezzel védelmezték az állatokat a betegségektől, gonosz szellemektől. A legendák szerint „Danu istennő népe", azaz az ír és a skót mitológiai alakok, istenek és hősök is május 1-jén érkeztek Írországba. Az ünnepnek a kiemelkedően fontos kezdetekhez is köze van: a hagyomány szerint május 1-jén célszerű belevágni nagy vállalkozásokba, amelyek így sikeresek lesznek. Május jelentette a házasodási időszak végét, és a házasság szempontjából május 1-je nem számított szerencsés napnak.

A májusfa is a természet újjászületésének szimbóluma, és nem csak magyar szokás. Csoportba szerveződve állították a legények a lányoknak, ez nagy megtiszteltetést jelentett. Magas, sudár fák voltak erre alkalmasak, melyeket a kerítésoszlophoz rögzítettek éjjel vagy kora hajnalban. Általában színes szalagokkal, étellel-itallal dekorálták. Általában az udvarló legény vezetésével állították a fát, de egyes területeken a legények a rokonlányoknak is kedveskedtek vele. A két háború között divatba jött a szerenád, az éjjelizene is május elsején. Gyakran a közösségeknek is volt egy közös fája, aminek a kidöntését ünnepély, táncmulatság kísérte.

A ködös Albionban még mindig „májusünnepet" tartanak

Az Európai Unió országai közül csak négyben nem a munka ünnepe május elseje. Dániában és Hollandiában nincs munkaszüneti nap ekkor.

Nagy-Britanniában és Írországban ugyan nem kell dolgozni menni, ők azonban a „májusünnepen" nem a munkásokat, hanem a tavaszt ünneplik. Érdekesség, hogy a két országban, ha az ünnep épp hétvégére esik, akkor a következő munkanapra helyezik át – így a britek és az írek sem dolgoznak május 2-án. Szlovéniában is dívik ez a szokás, így ők hétfőn ünneplik a munkát.

A jogokért küzdöttek

A májusi munkaszüneti napon a Beatrice által is megénekelt 8 óra munka, 8 óra pihenés, 8 óra szórakozás elvének bevezetéséért vívott küzdelmet ünneplik világszerte. A szervezett munkások – azaz a későbbi szakszervezetek – első sikeres megmozdulása 1857-ben, Ausztráliában volt: a melbourne-i építőmunkások sztrájkkal kiharcolták a nyolcórás munkaidőt. Csaknem harminc évvel később, 1886. május 1-jén a chicagói munkások szakszervezetei sztrájkba kezdtek – szintén a nyolcórás munkaidőért. A május 4-ei tüntetésen anarchisták egy bombát dobtak a rendőrök közé, akik közül heten haltak meg, és négy munkás is életét vesztette – olvashatjuk a Wikipedián. A merénylet miatt nyolc embert állítottak bíróság elé, többüket életfogytig tartó börtönre, illetve halálra ítélték.

Ennek emlékére döntött úgy a II. Internacionálé (a munkásság szervezeteinek nemzetközi egyesülése) Párizsban, hogy **1890. május 1-jén** – a chicagói események négyéves évfordulóján – a szakszervezetek együtt vonulnak fel, követelve a 8 órás munkaidőt. Egy évvel később május elsejét hivatalosan is a „**munkásosztály nemzetközi összefogásának harcos ünnepévé**" nyilvánították. 1904-ben pedig egy felhívást adtak ki: „Minden ország összes szociáldemokrata pártja, és hasonló kötődésű bármilyen szervezete nagy erőkkel demonstráljon május elsején a nyolcórás munkaidő bevezetéséért, a proletariátus osztályszükségleteiért és az egyetemes békéért". Erre a legjobb eszköz a munkabeszüntetés volt, ezért hozzátették, hogy „a Föld összes országában

kötelező minden munkás-proletár szervezetnek május elsején felfüggeszteni a munkát mindenhol, ahol az a munkások testi épségének veszélyeztetése nélkül csak lehetséges".

A nemzetközi szocialista és munkásmozgalmak térnyerésével és növekedésével együtt bővültek a munkások jogai és lehetőségei is (bár hazánkban épp egy ellenkező előjelű folyamat bontakozik ki). A hagyományos munkásünnep lassan nemzeti ünneppé nőtte ki magát, először a Szovjetunióban, majd a szocialista-kommunista keleti blokk országaiban. Hazánkban 1945-től munkaszüneti nap.

A kommunizmus alternatívája: Munkás Szent József

Munkás Szent Józsefet, a munkások védőszentjét is május 1-jén ünnepeljük. A nap megválasztása tudatos volt. XI. Pius pápa (1922-39) hívta fel a figyelmet Szent Józsefre: „az egyház óriási küzdelmét a világkommunizmus ellen Szent Józsefnek, az egyház legfőbb oltalmazójának zászlaja alá helyezzük. Ő a munkásosztályhoz tartozott és viselte a szegénység terhét magáért és a Szent Családért". Az egyház, hogy bevésse Szent Józsefnek ezt a státusát a hívők értelmébe, a legerősebb eszközeit használta egy ünnep elrendelésével. Május első napja, amelyen egykor az ateista szocializmus ünnepelte önmagát, most Szent Józsefnek, a munkásnak az ünnepe – írja Jáki Szaniszló a Szent József a kézművesek példaképe című munkájában. József ünnepét 1955. május 1-jén rendelte el XII. Piusz pápa, illetve az egyház védőszentjévé nyilvánította.

Nem új keletű Munkás Szent József tisztelete: már 1479-ben ünneppé nyilvánította IV. Sixtus pápa a neve napját, 1726-ban pedig I. Lipót, majd III. Károly kérelmére bekerült a Mindenszentek litániájába. A Habsburg-házban a XVII. század folyamán meghonosodott Szent József tisztelete. Lipót császár a szent oltalmába ajánlotta az országát 1675-ben, majd nyolc év múlva a dinasztia patrónusává választotta, és fiúgyermeke születésekor – aki a József nevet kapta – is hozzá imádkozott. A név elterjedt először az arisztokráciában, később a nép névadási szokásában is. Bécs (1683) és Buda (1686) felszabadulását is Szent József mennyei közbenjárásának tulajdonította.

Védőszentjüknek tekintik az ácsok, asztalosok, erdészek, famunkások, favágók, bognárok, koporsókészítők, kádárok, tímárok, de ő óvja a jegyeseket, az ifjú házasokat, a családokat, az árvákat és a haldoklókat is. Segítségért folyamodnak hozzá a házépítéskor, kísértésben, hirtelen halál, reménytelen ügyek, szembetegségek idején. A XIX. századtól tartják Szent Józsefet a papnövendékek és a szerzetesek védőszentjének, a XX. században pedig a munkások patrónusa lett. A kaposvári ácsok épp ezért március 19-én, József-napon végezték a húsvéti szentgyónásukat. A vasvári iparosok a domonkos templomban Szent József képe előtt gyertyát gyújtottak, misét mondattak és felajánlást tettek.

József ács volt, Jézus nevelőapja. Életéről és haláláról nem sokat tudunk, néhány apokrif iratból rakható össze a kép. Justinus vértanú, aki Nablusból, Szamária fővárosából származott, még élő hagyományra utalt, amikor azt írta, hogy József „kerekeket és igákat" készített – minden más dolog mellett, amit egy ácsnak kellett készítenie. Jeruzsálemi Szent Cirill azt állította, hogy látott egy darab fát, amelyet a hagyomány szerint maga József és Jézus faragott ki egy adott célra. Nem volt sem szociális-, sem betegbiztosítás, és még szakszervezeti védelem sem. Az ő állapota egy alapjában bizonytalan helyzetű munkás helyzete volt – írta Jáki.

Maglód, 2018.04.23 Salánki László

Május elseje először került a modern osztályharcok történetébe kiemelkedő dátumként

Május elseje a dolgozók osztályharcának ünnepe (1. rész)

Az első, az 1890.-es májusi megmozdulás főként „a három nyolcas", a nyolc óra munka, nyolc óra szórakozás, nyolc óra pihenés követelésének jelszavával zajlott le nálunk és a mozgalomban részt vevő valamennyi országban.

A munkanap rövidítésének az ember szellemi és fizikai fejlődése szempontjából való fontosságára a középkor végén — az újkor elején az **utópista szocialisták** hívták fel a figyelmet, az elsők között **Thomas Morus**, a jeles angol államférfi és író „**Utópia**" című könyvében (1516). Nála hangsúlyozottabban a XVIII. századi francia „felvilágosultak" közül Helvetius a „De l'Homme" [Az emberről] című, 1769-ben befejezett tanulmányában. Új, már a mai idők felé mutató fejlődési periódust nyitott e kérdésben is az első ipari forradalom. A tőkés fejlődés egyfelől éppen a gépekre, mint a termelés új eszközeire támaszkodva a történelemben addig ismeretlen módon süllyesztette rabszolgasorba a munkást, 14—16, sőt egyes esetekben 18 órára növelve a munkaidőt, a nők és gyermekek millióit is a munkapadok mellé hajtva. Másfelől egyre többen kezdték felismerni, hogy a technikai vívmányok célszerű kihasználása éppen ellenkezőleg, a dolgozóknak a munkaidő lényeges megrövidítésével való „felszabadítását" teszi lehetővé. Egyesek, mint az angol **Robert Owen utópista szocialista**, az emberségesen gondolkodó gyáros, egyenesen szociális csodaszert láttak a munkaidő csökkentésében. Owen 1833-ban kiadott Katekizmusának XIV. kérdésére: „Miért kell bevezetni a nyolcórás munkaidőt?" — többek között így válaszolt: „A nyolcórai munkaidő bevezetése által úgy szervezhető a munka, hogy a társadalom javaiból mindenki részesedik." Ő maga merész lépést tett, amikor saját new-lanarki üzemében munkásaival egyetértve már tíz és fél órára csökkentette a munkaidőt. Tőkés társaival, akik humanitárius érvek iránt teljesen érzéketlenek voltak, és csodálkozva látták, hogy Owen a nagy kedvezmény ellenére jól állja a konkurenciát, így próbálta megértetni eljárását: mindenki tudja, hogy a karbantartott, jól gondozott gépekkel magasabb termelési eredményt lehet elérni...

Írók, tudósok legnemesebb szándékú törekvései sem vezettek volna soha eredményre e téren. **A munkaidő rövidítését csak maguk az érdekeltek vívhatták ki, mégpedig közvetlenül a kizsákmányolóik elleni kemény harcokban.** Az első ilyen kísérletekre ugyancsak a múlt században (XIX.) iparilag legfejlettebb Anglia munkásosztálya adott példát, különösen a múlt század első felében, a chartista mozgalom fellendülése időszakában.

Az első győzelmet mégsem a szigetországban, hanem az „új világrészen", Ausztráliában Viktória állam építőmunkásai aratták. Hosszas küzdelem után 1856-ban elérték a munkanap nyolc órára való leszállítását, és ennek örömére ugyanazon év április 21-én a helyi hatóságok, a kormányzó, sőt a gyárosok megvendégelésével, munkaszünettel egybekötött ünnepséget tartottak. Április 21-ét hasonló módon az elkövetkező időkben is megünnepelték. A részletek közelebbi ismerete híján régebben a Május elseje előtörténetének egyes kutatói a nemzetköziség világünnepe elő példájának tartották az ausztráliai munkások említett ünnepnapját. Valójában ennek a napnak még nem volt osztályharcos tartalma, még kevésbé nemzetközi jellege, csupán egy már kivívott győzelemre emlékeztek.

Az első határkövet a nyolcórás munkanap és vele a májusi ünnep felé a Marx által alapított I. Internacionálé első, genfi kongresszusa rakta le 1866-ban, amikor határozatilag kimondta, hogy **a nyolcórás munkanap kivívása a munkásosztály felszabadítása felé tett első lépés**.

A következő aktusra 1871-ben, a Párizsi Kommün idején került sor. Kezdeményező a magyar **Frankel Leó**, a munkaügyi és kereskedelmi bizottság marxista tagja, aki május 12-én konkrét javaslatot tett a munkaidő nyolc órára való csökkentésére. Az ellenség által szorongatott Kommün helyzetére hivatkozva indítványát nem fogadták ugyan el, a munkaidőt csak tíz órára szállították le, Frankel azonban így is beírta nevét a nyolcórás munkanap történetébe.

Az 1880-as években viszonylag gyors egymásutánban következnek olyan, a munkásmozgalom általános története szempontjából is nevezetes mozzanatok, amelyek a májusi világünnep létrejöttéhez hozzájárultak.

1884 októberében az amerikai szakszervezetek Chicagóban tartott kongresszusa tűzte napirendre többek között a nyolcórás munkanap kérdését. Az erre vonatkozó referátumot Gábriel Edmonston, a columbiai kőművesek és ácsok szakszervezetének Amerika-szerte ismert vezetője készítette és adta elő, javasolva, hogy indítsanak országos agitációt a nyolcórás munkanap elfogadására, határnapként 1886. május elsejét jelöljék ki, és visszautasítás esetén az amerikai munkásság általános sztrájkkal kényszerítse ki követelése teljesítését.

A kongresszus elfogadta a javaslatot. **Ezúttal került be először május elseje a modern osztályharcok történetébe kiemelkedő dátumként**, bár csak hat év múltán kapta meg nemzetközi rangját és tartalmát.

Szót kell itt ejteni arról, hogy az elkövetkező időkben, nyilván a történelmi romantika iránti hajlandóságból sokan és sokféleképpen származtatták a Május elsejét az olasz történelem egy kereken három és fél évszázaddal

korábbi nevezetes eseményéből, a luccai munkások 1531. május elsejei vérbe fojtott bérmozgalmából. Ez a kombináció oly makacsul tartja magát, hogy például nálunk a modern Május elsejékhez kapcsolódó írásként közölték többször is Barát Endre *Ballada a luccai májusról* című szép költeményét. Az 1972-ben megjelent „Munkásmozgalomtörténeti lexikon" „május elseje" címszava is utal az 1531-es májusra, de nem tisztázza, hogy volt-e az utóbbinak kapcsolata a modern ünneppel. A múlt század végén keletkezett legendát azonban még 1896-ban szerteoszlatta a munkásünnep történetének egyik első kutatója, Gábriel Deville. Alapos kutatások nyomán kimondta, hogy az amerikai Edmonston valószínűleg nem is hallott a luccai megmozdulásról. A chicagói kongresszusra vonatkozó dokumentumokban sem találkozott ilyen utalással. Nem kétséges, hogy az amerikaiak gyakorlati okokból választották a nyolcórás munkanapért való küzdelem döntő napjának május elsejét. Ez az időpont a múlt század végén az Egyesült Államokban „moving day" — a költözködések és ugyanakkor a munkahely-változtatások, az éves munkaszerződések megkötésének, illetve lejártának a napja — volt. Abban a reményben, hogy a gyárosoknak legalábbis egy része meghátrál, május elseje kijelölésével akarták megkönnyíteni az új munkarenddel járó átszervezést. Egyrészt az előbbi célt szolgálta a másfél esztendős kifutási idő is, másrészt persze azért volt erre szükség, hogy széles körű agitációval a munkások százezreihez eljussanak. Deville 1896-os magyarázatát eddig még senki nem cáfolta meg.

Maglód, 2018.04.23 Salánki László

Chicago az amerikai munkásmozgalom egyik forradalmi fellegvára lett

Május elseje a dolgozók osztályharcának ünnepe (2. rész)

Ahogyan közeledett a chicagói kongresszuson kijelölt nagy erőpróba napja, 1886. május elseje, úgy növekedett az izgalom az amerikai munkásság és a tőkések körében.

Az 1886.-os május elsejei tüntetés vérontással kezdődött: a Wisconsin állambeli Milwaukeeben, ebben a Michigan-tó partján fekvő félmilliós ipari, kereskedelmi központban és kikötővárosban olyan nagy méreteket öltött a tüntetés, hogy a hatóságok újabb és újabb rendőri osztagokat vezényeltek ki. A tömeg kőzáport zúdított rájuk, amire a fegyveres erő sortűzzel felelt. Kilenc ember holtan maradt az utcaköveken.

Május elseje még nem volt nemzetközi tüntetés, de első áldozatai már elestek, s a mártírok száma néhány napon belül megsokszorozódott.

Az amerikai munkások nem engedtek: Chicagóban 40 000 főnyi tömeg özönlötte el a városközpontot, az üzemekben szünetelt a munka, a tőkések azonban makacsul elutasították a nyolcórás munkanapot. A sztrájkolók felháborodása a tetőpontra hágott, amikor azt látták, hogy a vállalkozók sztrájktörők tömeges felvételével akarják megtörni ellenállásukat. Chicagóban, ahol a munkafeltételek különösen súlyosak voltak, számos üzemben 14—16 óráig tartott a munkanap, érthetően nagy volt a felzúdulás. Családos emberek hajnali 4-kor hagyták ott szeretteiket, és csak este 7—8 felé térhettek haza — nappali fénynél nem is látták feleségüket, gyermekeiket. A magas lakbér miatt sokan pajtákban vagy folyosókon aludtak, mások — a szerencsésebbek — olyan odúkban, ahol három-négy család zsúfolódott össze. Megszokott látvány volt, ahogy az emberek a piacok hulladékai között turkálva igyekeztek betevő falathoz jutni. A sajtó a vállalkozókat kiszolgálva arról cikkezett, hogy a munkásokat ki kell gyógyítani dölyfös magatartásukból, szerepüket „az embergép" fokára kell leszállítani. Úgy vélekedtek, hogy „az ólom a legjobb táplálék, amellyel a sztrájkolók éhségét csillapítani lehet". A Chicago Tribüné gátlás nélkül írhatta le: „Börtön és kényszermunka a szociális kérdés egyetlen megoldása. Reméljük, hogy ez a módszer általánossá válik."

Ez a háttér járult hozzá, hogy Chicago az amerikai munkásmozgalom egyik forradalmi fellegvára lett, ahol az erős szervezetekkel, kiterjedt sajtóval rendelkező munkásság nem fogadta tétlenül a kihívásokat. Jelentéktelen töredéket leszámítva a sztrájkolók május elseje után is kitartottak, majd május 3-án délután mintegy 7000 ember a Cyrus Mac-Cormick tulajdonában álló mezőgazdasági gépgyár elé vonult, amely a mozgalomban résztvevő 1200 munkását elbocsátotta, s helyükbe „sárga" sztrájktörőket állított. A gyáros által fizetett magándetektívek serege revolverlövésekkel fogadta a tömeget, s amikor az kőzáporral válaszolt, az időközben odaérkező városi rendőrséggel összefogva sortüzet zúdított a tüntetőkre, akik hat halottat hátrahagyva elmenekültek.

A vérfürdőre a chicagói német nyelvű lap, az Arbeiter Zeitung forradalmi felhívással válaszolt: „Munkásokat mészároltak le a Mac-Cormick üzem előtt. De a munkások nem vágómarhák. A fehér terrorra vörös terrorral válaszolunk. Legyetek büszkék, rabszolgák! Keljetek fel!" Ugyanaznap estére a Haymarketre hirdettek nagygyűlést. Az anarchisták fegyveres felkelésre szólították fel híveiket, de a 15 000 részvevővel tartott gyűlés békés jelleget öltött. A szónokok, a vezetők, Albert Parsons, Michael Schwab, Sámuel Fielden, Adolph Fischer munkás, Oscar Neebe, a munkásokhoz átpártolt bankár és a többiek arra intettek, hogy fegyvertelenül jöjjenek a gyűlésre a munkások. A gyanútlan Parsons még két kis gyermekét is magával vitte.

A gyűlés befejezése után az elvonuló tömeget minden előzetes figyelmeztetés nélkül rendőrök hada támadta meg. Ekkor a rendőrök soraiban bomba robbant, amely hat halálos áldozatot követelt. Az életben maradt rendőrök, akik erősítést kaptak, sortüzet zúdítottak a pánikszerűen menekülő tömegre. A jelentés mintegy 50 „zavargó" sebesülését ismerte be, köztük több halálos áldozatot.

A hatóságok ostromállapotot hirdettek ki, s nyomban letartóztatták a munkásság vezetőit, Parsons kivételével, akinek sikerült elmenekülnie. Rövidesen azonban ő is jelentkezett, hogy osztozzon társai sorsában.

A pert három hónapon belül lefolytatták, az ítélet nem volt kétséges. Erről már a bírák személyének körültekintő megválasztásával gondoskodtak. A nyolc vádlottat anélkül, hogy a legcsekélyebb mértékben rájuk bizonyították volna a bombamerényletben való részvételt, világszerte megütközést keltő koholmányok alapján akasztásra ítélték. Közülük háromnak életfogytiglani, illetve 15 évi börtönre enyhítették a büntetését.

Az életben maradottak és a meggyilkoltak ügyét néhány év múlva Illinois állam új, a törvényességhez ragaszkodó kormányzója felülvizsgáltatta. Ennek eredményeként megállapították, hogy valamennyi elítélt ártatlan volt. A három foglyot hétévi szenvedés után szabadon engedték.

Az Amerikai Munkásszövetség a chicagói tragédia ellenére nem adta fel a harcot: 1888. decemberi kongresszusán, Saint Louisban 1890. május 1-ét tűzte ki a nyolcórás munkanapért indított új országos akció előkészítése, illetve a követelésnek a munkaadók által való teljesítése határnapjául. Ebben a döntésben már minden bizonnyal nemcsak a gyakorlati szempontoknak volt szerepük: a dátum megválasztásánál már a

közelmúlt tragikus eseményeire is emlékezhettek, a két évvel korábbi véres május áldozataira. Ehhez hozzá kell tennünk, hogy ekkor, 1888-ban is még mindig csak az Egyesült Államokra vonatkozóan és szociális célkitűzéssel határoztak. **Nem sejthették, hogy a kijelölt 1890. május elseje egy nemzetközi demonstráció része lesz, végső soron döntő lökést adnak elhatározásukkal egy majdani világünnep keletkezéséhez.**

Számos további akcióra volt még szükség, hogy ez megtörténjen. Közülük a legfontosabb mozzanat a Marx és Engels által alapított, 1876-ban feloszlatott Internacionálé feltámasztása, emellett az a körülmény, hogy a nyolcórás munkanapért való harc Európában is új lendületet vegyen.

Ez utóbbi törekvésnek a francia szakszervezetek szövetsége 1888. október végén Bordeaux-Le Bouscat-ban megtartott kongresszusa adott új lendületet. A kongresszuson a szakszervezeti szövetség titkárává választott bordeaux-i küldött, Raymond Lavigne tartott referátumot a munkaidő csökkentéséről, majd határozati javaslatot terjesztett elő. Ezt Jean Dormoy-jal, a francia szakszervezetek másik ismert vezetőjével együtt fogalmazták meg, s a kongresszus egyhangúan megszavazta. A határozati javaslat több szociálpolitikai követelést, mindenekelőtt a munkanap nyolc órára való csökkentését írta elő. Ennek értelmében a következő év, 1889. február 10-én Franciaország valamennyi helységében, ahol szervezett munkások dolgoztak, tüntetéseket szerveztek és küldöttségeket menesztettek a helyi hatóságok vezetőihez, akiknek a nyolcórás munkanapra vonatkozó követeléseiket petíció formájában nyújtották át, majd két hét múlva, február 24-én megismételték az akciót: ekkor a petíció elintézését kérve számon.

Alig néhány nappal a bordeaux-i kongresszus befejezése után nyílt meg Londonban a különböző országok szakszervezeteinek 1888. november 6-tól 10-ig tartott nemzetközi kongresszusa, amely a Május elseje története számára a flamand Gábriel Anseele felszólalása révén vált ismét nevezetessé. Anseele többek között ezeket mondta a kongresszusi jegyzőkönyv szerint: „. . . azt hihettük, hogy az Internacionálé halott, de íme feltámad hamvaiból. Fenyegető kísértete meghátrálásra készteti az elnyomást, miközben a világ munkásai talpra állnak." Hozzászólását azzal a kongresszushoz intézett kéréssel zárta: határozzák el, hogy minden országban, ahol a társulás szabadsága fennáll, május elsején ugyanabban az órában nagyszabású tüntetést tartsanak.

A londoni kongresszus kivonatos jegyzőkönyvének közlése alapján is csaknem bizonyosra vehetjük, hogy Anseele-t, aki figyelte a nemzetközi munkásmozgalom fejleményeit, az amerikai munkások 1890-re bejelentett újabb május 1-i akciója késztette a nap megválasztására, bár ő nem beszélt a nyolcórás követelésről, csupán a másik nagy horderejű gondolatot, a munkás nemzetköziség eszméjét hangsúlyozta. A londoni kongresszus Anseele javaslatát végül nem vitatta meg.

Az eddigi események ismeretében mégis joggal állíthatjuk, hogy a mai Május elseje gondolata 1889-ben, nem sokkal a II. Internacionálé alakuló ülése előtt már „a levegőben volt", bár egyelőre szétszórt eszmék formájában. Május elseje szülőanyjának a II. Internacionálé 1889. július 14-én Párizsban megnyílt első kongresszusát tekintik.

Érdemes utalni a kongresszus környezetére. 1889. július 14-ét, a Bastille lerombolása, a Nagy Francia Forradalom kitörése századik évfordulóját az 1871-es Párizsi Kommün által tekintélyében alaposan megtépázott francia burzsoázia hatalma és gazdagsága dokumentálására igyekezett kihasználni. A kiállítás pazar látnivalói nemcsak a hazai, de a nemzetközi tőke erejének fitogtatását is jelentették. A burzsoá sajtó világszerte Párizsra irányította figyelmét. A tudósítók egymással versenyezve írták lelkendező, színes beszámolóikat a július 14-i katonai szemléről, a színházak gálaelőadásairól, az egymást követő fényes diplomáciai fogadásokról, estélyekről, bálokról, lóversenyekről, az esténként színes világításban csillogó szökőkutakról, tűzijátékokról, a hastáncosok mutatványairól, a vadnyugati kalandokat kedvelők számára tartott Buffalo Bili-előadásokról, nem utolsósorban a még új Eiffel-torony sikeréről, amelynek felvonóit huszonötezren vették igénybe.

A polgári lapok, ha egyáltalán helyet szorítottak a II. Internacionálé ugyancsak július 14-én összeült alapító kongresszusa eseményeinek, csak röviden adtak róla hírt. Annál is inkább, mert a túlnyomórészt marxista küldöttekből álló gyűlés mellett, amely a rue de Pétrelle 24 sz. alatt nyílt meg, a francia szakszervezeti mozgalom megalkuvó szárnya, a posszibilisták is megrendeztek egy nemzetközi találkozót a Kereskedelmi és Ipari Egyesülés (Union du Commerce et de l'Industrie) rue Lancryban levő termében. Ezekkel párhuzamosan még egy harmadik nemzetközi találkozó is folyt Párizsban, a szabadkőműveseké.

A különböző országok szocialista sajtója azonban történelmi jelentőségének megfelelően emelte ki az Internacionálé újjáalakulását. Ezt a magatartást példázza a Népszava 1889-es évfolyama is, amely már a kongresszus előtt felhívta olvasói figyelmét az eseményre: utalt a francia szakszervezetek bordeaux-i kongresszusára, ahol a nemzetközi találkozó szervezését javasolták a világkiállítás idejére. „A tőkések a gazdagokat hívták meg a világkiállításra, hogy csodálják azok műveit, akik az óriási gazdagság közepette nyomorra vannak kárhoztatva. Mi a munkásokat hívjuk meg, hogy olyan állapotokat teremtsenek, melyekben nemi és nemzeti különbség nélkül jogunk van a közös munka által teremtett gazdagságra... Minden ország proletárjai, egyesüljetek!" — írta a magyar szocialista lap munkatársa több mint egy hónappal a kongresszus

előtt „Nemzetközi szocialista munkáskongresszus" cím alatti vezércikkében. Hasonló hangvételű írásban üdvözölték a kongresszus előestéjén annak megnyitását: „Vasárnap, e hó 14-én, éppen a Bastille bevételének századik évfordulója napján jönnek össze a munkás küldöttek, hogy egyszersmind a nép felkelésének, a reakció megtörésének és a győzelem kivívásának emlékét méltón megünnepeljék... A harmadik rend nem váltotta be ígéreteit, a közállapotok olyan hanyatlásnak indultak, hogy közel állnak a száz évvel ezelőtti korrumpált közállapotokhoz. A harmadik rend megérett, hogy távozzon az élről, és csináljon helyet a megizmosodott és öntudatos negyedik rendnek."

A lap további számai részletesen beszámoltak a kongresszus munkájáról, s mivel a Népszava akkor még csak hetenként jelent meg, kis terjedelemben, az utolsó tudósításokat az augusztusi számokban közölték. A lap csak röviden foglalkozott a szakadár posszibilisták kongresszusával, de kimerítően a marxistákéval; ott a részt vevők névsora is elárulta annak forradalmi, osztályharcos jellegét. A párizsi rue Petrelle-ben megnyílt, majd az ottani helyiség szűk volta miatt a rue Rochechouart 42. alá áttelepített kongresszuson a küldöttek között ott volt Frankel Leó, Ihrlinger Antal, az osztrákok között Viktor Adler, a nyolcvan tagú német küldöttség élén Wilhelm Liebknecht, August Bebel, mellettük a még csak 32 esztendős Clara Zetkin. Az angolokat többek között Marx veje és leánya: az Aveling házaspár és William Morris, az oroszokat Plehanov, Lavrov, a franciákat Marx másik veje, Paul Lafargue, továbbá Jules Guesdes, Edouard Vaillant, a Párizsi Kommün blanquistából marxistává fejlődő veteránja, a spanyolokat Pablo Iglesias, a belgákat Anseele és De Paepe, a hollandokat Domela Nieuwenhuis képviselte. Túlnyomó többségük Marx és Engels barátja, munkatársa vagy tanítványa volt.

A történelmi nevezetességű kongresszus utolsó, ötödik napján, július 20-án, a délutáni ülésen került napirendre a francia Raymond Lavigne előterjesztésében az elkövetkező év május elsején rendezendő nemzetközi tüntetés ügye. A kongresszus időközben eltávolított anarchista résztvevőinek nem sokkal előbbi provokációjától felzaklatott, az ötnapos vitában kimerült, a rekkenő hőségtől tikkadt küldöttek — az angol és az orosz részvevők tartózkodása mellett — megszavazták az alábbi határozatot:

„Egy meghatározott időpontban nagy nemzetközi tüntetést kell szervezni, olyan módon, hogy valamennyi országban és városban azonos napon követelik a közhatalomtól a munkanapnak törvényes erővel nyolc órára való csökkentését és a párizsi nemzetközi kongresszus egyéb határozatainak elfogadását.

Figyelembe véve, hogy az Amerikai Munkásszövetség 1888 decemberében Saint-Louisban tartott kongresszusán már elhatározta, hogy 1890. május elsején hasonló tüntetést rendez, ezt a napot választottuk a nemzetközi megmozdulás számára.

A különböző országok dolgozói aszerint folytassák le a tüntetést, ahogyan ezt országuk sajátos feltételei előírják."

Tudatában voltak-e a határozat előkészítői, és akik azt megszavazták döntésük történelmi horderejének? Ezt a kérdést az elkövetkező évtizedek alatt sokan és sokszor felvetették és egymásnak ellentmondó válaszokat adtak. Gabriel Deville, a Május elseje történetének egyik historikusa, aki az 1889-es kongresszus hangadói között volt, 1896-os tanulmányában azt állította, hogy bár a korabeli sajtó egy része úgyszólván szem elől tévesztette híradásaiban a tüntetésről szóló határozatot, a küldöttek nagyon is tisztában voltak a döntés jelentőségével. Vele ellentétben Edouard Vaillant, a kongresszus egyik elnöke, aki a vitákban is élénken részt vett, 1895-ben azt állította, hogy sejtelmük sem volt a következményekről: „Ki láthatta volna előre, hogy a különböző országok proletariátusának hozzájárulásával és a szocialisták növekvő szolidaritása nyomán oly hirtelen fog elterjedni május elseje eszméje." Hasonlóan nyilatkozott 1897-ben Paul Lafargue, a kongresszus egyik szervezője és legtevékenyebb rész vevője.

Annyi bizonyos, hogy a megszavazott határozat szorosan kapcsolódott a kongresszus tárgyalási anyagához, amelynek középpontjában a munkás jóléti intézkedések álltak: a gyermekmunka eltiltása, a nők munkaidejének lényeges csökkentése, a gyárfelügyeleti rendszer megteremtése, illetve kiterjesztése a háziiparra, ezek mellett a gyülekezési jog kiterjesztése, az „egyenlő munkáért egyenlő bért" elvének érvényesítése stb. Az sem vitatható, hogy az 1889-es kongresszuson a nyolcórás munkanap és az egyéb határozatok keresztülvitele érdekében csupán egyetlen alkalommal tartandó nemzetközi tüntetést vettek programba; arról, hogy a május elsejei megmozdulásokat állandósítsák, senki sem beszélt, tehát erre senki sem gondolt.

Még kevésbé sejthették, hogy a pusztán szociális vívmányokért rendezendő nemzetközi tüntetés világszerte a proletariátus ünnepe lesz.

Az előzményekből világosan látszik, hogy az 1889-es határozat önmagában is a nemzetköziség jegyében született. **A nyolcórás munkanapért való harcot az I. Internacionálé első kongresszusa minősítette a munkásosztály felszabadulása egyik legfontosabb eszközének.** A Párizsi Kommün alatt a magyar Frankel Leó javasolta annak bevezetését, majd az amerikai munkásság indította meg érte, május elsejével egybekapcsolva, elszánt küzdelmét. Az 1889-es londoni nemzetközi szakszervezeti kongresszuson a flamand Anseele indítványozta, hogy május elsejét a munkás nemzetköziség napjának nyilvánítsák. Az Internacionálé párizsi

alakuló kongresszusán a francia Raymond Lavigne és Jean Dormoy szövegezte meg a tüntetésről szóló határozatot, amely végül az ő nevével összeforrva vált a május 1-i mozgalom azóta számtalanszor idézett alapdokumentumává. Évek, évtizedek múltán közreadott emlékezésekből, közöttük Lavigne-éből is kiderült, hogy a határozat végleges megszövegezésében az Internacionálé kongresszusának más vezető személyiségei — Lafargue, Wilhelm Liebknecht, Viktor Adler, August Bebel, Edouard Vaillant — is részt vettek. Az egyik epizódot August Bebel örökítette meg röviddel halála előtt, 1912-ben a hatvanéves Viktor Adlert köszöntő írásában: „Viktor Adler Vaillant-nal, Lafargue-gal, Liebknechttel, velem és még másokkal egyetértésben bizalmas megbeszéléseken készítette elő a világünnep tervét" — idézte fel emlékeit huszonhárom év távlatából Bebel.

Május elsejének tehát már a szellemi előkészítése is a szó legteljesebb értelmében nemzetközi összefogással történt.

Ám Bebel imént idézett emlékezésének egyik utalása pontatlan, amint azt azóta többen is megállapították. Az 1890 nyarán készült jegyzőkönyvekben és egyéb dokumentumokban, így magában a július 20-án megszavazott nevezetes határozatban egy árva szót sem találunk arról, hogy május elsejét már akkor, 1889. július 20-án ünneppé akarták nyilvánítani.

Más részvevők viszont éppen azt emelték ki utólag, hogy meglepetést jelentett számukra az a viharos lelkesedés, széles körű mozgalom, amely a határozat nyomán bontakozott ki a különböző országok munkásai között.

Maglód, 2018.04.23 Salánki László

Május elseje a munkások világünnepe lett

Május elseje a dolgozók osztályharcának ünnepe (3. rész)

A folyamat egyes mozzanatait a Magyarországi Általános Munkáspárt, az 1890-ben alakult Magyarországi Szociáldemokrata Párt előde hivatalos lapjaként kiadott Népszava 1889 nyár végi—őszi számaiban is figyelemmel kísérhetjük.

Említést érdemel, hogy a hetenként néhány oldalnyi terjedelemben megjelenő Népszava csak több mint egy hónappal a kongresszus befejezése után tudott végezni az arról közölt riportsorozatával. A május elsejére vonatkozó határozat a lap augusztus végi számába került, annak is a harmadik oldalára, számos más határozat közé iktatva, így csaknem elveszett a betűtengerben. A döntést csak rövidített változatban közölték, amely néhány kifejezésében még így is hűségesebb volt az eredeti francia szöveghez, mint a későbbi, a német nyelvű jegyzőkönyvből készített fordítások.

Ezek után a magyar szocialista újság csak kereken három hónappal utóbb tért vissza a kongresszusra, pontosabban annak éppen arra a határozatára, amelyet előzőleg szinte mellesleg és röviden ismertetett: „Felhívás!" főcím és „**Nemzetközi munkásünnep 1890 május elsején**" alcím alatt így kezdte a lap első oldalán közleményét:

„A magyarországi munkások legszélesebb köreiben mozgalom bontakozik ki, mely a párizsi nemzetközi kongresszus határozataihoz alkalmazkodva arra irányul, hogy 1890. május hó elseje nemzetközi munkásünnepnek tartassék. Ezen májusnak az a célja, hogy a nyolcórai munkaidő behozatala érdekében az összes munkások általános tüntetést rendezzenek. Felhívjuk az olvasókat és az elvtársakat, hogy gondolkozzanak, mi módon lehetne ehhez a nemzetközi kinyilatkoztatáshoz csatlakozni... "

Ebben az 1889. november 17-i Népszava-közleményben van tudomásunk szerint először szó a munkások olyan óhajáról, hogy **május elseje világünnep** legyen. A németeknél csak 1890. március végén merült fel ilyen kívánság, amint ez Eduard Bernsteinnek „A berlini munkásmozgalom története" című 1909-es kiadású nagy műve dokumentumaiból kiderül. A már többször idézett francia történész, M. Dommanget egész fejezetet fordított „Az ünnep keletkezése" kérdésének, és számos tekintély tévedéseit cáfolva, a leghatározottabban kijelentette: a francia munkásokat csak az 1890. április 30-i röplapok szólították fel, mégpedig Ausztria-Magyarország és az USA munkásainak ilyen irányú kívánságára hivatkozva, hogy **világünnepként tartsák meg május elsejét**. Az USA-ra utalás tévedés volt, így hát amennyiben az osztrák sajtóból korábbi adat fel nem bukkan, úgy a magyar munkásoké a történelmi kezdeményezés érdeme e téren.

A röplapot idéző francia történész „mintegy zárójelben" hozzáfűzte: az USA munkásai 1890-ben még nem tekintették ünnepnek május elsejét, csupán a nyolcórás munkaidőért tartott harci napnak.

Szólnunk kell még egy fontos kérdésről: a német munkásmozgalomban viszont még nem tették kötelezővé május elseje munkaszünettel való megünneplését. Ennek megvilágításához szükséges egy rövid kitérő. A német szocialista mozgalmat 1878 óta már tizenegy éve sújtotta a Bismarck-féle „kivételes törvény", amikor az 1889-es párizsi kongresszuson május elseje kérdése napirendre került. Elsősorban a német mozgalom helyzetét vették tekintetbe, amikor a határozat záradékában szabad kezet adtak az egyes országok munkásainak a május elsejei tüntetés lebonyolításának a módjához. 1890 elején változott a helyzet: megbukott a szocialistaellenes törvény, vele együtt eltakarodott a történelem színpadáról a német burzsoázia bálványa, Bismarck kancellár is. Az 1890. február 20-i választásokon a szociáldemokraták olyan fényes győzelmet arattak, hogy képviselői frakciójuk a legnépesebb lett a parlamentben. A német burzsoázia is elmondhatta: „La légalité, qui nous tue" — „a törvényesség elpusztít bennünket". Készülődtek a revánsra, harci szervezeteket hoztak létre a május elsejei tüntetés letörésére. Nyilvánvaló volt, nem riadnak vissza a provokációktól, hogy ürügyet teremtsenek az újabb szocialista törvényhez. Ilyen körülmények között a német szociáldemokrata parlamenti frakció kívánságára, szembeszállva a német munkásság akaratával, nem tették kötelezővé a nyílt összeütközések elkerülése érdekében a május elsejei munkaszünetet. A taktikát az adott helyzetben az idős Engels is helyeselte: „Németországban a frakció kötelessége volt, hogy szembeszálljon a túlzott igényekkel. Február 20-a annyira fellelkesítette az embereket, hogy bizonyos fékezésre volt szükség, nehogy szamárságokat kövessenek el." Más kérdés, hogy az akkor indokolt taktikát utóbb, a megváltozott viszonyok között, a német mozgalom opportunista irányzata megalkuvó politikája igazolására használta fel. Nem véletlen, hogy éppen a május elsejei munkaszünet megtartása lett a német munkásmozgalom forradalmi és reformista szárnya közötti elkeseredett küzdelem egyik központi kérdése. A vitát az elkövetkező két évtized alatt sokszor felújították, olykor igen éles formában; az egykorú német pártlapokban, mindenekelőtt a Neue Zeit című elméleti folyóiratban, a párt- és a szakszervezeti kongresszusok jegyzőkönyveiben igen sok dokumentuma maradt. A május elsejei munkaszünet ügye többször is a munkásmozgalom forradalmi és reformista szárnya közötti harc egyik fő ütközőpontjává lett.

A fentebb idézett külföldi tanulmányok szerint Németországban 1890 tavaszán, Franciaországban csak 1890. május elseje előestéjén merült fel, hogy e napot munkásünnepnek tekintsék. Amennyiben tehát a Népszava 1889. november 17-i „Felhívásáénál korábbi adat felszínre nem kerül, jogosan feltételezzük, hogy az ünneppé nyilvánítás eszméje a magyarországi munkásoktól származik.

A Népszava idézett, 1889. november 17-i cikke gyakorlati szempontokra is ráirányította olvasói figyelmét. Magyarországon, akárcsak a földkerekség legtöbb államában, a múlt század végén még látszólag csillagászati távolságban állottak a nyolcórás munkaidő elérésétől, a 12—14 órás munkanap nem számított a ritkaságok közé. A cél egyetlen nagy tüntetéssel való elérése tehát utópisztikus álomnak vagy kalandor vállalkozásnak látszhatott azok szemében, akik még nem ismerték a munkásmozgalom szükség szerint hosszú távra szabott taktikáját és stratégiáját. Bizonyára ezeknek a munkásoknak szólt a cikk következő jelmondata: a tüntetéssel „a munkások a munkaidőnek tartós megrövidítését kívánják, anélkül, hogy egyelőre kizárólag a nyolc órai munkaidőre fektetnék a fősúlyt. Mindenekelőtt arra kell törekedni, hogy az 1890. május elsejére hirdetett ünnep általánosságban tartassék a helyi viszonyoknak megfelelően, nyilvánosan, a fennálló törvényhozás szerint."

A cikk kétségkívül újabb munkásrétegek figyelmét fordította a következő évi május elsejére. Nem mindenki figyelhetett fel az erről szóló első, a párizsi határozatot csak kivonatosan ismertető, egyéb anyag közé zsúfolt augusztus végi híradásra. Talán ezért is tartotta szükségesnek a szerkesztőség, hogy 1889 végén vezércikkében visszatérjen a kérdésre, s most ellentétben augusztus 25-i eljárásával, pontonként ismertesse, magyarázza a határozatot. A magyar munkáslap ekkor említette először, hogy a dátum kiválasztásánál az Amerikai Munkásszövetség 1888. decemberi saint-louisi kongresszusi határozatán már az ottani országos tüntetés napjául választott időpontot vették át. A határozat harmadik pontjához hozzátette: nem formaságból mondták ki, hogy az egyes országokban az ottani törvényekhez alkalmazkodva rendezzék a tüntetést, mert „Európa, Amerika és Ausztrália valamennyi szocialistái komolyan foglalkoznak" a határozat végrehajtásával.

A továbbiakban a vezércikk a munkanap rövidítésének páratlan fontosságát magyarázta: erre a mai munkásnemzedék fizikai és szellemi fejlődése érdekében van szükség. Kétszeresen szükséges a következő nemzedék érdekében. „Csak szabadidő birtokában válik lehetővé idejének egy részét magasabb feladatoknak szentelni, úgy mint saját helyzete és célja felől önmagának felvilágosítást szerezni, ami saját felszabadulásának a fegyverkészítését képezi." Utalt a szerző a termelékenység soha nem tapasztalt emelkedésére és arra, hogy ennek áldásait csak „rendezett" társadalomban fogja élvezni a világ. A cél a szocializmus, de „lépésről lépésre kell haladni, az első lépést a munkaidő megrövidítése képezi".

Az itt-ott szinte archaikus, néhol németes stílusú kommentár azt is tükrözi, hogyan hatoltak be az I. Internacionálé eszméi a gondolkodásba: hiszen ezt a fogalmazást, hogy a nyolcórás munkanap kivívása „a munkásosztály felszabadítása felé tett első lépés", az I. Internacionálé első, 1866-os genfi kongresszusának határozatában találjuk.

1889 végén már élénk vita folyhatott a magyar munkásmozgalomban a Május elseje megtartásának módjáról. Erre következtethetünk az iménti cikk azon utalásából, hogy „egyesek általános világsztrájkot akarnak". Ezt a Népszava az Internacionálé határozatára és arra való hivatkozással utasította vissza, hogy „ez lehetetlen, megoldhatatlan". A májusi világsztrájk gondolatát, főként francia anarchisták, már a párizsi kongresszuson szóba hozták, de leszavazták őket.

A december végi írás foglalkozik először konkrétan a nap programjával: délelőtt az egész országban nyilvános vagy egyleti gyűlések „A nyolcórás munkanap" napirenddel, délután általános pihenő. „Május elseje úgyis a kikelet ünnepe, amiről sokat és oly szépet énekeltek. A nyárs- és kispolgárok ezrei bizonyára nem fogják rossz néven venni, ha a proletárok százezrei is megbámulják az ébredő természet csodáit." Ezért legyen május elseje munkásünnep — írja éllel, de nem minden humor nélkül a Népszava, feltéve a gunyoros kérdést: „És miért ne lehetne a munkásoknak is saját ünnepük? Hogy méltó lesz, arról kezeskedik a munkásokat jellemző felelősségérzet. De az öröm sem fog hiányozni, mert a győzelemre való kilátás folytán győzelmi öröm fogja felvidítani az ünneplő tömeg kedélyállapotát."

Ebben a komoly, emellett tréfálkozó eszmefuttatásban már egész sor olyan gondolat csíráját megtaláljuk, amelyeket később a május elsejei tömegmegmozdulások szociológiai, szociálpszichológiai jelentését, hátterét vizsgáló történészek, szociológusok, munkásmozgalmi teoretikusok, tudósok és tudományoskodók utólag sok ország számos május elsejei megmozdulásának tapasztalatait összegezve kifejtettek. Ezek az eszmék május elseje kiterjedt irodalmában, költészetében is tükröződnek. Mindenekelőtt a munkás nemzetköziség eszméje — óriási erőforrás a jogaiért küzdő munkásnak, tudja, hogy ugyanabban az időpontban a földkerekség számos pontján azonos sorban élő, azonos célokért küzdő munkástestvérei tüntetnek. A másik gondolat: a munkások saját ünnepének kivívása már a felszabadulás felé vezető úton tett jelentős lépés. Ugyancsak fontos mozzanat: május elseje a munka jövendő uralmának erőpróbája. Az északi féltekén május elseje a természet újjáébredésével esik egybe: a természet újjászületése és a társadalom felszabadulásának eszméje összekapcsolódik.

A későbbi fejleményeket a múltba visszavetítve utólag többen is úgy magyarázták május elseje kiválasztását, hogy ennél a természet tavaszi újjáébredése is szerepet játszott. Valójában ilyen megfontolásnak sehol sincs nyoma az 1889-es határozat előkészítésének dokumentumai között. Egyébként a déli féltekén, amelynek számos országában ugyancsak gyorsan tért hódított a munkások között a májusi ünnep és tüntetés eszméje, ez a nap nem a tavasz, hanem az ősz kezdetét jelzi.

Más kérdés, hogy az északi féltekén a munkásünnepet megéneklő költők százai nem hagyták kiaknázatlanul ezt a művészi szempontból hálás lehetőséget, amit az emberiség új tavaszának előhírnökeként teremtett munkásünnep véletlen egybeesése a tavasz kezdetével önként kínál. Nálunk és számos más európai, ázsiai országban, Észak-Amerikában is utóbb már szinte általánossá lett a két gondolat egybeszövése.

A költők még nem szólaltak meg, amikor kereken öt hónappal az első május elseje előtt egy K. A. jelű szerzőtől közölt, keresetlen szavakkal megírt munkáslevél máris az előbbi gondolat jegyében válaszolt a Népszava korábbi felhívására: hogyan ünnepeljük meg május elsejét ? „A tervezett munkásnap tárgyában" címen azzal kezdte, hogy „nem minden munkás alszik", van, aki gondolkodik és rájön, hogy „az embert a természet egyformára alkotta és egyenlővé tette, de a munkások, az emberiség többségének nélkülözés és nyomor jut". Ezután a feltett kérdésre ezt válaszolta: „Ünnepeljen együtt a munka embere a természettel. Egy nap legyen a munkásoké, akik egész évben görnyednek a munka súlya alatt." Majd az ünnepély lebonyolítására tett javaslatot: keljenek fel „jókor reggel", tereken gyülekezzenek szakegyleti zászlók alatt, a Népszavában közölt program jegyében ünnepeljenek. Másnap, május 2-án mindenki „visszatér munkájához, bizonyára korábban, mint a főnöke, ki az előző napi pihenőt még nem heverte ki" — tette hozzá maliciózusan a szerző.

Érdemes kiemelnünk: a munkáslevél írója azt javasolta, hogy „Minden évben, minden városban és faluban ünnepeljék május elsejét."

Emlékezzünk vissza, hogy az 1899-es párizsi határozatban még szó sem volt a májusi tüntetés évenkénti megismétléséről. A mozgalom történészei szerint csak az első májusi ünnep sikere nyomán és különböző országok (Svédország, Spanyolország) munkásainak kezdeményezésére hoztak határozatot előbb egyes munkáspártok, 1890 augusztusában a skandinávok egyesült munkáspártja Oslóban tartott kongresszusa, ugyanabban a hónapban a spanyol munkáspárt bilbaói kongresszusa, majd októberben a német és francia szocialista, illetve szociáldemokrata párt, decemberben a Magyarországi Szociáldemokrata Párt alakuló kongresszusa, 1891 januárban a portugál, a svájci munkáspártok a május elsejei tüntetés 1891-ben való megismétléséről, illetve visszatérő ünneppé nyilvánításáról. S az is bizonyos, hogy végül a II. Internacionálé az 1891-ben már újból megtartott nagy nemzetközi májusi tüntetés után, tehát több mint három és fél hónappal, „post festa" mondta ki határozatilag augusztus 16-tól 22-ig tartó brüsszeli kongresszusán: **május elsejét valamennyi ország munkásai évenként megtartandó egységes tüntetése napjának nyilvánítja**.

Kié ebben az elsőség? Maurice Dommanget szerint „Toulouse munkásai az elsők, akik formálisan felvetették május elseje állandósításának [perénnité] kérdését. Egy 1890. május elsejei gyűlésükön »kifejezték óhajukat, hogy május elseje ezután a munka évenként megtartandó nagy ünnepe legyen«". A francia történész feltételezését mindenesetre megcáfolja a Népszavában talált, fentebbi, csaknem öt hónappal korábbi, 1890. január 5-én megjelent K. A. jelű munkáslevél, amely már akkor javasolta az ünnep állandósítását. Nincs tehát kizárva, hogy az ismeretlen K. A. jelű magyar munkásé az elsőség ezen a téren.

Maglód, 2018.04.23. Salánki László

Még csak parázslik a munkásöntudat
A munkások kis csapata küzd a nép demokráciájáért.
De a szikrából lesz a tűz.

Dolgozó!
Ott a helyed! Küzdj emberi jogaidért!
Május elsejei felvonulás a dolgozók demokráciájáért!

Május 1, reggel 10 óra Thürmer beszél a Kodály köröndön

Éljen május elseje, a dolgozók nemzetközi szolidaritásának napja! – olvashatjuk az Oroszországi Föderáció Kommunista Pártja májusi felhívásában. A világban mindenütt készülnek május elseje megünneplésére. (https://kprf.ru/party-live/cknews/)

Május elsején megmutatjuk, hogy él a Munkáspárt és tovább küzd a dolgozó emberekért. Lesz Thürmer-beszéd a Kodály köröndön, majd 10.30-tól felvonulás a Városligetig, ahol munkáspárti majális várja az érdeklődőket.

Maglód, 2018.04.26 Salánki László

Május elseje története a munkások harca az emberi jogaiért

Május elseje a dolgozók osztályharcának ünnepe (4. rész)

Szólnunk kell röviden a májusi ünnep sorsáról, annál is inkább, mert ahogy a múltban nagyon sokszor megtörtént, egyesek újabban is kétségbe vonták annak időtállóságát, sokszor parentálták már el ezt a harci akciót.

Nyolc és fél évtizedes pályafutásán végigtekintve megállapíthatjuk, hogy helytállónak bizonyultak azok a nézetek, amelyek szerint a munkásságnak ez az 1890-ben már két világrészen megtartott és összehangolt, egyidejű nagy tüntetése a Kommunista Párt Kiáltványa 1848-as közreadása, majd az első Internacionálé 1864-es megalakítása után nemcsak a munkásmozgalom, hanem a XIX. század egyetemes történetének is nagy horderejű, leginkább a jövő felé mutató mozzanata. Benne először öltött testet ellenség és barát számára egyaránt szemmel látható módon Marx és Engels 1848-ban kiadott jelszava: „**Világ proletárjai, egyesüljetek**!"

A fordulat ösztönös megsejtése vagy tudatos felismerése töltötte el örömujjongással az első tüntetés résztvevőit. Az a tény pedig, hogy a hatalmon levő osztályokat kivétel nélkül minden országban, ahol tüntettek, a rögtöni földindulástól, a szocialista forradalomtól való rettegés fogta el, hogy az utcára vonuló munkásmilliók ellenében a legtöbb városban a rendőrség támogatására teljes harci készültségben ezer és ezer katonát állítottak csatasorba, jelezte, hogy az előjogok birtokosai is tisztán látták a Május elseje horderejét. És jóllehet az első nemzetközi megmozdulás világszerte békésen zajlott le, mert a munkásság az erőviszonyok egyenlőtlenségét felmérve nem törekedett többre, mint amennyit a polgári legalitás keretei között elérhetett, az uralkodó osztályok megrettentek: az elkövetkező években kemény eszközökkel próbálták meggátolni a tüntetéseket. Ez a magatartásuk nyilatkozott meg a világszerte elszörnyedést kiváltó 1891-es tömeggyilkosságokban, amikor az észak-francia Fourmies városka textilmunkásai békés tüntetésre indultak, amikor ugyanazon a napon az orosházi agrárproletárok ugyancsak békésen meg akarták ünnepelni a Május elsejét. Ha az ünnep előtörténetében oly fontos 1886-os amerikai május elsejei tüntetés milwaukee-i és chicagói áldozatait is felidézzük, azt kell mondanunk, hogy nem a fourmies-i munkások, az orosházi szegényparasztok ontották először vérüket, adták életüket ezért a napért. A következő esztendők, évtizedek alatt az is bebizonyosodott, hogy nem ők voltak a proletariátus világünnepének elismertetéséért vívott hosszú küzdelem utolsó halottai.

A századforduló éveiben a nemzetközi munkásmozgalom élvonalába került cári Oroszországban lezajlott május elsejei súlyos összecsapások vonták magukra a világ közvéleményének figyelmét. Ezek előkészítésében már Leninnek is közvetlen szerepe volt, amint ezt összegyűjtött műveiben található dokumentumok, főként az 1900-as harkovi májusról és 1904. május 1-ről írottak jelzik. Az 1902-es szoromovói tüntetés ihlette Gorkijt anya megírására. 1906-ban a francia munkásságnak a nyolcórás munkaidő azonnali kikényszerítéséért rendezett, az egész ország életét megbénító sztrájkja ejtette ismét páni félelembe a vagyonos osztályokat, amelyek az áruhiánytól való félelmükben kiürítették a boltok raktárait, a legmódosabbak külföldön várták ki a vihar végét, noha egyedül Párizsban 50 000 főnyi hadsereget összpontosítottak védelmükre. 1909-ben Dél-Amerika egyik legnagyobb ipari centrumában, Buenos Airesben fojtotta vérbe a hatalom a Federación Obrera [Munkásszövetség] által békésnek tervezett májusi tüntetést és sztrájkot.

Már az 1900-as években többen tették fel a kérdést: miféle motívumok késztetik a munkások millióit, hogy aktuális követeléseiken túlmenően is ragaszkodjanak e nap megünnepléséhez? A kérdésre az osztrák szociáldemokrata párt elméleti lapjában az elsők között a magyar Diner Dénes József próbált válaszolni. „Der erste Mai" [A Május elseje] című, 1908-ban írott cikkében megállapította: az 1889-es párizsi határozat ugyan főként a nyolcórás munkanapért való küzdelmet tette a tüntetés programjává, de ez időközben alaposan megváltozott. Május elseje egyáltalában más jellegű megmozdulás, mint a hosszabb-rövidebb előkészítés után egy meghatározott cél érdekében addig szervezett és lefolyt munkástüntetések. Annál is inkább, hiszen csaknem húsz esztendővel az első májusi felvonulások után a munkásság még mindig általában tíz-tizenkét órát kénytelen dolgozni. A „rejtély" nyitja: a munkásokban mélyebben gyökerezett meg a marxizmus által beléjük plántált valóságérzék, mint a jelenségeket nehezebben értő baloldali értelmiségben. Osztályhelyzetük forradalmasította őket, de távol állnak a forradalmi puccsizmustól, szenvedélyességük, lelkesedésük és áldozatkészségük a lehetőségek józan mérlegelésével párosul. Május elsejében a marxi figyelmeztetés valóraváltását látják: „Világ proletárjai, egyesüljetek!" De a célt nem lehet egy csapásra elérni, akárcsak a munkaidő csökkentését. A burzsoázia azonban nem látta meg, hogy a puccsista vállalkozásokat elutasító proletariátus hosszú távú harcra készülődik, ezért rettent meg az első években, tiltotta be a tüntetéseket. „Május elsejét maga a proletariátus jövendő hatalma főpróbájának tekinti. Ekkor egészen önmagára talál. Igen gyakran láttam ezt közelről és a maga teljességében megértettem. Férfiak, nők, gyermekek vonulnak a házaktól övezett utcákon a szabadba, de mennyire más ez, mint a közönséges vasár- és ünnepnapokon. Most elvegyülnek a tömegben, nem parancsolja őket kitérőre a polgárság hivalkodó eleganciája a gyalogjárón, nem kell az úttesten a fényes járműveket kerülgetnie. Övé, egészen az övé az utca. Nem törődik azzal, hogy ellenséges földön jár, derülten, jövőjében

bízva halad a maga útján. Ez a nap egészen az övé. És ahol csak proletárok élnek, mindenütt ugyanígy gondolkodnak. Május elseje a proletárok napja, az ő ünnepnapjuk."

Május elseje politikai tartalmának bővülését emelte ki 1903-as írásában Franz Mehring: a májusi tüntetés a „háborút a háború ellen" jelszavának jegyében is folyik, hiszen a proletariátus tudatában van annak, hogy a nemzeteket, fajokat egymás ellen uszító osztályuralmi rendszer velejárója a háború. Már az Internacionálé 1893-as zürichi kongresszusán kiegészítették a május elsejei tüntetésről szóló határozatot a békéért indítandó, a háborús előkészületek, fegyverkezési verseny ellen folyó harc előírásával. A májusi mozgalomnak ez a törekvése először az 1904—1905-ös orosz—japán háború idején nyomult előtérbe, majd az 1905-ös marokkói konfliktus forró időszakában. Az első világháború előestéjén az olasz—török háború és Ausztria—Magyarország fenyegető magatartása a Balkán-háborúk időszakában, végül a már a világháború árnyékát felidéző második marokkói német—francia konfliktus adott jelentőséget e mozgalomnak.

Rudolf Hilferding „Die Maifeier und ihre Wandlungen" [A májusi ünnep és változásai]. (Neue Zeit, 1909—1910.) című írásában mérte fel az 1910-ig megtett utat. Emlékeztetett arra, hogy már az első májusi megmozdulás milyen óriási lökést adott a nemzetközi munkásmozgalomnak. Egész sor országban ez volt az első nagyobbszabású tömegtüntetés napja. Számos helyen, így Ausztriában, Magyarországon is ez jelentette a közvetlen indítást az önálló marxista munkáspárt alapításához. A következő években mindinkább az új, legsürgetőbb feladat nyomult előtérbe a tüntetés programjában; a nemzetközi munkásság „legszebb históriai feladatának" teljesítése: a lefegyverzésért, a világbékéért folytatott harc. „Nem ünnepeket akar ülni a proletariátus, hanem tovább folytatni a harcát, mert ez az ő szenvedélye" — emelte ki végül Hilferding. Ez a következtetés nem annyira Diner Dénes iménti, pszichológiai irányba tolódott elemzésére volt a válasz, hanem elsősorban a német szociáldemokrácia reformista vezetőihez intézett figyelmeztetés.

Való igaz, hogy a Május elsejét egyes időszakokban és egyes országokban sikerült a II. Internacionálé reformista pártjai jobboldali vezetőinek az egyszerű népünnepek, tavaszi ünnepek, majálisok színvonalára süllyeszteni. Az osztályellentétek kiéleződése azonban lehetetlenné tette ennek az irányzatnak a tartósítását.

Az előbbinél is súlyosabb csapást jelentett az ünnep történetében az első világháború kirobbantása. Látszat szerint a soviniszta uszítás mindörökre kioltotta a munkásság lelkéből az internacionalizmus érzését. A II. Internacionálé összeomlott, a hadviselő országok opportunista befolyás alatt álló pártjai a háborús érdekekre hivatkozva lemondtak a nap megünnepléséről. A polgári sajtó ekkor temette el először „véglegesen" a Május elsejének még az emlékét is.

Összeomlott a II. Internacionálé, és látszólag maga alá temette egyik elsőszülöttét, a munkás nemzetköziség harci napját is. 1915. május elsejéig már egymillió halottja, háromszor annyi sebesültje volt annak az öldöklésnek, amelyet a szocialista pártok nagy részének ideológiai támogatásával folytattak mindkét oldalon egymás leigázása és kirablása érdekében.

Az ágyúdörgés 1915-ben még elnyomta a Lenin vezette zimmerwaldi baloldal könyörtelen bírálatát: a május elsejei tüntetésről és munkaszünetről való lemondás „nagyobb bűn, mint a reimsi katedrális bombázása".1916-ban is még alig figyeltek fel Karl Liebknecht felhívására: „Május elseje másodszor vértengerre és a népek öldöklésére virrad, a világünnep másodszor találja romokban a proletár Internacionálét. — Munkások! Elvtársak! Elég a testvérgyilkos háborúból. Május elseje erre figyelmeztet, ezzel dobogtatja meg szíveteket, ragadja meg gondolkodástokat. . . Bizonyítsátok be az uralkodó osztályoknak, hogy az Internacionálé nem halt meg, hanem főnixként új erővel támad fel hamvaiból. Ezen a május elsején a határok, a frontok, a harcmezők felett nyújtjuk testvéri kezünket Franciaország, Belgium, Oroszország, Anglia és az egész földkerekség népeinek." A szocialista sajtó nagy része, így a Népszava sem tulajdonított nagy jelentőséget a Berlini Potsdamer Platzon 1916. május elsején tartott internacionalista szellemű munkásgyűlésnek, amelyet a rendőrség szétvert, majd az elfogott Liebknechtet a hadbíróság több mint négyévi börtönre ítélte.

A két fekete május után azonban ismét felvöröslött ennek az ünnepnek a napja: 1917 februárjában megdöntötték a reakció legszilárdabb bástyájának tartott cári rendszert. Az orosz burzsoázia, amely a hivatalos hatalom birtokosa lett, a munkásság másik ellensége volt. Mégis a világ ámulva látta, hogyan öltöznek vörösbe 1917. május elsején a reakciós orosz burzsoázia kényszerű asszisztálása mellett a népelnyomás tegnapi fellegvárai, Pétervár, Moszkva, az összes orosz városok. Még a frontokon is vörös lobogót tűznek ki az orosz katonák. Ausztria—Magyarországon is gyengült az elnyomás súlya: a Május elsejét ismét nyilvános gyűléseken ünnepelhették.

A nap történetében a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelme hozta az első döntő fordulatot: a nemzetköziség üldözött szimbóluma, a fiatal Szovjet-Oroszországban állami ünnep lett. 1919-ben a hullámok, egyelőre még csak rövid időre, nyugatra is átcsaptak: ebben az évben Magyarországon és a Bajor-Tanácsköztársaságban is szabadon ünnepelhettek a tömegek.

A vérben mosdott népmilliók a burzsoá országokban is addig nem tapasztalt lelkesedéssel és soha nem látott tömegekkel ünneplik 1919. május elsejét. A kor jellemző vonása: a francia burzsoázia a rendszert elsöprő vihartól rettegve 1919. április 25-én sietve törvénybe iktatta a nyolcórás munkanapot. Május elsejét erre hivatkozva „be akarták tiltani", de a francia munkások nem engedtek. Még az 1890-es május elsejék kapcsán mondotta ki az orosz Plehanov és a német Clara Zetkin csaknem ugyanazon szavakkal: a nyolcórás munkanap elfogadásával a burzsoázia csak adóssága kis részét törleszti, a végső cél a politikai hatalom átvétele.

Az első rémületéből felocsúdó nemzetközi reakció azonban rövidesen erőre kapott: felszámolta a Bajor, majd a Magyar Tanácsköztársaságot, másutt új taktikával elismerte a május elsejei munkaszünetet (Ausztriában, Csehszlovákiában). Olaszországban viszont, ahol 1922 őszén Mussolini fekete ingeseit segítette hatalomra, két évtizeden át lehetetlenné vált a májusi tüntetés. Távol-Keleten, így Kínában, Japánban, bár egyelőre még leplezték az elnyomás könyörtelenségét, mégis sokszor vérbe fojtották a májusi mozgalmakat. Ugyanígy történt 1928-ban Varsóban, ahol a munkásság három halottat áldozott a tüntetésért. 1929-ben Berlin szociáldemokrata rendőrfőnöke, Karl Zörgiebel 30 halálos áldozatot szedő sortűzzel fojtotta vérbe a munkások májusi tüntetését.

Május elseje történetében addig nem ismert mélypontot jelentett a hitleri hordák németországi hatalomra jutása. A nemzeti szocialisták, a munkásmozgalomnak ezek a legdühödtebb ellenségei, felismerve az ünnep roppant vonzerejét, már uralmuk kezdetétől megpróbálták azt saját céljuk szolgálatába állítani: 1933-ban „A munka nemzeti napjá"-nak nyilvánították május elsejét. Említésre érdemes, hogy a szociáldemokrata pártokat egyesítő szocialista Internacionálé a hitleristáknak ezt az egyik legszemérmetlenebb, szemfényvesztő kísérletét úgy értékelte, hogy a nácik „akaratuk ellenére kényszerültek az Internacionálé 1889-es határozatának megfelelően hivatalos ünnepnek elismerni május elsejét". Hasonlóképpen nyilatkozott a német szakszervezetek szociáldemokrata vezetősége: „Örömmel látjuk, hogy ezt a mi napunkat a kormány törvényes nappá tette" — majd felszólították a munkásságot, hogy a kormány direktívájának megfelelően vegyenek részt a tüntetéseken.

A nácik német alapossággal készítették elő a parádét. A munkásoknak elbocsátás terhe mellett kellett részt venniük, és ezt az ünnepség színhelyén, a tempelhofi repülőtéren a munkalap kilyukasztatásával igazoltatni. A városnak horogkeresztes díszbe való öltöztetésében még a temetési rendezőket is mozgósították. Az utcákon diadalívek. A rádió katonadalokat harsogott. A munkások mellett a legreakciósabb szervezetek, így az acélsisakosoké is, valamint a kispolgárság is részt vett a rendezvényen, összesen kétszázezer ember. A nap Hitlernek, a német nép „egységét" rikácsoló rádióbeszédével és a német nagytőkések, köztük Krupp részére rendezett fogadással, majd egy hatalmas görögtűzzel fejeződött be. A szakszervezeti vezetők készségét a nácik azzal hálálták meg, hogy másnap közülük ötvenet letartóztattak, a szakszervezeti épületeket és vagyont kisajátították. Hasonló májusok következtek még az elkövetkező évtized alatt a hitleri Németországban.

A Szovjetunióban nagy létesítmények, üzemek, erőművek, a moszkvai metró avatási ünnepségével kötötték össze a Május elsejéket. A második világháború kitörése után Európa nagy részében lehetetlenné vált minden tömegmegmozdulás.

A nap történetébe újabb históriai fordulatot hozott az 1945-ös év: a kapitalista országokban is tíz- és tízmillióan ünnepelhették a Május elsejét, majd a fasizmus romjain keletkezett szocialista országokban és ismét több burzsoá államban is állami ünnep, hivatalos munkaszüneti nap lett.

Mi a jövője ennek a napnak? A választ még nyolcvan esztendővel ezelőtt Rosa Luxemburg próbálta megadni, akkori megállapításainak egy része időközben beigazolódott: „A nyolcórás munkanap elérése a cél, de ennek elérése után sem szűnik meg a májusi ünnep. Mindaddig, amíg tart a munkásság harca a burzsoázia és kormányai ellen, míg nem teljesítik minden követelését, a májusi ünnep lesz ezek kifejeződése minden esztendőben. Ha pedig felderülnek a jobb idők, és a munkásosztály az egész világon eléri felszabadulását, akkor valószínűleg a megvívott harcok és az elszenvedett fájdalmak emlékének napját fogja ülni az emberiség."

Bécsi munkásinduló - Munka hadának a lépese dobog

Munka hadának a lépte dobog,
Zendülő ének az égre lobog,
Hajnali fényözön földre leszáll,
Kézhez a kéz és vállhoz a váll!

Repülj te lángoló, tűzszínű zászló,
Vezess az éjnek éjén át,
Vezess a harcra, sok sápadt arcra,
Terítsd a hajnal bíborát!

Száll a dalunk, szava ég felé tör,
Láncban a szédítő harcos ököl

Fáklyavivők kezén csörög a bilincs,
Izzik a tűz, de ki szítsa, ma nincs.

Lépj te a helyükbe, szítsad a lángot,
És döngesd bátran a falat,
Legyünk az új rend hű katonái,
S leszünk a győztes élcsapat.

Maglód, 2018.04.25. Salánki László

Májusi mámor (1919)

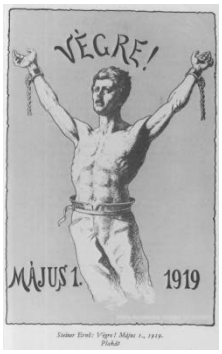

Magyarországon először az 1919. március 21-i szocialista forradalommal megteremtett Tanácsköztársaság nyilvánította állami ünneppé a proletár nemzetköziség napját. A Forradalmi Kormányzótanács erre vonatkozó XXX-as számú rendeletét április 2-án ismertette a sajtó. Az újságok néhány nap múlva arról is hírt adtak, hogy az ünnepség legfőbb szervezőjének **Szamuely Tibort** jelölték ki, s ő „Május elsejei rendezőbizottságot" alakított, amely több ülést is tartott. Magyarországon, a földkerekség akkor második szocialista államában, az Európa-szerte tapasztalható forradalmi fellendülés időszakában méltóképpen kívánták megünnepelni ezt a napot. írókat, költőket, színpadi szerzőket, festőket, szobrászokat, grafikusokat, színművészeket, zeneszerzőket, kórusokat, zenekarokat kértek fel arra, hogy működjenek közre az ünnepség fényének emelésében. A Vasárnapi Újság április 27-i számában látható Zádor István rajza a Keleti pályaudvar melletti Tattersall hatalmas teréről, ahol a képzőművészek a nemzetközi munkásmozgalom vezető személyeiről készítették szobraikat, valamint egyéb olyan művészi alkotásokat, amelyeket Budapest terein, utcáin vagy a Városligetben állítottak fel május elsején. Pór Bertalan a Magyar Nemzet 1969. május 1-i számában idézett érdekes részleteket a képzőművészek akkori munkájáról. Az utcai plakátok közül különösen Biró Mihály híres kalapácsos emberének felhasználásával készült plakátja és Steiner Rezső műve, egy láncait széttépő férfialak keltette fel a figyelmet.

Az előző három évtizeddel szemben most nemcsak a munkáslapok, hanem az egész magyar sajtó méltatja május elseje jelentőségét. A Vörös Újságban Révai József ünnepi cikke, az Építőmunkásban Szakasits Árpádé látott napvilágot. Ezúttal is Biró Mihály illusztrálta a május elsejei emléklapot, amelyben Várnai Zseni és Gyagyovszky Emil versein kívül a munkásság vezetői, Kun Béla, Pogány József, Böhm Vilmos, Rónai Zoltán, Kunfi Zsigmond, Lukács György értékelték, magyarázták sokoldalúan a megmozdulás jelentőségét.

Ismert és névtelen költők serege jelentkezett a fővárosi és vidéki sajtó hasábjain a proletárdiktatúra májusát ünneplő művekkel. Egyes írásokat, mint például Somlyó Zoltán Májusi kalapács, Várnai Zseni Vörös május, Gyagyovszky Emil Hát itt vagyunk !..., Sándor György Májusi toborzó című versét, valamint az Internacionálé szövegét nagy példányszámban röplapokon is terjesztették. A Közoktatásügyi Népbiztosság irodalmi osztályának vezetője, Balázs Béla élvonalbeli színpadi szerzőket, Molnár Ferencet, Heltai Jenőt, Szomory Dezsőt, Bródy Sándort és Hajós Sándort kérte fel, hogy írjanak a Május elsejére rövid alkalmi darabokat, de közülük csak Bródy Sándor készült el a művével. Május elsején mutatták be Karinthy Frigyes „Vérmező" című darabját, amely 1910-ben írt Martinovits című költeményének dramatizált változata volt.

Az első ünnepi cikkek, versek már néhány nappal május elseje előtt napvilágot láttak. Az Ifjú Proletár című újságban annak alapítója és szerkesztője, Lékai János (1896—1925) április 27-én adta közre „Új Május felé" című vezércikkét. **Lékai János**, aki serdülő éveitől kezdve részt vett a baloldali mozgalmakban, először a Galilei Körben, majd 1917-től az illegális antimilitarista mozgalomban, a forradalmi fiatalság a maga hivatott vezérének tekintette: az 1918. október 31-i forradalom napján a tömeg szabadította ki a börtönből. Rövidesen a kommunista ifjúsági mozgalom egyik elindítója lett. Kezdetben expresszionista hatásokat tükröző irodalmi tevékenysége 1919 után főként amerikai emigrációjában bontakozott ki.„Új Május felé" című cikkében többek között így írt: „A májusi új vörös szelek végigsöprik a burzsujok szalonjait. Most reszketve lapulnak álszakszervezeti igazolványaikkal páncélszekrényeik mellé... Ez az élet a mienk. Ez a május legyen az igazi vörös május. A diadalmas május. Lázongásaink valóságba szökkentették eszméinket, melyeket börtönbe lehetett dugni. Le

lehetett tagadni — de megölni nem lehetett soha. . . **A keletről jött forradalom diadalmasan halad nyugat felé**... Felujjonganak a vörös mezők. Hahó! Diadalmasan visszük a te zászlódat, vörös május."**Az első szabad május** emléke szinte valamennyi résztvevőben felejthetetlen élményként rögződött. Lékai János hat esztendővel később már az Egyesült Államokban, a szerkesztése alatti Új Előre című magyar nyelvű kommunista lap hasábjain az alábbi tárcában elevenítette fel az 1919-es tüntetés néhány jellemző mozzanatát.

Lékai János

MÁJUSI EMLÉKEK

(Budapest, 1919)

A dallam átviharzott a reggelen.

Trara-ra-ra — visszhangzott a város.

A burzsujok kinyitották ablakaikat. A mama elkeseredetten felkiáltott: „Még aludni sem lehet!"

Hiszen még csak hét óra volt s a burzsuj-mamák ilyenkor illatos hálószobájukban, finom csipkeágyneműk között még legédesebb álmukat alusszák.

De minden hiába, a proletárok korán kelnek. Ma ünnep van. Május elseje. Kék az ég, zászlók lobognak. A város vörösbe öltözött. A város ünnepel. A város ujjong.

A dallam újra kopogtat az ablakokon.

Kürtösök járják a várost. Felharsan északon, keleten, nyugaton és délen: Trara-tra-ra...

„Jaj, de undok ez a dallam" — morogja a burzsuj, halántékán kidagadnak az erek, keze megrándul, mintha a tisztán csengő dal nyakát akarná kitekerni.

De nem lehet.

Először csak egy magányos kürtből tör fel a dallam, majd egyre több és több csatlakozik hozzá. A proletárok ünneplőbe öltöztek. Fiatal munkások és munkásnők, asszonyok és gyerekek tódulnak ki a házak kapuin. Kis csoportokba verődnek. Valaki vörös zászlót emel magasba.

És mindenfelől felhangzik az ének:

„**Rabságunknak vége már**..."

Mintha szárnyai lennének, mintha felnyílnának a zsilipek és a patakocskák mennydörgő vízesésekké nőnek, úgy zúgott, dagadt, áradt az ének:

„**Ez a harc lesz a végső**!"

„Ez az éneklés az idegeimre megy, csukd be már az ablakot!" — jajdult fel a burzsuj-mama. Aszpirint vett be, és hideg vizes borogatást rakott a fejére.

De az aszpirin nem segített.

Szélesen hömpölygött a tömeg. Vörös zászlók lebegtek a szélben. A föld megrendült. A levegő megreszketett, az ének szállt az ég felé.

Vöröskatonák jöttek. Mellük feszült. Erős kézzel fogták a fegyvert.

Egy-kettő — egy-kettő.

A trombita harsogott.

„Ennek a lármának sose lesz vége..." — zúgolódott a burzsuj.

*

A Szigeten vidáman pezsgett az élet. Hevenyében összeácsolt színpadokon énekesek és énekesnők szórakoztatták a proletárokat. Proletárgyerekek kacagtak a színészek mókáin. Azután lepényevés, zsákfutás, hinta, ringlispíl és még sok-sok vidám tréfa következett. Majd komoly színdarabokra is sor került, a zenészek pedig csodálatosan szép hangversenyekkel ringatták el a közönséget. Sok-sok ezernyi emberáradat. Szolgálatkész proletárok hordták a frissítőket elvtársaiknak. Senki sem ivott szeszes italt, mégis mindenki mámoros volt.

Munkásifjak ezrei vándoroltak a sportpályára. Valaki az Ifjúsági Internacionálé nevében beszélt. És az éneklők szíve hevesebben dobbant, arra gondoltak, hogy a földkerekségen mindenütt élnek ifjú proletárok, akik ugyanazt érzik, mint ők.

Énekelnek és fiatalok, mindannyian harcolni akarnak és sápadt orcájuk kipirul, kezük ökölbe szorul, arra gondolva, hogy még odaadóbban kell küzdeniük, egyre magasabbra emelniök a zászlót, a vörös zászlót.

„**Fegyverbe! — Fegyverbe**!"A karok egymásba fonódnak.

Erős, ütemes léptekkel megindulnak a város, a vörös város felé. Az ünneplő város felé.

Zászlók.

Marx-, Engels-, Lenin-szobrok. Óriásiak. Túlnőnek a volt burzsujpalotákon. Mindenfelé ötágú csillagok. Sarló és kalapács.

A hegy vörös.

A házak fellángolnak.

Hirtelen rakéták röppennek, lángbetűket festve az égre: „**Éljen a proletariátus diktatúrája**!"

A munkásifjúság menetel. Az ének zeng.

És ahogy vonulnak, feszesen, katonásan, a vidám új hadsereg, megremegnek a házak.

„**Reszkess, burzsuj**. ..!"

A burzsuj-mama: „Tüntetnek ezek a taknyos inaskölykök."

„Még egy aszpirint!"

„**Reszkess, burzsuj**!"

A vöröskatonák.

Elindultak — megvédeni a vörös várost. Csak akarni kellett. Sikerült.

Vöröskatonák meneteltek.

Az ének erősödött, az ének áradt, az ének visszhangzott.

„**Rabságunknak vége már**..."

*

A burzsuj bevágta az ablakot.

„Ez az undok rikácsolás!"

A burzsuj-mama még egy aszpirint kért.

„Mikor rúghatom már ki végre ezt a kibírhatatlan népséget?"

A proletár megkönnyebbülten sóhajtott fel a szép lakásban.

Maglód, 2018.04.28 Salánki László

Kádár János beszéde a Hősök terén 1957. május 1-én

BESZÉD A BUDAPESTI DOLGOZÓK NAGYGYŰLÉSÉN A HŐSÖK TERÉN 1957. május 1.

Munkások, elvtársak, budapesti dolgozók!

Hatvanezer öntudatos budapesti munkás gyűlt össze ezen a helyen, ahol ma állunk, 1890 május 1-én, hogy Magyarországon először tüntessen a proletár nemzetköziség eszméje mellett. Ennek 67 esztendeje. Akkor a szocialista társadalom eszméje még csak a legöntudatosabb munkások szívében élt, és a Duna-medence népeit rabságban tartó gőgös Habsburg-monarchia az egész tüntetést rendőri ügynek tekintette.

Hol van már a gőgös monarchia? Elporladtak már rég azok a munkások is, akik akkor itt tüntettek, de a magyar munkásosztály él, és itt van ma is; az eleink szívében és reményeiben táplált gondolat testet öltött, él, és győzelmet aratott.

Él és győzelmet aratott a munkáshatalom, a proletárdiktatúra, a munkás-paraszt állam, a Magyar Népköztársaság! Él, és legyőzhetetlen erővé változott a proletár nemzetköziség eszméje!

Viharos 67 év telt el ama 1890-es május elseje óta a magyar munkásosztály, a magyar dolgozó nép fölött. A tőkés-földesúri rabság fekete éjszakája, háborúk, forradalmak vörös napja és ellenforradalmak ólomfekete felhői követték egymást. A monarchia, a polgári köztársaság, a proletárdiktatúra, a horthysta-ellenforradalom, a felszabadulás, a proletárdiktatúrát megvalósító Magyar Népköztársaság, az 1956 októberi ellenforradalmi támadás és utána a forradalmi ellentámadás — viharos sor ez, elvtársak.

Ez alatt a 67 év alatt a magyar munkások, a falvak és a hivatalok legöntudatosabb dolgozói hol titokban és üldözöttként, hol horthysta rendőrökkel és csendőrökkel verekedve, hol szabadon, ünnepi módon, de mindig, minden év május 1-én hitet tettek amellett, hogy a magyar dolgozók a proletár nemzetköziség hívei, mindenkor hűek a munkásság nemzetköziségét és sorsközösségét jelképező vörös zászlóhoz.

Úgy gondolom, hogy jónéhány harcos, kiemelkedő magyar május elsejéről még sokáig megemlékezik a történelem: az elsőről, mindig tisztelettel gondolva az úttörő budapesti munkásokra — az 1919-es május elsejéről, amikor a magyar munkásosztály leverve a monarchia és a tőke bilincseit, az első, felejthetetlen szabad május elsejét ünnepelte. Soká fog emlékezni a történelem az 1945-ös május elsejére, amikor a 25 éves, dühöngő ellenforradalmat és a hitler-fasiszta hódítók fegyveres erejét szétzúzó szovjet hadsereg hősi harca segítségével ismét szabadon ünnepelhetett a magyar munkásosztály és az egész magyar dolgozó nép.

Végül, úgy gondolom, hogy az 1890-es, az 1919-es és az 1945-ös május elsejék mellett sokáig emlékezetes marad és kiemelkedő jelentőségű lesz a mai, 1957-es május elseje.

Ebben az órában itt Budapesten, a magyar szocialista forradalom lüktető szívében és a Magyar Népköztársaság minden városában és falvában harcos tüntetéssel ünnepli a magyar dolgozó nép sok-sok százezernyi fia és lánya a munkás nemzetköziség, a munka nagy napját — május elsejét.

Kedves elvtársak!

Miben van a különös jelentősége az 1957-es magyar május elsejének népünk számára, és nyugodtan mondhatjuk, nemzetközileg is? Abban, hogy ezen a napon az októberi sikertelen ellenforradalom fölött a munkásosztály nemzetközi segítségével döntő győzelmet aratott magyar dolgozó nép ünnepli szabadon május elsejét, a proletár nemzetköziség ünnepét. (Taps.)

Elvtársaim!

Az 1956 októberi események menetében a fasiszta magyar burzsoázia, amely egyrészről az ellenforradalom posványába süllyedt áruló Nagy Imre-csoporttal, másrészről az amerikai nagytőke által vezetett nemzetközi imperializmussal szövetkezett, megdöntéssel fenyegette a Magyar Népköztársaság társadalmi rendjét. Halálos veszély, a megsemmisítés veszélye fenyegette a magyar munkás-paraszt államot, a néphatalmat, a proletariátus diktatúráját Magyarországon. Veszélyben volt népünk nemzeti függetlensége, a béke ügye éppen úgy, mint a gyárak, a bankok, a bányák államosítása, a földosztás, mindazok a nagy vívmányok, melyeket népünk a társadalmi haladás 12 éve alatt elért.

Külön kérdés, és nem feledkezhetünk meg arról, hogy az elmúlt évek súlyos hibái jogos elkeseredést keltettek a tömegekben, és ezt az ellenforradalom igen ravaszul és hatásosan tudta felhasználni a Magyar Népköztársaság rendje elleni támadásra.

Még kevésbé feledkezhetünk meg arról, hogy Nagy Imréék árulása nélkül — amely a döntő időpontban megbénította az ország vezetését, és a vezetéstől megfosztotta, félrevezette, és tehetetlenségre kárhoztatta a szocialista forradalom ügyéhez hű magyar dolgozók tömegeit — soha nem tudott volna az ellenforradalmi támadás olyan sikert elérni, mint amilyet átmenetileg elért.

Mindannyian emlékszünk még az ellenforradalmi támadás sötét és véres napjaira. Budapest utcáin az ellenforradalmi terror lett az úr, tömegesen gyilkolták a kommunistákat és a haladó embereket. Az országban ezrével vetették börtönbe a párt harcosait, termelőszövetkezeti vezetőket, tanácselnököket, a szocializmus híveit, és lemészárlásukra készülődtek. Ismét megjelentek a politika porondján a tőkések, földesurak, bankárok, hercegek és grófok, élükön Mindszentyvel. Megjelentek a Parlamentben, két nap alatt 20 ellenforradalmi pártot alakítottak, még a hírhedt Magyar Élet Pártjának megalakítását is bejelentették, és megjelentek a falvakban, a gyárakban a „mindent vissza” jelszóval.

Ahogy 1919-ben Horthy gyilkos bandája mögött ott volt az antant, úgy sorakoztak fel az imperializmus sötét erői pénzzel, fegyverrel, széles propagandagépezettel 1956 októberében is az ellenforradalom sötét erői mögött.

Munkások, elvtársak!

Szemtől szembe a dühöngő ellenforradalommal, nekünk, kommunistáknak kellett döntenünk, tűrjük-e tovább, hogy lemészárolják a nép elejét, sírba tegyék a népköztársaságot, elrabolják nemzeti függetlenségünket és háborús tűzfészekké változtassák hazánkat, vagy minden elképzelhető erővel szálljunk szembe az árulással, és semmisítsük meg az ellenforradalmat.

Mi, kommunisták döntöttünk. Elhatároztuk, hogy harcba hívjuk a szocialista forradalom és a haza minden, az ellenforradalommal szembeszállni kész hívét. Ugyanakkor ismét segítséget kértünk a magyar nép legönzetlenebb, legigazabb barátjától, a Szovjetuniótól. (Ütemes taps.— Szovjet—magyar barátság! felkiállások.) A szovjet kormány és a szovjet nép a kért segítséget a proletár internacionalizmus szellemében megadta. Így a magyar nép a Szovjetunió testvéri segítségével megvédte a szocializmus ügyét Magyarországon.

Ez a harc nem ment áldozatok nélkül. Emlékeznünk kell ezen a szabad május elsején mártírjainkra, az ellenforradalmárok által legyilkolt kommunistákra, igaz magyar hazafiakra — Mező Imre, Kalamár, Asztalos, Kállai, Biksza és a többi drága elvtársunkra —, akik nem ünnepelhetnek többé velünk. Emlékeznünk kell azokra a pártharcosokra, államvédelmiekre, honvédekre, rendőrökre, karhatalmiakra, akik hitükhöz, esküjükhöz híven harcoltak, és meghaltak a szocialista forradalom, a nemzeti függetlenség, a Magyar Népköztársaság ügyéért. Emlékeznünk kell azokra a szovjet munkásokra, parasztokra, értelmiségiekre, hivatásos katonákra, akik segítségünkre siettek a harcban, segítettek megvédeni népi demokratikus rendünket, független hazánkat, békénket. Mély tisztelettel emlékezünk azokra a szovjet harcosokra, akik a magyar népnek nyújtott segítség közben a legtöbbet: életüket áldozva bizonyították be hűségüket a proletár nemzetköziség szent eszméjéhez. Örök dicsőség övezze mindannyiuk emlékét!

Elvtársak!

Erre a hősi harcra visszatekintve, világosan látható, hogy 1956 októberében a szocialista Magyarország vívta élethalálharcát a régi úri Magyarországgal, és ebből a harcból a szocialista Magyarország került ki győztesen. (Taps.) De az is világos, hogy ez a harc ugyanakkor a népek, nemzetek leigázására törő nagytőkés imperializmus és a népek szabadsága és békéje felett őrködő proletár nemzetköziség összecsapása is volt, és győzött a proletár internacionalizmus, győztek a társadalmi haladás és béke erői. Ezért nemzetközi jelentőségű az 1957-es magyar május elseje.

Elvtársak!

Ezen a május elsején azt ünnepeljük, hogy a magyar népnek — az önzetlen és áldozatkész segítséget nyújtó Szovjetunió támogatásával — sikerült megvédelmezni a szocializmus ügyét, és így a magyar proletárdiktatúra, annak munkás-paraszt állama, a Magyar Népköztársaság él! (Taps.)

1957. május elsejének történelmi jelentősége abban van, hogy a munkáshatalom elleni veszélyes, véres támadást, a súlyos megpróbáltatásokat a magyar nép leküzdötte, és ma a szocialista országok testvéri családjának tagjaként, népünk barátainak örömére, ellen egeink bánatára szabadon ünnepli május elsejét. (Lelkes taps.)

Kedves elvtársak, elvtársnők! Tekintsük át a november 4. óta megtett utat.

Ha a harc eredményeit számbavesszük, megállapíthatjuk, anélkül, hogy az önteltség bűnébe esnénk, hogy eredményeink igen jelentősek.

Ha a harc eredményeit nézzük, és megnézzük az élet különböző területein a hiányosságokat, nem lehetünk megelégedettek, nem lehetünk önteltek. Hiszen van nálunk még hiányosság annyi, hogy kölcsön is tudnánk adni belőle. (Derültség.) De ha november 3-a anarchikus viszonyaira gondolunk, amikor a dühöngő ellenforradalom és imperialista irányító gazdái már kezükben érezték a hatalmat és az egész országot, amikor a szocializmus ügyéhez hű hazafiak üldözött vadakká váltak saját hazájukban, amikor a népgazdaság teljesen megbénult állapotban volt, és így nézünk vissza a megtett útra, nem tévedünk, ha megállapítjuk, hogy a fő irány, amelyet azóta követünk, feltétlenül helyes, és nagyok az eredmények.

Milyen eredményekről beszélhetünk?

Mindenekelőtt a hatalomról, az államról, a törvényes rendről. Lehet és van is sok kritikusunk. Vannak ellenségeink is, akik a kákán is csomót keresnek. Az ilyen emberek szeretnek bennünket műveletleneknek, mereveknek, hozzá nem értőknek, kegyetlen terroristáknak, sztálinistáknak és a szótárukban létező minden elképzelhető rossznak szidalmazni. De azt legnagyobb ellenségeink, legrosszindulatúbb kritikusaink sem mondhatják, hogy mi a kapitalisták és a földbirtokosok érdekeit szolgálnánk. Itt van a kutya eltemetve. Népünk ellenségei számára a Magyar Népköztársaság fejlődésének elmúlt hat hónapjában igazán az a legrosszabb, ennélfogva népünk számára az a legfőbb jó és legfontosabb eredmény, hogy a munkáshatalom erős, és a kapitalizmus visszaállításának lehetősége megszűnt. (Közbekiáltások: Éljen a munkás-paraszt hatalom!)

Népköztársaságunk alkotmányos, törvényes rendje biztosított. Az alkotmányos néphatalmi és államigazgatási szerveket helyreállítottuk. Újjászerveztük népköztársaságunk fegyveres erőit; a néphadsereget, a határőrséget, a rendőrséget, ezeken belül elsőként a karhatalmi egységek fegyveres erőit. A kulcspozíciókból eltávolítottuk az árulókat.

A hatalom fegyveres biztosításának feladatába bevontuk és bevonjuk a munkások, bányászok, a parasztok legöntudatosabbjait — megszerveztük a munkásőrséget!

A munkásőrség megalakítása is bizonyítéka annak, hogy a párt és a kormány a tömegek iránti messzemenő bizalommal, azokra támaszkodva vezet. Az a lelkesedés pedig, amellyel a munkások tömegei jelentkeznek felvételre a munkásőrség alakulataiba, azt jelzi, hogy a magyar munkások készek fegyverrel is védelmezni saját hatalmukat. Mindez egyben beszédes cáfolat azokra a hiú vágyakat kifejező ellenséges rágalmakra, amelyek szerint októberben a munkások támadtak volna a népköztársaságra, és most a tömegektől elszakadt kormány vezetné az országot.

Itt vannak külföldi vendégeink, nézzék meg a párt és a kormány embereit és a tőlünk elszakadt tömegeket, amelynek százezrei itt állnak e téren! (Taps, éljenzés.)

A népi hatalom megerősítése után másik nagy eredményünk a népgazdaság elemi rendjének és rendes vérkeringésének helyreállítása. Az ipari és bányászati termelés, úgyszintén a mezőgazdasági termelés, a közlekedés és a kereskedelem munkája alapjaiban a rendes kerékvágásba került.

Itt voltunk már a gyűlésen, amikor kézbesítették a Nehézipari Minisztérium jelentését: bányászaink úgy ünnepelték május elsejét, hogy valamennyi szénbányászati tröszt túlteljesítette áprilisi tervét!

Eredményeinket elmondhatjuk annak tudatában is, hogy még igen komoly fogyatékosságok vannak. De mindenki, aki csak egy kicsit is tárgyilagosan nézi népgazdaságunk fejlődését, megállapíthatja, hogy a népgazdaság helyreállítása a vártnál nagyobb ütemben folyik.

Az államhatalom megerősítése, a gazdasági élet vérkeringésének megindítása mellett, igen nagy eredménye féléves munkánknak, hogy iskoláink, egyetemeink, az ország legfontosabb kutató, művelődési és kulturális intézményei működnek, és munkájukban fokozatosan felzárkóznak a politikai és gazdasági élet fejlődési üteméhez és eredményeihez.

Minek tulajdoníthatók ezek a jelentős eredmények?

Mindenekelőtt annak, hogy saját hibáinkkal is szakítva, lelepleztük a párt politikáját és a tömegek tisztánlátását zavaró, a marxizmus—leninizmust meghamisító, a munkásosztály érdekeit eláruló revizionista eszméket, visszatértünk a nagy Lenin tanításaihoz. (Taps.) E tanítások fényében vizsgáltuk meg a magyar helyzetet, és határoztuk meg a legfontosabb tennivalókat.

Kerülgetés nélkül nevén neveztük az ellenforradalmat, lelepleztük az árulást, mindenki számára érthetően megmondtuk, hogy nálunk proletárdiktatúra van, amely közvetlenül a dolgozó tömegekre támaszkodik, és ugyanakkor kíméletlenül elnyomja az osztályellenséget. (Ütemes taps, éljenzés.)

Elvetettük a hazug semlegesség jelszavát, és megmondtuk, hogy a Magyar Népköztársaság kitéphetetlen tagja a szocialista országok Szovjetunió által vezetett hatalmas családjának és következetesen hű marad a varsói szerződéshez. Szembeszálltunk az ellenforradalom aljas szovjetellenes, uszító rágalmazásaival és bebizonyítottuk, hogy a Magyarország területén tartózkodó szovjet csapatok az adott nemzetközi viszonyok között a magyar nemzeti függetlenség és népünk békéjének védelmét segítik az imperialisták kalandor terveivel szemben.

Megmondottuk kertelés nélkül, hogy mindaddig, amíg az agresszív imperialista körök anyagi alapot létesítenek azzal a bevallott céllal, hogy a Magyar Népköztársaság rendjét megsemmisítsék, és e cél érdekében sok éve fegyverben tartanak Horthy-fasiszta ellenforradalmi erőket, szégyenkezés nélkül atomfegyverrel látják el Európa népeinek és a magyar népnek Hitler-fasiszta hóhérait, addig mi is igazságos, jogos önvédelemnek tekintjük a szocializmus, a béke erőinek összefogását, a varsói szerződést, a szovjet csapatok magyarországi tartózkodását. (Taps.)

Erre a nyíltságra és határozottságra a magyar néptömegek napról napra fokozódó bizalommal és támogatással válaszolnak.

Az eredmények a nyíltságon kívül annak köszönhetők, hogy világos helyzetet teremtettünk a Magyar Népköztársaság legfőbb társadalmi vezető ereje, a párt kérdésében.

Leszámoltunk a pártot bomlasztó és az ellenforradalomnak ezzel kezére játszó, a párt vezető szerepét tagadó revizionista nézetekkel. Ennek a harcos következetességnek eredménye, hogy az ellenforradalom tüzében újjászületett a magyar nép vezető ereje, a munkásosztály élcsapata, a Magyar Szocialista Munkáspárt. (Hosszan tartó taps. Felkiáltások: Éljen a párt!) A politikai, a fegyveres és a gazdasági harcokban megedződött párt újjászervezte a népköztársaság társadalmi erőit, elsősorban a munkásosztály osztályszervezeteit, a szakszervezeteket és a Kommunista Ifjúsági Szövetséget, és ezek a társadalmi erők a proletárdiktatúra vezető erejének, a pártnak irányításával megvédték és megerősítették a népi hatalmat.

Üdvözöljük május elsején a munkásosztály nagy hagyományokra visszatekintő és ma már ismét 1 800 000 tagot számláló szakszervezeteit. Üdvözöljük az újjászerveződő nőmozgalmat, és a zászlaját büszkén kibontó Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetséget. (Éljenzés, taps.) Ezeknek a nagy társadalmi erőt jelentő tömegszervezeteknek és mindjobban javuló munkájuknak jelentős szerepük van az eddig elért eredményeinkben.

A társadalmi szervezeteken kívül az eredményekben része van annak is, hogy országunk alkotmányos államhatalmi és államigazgatási szerveit, a tanácsokat, a minisztériumokat viszonylag rövid idő alatt munkába állítottuk.

Az eredményekről szólva külön elismeréssel kell megemlékezni népköztársaságunk újjászervezett fegyveres erőiről: a néphadseregről, a határőrségről és a rendőrségről, amelyeknek nagy szerepük volt a munka feltételét jelentő törvényes rend helyreállításában. A magyar fegyveres erők újjászervezésének valóságos hősi korszaka volt az első karhatalmi egységek megszervezése, és ezek hősies helytállása az ellenforradalmi bandák szétverésében.

A Magyar Népköztársaság erőinek megszilárdításában, politikai, gazdasági és kulturális életének helyreállításában a fő szerepet kétségtelenül maguk a munkás- és parasztтömegek, valamint a munkások és parasztok erőfeszítéseit támogató értelmiségi dolgozó rétegek játszották.

Nekünk, akik a vezetésben dolgoztunk ezekben az időkben, meg kell mondanunk, hogy ha november 4-e után napról napra erősödött is a központi irányítás, hosszú heteken át nem volt eléggé hatékony. Ebben az időszakban különösen döntő volt a tennivalókat helyesen felismerő és saját erejének tudatára ébredt munkások, bányászok, szövetkezeti és önállóan dolgozó parasztok, értelmiségiek öntevékeny munkája és helyes politikai fellépése az ellenforradalmár provokátorok és az úgynevezett „hőbörgők” ellen.

A hat hónap eredményeiben munkásosztályunk, népünk, pártunk és a kormányunk erőfeszítései mellett a szocialista tábor országainak, elsősorban a Szovjetuniónak a proletár internacionalizmus szellemében nyújtott anyagi, erkölcsi, sokirányú testvéri segítségének is nagy része van.

Erőt adott a magyar népnek a nemzetközi kommunista és munkásmozgalom politikai és erkölcsi támogatása is. A Szakszervezeti Világszövetség és több ország szakszervezeti vezetőinek látogatása és szolidaritási nyilatkozata mellett 27 ország testvéri kommunista és munkáspártja nyilatkozatát kaptuk kézbe, amelyekben az egész nemzetközi munkásmozgalom elítélte a Magyar Népköztársaság és a béke ügye elleni ellenforradalmi támadást, és biztosítanak bennünket támogatásukról.

Ily módon elmondható, hogy a Magyar Népköztársaság társadalmi rendje ellen 1956 októberében indított, az imperialisták által szított és támogatott ellenforradalmi támadás — az okozott károk ellenére — megacélozta a magyar szocialista forradalom erőit. Ugyanakkor szorosabbra fűzte, erősítette az élő, hatalmas, legyőzhetetlen proletár nemzetköziséget.

Elvtársak, elvtársnők!

Május elseje, a nemzetközi munkásszolidaritás harci ünnepe. Ezen a napon a nemzetközi munkásosztály, a dolgozó népek harci követelései zúgnak az egész világon.

A Japán-tengertől az osztrák alpesi hegyekig terjedő szocialista világban a szocialista építés ügye, a tőkés országokban az elnyomott munkások és parasztok politikai és gazdasági követelései, az imperialista iga és agresszív fenyegetések nyomása alatt élő gyarmati országokban a nemzeti függetlenségért folyó harc, és minden május elsejei ünnepen és tüntetésen az egész kerek világot átfogva a béke elszánt védelmének kérdései és követelései mozgatják ma a százmilliókat.

Mi, magyar dolgozók, milyen főbb feladatokat látunk magunk előtt ezen a május elsején?

Május elsejei harci programunk egyetlen mondatban is összefoglalható: továbbfejlesztjük a társadalmi haladás terén 12 év alatt elért vívmányainkat, a jó tapasztalatokat felhasználva, a múlt hibáit gondosan elkerülve teljesen fel akarjuk és fel fogjuk építeni a mindenféle kizsákmányolástól mentes szocialista Magyarországot. (Éljenzés, taps.)

Mai májusi ünnepünkön messzehangzóan hirdetjük és ezt hallja meg barát és ellenség egyaránt, hogy népünk begyógyítja az ellenforradalom által okozott sebeket, és eltökélt szándéka, hogy a magyar földön, amelyet annyi munkás és paraszt nemzedék vére és verejtéke öntözött, és amelyen a bitang úri rend 12 évvel ezelőtt csak romokat hagyott örökül — felépítjük szabad, független, szocialista hazánkat, a szocialista Magyarországot! (Taps.)

Elvtársak!

E nagy cél elérése érdekében a most soron levő feladatokra kell fordítanunk figyelmünket, de tudnunk kell, hogy a mai viszonyok között minden tevékenységünket a munkáshatalom erősítésének szempontjából kell vizsgálnunk.

Mindenekelőtt erősítsük meg államhatalmunkat a vezető politikai erő, a párt további szervezésével, tömegkapcsolatainak szélesítésével, a párt egységének, fegyelmének megszilárdításával, tekintélyének növelésével.

A pártépítésben szakítottunk a régi, hibás gyakorlattal. A múltban szektásnak bélyegezték a régi, 19-es elvtársakat, félreállították az illegális káderek jelentős részét. Az ellenforradalom idején bizonyosodott be a régi, 19-es harcosok, a spanyol front magyar proletár harcosai, a Horthy-fasizmus éveiben derekasan helytállt elvtársak hűsége és értéke. Most a három élő munkásnemzedék: a 19-esek, az illegalitás éveinek harcosai és a felszabadulás utáni fiatal káderek szerencsésen együtt vannak, és ez a párt jelenlegi szilárdságának egyik legfontosabb oka. (Taps.)

Most, a párt tekintélyének növekedése idején, óvakodva a szektás elzárkózástól, biztosítanunk kell, hogy utat találjon a pártba a szocialista forradalom ügyéért áldozatra kész, önzetlen, harcra és munkára képes minden becsületes dolgozó, elsősorban munkás. De csak ezek jöjjenek. Ne legyen senki a párt tagja társadalmi illendőségből, vagy egyéni meggondolások miatt. Jobb a pártnak, a munkásosztálynak, az egész népnek, ha a pártot a jóindulatú rokonszenvezők és barátok széles tábora veszi körül, mint ha bent volna a pártban a nehézségek idején ingadozók jelentős tömege. Ez október egyik tanulsága számunkra.

Óvni kell a pártot az elvtelen karrieristáktól, és különös éberségre van szükség azokkal az elemekkel szemben, akik Nagy Imre áruló vonalát követve harcoltak a párt ellen október előtt, október alatt és október után, de most szeretnének beépülni a pártba, és belülről harcolni a párt fő irányvonala és egysége ellen.

Másodszor: erősítenünk kell a magyar proletárdiktatúra államhatalmát három vonalon.

Erősítenünk kell államhatalmunk alapját, a munkás-paraszt szövetséget a munkásosztály vezetése alatt.

Miközben hangsúlyozzuk, hogy el kell kerülni minden volt hibát, amely a munkás-paraszt szövetséget lazította és a szocialista fejlődést gátolta, meg kell mondanunk, hogy a szocialista társadalom felépítése a szocialista magyar falu felépítését is jelenti. Egyénileg gazdálkodó parasztságunk sok fontos intézkedésből megállapíthatta, hogy a rá nézve káros körülményeket erélyesen felszámoltuk. Ugyanakkor nem titkoltuk, hogy a szocializmus falusi előőrseit, az állami gazdaságokat, a gépállomásokat és az önként társult, az ellenforradalom támadásával szemben magára hagyva is derekasan helytállt termelőszövetkezeti parasztságot helyes célkitűzéseiben teljes erővel támogatjuk.

Az erős munkás-paraszt szövetség a mi államunkban az a politikai alap, amelyen létrejöhet a szocializmus felépítésének célkitűzéseivel egyetértő összes rétegek nemzeti összefogása. Küzdünk azért, hogy a munkások és parasztok alapvető tömegei mellett tömörítsük az értelmiségi dolgozókat, sőt ezen túlmenően a városi kispolgárság összes haladó elemeit is.

A kommunisták találják meg a baráti, a kölcsönös bizalmon alapuló együttműködés módját mindazokkal az emberekkel, akik egyetértenek a szocialista társadalom felépítésének céljával.

Erősítenünk kell a proletárdiktatúra államhatalmát a szocialista demokrácia fejlesztése vonalán is. Be kell vonnunk az egész párttagságot és a pártonkívüli tömegeket az alapvető kérdések eldöntésébe, a törvények és rendeletek megalkotásába, végrehajtásába és a megvalósítás ellenőrzésébe.

Végül erősítenünk kell a proletárdiktatúra államhatalmát az ellenforradalom megsemmisítésével és a népi hatalom ellenségeinek még következetesebb elnyomásával. A „Szabad Európa Rádió" és a Magyar Népköztársaság többi ellensége mérgesen köpködi rádióban és sajtóban, hogy nálunk szörnyű terror, véres bosszúhadjárat, tömeges internálás van. Persze ők is nagyon jól tudják, hogy mindez hazugság. Kiabálnak, mert nagyon féltik ellenforradalmi kádereiket. Önök, kedves elvtársak, nagyon jól tudják, népünk joggal kifogásolja éppen azt, hogy nem eléggé büntettük meg a bűnösöket. (Úgy van! Taps.)

Ellenségeink és néha jóindulatú, de helyzetünket alaposan nem ismerő barátaink is azt mondják, hogy nem vagyunk eléggé megbocsátók, nem vagyunk eléggé emberiesek és demokraták. A mi népünk az ő emberségüket és demokratizmusukat alaposan megismerte októberben.

Mi azt gondoljuk, hogy a bűnösöket meg kell büntetni, a népköztársaság ellen, a nép nyugalma és munkája ellen áskálódókat kordában kell tartani. (Helyeslés, nagy taps.) Az a véleményünk, hogy a nép hatalma, élete és békéje a legszentebb dolog a világon, ezért törvényes szerveink akkor tesznek eleget az emberiesség és a demokrácia követelményeinek, ha a bűnösökkel minél keményebben eljárnak.

Harmadszor: erősítenünk kell a népi hatalom gazdasági alapjait.

Meg kell oldanunk mielőbb a gazdasági építés előttünk álló – és meg kell mondanunk, nem könnyű – feladatait. Gazdasági életünkben jelenleg még vannak feszültségek. De dolgozóink munkájával és nagyrészt a testvéri országok gazdasági segítségével biztosítottuk az egyensúlyt, emeltük a dolgozók életszínvonalát. Jelenleg azonban a megnövekedett életszínvonal és a termelékenység alacsony színvonala, valamint a magas önköltség között ellentmondás van. Ebben a helyzetben a feladat az, hogy a pénz vásárlóértékét és a felemelt életszínvonalat megőrizzük, és az ellentmondást a munka megjavításával, a termelékenység növelésével, az önköltség csökkentésével, takarékosabb anyaggazdálkodással és hasonló rendszabályokkal küszöböljük ki.

Rövidesen közismertté válnak az ez évre kidolgozott gazdasági terveink. Ezt követően nyilvános vitára bocsátjuk új hároméves tervünket.

Pártszervezeteinknek, a szakszervezeteknek azonban már most legfontosabb feladatuk, hogy a termelés mindennapi kérdéseivel nagyon komolyan foglalkozzanak és mozgósítsák az egész munkásosztályt, a dolgozó parasztságot és egész dolgozó népünket a gazdasági, termelési feladatok minél jobb megoldására.

A gazdasági nehézségekről szólva hangsúlyoznunk kell, hogy ha a néptömegek e kérdések megoldását komolyan kezükbe veszik, minden reális feltétel megvan ahhoz, hogy a Magyar Népköztársaság gazdaságilag is erős és szilárd legyen.

Negyedszer: rendet kell teremtenünk a kulturális életben. Nem titok, hogy az oktatás, a művelődés, a kultúra egyes területein az ellenforradalom és a revizionizmus súlyosan visszavetett bennünket.

A burzsoázia a kultúra területén is álarcot öltött magára. A szocialista kultúra esküdt ellenségei a „sztálinizmusnak", az adminisztratív módszerek megszüntetésének, a hibák kijavításának zászlaja alatt léptek fel. De októberben kitűnt, hogy ez kalózlobogó volt.

Elég egy pillantást vetni a kultúra területére, és azonnal nyilvánvalóvá válik, hogy a kalózlobogó alatt Horthy-fasisztákat, nyilas sajtófőnököket, burzsoá kufárokat — hogy úgy mondjam — rehabilitálták.

Ezek az elemek azután a pincékből és padlásokról jókora mennyiségű doh-, penész- és rothadásszagú burzsoá, úgynevezett kultúrtermeket kapartak össze, és zúdítottak népünk nyakába.

Nyilvánvaló, hogy ezen a területen is rendet kell teremteni. Senki sem akarja vissza a sematikus hibákat, sem az adminisztratív módszereket. De a kultúra igaz tisztelői és avatott munkásai s maguk a tömegek legyenek igényesebbek, és gyorsítsák meg a burzsoá szemét eltakarítását a kultúra területéről.

Elvtársak, elvtársnők!

Végezetül a magyar népi demokrácia erejét növelnünk kell a magyar nép internacionalizmusának elmélyítése útján.

Küzdjük le a burzsoá nacionalizmus maradványait, az úgynevezett „nemzeti kommunista” nézeteket, és erősítsük a magyar népben az igazi hazafiságot, amely magában foglalja a proletár nemzetköziség eszméjét. Testvérünk a világ bármely országában élő internacionalista munkásember, de ellenségünk a magyar hazát és népet eláruló magyar ellenforradalmár.

Tegyünk meg minden tőlünk telhetőt a szocialista tábor valamennyi országához, elsősorban a Szovjetunióhoz fűződő baráti és szövetséges viszonyunk erősítése és az egész tábor egységének további szilárdítása érdekében. Ne feledkezzünk meg egy pillanatra sem arról, hogy a szocialista tábor egysége, e táborhoz tartozásunk védte meg a Magyar Népköztársaságot, nemzeti függetlenségünket, népi hatalmunkat, a béke ügyét 1956 őszén.

Bár viszonyunkban jelenleg ellentmondások vannak, elvi engedményeken kívül mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy viszonyunk Jugoszláviához ne csak a békés egymás mellett élés elveinek feleljen meg, hanem szívélyes és baráti legyen. Jugoszlávia népeivel és vezetőivel a jó viszony közös érdekein kívül összekötnek bennünket a szocializmus építésének közös céljai is.

Mi a marxizmus—leninizmus, a proletár nemzetköziség elvei alapján állunk. Ennek megfelelően tisztelünk minden népet, a népek békéjének és a különböző társadalmi rendszerű országok és népek békés egymás mellett élésének vagyunk a hívei.

Tisztelt nagygyűlés! Kedves Elvtársak!

Vannak nagy feladataink, de mély meggyőződéssel mondom, hogy a Magyar Népköztársaság minden híve bizalommal tekinthet a jövőbe. Az ellenforradalmi támadás tanított is, edzett is, össze is kovácsolt bennünket. Ha nem feledkezünk meg a múlt hibáiról, ha a tanulságokat, tapasztalatokat a munka megjavításában hasznosítjuk, a jövőben biztosabban mehetünk előre.

Különösen nagy szükség van a párt, az állam és az egész nép éberségére. Mindannyian láttuk októberben, hogy farkasok ólálkodnak a kert alatt. Nyújtsunk baráti segítő kezet a tévelygőknek, de legyünk kérlelhetetlenül szigorúak a népi hatalom ellenségeivel szemben. Ha a szocializmus minden híve és minden hazafi egységbe tömörül, az ellenforradalmi erőknél százszor erősebb a nép.

Erőnket és bizalmunkat növeli, hogy a szocialista országok testvéri családjában olyan oltalom és erő részesei vagyunk, amelynél nagyobb erő nincs ma a világon.

Tisztelt nagygyűlés, elvtársak, elvtársnők, dolgozó társaim!

Az októberi események után erre a mi mai magyar május elsejénkre határainkon túl mindenfelől figyelnek, barátok is, ellenségek is. Azt hiszem, ez az 1957-es magyar május elseje örömmel fogja eltölteni barátainkat, keserűséggel ellenségeinket. Azt hiszem, nem tévedünk, ha megállapítjuk, hogy ez a nap új lendületet ad belső fejlődésünknek, és hozzájárul a proletár nemzetköziség zászlaja alatt tömörült népek és a nemzetközi munkásmozgalom együttes erejének növeléséhez is.

Fel, elvtársak, az új munkára, az új harcra, új feladatokra, és győzni fog igaz ügyünk!

Éljen a marxizmus—leninizmus és a proletár nemzetköziség!

Éljen a Magyar Népköztársaság és a Szovjetunió vezette szocialista tábor megbonthatatlan egysége!

Éljen pártunk, hazánk, a Magyar Népköztársaság, dolgozó népünk és legfőbb vezető ereje, a Magyar Szocialista Munkáspárt.

Éljen a népek barátsága és a béke!

Éljen május elseje, a világ dolgozóinak nagy ünnepe! (Lelkes taps.)

(Megjelent: Népszabadság, 1957. május 1. Rendkívüli kiadás.)

Kádár János Budapest 1957 május 1. munkas.eoldal.hu 2010.05.30

Maglód, 2018.04.28 Salánki László